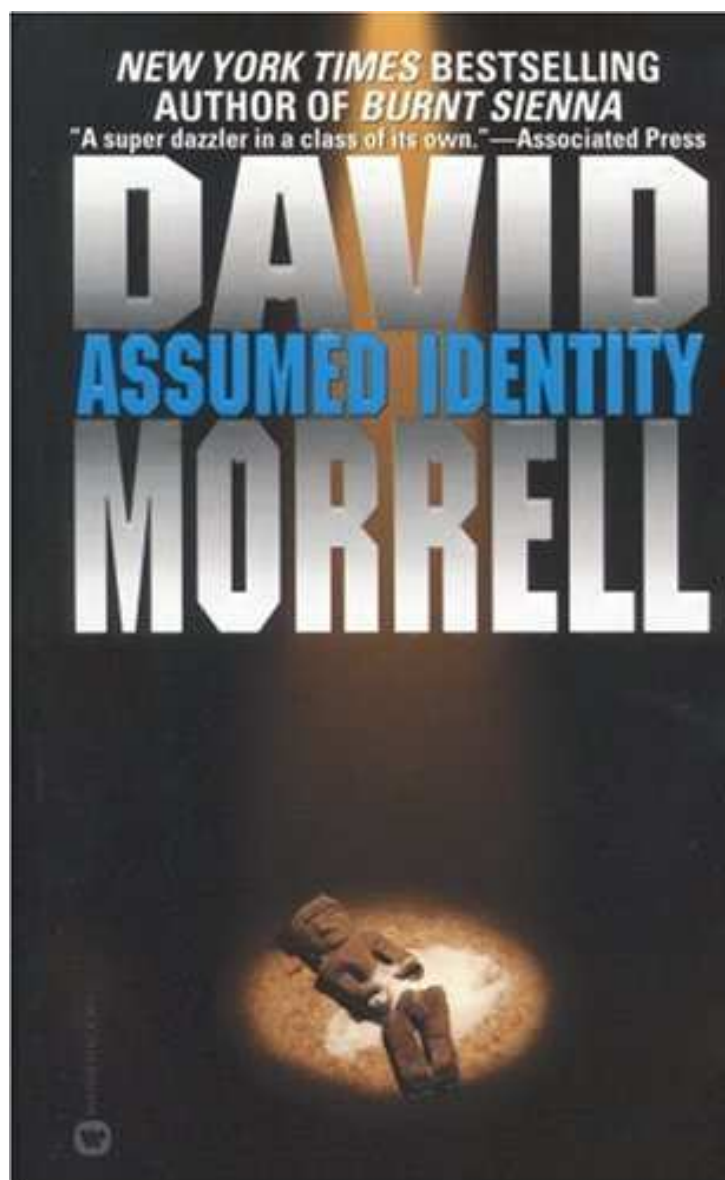

David Morrell - Lažni identitet

I posle svega, šta je to laž? Samo istina u maskaradi...

Lord Bajron Don Žuan

Martinu E. Vindgejtu 1986. "Steni", dobrom prijatelju i izuzetnom učitelju

PROLOG

Meksiko, 1562.

Četrdeset godina pošto su španski porobljivači stigli u Novi svet, sistematsko istrebljivanje domaćeg stanovništva je već uzelo maha. Bolesti na koje su Evropljani bili imuni, kao što su male boginje, zauške i grip, nisu postojale u Novom svetu i one su jako brzo desetkovale neotporno stanovništvo, što je vidno pomoglo sprovođenju genocida. Oni, koji nisu umrli od ovih bolesti što je možda samo deset posto ukupnog stanovništva postali su robovi. Sela su uništavana a stanovnici odvoćeni na rad. Evropljani su u cilju preobraćanja preživelog stanovništva u hrišćanstvo, koristili sva raspoloživa sredstva, uključujući i mučenje.

Na jugu Meksika, na poluostrvu Jukatan, franciskanac Dijego de Landa je bio šokiran saznanjem, da su Maje obožavale zmije i žrtvovalе ljude u njihovu čast. Odlučan u iskorenjenju ovih paganskih običaja, Landa je počeo sa uništavanjem hramova, statua, fresaka i svih objekata sa religijskom konotacijom. Na taj način, on ne samo da je odvojio Maje od njihovih verovanja, već je sprečio da moderna istorija odgonetne hijeroglifе, koji opisuju njihov način života.

Landa je naredio da se zapali tajna biblioteka Majinih knjiga u selu Mani. Ove nezamenljive knjige, povezane poput malih harmonika, po Landi "bile su pune praznoverja i ćavoljih laži". To je on preneo svojim pretpostavljenima, završavajući rečenicom: "Sve smo ih spalili."

Sve smo ih spalili.

Ljubimac antikviteta bi očajno uzdahnuo zbog Landinog ubećenja u ispravnost svog postupka. Spaljivači knjiga su kroz istoriju apsolutno verovali da je bio u pravu. Ali, Landa je bio obmanut, i to na nekoliko načina.

U kodeksima su pored onoga što je Landa nazivao lažima, bile zapisane istorijske i filozofske istine. A, ni svi kodeksi nisu uništeni. Tri primerka su sačuvali Španci i prokrijumčarili ih u Evropu kao suvenire. Otkriveni su u privatnim zbirkama i neprocenjive su vrednosti.

Nazvani su Drezdenski kodeks, Kodeks TroKortezijanus i Kodeks Pesijanus i danas

se nalaze u bibliotekama u Drezdenu, Madridu i Parizu. Četvrta, poznata kao Grolier kodeks, smeštena u Meksiko Sitiju, proglašena je za falsifikat i sada je pod istragom. Kruže glasine, da postoji i peti primerak, da je autentičan, da sadrži više istina od svih ostalih a naročito jednu istinu, onu suštinsku.

Savremenik se pita kako bi Landa reagovao, kada bi se vratio iz pakla i prisustvovao krvoproliću, koje se po intenzitetu može porediti sa onim koje je on izazvao 1500. godine. Krvoproliće je moglo da se izbegne, da Landa nije započeo svoju inkviziciju, ili da je stvarno bio profesionalac kako je tvrdio da jeste i da je u potpunosti ispunio svoj zadatak. Mani, ime sela u kojem je Landa pronašao i uništio kodekse, na jeziku Maja znači "svršeno".

Ali, uopšte nije bilo svršeno.

PRVI DEO

"Čini mi se da sada svi hoćete da čujete nešto o žrtvovanju ljudi," govorio je profesor, čije su oči svetlucale, signalizirajući da studiranje istorije ne znači da treba da potisne smisao za humor. Kad god je držao predavanja o ovome, a to je radio već punih trideset godina, uvek je počinjao istim komentarom, i uvek je dobijao reakciju koju je očekivao, kolektivni smeh i odobravanje studenata.

"Devicama su vadena srca," nastavio je profesor, "ili su ih bacali sa grebana i slično." Napravio je grimasu kao da mu je to sve poznato i dosadno. Zvao se Stefan Mil. Imao je pedesetčetiri godine, onizak, sede kose i brkova, nosio je uglasti metalni okvir sa bifokalnim staklima i smeće, vuneno odelv, koje se osećalo na duvan za lulu.

Poštovali su ga i voleli i studenti i kolege. Prebstalo mu je još sedamdeset minuta života i ako ima ikakve utehe, umreće, radeći ono u čemu je najviše uživao, da govori o svojim životnim opsesijama.

"U stvari, Maje i nisu mnogo žrtvovala device," dodao je profesor Mil. "Većina otkrivenih skeleta, ukazuju da su žrtve uglavnom bila muška deca."

Na licima studenata se pojavio izraz gaćenja.

"Maje su vadile srca," reče Profesor Mil. "Ali to je najdosadniji deo rituala."

"Nekoliko studenata je zapanjeno prošaptalo reč "dosadno".

"Kada bi Maje uhvatile neprijatelja, obojili bi ga u plavo, odveli na vrh piramide, slomili mu kičmu, ali tako da ne umre, već samo da se parališe. Onda bi mu izvadili srce, žrtva umire, dok najvinga sveštenik pokazuje ljeno srce svim okupljenim.

Krvlju žrtve su se premazivale statue bogova na vrhu hrama. Postoji teorija, da je najviši sveštenik jeo to srce. Ali, ono što sigurno znamo je: telo žrtve je bacano niz stepenice piramide. Sveštenik je potom gulio kožu sa tela i igrao u njoj. Oni koji su prisustvovali ceremoniji, kidali su telo na komade i pekli ih."

Studenti su neprijatno gutali, osećajući mučninu.

"Vratićemo se kasnije na te dosadne stvari," reče profesor Mil i studenti odahnuše.

"Kao što znate, ovo je multidisciplinarni seminar." On s ekspertskom lakoćom promeni svoj glas i od zabavljača se pretvori u klasičnog predavača. "Neki od vas ovde studiraju istoriju umetnosti. Ostali su etnolozi i arheolozi. Naš cilj je da izučimo hijeroglif Maja i upotrebimo to znanje u rekonstrukciji kulture Maja. Molim vas, okrenite stranu sedamdesetdevetu, Galenkampfove knjige Maje: Zagonetka i ponovno otkriće izgubljene civilizacije."

Studenti poslušashe i suočishe se sa dijagramima koji su podsećali na toteme, sa uspravnim crticama i tačkicama. Neko je zevnuo.

"Da, shvatam da je ovo zastrašujuće," počeo profesor Mil. "Verovatno govorite sebi da je nemoguće da se savlada čitanje ovih simbola. Ali, garantujem vam, čitaćete i njih i mnoge druge. Bićete u mogućnosti da ozvučite ove hijeroglif i da ih čitate kao da su obične rečenice." Napravio je pauzu zbog dramaturškog efekta i ispravio se.

"Govorićete antički jezik Maja. Shvatate li sada, šta sam mislio, kada sam rekao da su priče o žrtvovanju dosadne. Ovo," on pokaza na hijeroglif u Galenkampfovoj knjizi, "ovo je pravo uzbuđenje." Pogledao je svakog od dvadeset studenata. "I pošto moramo da počnemo od nečega, da počnemo od onoga što smo radili dok smo bili deca, da ispisujemo linije i tačkice. Primetićete da većina karaktera izgleda tako."

Uzevši parče krede profesor Mil nacrtala takve oznake na tabli.

"Svaka tačka vredi kao jedan. Linija, ili crtica su oznaka za pet. Ako u prvoj grupi napišem četiri tačke, to je četvorka, ova druga ima vrednost osmice, treća je dvanaest a četvrta... Pa, zašto sve ja da kažem?" Profesor Mil pogleda na listu studenata.

"Gospodine Hogan, molim vas recite mi vrednost..."

"Šesnaest?" odgovori muški glas nesigurno.

"Odlično, gospodine Hogan. Vidite, lako je. Već umete da čitate simbole Maja. Ali, ako stavite sve obe brojeve zajedno, datum koji označavaju vam neće ništa značiti, jer Maje su koristile drugačiji kalendar. On je bio skoro precizan kao i naš, samo je bio komplikovaniji. Naš prvi korak za razumevanje civilizacije Maja je shvatanje njihovog koncepta vremena. Za sledeći čas pročitajte prvo i drugo poglavlje u knjizi Neispričana priča starih Maja, autora Linde Šel i Dejvida Fridela. U međuvremenu, ja ću vam ukratko ispričati ono što ćete čitati."

I profesor je oduševljeno pričao. Sa manje od dvadeset minuta života koji su mu preostali, uživao je u svakoj sekundi. Čas je završio šalom, odgovorio je na nekoliko pitanja studenata i spakovao svoje knjige i beležnice u akttašnu.

Njegova kancelarija je bila udaljena pet minuta hoda od slušaonice. Profesor Mil je udisao duboko, sa zadovoljstvom, dok je hodao. Dan je bio vedar i priJatan. Sve u svemu, osećao se divno samo još petnaestak minuta života, a zadovoljstvo koje je osećao tokom predavanja je zamenila radoznalost zbog predstojećeg sastanka i posetioća kojeg je očekivao.

Profesor je osetio ogromnu energiju u sebi, prošao je pored studenata koji su čekali lift i uputio se stepenicama. Pošto je otključao kancelariju ostalo mu je još deset minuta i stavio aktovku na sto, hteo je da krene ka vratima, ali ugledavši posetioca na njima on se nasmeši.

"Upravo sam pošao po kafu," reče profesor Mil. "Hoćete li i vi?"

"Ne, hvala." Posetilac uđe. "Moj želudac i kafa više nisu u ljubavi. Čini mi se da gajim čir."

Posetilac je bio otmeni muškarac tridesetih godina, uredno očešljane plave kose, nosio je belu košulju i svilenu kravatu, savršeno skrojeno odelo i cipele od teleće kože. Ostavljao je utisak vrhunski plaćenog, izvršnog direktora.

"Čir se dobija od stresa. Bolje damalo usporite tempo." Profesor Mil se rukova s njim.

"Stres i brzina su sastavni deo mog posla. Ako bi počeo da se brinem zbog zdravlja, prestao bih da radim." Posetilac sede.

"Potreban vam je odmor."

"Uskoro. Obećavaju mi da će biti uskoro."

"I, šta imate za mene?" upita Profesor Mil.

"Hijeroglif, koje treba prevesti."

"Koliko?"

Posetilac slegnu ramenima. "Pet strana." On pogleda grupu studenata koji su prolazili hodnikom. "Voleo bih da ovo ostane poverljivo."

"Naravno." Profesor Mil ustade, zatvori vrata i vrati se za sto. "Naših ili Majinih strana?"

Posetilac je na trenutak bio zbunjen a potom shvati. "U pravu ste, uvek zaboravljam da su stranice Maja veće. Ne, naših strana. Fotografije osam sa deset. Pretpostavljam da je cenz koju smo dogovorili prošli put i dalje prihvatljiva."

"Pedeset hiljada dolara? Vrlo prihvatljiva, ako me ne požurujete," primeti profesor Mil.

"Imate mesec dana, kao i prošli put. Isti uslovi plaćanja polovina sada, polovina kada završite. Ne smete da uzmete kopije strana, niti da govorite o prevodu sa nekim."

"Ne brinite. Niti sam govorio, niti ću," saglasi se profesor Mil, "jer u prevodu i nema ničeg interesantnog što bi zanimalo bilo koga, osim mene, vas i vaših poslodavaca. Tako dobro me plaćate, da bih samo u ludilu mogao da prekršim dogovorene uslove i upropastim dobru saradnju. Sledeće godine neću predavati zbog usavršavanja a novac koji mi dajete će mi omogućiti da svo vreme proučavam hijeroglif Maja u Kopanu u Hondurasu."

"Meni je dole pretoplo," primeti posetilac.

"Kada sam na ruševinama, suviše sam uzbuđen, da bih mislio na vreme. Mogu li da vidim te strane?"

"Naravno." Posetilac otvori akttašnu od krokodilske kože i izvuče veliki koverat boje vanile.

Sa manje od pet minuta života, profesor Mil otvori koverat i uze pet fotografija koje su pokazivale brojne redove hijeroglifa. On gurnu knjige na stolu u stranu i poređa slike tako, da hijeroglifi stoje vertikalno.

"Ovo su delovi istog teksta?"

"Nemam predstavu," odgovori posetilac. "Samo mi je rečeno da vam ih uručim."

"Čini mi se da jesu." Profesor Mil uze lupu i približi je slikama, proučavajući detalje. Graške znoja mu se pojaviše na čelu. Odmahnuo je glavom. "Nije trebalo da idem stepenicama."

"Molim?" upita posetilac.

"Ništa, rekao sam za sebe. Da li je ovde pretoplo?"

"Po malo."

Profesor Mil skide svoj sako i nastavi da pregleda fotografije. Još petnaest sekundi života.

"Pa, ostavite ih kod mene i ..."

"Da?"

"Ja..."

"Šta?" upita posetilac.

"Ne osećam se dobro. Moje ruke..."

"Šta je sa njima?"

"Koče se," reče profesor Mil. "Moje ..."

"Šta?"

"Lice. Gori."

Profesor Mil odjednom uzdahnu, udari se u grudi, ukoči se i pade u stolicu otvorenih usta. Prvo se tresao i potom se umiri.

Posetilac ustade. "Profesore Mil?" Opija mu puls na ruci i vratu. "Profesore Mil?"

On uze svoje rukavice iz akttašne i stavi na levu ruku, potom skupi fotografije, vrati ih u koverat, pazeći da ih ne dodirne i ne ostavi otiske na njima. Rukavice stavi u drugi koverat, zapečati ga i stavi oba koverta u svoju akttašnu.

Kada je posetilac otvorio vrata, ni jedan student više nije bio na hodniku. Amater bi možda otišao, ali posetilac je znao da uzbućenje može da oživi sećanja i da bi se možda neko setio da je u kancelariji video elegantno obučenog muškarca. Nije želeo da stvara misteriju. Bio je svestan, da je najbolja obmana, istina. Brzo je otišao do sekretareve kancelarije i uzbućeno mu rekao: "Požurite. Pozovite hitnu pomoć."

Profesor Mil. Bio sam kod njega u poseti ... Mislim da je doživeo srčani udar."

Gvatemala Siti

Bez obzira na put, dug tridesetšest sati i i njegovih šezdeset četiri godine, Nikolas Petrovič Bartenev je bio pun energije. Sa ženom je doleteo iz Lešingrada ... Ispravka, pomisli. Petrograd. Sada, kada je komunizam propao, ukinuli su Lenjina. ... preko Frankfurta do Dalasa, na poziv gvatemalske Vlade, i da nije došao kraj "Hladnom ratu" ovaj put ne bi bio moguć. Gvatemala je tek nedavno uspostavili diplomatske odnose sa Rusijom i najvažnije izlazne vize za Ruse, koje je ranije bilo skoro nemoguće dobiti, izdavane su zapanjujuće brzo. Celog svog života, Bartenev je sanjao da doputuje u Gvatemalu, ne zato što je imao želju da napusti Rusiju, već zato što je bio opsednut Gvatemalom. Ali, nikako nije mogao da dobije dozvolu, a sada je samo trebalo da ispuni neophodne papire. Bartenev nije mogao da veruje da mu se to dešava. Plašio se da će mu biti zabranjen ulazak u Gvatemalu i da će ga deportovati natrag za Rusiju.

Boing 727 "Amerikan Eirlajnsa" ... Američka kompanija! Do pre nekoliko godina je za ruskog putnika bilo nezamislivo da sedi u avionu na kojem stoji oznaka "američki". Bilo je osam sati uveče. Sunce je zalazilo i polako su se palila svetla u Gvatemala Sitiju. Bartenev pogleda kroz prozorče, dok mu je srce lupalo kao detetu. Njegova supruga mu je stegla ruku. Nije bilo potrebno da se išta kaže. Oboje su osećali zadovoljstvo zbog ispunjenja njegovog sna.

Od svoje osamnaeste godine, kada je prvi put video fotografije ruševina Maja u Tikalu u Gvatemali, osetio je neku podudarnost sa ljudima koji su to izgradili. Činilo mu se kao da je bio tamo, kao da je bio pripadnik Maja i da je svojom snagom i znojem pomagao pri izgradnji hramova i piramida. A hijeroglifi su ga fascinirali. Iako nikada nije stao na tlo gde su Maje živele, postao je jedan od pet vrhunskih epigrafa Maja u svetu možda i najbolji među njima, i danas ili sutra će stići do konačnog odredišta, kroz prašumu, do Tikala, do svoje životne preokupacije, centra njegovog sveta, do ruševina. Do hijeroglifa.

Srce je zalupalo još jače, kada je avion dotakao tlo. Noć se zgušnjavala, a kroz nju su sjajila svetla na terminalu aerodroma. Bartenev nervozno odveza pojas, uze svoju akttašnu i uputi se zajedno sa ostalim putnicima ka izlazu. U mraku ugleda tamne siluete zgrada. Izašavši sa ženom na stepenide, osetio je svež, prohladan i suv planinski vazduh i osetio napetost zbog uzbućenja.

Kada se približio terminalu, ugledao je nekoliko uniformisanih vladinih zvaničnika koji su ga čekali i znao je da nešto nije u redu. Oni su bili namršteni i zamišljeni.

Bartenev se uplašio da mu je zabranjen ulaz u zemlju.

Čovek u tamnom odelu, tankih usana, nervozno se približavao. "Profesor Bartenev?" "Da."

Razgovarali su na španskom. Bartenev je zbog ogromnog interesa za Gvatemalu i ruševina Maja savladao jezika, jer je većina literature o hijeroglifima bila na španskom jeziku.

"Zovem se Hektor Gonzales. Ja sam iz Nacionalnog arheološkog muzeja."

"Da, slali ste mi pisma." Pošto su se rukovali, Bartenev nastavi. "Ovo je moja supruga Elana."

"Drago mi je što smo se sreli, gospoćo Bartenev. Hoćete li, molim vas da pročete kroz ova vrata..."

Bartenev primeti vojnike koji su držali automatske puške. Podsećali su ga na Lenjingrad u vreme hladnog rata. "Nešto nije u redu? Ima li nešto što mi još niste rekli, a trebalo bi da znam?"

"Nema," odgovori Gonzales brzo. "Mali problem s vašim smeštajem. Ništa ozbiljno. Poćite ovuda, kroz ova vrata i dalje hodnikom. Požurite, da ne zakasnimo."

"Zakasnimo?" Bartenev odmahnu glavom, dok je sa suprugom žurio kroz hodnik.

"Na šta? A šta je sa prtljagom? Šta je?"

"Vodimo računa o tome. Vaš prtljag će doneti u hotel. Ne morate da prolazite kroz carinu."

Izašli su u noć. Na parking su bila dva džipa puna naoružanih vojnika koji su čekali pored crne limuzine.

"Hoću da znam šta se dešava," reče Bartenev. "U pismima ste tvrdili da ću ovde biti dobrodošao. A osećam se kao zatvorenik."

"Profesore Bartenev, morate da shvatite da je Gvatemala problematična zemlja. Ovde uvek ima političkih problema. Ovi vojnici su tu da vas zaštite." "Zašto bi mi bila potrebna?" "Molim vas, učite u kola, pa ćemo popričati." Kada su pratioci zatvorili vrata kola za Bartenevim i njegovom ženom, on je zahtevao ponovo da čuje od Gonzalesa i vladinih predstavnika, "Zašto mi je uopšte potrebna zaštita?"

Ispred i iza limuzine je išao po jedan džip.

"Kao što sam vam rekao, zbog politike. Godinama su u Gvatemali vladali ekstremni desničari. Nedavno su savremeniji ljudi došli na vlast. To je razlog što a" je vaša zemlja s nama uspostavila diplomatske odnose. Poseta jednog ruskog akademika je iskazivanje dobre volje od strane naše vlade, jer želi dobre odnose sa vašom zemljom. Vi ste idealan čovek za posetu, jer niste političar a i vaša specijalnost je vezana za istoriju Gvatemale."

"Način na koji govorite..." Bartenev je oklevao. "Čini mi se da vi više radite za vladu nego za Nacionalni arheološki muzej. Kako se zove dinastija koja je vladala u Tikalu?"

Gonzales nije odgovorio. "

"U kojem veku je Tikal bio na vrhuncu moći?"

Gonzales je ćutao.

Bartenev uzdahnu. .

"Vi ste u opasnosti," reče Gonzales.

"Molim?"

"Ekstremisti se ne slažu s vašom posetom," počeo Gonzales da objašnjava. "I pored propasti komunizma u Rusiji, ti ekstremisti u vašoj" poseti vide početak uticaja koji

bi ovu zemlju učinili marksističkom. Bivša vlada se pomoću brigada smrti održavala na vlasti. Te brigade još uvek postoje. Oni ugrožavaju vaš život."

Bartenev je ukočeno gledao, dok ga je obuzimao očaj. Njegova žena je pitala šta je Gonzales to rekao. Srećan što nije razumela španski, Bartenev joj reče da nije izvršena rezervacija hotela na vreme i da je njihovom domaćinu zbog toga neprijatno.

"Šta to znači? Da moram da se vratim? Odbijam. Ženu ću poslati na sigurno. Ali, ja nisam prešao sav ovaj put da bi se vratio neispunjenog sna. Suviše sam star. Verovatno više neću imati ovakvu priliku. Suviše sam blizu. Idem do kraja."

"Mi ni ne tražimo da odete," reče Gonzales. "To bi bilo skoro isto politički štetno kao i kada bi neko pokušao da vas ubije."

Bartenev je osetio da mu je krv jurnula ka licu.

"Ali, moramo da budemo izuzetno pažljivi i oprezni. Molimo vas da ne izlazite na javna mesta. Vaš hotel ćemo nadgledati. Prevešćemo vas do Tikala što je pre moguće. I onda ćete posle određenog vremena, dana ili dva, morati da odglumite bolest i da se vratite."

"Samo jedan dan?" Bartenev je teško disao. "Možda dva?" Tako malo vremena, posle toliko godina će kanja..."

"Profesore Bartenev, moramo da se suočimo sa političkom realnošću."

Politika, pomisli Bartenev poželevši da opsuje. Kao Gonzaleo, i on je ranije bio naviknut na takve okolnosti. Brzo je analizirao problem. Izašao je iz Rusije, mogao je da ide kuda hoće, to je bilo najvažni

Je. Ima i ostalih ruševina Maja. Palenk u Meksiku, na primer. Upravo te fotografije su ga uvek oduševljavale, a ne Tikal. Doduše, one nisu bile emocionalno i profesionalno, toliko privlačne za njega kao Tikal, ali je prihvatljivo. I supruga je mogla tamo da ga prati i bili bi bezbedni. Čak i kada bi vlada Gvatemale odbila da plati dalje troškove, nema veze, jer Bartenev je imao tajne izvore prihoda o kojima nije rekao ni svojoj supruzi.

U stvari, tajnost je bio deo dogovora, koji mu je ponudio otmeno obučeni, plavokosi Amerikanac kada je stigao u njegovu kancelariju, na univerzitetu u Petrogradu.

Posetilac mu je pokazao nekoliko fotografija hijeroglifa Maja. Na savršenom ruskom jeziku ga je upitao koliki honorar Bartenev traži za prevod i hijeroglifa, pod uslovom da tekst ostane tajna. "Ako su hijeroglifi interesantni ne želim nikakav honorar," odgovorio je Bartenev, impresioniran strančevim dobrim poznavanjem jezika. Ali, Amerikanac je insistirao da plati. U stvari, cena koju je ponudio, bila je više nego dobra: pedeset hiljada dolara. "Da bi bili uvereni da ćete ćutati," napomenuo je Ameri kanac. "Deo honorara je u rubljama." Dao je Bartenevu rublje u vrednosti od deset hiljada dolara. Ostatak je, objasnio je, na računu u Švajcarskoj

banci. Ako jednog Cedana Bartenev bude mogao da putuje, upotrebiće taj novac. Od te posete, Amerikanac je došao još dva puta, ki svaki put je donosio fotografije sa hijeroglifima Maja i honorar je bio isti. Do sada, Bartenevu novac on nije mnogo značio, ali ga je zanimalo šta su hijeroglifi skrivali.

Ali sada, novac je bio vrlo bitan i Bartenev je imao nameru da ga iskoristi.

"Da," odgrvorio je Gonzalesu. "Politička realnost. Otići ću kada god hoćete i kada sam vam dovolj nposlužio."

Gonzales se malo opustio. Ali samo na tren. Stigli su do savremenog hotelskog zdanja. Vojnici su otpratili Barteneva i njegovu suprugu do lifta i sobe na dvanaestom spratu. Gonzales ih je pratio, dok su predstavnici vlade ostali da porazgovaraju na prijavnici.

Telefon je zazvonio kada su ušli u sobu i upalili svetlo. U stvari, u sobi je bilo dva telefonska aparata. Bartenev pođe da se javi, ali Gonzales reče: "Ne, dopustite da se javim. Halo." Upalio je lampu. "Zašto hoćete da govorite s njim?" Gledao je u Barteneva. "Samo trenutak." Stavio je ruku na mikrofonslušalice. "Muškarac, koji tvrdi da je novinar. Možda bi bilo pametno da date intervju. Dobri odnosi sa javdošću. Ja ću slušati na ovom drugom telefonu razgovor."

Bartenev se približi telefonu. "Halo", reče pogledavši u senku na prozoru.

"Odlazi u pakao, prokleti Rusu!"

Prozor je pukao, njegova žena je vrisnula. Metak pogodi Barteneva u slepoočnicu i ubi ga na mestu.

Hjuston, Teksas

Svemirska letelica Atlantis je već drugi dan na svojoj misiji do sada je sve proteklo kako treba i Albertu Dilaneju je bilo dosadno. Poželeo je da se nešto desi, samo da se prekine uobičajena rutina. Nije baš želeo neko uzbuđenje, jer reč kriza mu je bila jako bliska. Poslednja stvar koja je NASI bila potrebna je loša reklama i posle Čelindžera su pokušavali da izbegnu svaku katastrofu. Još jedan takav događaj i NASA bi verovatno bila ukinuta. Albert Delanej bi ostao bez posla, a on ni jedan dan ne bi podneo bez obaveza. Ne, Albertu Delaniju nije bilo potrebno uzbuđenje, ali ne bi mario da dođe do nekog lepog iznenađenja.

Čovek, prosečne visine i težine u životnom dobu, koje više nije mladost, irimetio je da oseća sve veće nezadovoljstvo i praznšgu. Još nije stigao do faze kada bi poželeo da prevari svoju ženu. Ali, bojavao se da bi ono što je Toro nazvao "tihi očaj" moglo da ga dovede u situaciju da učini nešto glupo i ugrozi svoj brak. I ako uskoro ne nađe nešto korisno, što će ga zainteresovati, nije siguran da će moći da se osloni na svoj zdrav razum.

Albert Dilanej shvati da je deo tog problema što je njegova kancelarija periferna u odnosu na sedište NASE. Daleko od kontrolnog centra misije, nije imao osećaj

ispunjenja i nervoze, kako je zamišljao da se ljudi tamo osećaju. Osim toga, priznao je da biti stručnjak za kartografiju, geografiju i meteorologiju izgleda strašno dosadno u poređenju sa istraživanjem svemira. On je gledao fotografije sa Zemlje, koje je već video stotinama puta, a želeo je da proučava fotografije novootkrivenih prstenova oko Saturna ili satelita oko Jupitera ili aktivne vulkane na Veneri. Zaključke koje je donosio na osnovu slika su već postojali. Da li su fotografije iz svemira pokazivale da omotač oko Zemlje postaje sve gori? Da li se zagađenje okeana može videti sa visine od tri hiljade milja? Da li se primećuje izumiranje prašuma u Južnoj Americi? Da. Da. Da. Ne treba biti vrhunski stručnjak da se to zaključi. Ali NASA je htela više od zaključaka. Pomisao da bi fotografije koje on pregleda, mogle biti poslate agencijama drugih vlada, terala je Dilaneja da svoj posao odradi temeljito, za slučaj da postoji nešto jedinstveno, što bi NASA mogla da objavi.

Zadatak sadašnje misije je bio da instalira satelit koji će pratiti i beležiti vremenske promene iznad Karibskog mora. Fotografije koje su se nalazile ispred Dilaneja su pokazivale deo poluostrva Jukatan u Meksiku. Pre nekoliko godina medljika je napala drveće palmi i Dilanijev posao je bio da na osnovu svetlijeg dela flore na fotografijama utvrdi, koliko je bolest zahvatila vegetaciju u području Jukatana. Gubitak vegetacije u ovom području će narušiti odnos kiseonikkarbondioksida a to će uticati na promenu klime, kao što se i izumiranje šuma u Brazilu odražava na klimu. Merenjem temperature vazduha i snage vetra u Karibima, mogle bi da se predvide tropske oluje i pravac uragana.

Medljika se znatno proširila u odnosu na fotografije od prošle godine. Dilanej je uporedio sa prošlogodišnjom mapom, vršeći merenja. I odjednom, nešto privuče njegovu pažnju. Spustio je fotografiju koju je gledao i uzeo prethodnu. Koncentrisao se. Da, pomisli. Ovde. Oseti stimulativno dejstvo adrenalina i toplinu u stomaku. To malo područje u levom uglu fotografije. Te senke među ogoljenim drvećem palmi. Šta su te senke tu tražide?

Senke su formirale skoro savršene trouglove i kvadrate. Ali ti oblici nisu postojali u prirodi. Šta više, te senke su mogli da stvore samo objekti koji su sprečavali prodor sunčeve svetlosti. Veliki objekti. Senke ne bi trebalo da budu misterija. Brda stvaraju senke. Ali, ove senke su bile u severnom, ravničarskom području Jukatana. U tom delu nije bilo nikakvih brda. Čak i da ih je bilo, senke bi bile amorfne. Ali, ove su bile simetrične. I rasprostirale su se na velikom području. Dilanej brzo proračuna.

Trideset kvadratnih kilometara? U središtu dramatično ravne površine jukatanskih prašuma? Šta se, do đavola tamo dešava?

"Za naš konačan izveštaj, otkrili smo nešto novo. Kompjuterski napravljene fotografije u letilici

Atlantis odaju predmete za koje se smatra da su drevne ruševine Maja na poluostrvu Jukatan. Prašuma u tim delovima je tako gusta i nepristupačna, da su potrebni

meseci, da se ne izvrše preliminarna istraživanja ruševina, a predstavnik meksičke vlade je rekao da se na osnovu senki može zaključiti da su to verovatno vklike piramide i hramovi legendarnog Čičen Ica. Ja sam Den Redet, izveštač SiBiEs NJuza, dobro veče."

Devičanska ostrva

Posetioci su приметili da je nekoliko figura i maski pridodato kolekciji. Sve su bile autentične, skupe i nelegalno uzete od drevnih Maja. "Žena je nestala."

"Šta?" Stari čovek je izvukao iglu iz svoje vene i podigao glavu. "Nestala? Rekli ste da je to nemoguće."

"Verovao sam da je tako," reče plavokosi čovek. "Tako smo je dobro plaćali i tretirali da sam mislio da je skoro nemoguće da i pomisli da ode."

Starac ga pogleda i telom mu prođe talas besa. Sedeći u kožnoj fotelji, na svojoj sedamdeset metara dugoj jahti, uživajući u svojoj opsesiji, umetnosti Maja, on istegnu svoje ruke. "Ljudska priroda. Prokletstvo, to je uvek bio tvoj problem. Odličan si kada je taktika u pitanju. Ali tvoj emocionalni okvir je tako ograničen da ne razumeš..."

"Bila je usamljena," reče čovek prijatnog lica. "Imao sam u vidu tu mogućnost. Moji ljudi su je nadgledali, za slučaj da pokuša nešto suludo. NJena sobarica, poslužitelj, šofer i vratar u zgradi na Menhentu su radili za mene. Svaki izlazak je bio pomno praćen. U onim retkim prilikama, kada je imala dozvolu da izađe, bila je praćena."

"I sada," prošapta starac, glasom ispunjenim besom i sarkazmom, "uspela je da nestane." NJegova seda kosa je bila u kontrastu sa licem koje je poprimilo sivu boju od odeće. "Tebe krivim. Jer, sve je zavisilo od nje. Kako je, za ime božje, to moglo da se desi?"

Lepo obučeni čovek je bio frustriran. "Ne znam. Ni moji ljudi ne znaju. Desilo se prošle noći. Oko dva sata noću sobarica ju je videla u krevetu i kada je oko podne otišla da proveriti, žena više nije bila u zgradi. Nemamo predstavu kako je uspela da izađe. Kada sam čuo šta se desilo odlučio sam da vam lično saopštim, a ne preko telefona. Došao sam prvim avionom." Pokazao je rukom na mnogobrojne jahte u luci hotela Sent Tomas.

"Spremnost da se suočiš sa krivicom. Poštujem to. Danas je takva osobina retkost. Da li može da podiže novac sa računa?"

"Ne. S obzirom da je imala sve što joj je trebalo, nije imala potrebu za novcem. Zato nije ni shvatila da mora da ima moj potpis da bi podigla novac sa računa, čije izvode sam joj pokazivao. Taj novac joj je nedostupan."

"A nakit?"

"Uzela je sve. Samo dijamantska ogrlica vredi četiri stotine hiljada dolara, teoretski. Ali naravno, kamenje je lažno. To se otkupljuje na samo nekoliko mesta u NJujorku,

pod uslovom da nije kopija. A pošto ona ne zna da je kamenje lažno, verovatno će otići tamo. Moji ljudi nadgledaju ta mesta."

Stari čovek klimnu. "Ako pretpostavimo da je sposobna da dođe do novca, a ja sumnjam da hoće, i uzimajući u obzir da je uspela da pobjegne tvojim ljudima, kuda bi mogla da ode? Šta bi mogla da radi?"

"Bila bi luda, kada bi se vratila prećasnjem životu. Mora da zna da nadgledamo njene roćake, prijatelje i ranije poslovne partnere, da snimamo njihove telefonske razgovore i ostalo. Ako je pametna, a pokazala je da jeste, skrivaće se. Poslednja stvar koju želi su nevolje s nama."

"S nama?"

"S tobom."

Starac uperi prst smežurane ruke u sagovornika, a oči su odavale neslaganje i superiornost. "Ljudska priroda. Još uvek nisi naučio lekciju. Ako je pobjegla zbog usamljenosti, neće se skrivati. Poželeće društvo. Želeće sigurnost i životna zadovoljstva koja će ona smisliti, a ne ona na koja je bila primorana. Neće menjati jedan kavez sa drugim."

"Šta bi onda...?"

Starac je gledao u cevčicu koja je bila privezana za njegovu venu i razmišljao.

"Tražiće pomoć."

"Od koga?"

"Postoje samo dva razloga da neko nekome pomogne," reče starac. "Novac i ljubav. Ne možemo predvideti ko bi mogao da radi za nju. Ali se pitam da li bi verovala strancu koji joj je lojalan samo zbog novca. Pretpostavljam da bi u situaciji u kojoj je ona, radije zavisila od ljubavi ili bar prijateljstva. Ko je iz njenog okruženja sposoban da joj pomogne?"

"Kao što sam vam rekao, njeni roćaci, prijatelji i bivši kontakti su pod nadzorom."

"Ne, pogledajte dublje. Ona ne bi pobjegla, da nije imala plan. Postoji ieko, negde ko zna za ovu stvar i za koga ona zna da može da zatraži pomoć. Neko neprimetan.

Neko, kome ona veruje."

"Počeću odmah da tražim."

"Razočario si me, reče starac. "Tvoji uspjesi u Čikagu i Gvatemali su bili tako ohrabrujući, pa sam te nagradio. Bojim se da ću sada to morati da ti oduzmem. Začuo se interfon na stolu pored fotelje. Starac Pritisnu dugme. "Rekao sam da me ne prekidate."

"Šeik Hazim odgovara na vaš telefonski poziv, profesore," reče ženski glas.

"Naravno. Govoriću s njim." Ali, pre nego što je starac podigao slušalicu obratio se posetiocu. "Nemoj me ponovo razočarati." Prekinuo je dotok crvene tečnosti u svoju ruku to je bila krv neroćenih jaganjaca, pomešana sa hormonima. "Pronađi kurvu, pre nego što uništi sve. Ako Delgado sazna da je izmakla kontroli, potražiće je, a možda i nas."

"Mogu da izaćem na kraj sa Delgadam."

"U to ne sumnjam. Ali, bez Delgada ne bi mogao da obavljam posao. Ne bih mogao da pridem ruševinama. A to bi me učinilo nesrećnim. A ti ne želiš da si blizu mene, kad sam nesrećan."

"Ne, gospodine."

"Izlazi."

DRUGI DEO

Kankun, Meksiko

Svi hoteli su bili u obliku hramova Maja. Činili su niz terasastih piramida duž autoputa, koji je delio plažu, na KOJOJ" je do pre dvadesetpet godina, bio samo pesak. Buhanan ih je ignorisao hodajući mirno trotoarom od cigli. Kako se noć spuštala, obratio je pažnju na okolne turiste, preteća svetla saobraćaja sa njegove leve strane i senke među palmama koje su svetlucale od hotela, sa desne strane. Nešto nije u redu, upozoravao ga je instikt. Stomak mu se grčio. Pokušavao je da ubedi sebe da se već nalazio u ovakvim situacijama, ali njegova mnogobrojna iskustva sa opasnih misija su ga naučila da obraća pažnju na upozoravajuće signale, koji su mu govorili da nešto nije u redu. Samo šta?

Buhanan je pokušao da proanalizira situaciju. Sve si pripremio. Zašto si onda nervozan? Previše zadataka? Previše različitih identiteta?

Ne, insistirao je Buhanan. Znam šta radim. Posle osam godina i svega što sam preživeo, prepoznajem razliku između nervoze i ...

Opusti se. Odmori malo. Vruće je i sparno. Pod stresom si. Ovo si već radio stotinu puta. Tvoj plan je dobar. Razgraniči svoje sumnje i kontroliši posao.

Naravno, pomisli Buhanan, ali nije bio ubećen. Trudeći se da izgleda smireno, uprkos pritisku u gruDima, skrenuo je ulevo, izbegavajući preteći saobraćaj i pođe ka ulazu u Klub internacional, koji se nalazio u hotelu u obliku hrama Maja.

Buhanan je imao sastanak u 9:30, ali je stigao desetak minuta ranije, kako bi proverio da li se desilo nešto što bi moglo da pokvari sastanak. Proteklih večeri je obilazio hotel u isto ovo vreme i svaki put se uverio da je lokacija dobra.

Problem je, što ova noć nije kao pređašnje. Plan koji je bio savršen na papiru, morao je da se uklopi u stvarnost, a stvaran svet ima opasnu naviku da se iz dana u dan menja. Mogla bi da izbije vatra ili da mesto te večeri bude toliko posećeno, da se razgovor ne može čuti od graje. Izlaz bi mogao da bude blokiran. Postojalo je toliko mogućnosti. Ako mu bilo šta zasmeta, Buhanan će se vratiti u noć. Jer, po dogovoru, ako partneri stignu i ne vide ga, znaće, da uslovi nisu bili idealni i da se sastanak

odlaže do sutra u osam sati ujutru. A Buhanan je razradio i rezervni plan. Jer, bezbednost njegovih partnera je bila najvažnija Buhananova briga.

On uđe u Klub internacional. Pokušao je da ne obraća pažnju na grupu turista iz Amerike i na kiseli miris insekticida, koji je raspršivan po hotelu, da bi se uništile bubašvabe. Dok je sobarica skupljala izvrnute bubašvabe, Buhanan za trenutak zastade, ugledavši japanske turiste, koji su ulazili na vrata pored prodavnice suvenira. On je znao da ta vrata vode na terasu, do soba, a stepenicama se ide do plaže. Jedan od mnogih izlaza. Za sada je sve bilo u ReDU

Došao je do stepenica koje vode u restoran. Kao i sinoć u restoranu je bilo nekoliko gostiju, što je bilo dovoljno da Buhanan i njegovi partneri ne probude nikakvu sumnju. Još uvek je sve u redu.

Možda grešim, pomisli Buhanan. Možda će sve dobro proći.

Ne zavaravaj se, insistirao je neki unutrašnji glas. Ma, neću da otkažem sastanak, samo zato što sam malo nervozan.

Prišao mu je meksički konobar i odveo ga do stola KOJI je tražio. Sto se nalazio u desnom uglu, daleko od ostalih gostiju i blizu izlaza u baštu. Buhanan je seo na stolicu tako da su mu leđa bila okrenuta ka zidu a istovremeno je video ceo restoran. Prijalo mu je hlađenje klimauređaja. Pogledao je na sat, 9:25. Kontaktosoba treba da stigne za pet minuta. Pretvarao se da proučava jelovnik.

Odjednom mu se poveća puls primetivši dva muškarca na vrhu stepenica. On je očekivao samo jednog. Obojica su bili Meksikanci. Nosili su ista lanena odela i žute raskopčane košulje. Imali su zlatne Rolekssatove i po nekoliko zlatnih lančića i narukvica. Vitki, tridesetih godina, tamnih očiju i guste kose, skupljenom u rep. Imali su oči grabljivice. Blizanci. Odlučno su se kretali, zračeci samopouzdanjem, kao da im je ceo svet pod pred nogama.

Buhanan je pokušao da izgleda opušteno, istovremeno povećavajući opreznost. Blizanci su se odmah uputili ka njemu. Mora da su dobili moj opis, pomisli Buhanan, ili ga je neko potajno slikao, što je on mrzeo.

Kada su stigli do stola on ustade i rukova se s njima. Namerno nije nosio sako kako bi videli da nije naoružan. Sako bi mogao da skriva i pištolj i kasetofon sa prisluškičom. Doduše, ta sredstva danas Mogu da budu veličine dugmeta a i pištolj se može pričvrstiti za list na nozi. Čak i hemijska olovka može biti smrtonosna. Buhanan je znao da ljudi sa ovakvim očima cene nečiju iskrenost. Bez obzira što ih nisu odavali poverenje on je smatrao da je ipak poklon to što su do sada ostali živi. Pozdravili su ga na engleskom. Buhanan je odgovorio na španskom. "Hvala što ste došli na sastanak."

Obojica su pogledali po restoranu odajući zadovoljstvo, što su se tu sastali. Seli su. Buhanan je pomislio da su sigurno već naredili svojim ljudima da provere ovo mesto. Verovatno su postavili i stražu ispred hotela i u hodniku koji vodi do restorana. Još jedan znak opreza, uzeli su salvete sa stola, stavili ih u krilo i načinili pokrete, koji su

Buhananu ukazali da su pištolje stavili ispod salveta. Konačno su počeli da ga proučavaju. "Imate ukusa," reče prvi blizanac. "Gracias
"I ludu sreću," reče drugi. "S tobom bi mogli da završimo u bilo koje vreme."
"Klaro ke si," poče Buhanan na španskom. "Naravno. Ali se nadam da ćete saslušati razloge. Verujem u poslove koje vam nudim."
"Mi smo već zadovoljni s našim poslom," odgovori prvi blizanac."
" "Zbog čega misliš da bi nas tvoj posao činio još zadovoljnijim?" upita drugi, suživši oči.

Buhanan odgovori polako. "Jer znate, koliko je moj posao dobar. Čast mi je gata me opisuju kao disciplinovanog poslovnog čoveka, profesionalca. Niste odgovorili na moje ponude da trajno sarađujemo. Vidite kako..."

Buhanan se diskretno nakašlja kao u znak upozorenja i pogleda u levo. Približavao se konobar. Odmerio je meksičke goste i solidnog Amerikanca i pošto je Kankun bio najpopularnije letovalište Amerikanaca, on je svoju pažnju usmerio ka Buhananu. "Šta želite da popijete, senjor?"

"Za mene tekila. A vi?" okrete se Buhanan ka blizancima.

"Isto," odgovori prvi. "Donesite limun i so." "Donesite svima duplo," reče drugi blizanac.

Kada se konobar udaljio, prvi blizanac se nasloni preko stola, skoro dodirujući Buhanana i prošapta mu: "Nema više sranja, gospodine Potter," upotrebio je pseudonim koji je Buhanan koristio. "Šta hoćeš od nas? Ovo je tvoja jedina šansa." Dodirnuo je salvetu koja je pokrivala pištol. "Reci nam samo jedan razlog da te ne ubijemo."

Sastanak je bio u stanu u Fairfeksu u Virđžiniji, koga je Buhanan iznajmio pod pseudonimom Brajan MekDonald. Imao je vozačku dozvolu, pasoš, krštenicu i nekoliko kreditnih kartica sa tim imenom, kao i detaljno iripremljen teren sa tim privremenim identitetom. Telefonski račun je ukazivao da je svake nedelje, uveče zvao broj u Filadelfiji i ako bi iko proveravao da li je on taj broj zvao, umiljat ženski glas koji bi se javio, rekao bi "Ritajment houm". Takva organizacija je doduše, postojala, kao pokriće profitabilnoj organizaciji Buhananovim poslodavcima i njihova kartoteka je pokazivala da je "majka" gospodina MekDonaldada tu smeštena. Ona trenutno nije u sobi, ali će starija žena koja je radila za Buhananove poslodavce uzvratiti poziv, čim se vrati, i taj razgovor bi, naravno, bio sniman.

Pre tri meseca, Buhananov poziv je bio programer. Kompjuteri su ga zanimali a imao je i talenat, tako da je taj deo identiteta bilo lako sprovesti. Radio je kod kuće i moćni AjBiEm kompjuter koji su mu dali poslodavci je to potvrđivao. Sledeći dokaz da se time bavio je slanje kompjuterskih disketa svakog utorka, ekspresno, firmi s nazivom "NJu ejdž tehnolodži" u Bostonu, koja je zapravo bila drugo pokriće organizacije Buhananovih poslodavaca. A svoj pravi posao on je obavljao svako

veče, po tri sata u lokalnom "Gold DŽimu".

On je striljivo čekao na svoj pravi posao. I kada ga je izvršilac iz "NJU ejdž tehnolodžia" pozvao telefonom i saopštio mu da će uskoro biti u Fairfaksu zbog posla, pitajući ga da li može da finansira taj put, Buhanan je pomislio, uskoro. Uskoro ću biti od koristi. Uskoro se neću dosađivati.

NJegov kontrolor je pokucao na vrata u dogovoreno vreme. Bio je petak, 4:00 popodne i kada je BuhananMekDonald otvorio vrata, ušao je niži, ali snažan čovek u odelu i sa aktašnom pitajući ga: "Da li više voliš šetnju, ili ćemo ostati ovde?"

"Stanječist."

"Dobro." Kontrolor otvori svoju aktašnu. "Potrebne su mi tvoja vozačka dozvola, pasoš, krštenica, kreditne kartice i sva dokumenta na ime Brajan MekDonalds. Potpigni ove formulare i dobićeš potvrdu."

Buhanan potpisa.

"Ovo su tvoja nova dokumenta," nastavi kontrolor uzanih usana, "Tvoje novo ime je Edvard Poter. Bio si zaposlen kao ... Sve piše tu. Svaki detalj tvoje nove okoline. Poznavajući tvoje dobro pamćenje, pretpostavljam da ćeš moći da zapamtiš sve informacije do sutra ujutru. Je li" tako?"

"Šta te je toliko zadržalo da sa mnom stupiš u kontakt?" upita Buhanan. "Prošlo je dva meseca."

"Posle tvog poslednjeg zadatka, želeli smo da nestaneš na neko vreme. A, mislili smo i da si nam potreban kao Brajan MekDonald. Ali, taj scenario više nije u igri. Za tebe imamo mnogo intereantniji projekat. Mislim da ćeš biti zadovoljan. Koliko je važno, toliko je i riskantno. Žuri nam se." "Ispričaj mi sve."

Kontrolor ga pogleda. "Ponekad zaboravim kako vi operativci umete da budete napeti i oprezni... Ali, zbog toga i jeste operativci. Zato..."

"Zato? Mnogo puta sam se pitao. Kakav je odgovor?"

"Trebalo je da znam, da je to očigledno. Uživaj da "budeš neko drugi."

"Da. Tačno. Pa, uposli me. Pretvaraj se da sam glumac. Šta je motivacija mog novog karaktera?"

U restoranu Klub internacional u Kankunu, Buhanan nije pokazao strah kada mu je prvi blizanac zapretio. Umesto toga on odgovori, "Da vam dam razlog da me ne ubijete? Mogu vam dati nekoliko miliona."

"Mi imamo već nekoliko miliona da te ubijemo," primeti prvi. "Zbog čega misliš da bi zbog nekoliko razloga rizikovali i poverovali ti?"

"Ljudska priroda. Bez obzira koliko čovek ima para, nikada mu nije dovoljno."

"Teško je potrošiti tolike pare u zatvoru i nemoguće u grobu," reče drugi blizanac.

"Praktični odgovor na tvoju ponudu je eliminacija tebe, kao smetnje. Potreban nam je takmac a ne partner."

"U tome i jeste stvar," zaključio Buhanan, ne pokazujući zabrinutost. "Ne želim da se

takmičim s vama a partner vam je potreban."

Drugi blizanac se brecnu. "Ti imaš hrabrost da nam kažeš šta nam je potrebno."

"Naravno," reče Buhanan. "Bio sam svestan opasnosti kada sam započeo posao ovde."

"Ne samo ovde, već i u Meridi, Akapulku i Porto Valarti," reče drugi blizanac ljutito.

"Plus još nekoliko mesta za koje ni ne znate da sam uspostavio kontakte."

"Toliko si drzak, kada se tako otvoreno hvališ," primeti drugi blizanac, suzivši oči.

"Ne," odmahnu Buhanan glavom. "Ne hvalim se. Samo sam iskren. Ja vas poštujem."

Blizanci uvažiše njegovo izvinjenje i nasloniše, se unazad s olakšanjem.

"Na osnovu tvog priznanja se vidi da si izuzetno vredan, ali na iašu štetu," prokomentarisala drugi blizanac.

"Kako bi inače privukao vašu pažnju?" raširi Buhanan svoje ruke. "Imajte u vidu moj rizik, jer obavljam poslove kao Amerikanac, ne samo u Meksiku, već i u vašoj kući, u odmaralištima, posebno u Kankunu. Čak i sa mojim izuzetnim znanjem, ne znam kome da se približim. Fernandez, pretpostavljam da ste vi," pokaza Buhanan u prvog čoveka. "Ali, nisam znao da imate brata blizanca i istini za volju, ne znam ko je od vas Fernandez. Priznajem da sam bio iznenađen kada ste ušli u restoran. Blizanci. To mnogo toga objašnjava. Nikada mi nije bilo jasno, kako je Fernandez mogao da bude na dva mesta u isto vreme, u Meridi i Akapulku, na primer."

Prvi čovek stisnu usne. "To nam je i bio cilj. Da izazovemo zabunu. Ali kako znate da se bar jedan zove Fernandez?" progovori surovije. "Koja je to posebna informacija? Kada su te naši ljudi upozorili da prestaneš da se mešaš u naš posao, zašto si tražio ovaj sastanak i zašto si dao našem čoveku ovaj list papira?"

Prvi blizanac zavuču ruku u džep sakoa, izvuču isprespavijani papir i stavi ga na sto.

"Na ovoj listi su imena ljudi kojima najviše verujemo."

"Pa," slegnu Buhanan ramenima, "to sve pokazuje."

"Šta pokazuje?"

"Koliko možete da pogrešite u proceni saradnika."

"O čemu to pričaš, kučkin sine?" razjari se drugi blizanac.

Mamac je proradio, pomisli Buhanan. U igri sam. Privukao sam njihovu pažnju. Da se nisu bojali, ne bi obojica došli. Ta lista imena ih je uplašila više nego što sam se nadao.

"Ono što hoću da kažem je da treba da verujete meni a ne tim skotovima. Pripadao sam ..."

Buhanan se ponovo nakašlja radi upozorenja.

Konobar se vraćao sa poslužavnikom na kojem su bili činija sa limunom, so, mala kašika i šest čaša tekile.

"Gracias," reče Buhanan. "Dajte nam još desetak minuta, pa ćemo naručiti večeru."

Pomoću kašičice je stavio so u udubljenje između palca i kažiprsta na levoj ruci.

"Salud," reče blizancima. Oliza so sa ruke, brzo ispi tekilu i stavi odmah parče limuna u usta. Kiseli sok limuna se razli po njegovim ustima, mešajući se sa slatkastom tekilom i gorkom soli. Oči mu se skoro razvodniše.

"Nemoj da piješ u naše zdravlje. Brini za svoje," reče prvi blizanac.

"Nisam zabrinut," reče Buhanan. "Čini mi se da ćemo ostvariti dobru saradnju." Gledao ih je kako ližu so, gutaju tekilu i žvaću parče limuna.

Ponovo su uzeli so, čekajući da to i on uradi. Oni ne veruju nikome ko ne pije s njima, jer bi to ukazivalo da nešto skriva. Znači, bilo je neophodno popiti izvesne količine alkohola, da bi se zadobilo poverenje. Zahvaljujući praksi, Buhanan je znao granice tolerancije alkohola, kao što je naučio i kako da ubedi sagovornika da je pijan i da govori istinu.

Blizanci podigoše čaše sa tekilom, očekujući da to i Buhanan uradi. Njihove tamne oči su gorele, misleći da će on uskoro izgubiti kontrolu i odati svoje slabosti.

"Rekao si," počeo prvi blizanac, "da sumnjaš u lojalnost naših saradnika, jer si ranije radio za ..."

"U odeljenju za suzbijanje širenja droge," ovo je "Uhanan čuo od svog kontrolora pre tri meseca. Sedeli su u dnevnoj sobi u stanu u Fairfaksu u Virdžiniji. Kontrolor je isired sebe raširio dokumenta sa detaljima novog Buhananovog identiteta. "Moraš da ih ubediš da si nekada bio sjećajni agent odeljenja za suzbijanje širenja droge ,DIA."

Buhanan je već preuzeo karakterne crte Edvarda Potera. Odlučio je kako da se oblači i kakvu hranu voli, pritiskao je vrhove svojih prstiju, skoro kao u molitvi i stavljao ih na bradu. "Nastavi s pričom."

"Želeo si da znaš koja je motivacija tvog novog karaktera? Prvo, alergičan je od pomisli da se rat protiv dilera droge pretvara u šalu. Smatra da vlada nije stavila na raspolaganje dovoljno novca i time pokazala da je odlučna u borbi protiv droge. Gadi se mešanja CIAe u poslove, kad god se DIA približi velikim dilerima. Prema tvom novom karakteru, ti veliki dileri su na platnoj listi CIAe, jer joj pružaju informacije o politici i nerazvijenim zemljama iz kojih dobijaju drogu. Tako, prirodno, CIA ometa rad DIAe, kada god joj ugrozi saradnike."

"Pa, to i neće biti tako teško odglumiti. CIA i drži najveće svetske dilere droge na svojoj platnoj listi," složi se Buhanan.

"Apsolutno. Ali, to mora da se promeni. Dileri iz nerazvijenih zemalja su se mnogo osilili. Informacije koje dostavljaju više ništa ne vrede. Misle da mogu da uzimaju pare a da ništa ne daju za uzvrat. Izgleda da nisu izvukli zaključak niti su nešto naučili iz naše invazije na Panamu."

"Naravno da nisu," složi se Buhanan. "Pošto smo uhvatili Noriegu, ostali dileri su zauzeli njegovo mesto. Ništa se nije promenilo, osim što deca umiru zbog ekonomskog embarga."

"Dobro. Počinješ da zvučiš kao osoba, koju predstavljaš," zaključio BuhananPoterov

kontrolor.

"Hej, moji prijatelji su nastradali u invaziji na Panamu. Na početku sam smatrao da je invazija neophodna. Ali kada sam video šta je usledilo i zašto američka Vlada radi šakve sšvari hteo sam da po vraćam."

"Sve si bolji. Meae si ubedio i tako dobro glumiš da ćeš ubediti i one na koje ciljamo."

"Ali, ja ne glumim."

"Buhanane, odmori malo. Treba da obradimo mnoge detalje. Zato, svoje metode i glumačke tehnike sačuvaj zakasnije."

"Ne oslovl:avaj me sa Buhanan. Zovem se Edvard Poter."

"Naravno, Edvarde. Možda ćeš biti dodatno motivisan ako saznaš da ovim tvojim zadatkom imamo nameru da nadoknadimo ono što smo izgubili u Panami. Ti treba da uplašiš careve droge iz nerazvijenih zemalja, koji još uvek prave viceve na ime izgubljenih američkih života u beskorisnoj invaziji u Panami."

"Ne. To je Buhananova motivacija. Ja to ne želim da čujem. Neću da zamaram svoj um. Samo mi ispričaj o Edvardu Poteru. Koja je njegova motivacija?"

Kontrolor spusti svoju glavu i slegnu ramenima. "Moram da ti kažem, Buhanane " "Poter."

" ponekad me zabrinjavaš. Čini mi se da nekad apsorbuješ previše od svojih lažnih identiteta."

"Ali, tvoja glava nije u torbi, akoa zaboravim ko sam. Zato se ne igraju mojim životom. Od sada govori kao da sam Edvard Poter."

"Kako ti želiš, Edvarde. Tvoja žena je tražila razvod, jer si bio suviše odan svom poslu, a nju i dva sina si zapostavio. Preudala se. Zbog brojnih pretnji koje su stizale od dilera, ona je tražila, i sud joj je odobrio, da ne smeš da se približiš, ni njoj ni deci, bez njene prethodne dozvole i garantovane bezbednosti. NJen novi muž zarađuje dvesta hiljada dolara goDišnje, kao vlasnik teretane, za razliku od tvojih četrdeset hiljada i poniženja, jer dileri zaraćuju milione dolara godišnje. Ubećen si, da bi tvoja žena bila zadovoljna kućom koju si mogao da kupiš, da si prihvatio mito KOJI su ti nudili, i da te ne bi napustila. Kada je propalo sve u šta si verovao, ti si pukao. Odlučio si, da se priključiš carevima droge, kada nisi mogao da ih pobediš. Pokazaćeš svojoj ženi, da možeš da zarađiš sto puta više od njenog novog muža, bildera. Tvoj je veći od njegovog."

"Da," složi se BuhananPoter. "Mojje veći." Kontrolor je bulio u njega.

"Zapanjujuće." BuhananPoterovi mišići na ramenima se ukočiše. "I kako ćemo raščistiti dugove?"

"Bio si agent u Odeljenju za suzbijanje droge? " prvi blizanac upita usiljeno u restoranu u Kankunu. Šokirani i on i njegov brat se nasloniše na naslone stolica.

"Polako," progovori Buhanan. "Ja sam sada na vašoj strani."

"Naravno," primeti drugi odbojno, "U svakom po gledu."

"I ti očekuješ da ti poverujemo?" zapita prvi. "Da prihvatimo da si dezsrtter i da ti verujemo?"

"Pa ja sam učinio potez dobre volje," poče Buhanan. "To isiresavijano parče papira ispod tvoje ruke. Ako izvršite pritisak na službenike u banci Bahamian u kojoj perete novac, čućete da ti vaši nazovi lojalni saradnici sa te liste, imaju tajne račune kod njih. Ja shvatam da su ucene sastavni deo života ovde. Ali, mislim da su sume novca koje vaši saradnici ostavljaju na stranu za crne dane mnogo veće nego njihovihonorari."

Drugi blizanac suzi oči. "Ako za trenutak pretpostavimo da su tvoje informacije tačne..."

"One i jesu tačne. Tu nema sumnje. Garantujem vam svojim životom. Ako lažem u vezi tih tajnih bankarskih računa, a vi ćete to lako otkriti, ubićete me."

"A u međuvremenspu, ti bi mogao da obaviš ono što si naumio i nestaneš pre nego što te uhvatimo."

"A šta bih ja to mogao da obavim?" upita Buhanan. "Dok ne proverite lude sa te liste, nećete mi otkriti svoje poslovie tajne. Nećemo do tada poslovati."

"Mi s tobom možda nećemo obavljati poslove ni ako goporiš istinu." Prvi blizanac je lupkao prstima po stolu.

"Ta mogućnost uvek postoji." Buhanan slegnu ramenima. "Ali, za sada ja rizikujem a ne vi. Naravno, ovaj susret za vas nije nikakav rizik, neutralno mesto, piće i večera. U najgorem slučaju, ubićete me."

Ne pogledavši se, blizanci su se izgleda složili.

"Tačno tako." Drugi blizanac potraži pogledom konobara i rukom napravi kružni pokret, ukazujući da želi još jednu turu tekile, duple za sve. Konobar klimnu i on se okrete ka Buhananu. "Prekinuo si me, pre nego što sam završio svoje pitanje."

"Pardon. Postavite ga."

"Ako pretpostavim da govoriš istinu u vezi tih računa, kako objašnjavaš te visoke sume, za koje tvrdiš da su naši saradnici sakrili od nas? Koji su izvori tih fondova? To mora da je mito od službenika iz Odeljenja za suzbijanje širenja droge za dostavu informacija. Jedino drugo objašnjenje je da krađu deo od prodaje, ali ja ti garantujem da možemo da izračunamo svaki kilogram koji pošal5emo u Sjedinjene države i svaki dolar koji dolazi ovamo."

Buhanan odmahlgu glavom. "Sam mito ne čini toliKU sumu novca. Službenici DIAe nisu tako velikoDUŠni sa honorarima. NJihov budžet je mali. Ali greŠite ako mislite da vas ne potkradaju. Vaši ljudi voDe izuzetno osmišljenu operaciju."

"Šta?" Drugi blizanac je bio zapanjen. "Nemoguće."

"Ne samo da je moguće, već je to činjenica."

"Mi bito ziali!"

"Ne i za ovu operaciju. Ne, zbog načina na koji to ,rade. Koriste službenike DIA da skinu kajmak. Koliko porudžbina ste izgubili prošle godine? Oko deset procenata?"

"Manje više," odgovori prvi blizanac. "Normalno je da neka od pošiljki bude otkrivena. Kuriri postanu nervozni i naprave po neku grešku, ili se službenici DIAe naću na pravom mestu i u pravo vreme. Računamo s gubitkom izvesnog procenta. To je deo posla."

"Ali, šta ako neki od tih kurira nisu bili tako nervozni?" upita Buhanan. "I šta ako je tim službenicima DIAe rečeno da budu na pravom mestu, u pravo vreme? I šta ako ti kuriri i službenici rade zajedno, za sebe?"

Kada je konobar doneo drugu turu, nastala je tišina. Udaljivši se, blizanci su se osvrnuli da provere da li je neko od gostiju u mogućnosti da čuje razgovor, onda nazdraviše i ponoviše ritual, so, tekila, limun.

"Završi ono o čemu si govorio." Prvi blizanac se nadao da će alkohol uticati na Buhanakovo rasuđivanje i izazvati slabost.

"NJihov sistem je vrlo pametan." Buhanan je žvakao koru limuna. "Službenici DIAe moraju da zadovolje svoje šefove i dokažu da obavljaju posao. Predaju deo količine koju zaplene. Onda vlada truća, kao dobija rat protiv droge, i američke televizijske mreže izveštavaju o uspesima. Ali ono što vlada ne zna, a naravno ni američka javnost, je da se i te zaplenjene količine droge prodaju američkim dilerima. Novac od te prodaje milioni dele službenici DIAe i vaši saradnici kojima poveravate isporuke. Što se vas tiče, vi računate sa gubitkom izvesnog procenta. Zašto bi i pomislili da vas varaju, dokle god dobijate uobičajeei profit?"

Oba blizanca su ga posmatrala.

"Otkud znaš to?" prošapta drugi blizanac.

"Kao što rekoh, bio sam službenik DIAe, i to jedan od poštenih, i radio svoj posao. Ali, nisam slep. Video sam šta se dešava. Borba protiv droge je isto što i svaki drugi iolicijski posao. Ne okrećeš se protiv svojih drugara. Ako to uradiš, napraviće od tvog žšzota košmar. Morao sam da ćutim. I onda..."

Buhanan ispi i drugu čašu tekile.

"I šta onda?" upita drugi blizanac, približivši mu se.

"To se vas pe tiče."

"S obzirom na razloge našeg susreta, vrlo nas se tiče."

"Imao sam lične probleme," odgovori Buhanan.

"To imamo svi. Živimo u istom svetu, razumemo se. Rastereti se, to je dobro za dušu. Kakvi su te to problemi...?"

"Radije ie bih o tome." Buhanan učini nameran pokret, kao da mu je lakat skliznuo sa stola, kako bi blizanci pomislili da je tekila počela da deluje. "Rekao sam ono zbog

čega smo se sreli. Znete gde me možete proiaći. Proverite te račune u banci. Kada shvatite da sam govorio istinu, nadam se da ćete se odlučiti za saradnju."

Osetivgai naglo kucanje srca, Buhanan pogleda u stepenice i ugleda Amerikanca četrdesetih godina, visokog, širokih ramena, razbarušene kose, u pratnji Žene španskog porekla.

O, gospode, pomisli Buhanan. Misli su mu se rojile. Kako ću da?

Prvi blizanac odmahnu glavom. "Previše stvari nasbrine."

Očajnički pokušavajući da izbegne čoveka koji je UŠao u restoran, Buhanan se koncentrisao na blizance.

"Kraforde!" začu se prodorni glas.

Buhanan ga je ignorisao. "Šta je to, što vas brine?"

"Kraforde! Koliko se nismo videli!" Prodorni glas je bio hrapav od cigara.

Buhanan je, svoju pažnju i dalje usmeravao ka sagovornicima.

"Kraforde! Je si li ogluveo. Gde si pobogu, nestao posle Iraka?" Glas je odavao teksaški akcenat. "Kada smo sleteli iz Iraka u Frankfurt, hteo sam da proslavimo izlazak iz arapskog pakla. Ali, ti si nestaosa vidika."

Buhanan je pokušavao da ga ignoriše, ali muškarac se približio.

"Izvinite?" upita Buhanan.

"Kraforde, zar me ne prepoznaješ? Govoriš s Big Bob Bejlijsm. Nemoguće da si me zaboravio. Bili smo zajedno u zatvoru u Kuvajtu i Bagdadu. Radio sam na naftiim pol,ima u Kuiajtu, ali kada su irački tenkovi ušli, moram da priznam da sam se tako uplašio..."

Buhanan odmahnu glavom zbunjeno.

"Kraforde, je si li doživeo amneziju. Bili smo irački taoci. Da li si pio više od mene, kada se ne sećaš?"

"Drago mi je što smo se upoznali, Bobe" reče Buhanan. "Ali verovatno si me zamenio s nekim drugim."

Blizanci su pažljivo posmatrali.

"Ma, hajde. Ti si Kraford, DŽim Kraford," reče Amerikanac samouvereno.

"Ne, žao mi je. Ja sam Ed Poter."

"Ali "

"Iskreno, ja nisam Kraford, već Edvard Poter. Verovatno ličim na njega."

"I previše."

"Ali, to je greška, ja nisam on."

Blizanci su još pažljivije posmatrali.

"Neka sam..." počeo Amerikanac zbunjeno, "Izvini drugar. Mogao bih da ss zakunem... Mora da sam popio... Izvinite što sam vas prekinuo, popite nešto. Nisam hteo da vas uzimirim." Amerikanac ustuknu i povuče se.

"Nema problema," odgovori Buhanan.

Ali to jeste bio problem. Veliki problem. To je jedan od stvari kojih se Buhanan najviše bojao, da će neki kontakt sa prethodnog zadatka da se pojavi u nepovoljnom trenutku. To mu se već desilo jednom u restoranu u Parizu kada je trebalo da se infiltrira u terorističku organizaciju i prikupi informacije. I taj put je Buhanan video izraz očiju, kakav su sada blizanci odavali. Osetio je nervozu.

Koliko god da je Buhanan bio profesionalac u svome poslu, nije mogao da spreči spontanost običnih civila, koje je sretao na svojim zadacima. Krupni Amerikanac se sada povukao zbunjeno, a stvarno je sreo Buhanana u Kuvajtu i u Bagdadu i tada se on zaista zvao DŽim Kraford. Pre napada saveznika, Buhanan je tamo ubačen noću, padobranom, da izvidi iračku odbranu. Spustio se u pustinji, zakopao padobran i krenuo ka svetlima Kuvajt Sitija. Nosio je civilno odelo, majicu i farmerke i imao američka dokumenta naftnog radnika iz Oklahome. Da su ga zaustavili, rekao bi da se krije od Iračana. Tri nedelje su mu pomagali saveznički simpatizeri, omogućili su mu da koristi malu radiostanicu da bi preneo svojim pretpostavljnima važne informacije i onda ga je iračka patrola uhvatila na putu ka plaži. Nije ni čudo što je Big Bob bio tako zbunjen, jer oni su proveli mesec Dana zajedno sa ostalim naftnim radnicima koji su bili zatočeni u demoliranom hotelu u Kuvajt Sitiju, a potom su kamionima prebačeni u Bagdad.

Sadam Husein je oslobodio Amerikance "kao božićni poklon Sjedinjenim Državama". Iračka aviokompanija ih je prebacila u Frankfurt. Big Bob Bejli je sedeo pored Buhanana u avionu i kada su sleteli, nameravali su da se napiju. Ali, kada su stigli na terminal, DŽim Kraford je nestao. Sačekali su ga pripadnici specijalne operacije i brzo ga smestili na sigurno.

To je bilo pre dvanaest zadataka, u kojem je Buhanan igrao jednu od brojnih uloga. Big Bob Bejli, proklet da je, on je bio iz prethodnog života. I to davnog prethodnog života. Iračka invazija na Kuvajt je bila davno prošlo vreme. Tada je Big Bob Bejli imao minornu ulogu, ali sada je bio glavni lik u mom životu, pomisli Buhanan.

Big Bob Bejli je i dalje gledao u Buhanana i očigledno je bio uvređen, što ovaj nije hteo da prizna da je DŽim Kraford.

Gospode, pomisli Buhanan, on izgleda toliko ljut, da će možda ponovo doći. Ako to uradi, moj zadatak će biti potpuno uništen. Ova dva meksička distributera droge ne bi bili u životu da su budale. Pogledaj im samo oči. Već se pitaju, šta se dešava. Moraću da...

"Pretpostavljam da je ovo bila šala," reče on prvom blizancu. "Čim preću granicu, Amerikanci svi liče jedni drugima."

"Da, " odgovori prvi.

"Vrlo zabavno," primeti drugi blizanac.

"Privukli smo njegovu pažnju," nastavi Buhanan.

"Čini mi se da je bolje da se što pre udaljimo odavde," reče drugi blizanac. "Naročito pre nego što se taj čovek vrati, a čini mi se da to upravo namerava."

"U redu je. Idemo." Buhanan ustade i poče ka stepenicama koja vode iz restorana.

"Ne, ovim putem," naredi drugi blizanac. On dotače Buhananovu ruku i pokaza na staklena vrata koja su vodila u hotelsku baštu.

"Dobra ideja," reče Buhanan. "Brže je i manje sumnjivo." Signalizirao je konobru da je ostavio novac na stolu i krenu ka staklenim vratima.

Izlazeći iz restorana, Buhanana zapahnu vlažan, topao vazduh i primeti da se našao između blizanaca. Video je da nose salvete, ispod kojih su krili pištolje. U bašti je uočio visoku priliku, kojoj su blizanci dali znak, verovatno njihov telohranitelj. Bio je Meksikanac, ali neobično visok i krupan. Nosio je pištolj, koji se nije najbolje video, ali je ličio na "beretu" od 9 milimetara sa prigušivačem.

"Ko si ti, do ćavola?" upita prvi blizanac ljutito, zgrabivši Buhanana za grudi.

"Hej, šta to ? Buhanan se pobunio.

"Suviše smo blizu restoranu. Neko bi mogao da nas vidi," upozori drugi brata. "Bolje da se spustimo na plažu."

"Da," složi se prvi blizanac. „Do proklete plaže."

"Ne još," upozori ih telohranitelj. On izvadi ručni detektor za metal i prvo proveriti Buhanana.

Detektor je tri puta zapištao.

"Kopča na kaišu, ključevi i olovka," reče telohranitelj ne pominjući da bi ključevi i olovka mogli da budu iskorišćeni kao oružje.

"Skini kaiš," naredi prvi blizanac. Baci ključeve i olovku na zemlju."

"Ne razumem, šta nije u redu?" insistirao je Buhanan.

Drugi blizanac pokaza svoj pištolj, "broving" od 9 milimetara. "Uradi šta ti je rečeno."

Telohranitelj prisloni svoju "beretu" na Buhananov bubreg. "Brzo, odmah."

Buhanan otkopča svoj kaiš i spusti ga zajedno s ključevima i olovkom na zemlju.

Prvi blizanac pokupi stvari a drugi povede Buhanana ka bašti.

Telohranitelj je i dalje držao svoj pištolj prislonjen na Buhananova leća.

U bašti je tek io negde bila lampa, tako da je ona u poređenju sa restoranom bila mračna. Ko god da je pogledao samo bi nrimetio četiri muške senke koje se kreću, pomisli Buhanan. Pištolji se ne mogu videti. A i da ih neko primeti i pozove policiju, sve bi se završilo pre nego što patrola stigne.

Dok je hodao ka plaži, Buhanan je razmatrao svoje opcije koje su mu na raspolaganju. Jedna je bila da iskoristi mračnu baštu, savlada svoje zarobljivače i pobegne koristeći statue kao zaklon u slučaju da se neko od njih oporavi i počne da puca. Ali, ta trojica su verovatno bila spremna na tu mogućnost i odmah bi pucali. Zahvaljujući prigušivaču na "bereti", niko u hotelu ne bi čuo pucanj. I do otkrića Buhananovog tela, tri Meksikanca bi već bili daleko.

Ali, to nije bio jedini problem, pomisli Buhanan. Ako bi i uspeo da savlada Meksikance na brzinu, mrak koji bi mu u početku pomogao, postao bi smetnja.

Morao bi da se suoči sa predmetima koji se ne vide, dok se bori sa zarobljivačima. Kada bi izgubio ravnotežu...

A možda su mu Meksikanci pretili samo radi testa. Posle svega, nije mogao da očekuje da blizanci poveruju u njegovu priču, samo zato što je on samouvereno prezentovao. Trebaće im vreme da to provere. Svaki detalj iz njegove priče će proveriti. Buhananovi kontrolori su se već oko toga pobrinuli. Ženski operativac, predstavlja bivšu ženu Eda Potera, a kolega predstavlja njenog novog muža. Oboje imaju dokumentovanu, ali izmišljenu pozadinu i pokriće, i oboje znaju šta treba da kažu, ma ko da ih ispituje. Izvesni službenici DIAe su pripremljeni da potvrde da je Ed Poter bio njihov kolega, a za svaki slučaju su i u vladin kompjuter ubačeni njegovi podaci.

A možda će Buhananovi oponenti priču uzeti za gotovo i neće je ni proveravati. Ali kako će ga drugačije proveriti, pitao se Buhanan. Da li su blizanci bili stvarno ljuti ili su se samo pretvarali? Da li će posumnjati u njega, samo zbog onog pijanog Amerikanca, koji je tvrdio da ga zna kao DŽima Kraforda, ili su to samo iskoristili kao povod da uplaše Buhanana, proveravajući da li mogu da mu veruju.

Lažovi među lažovima. Ništa nije očigledno, pomisli Buhanan dok je hodao stazom sa zarobljivačima, ka plaži.

Prolazili su pored bara, koji je bio prekriven trskom, ali nije imao zidove. Za ovalnim šankom je sedelo nekoliko grupa gostiju. Okolo su bili hotelski paviljoni, tako da je su morali da prođu pored bara.

"Ne očekuj pomoć od ovih ljudi," promrmlja prvi blizanac. "Počneš li bilo šta, ubićemo te pred njima. To nam je najmanji problem."

"Oni su pijani, a mi smo u senci. Beskorisni su kao svedoci," reče drugi blizanac.

"A oni ne mogu ni da vide moj pištolj. Prekrio sam ga jaknom, ali nišanim pravo u tvoju kičmu," nadoveza se telohranitelj.

"Ej, smirite se malo. Ja sam izgleda nešto propustio. Zbog čega vi to sve govorite?" upita Buhanan. "Voleo bih da se malo oiuštite i kažete mi šta je u pitanju. Došao sam s dobrim namerama. Nisam naoružan. Ne iretim vam. I odjednom vi?"

"Ćuti, dok nrolazimo pored bara," promrmlja jeDan blizanac na španskom.

"Ili će ti sledeće reči biti poslednje," nadoveza se drugi. "Jasno?"

"Tvoja logika je porazna," primeti Buhanan.

Jedan od gostiju je pričao vic i odjednom svi prasnuše u smeh. To je bilo tako neočekivano glasno da su i blizanci i telohranitelj pogledali ka gostima. Mogao je tada da ih sredi. Mogao je da iskoristi njihovu nepažnju, udari blizance istovremeno ivicama dlanova u grlo, nogom udari telohranitelja koš. Je išao iza ljege, uhvati ga za ruku i otme "beretu". To je sve mogao da uradi za manje od dve sekunde. Da je udario blizance u grlo, bili bi u panici da doću do vazduha i ne bi mogli da misle o pucanju.

Ali, pošto je bio uveren da će uspeti i bez toga, Buhanan ništa nije preduzeo. Jer, da

je njegova bezbednost bila u pitanju, on ovu misiju ne bi nig prihvatio. Misija. To je srž. Kada se smeh turista stišao, i blizanci i telohranitelj povratili kontrolu, Buhanan je razmišljao kako bi objasnio svojim pretpostavljenima. Mogu zamisliti izraz njihovih lica, da sam rekao, misija je propala, jer sam se unervozio i ubio ih. Tvoja karijera bi bila gotova. Nije prvi put, da je u tebe uperen pištolj. Znao si da će ti se to na ovom zadatku desiti, pre ili kasnije. Ovi tipovi nisu budale. Osim toga, ne bi počeli da ti veruju, dok se ne uvere da možeš da izdržiš stres. Dopusti im da to shvate. Smiri se. Igraj svoju ulogu.

Ali, šta bi Ed Potter uradio? pitao se Buhanan. Da li bi korumpirani bivši službenik DIA pokušao da pobegne u ovoj situaciji?

Možda, pomisli Buhanan. Ali, ja .ipak nisam on. On nije istreniran kao ja. Ali, ako se ponašam kao što bi Ed Potter, ubili bi me. Mora da modifikujem ovaj karakter. Sada, publika me upravo testira, traži moje slabosti.

Ali, neće naći ni jednu.

Klub internacional je bio pored plaže. Zvezde su već svetlucale nebom. Hladan lahor je dolazio s okeana. Udaljivši se dovoljno od bara, Buhanan zastade.

"Dobro," reče. "Evo, lepo, na plaži smo. A sada, molim vas, za ime božje, sklonite te pištolje i kažite šta se dešava. Nisam ništa uradio što "

"Za ime božje?" ponovi prvi blizanac silazeći na pesak. "Da, ime. Mnoga imena. O tome se radi. Ed Potter, Cim Kraford."

Buhanan oseti da mu noge tonu u pesak i da su lica drugog blizanca i telohranitelja iznad njegovog, jer su stajali na pločniku. "Samo zato što jedan pijanac misli da me poznaje? Zar vas nikada nisu zamenili ?"

"Mene su jedino menjali s mojim bratom. Ne verujem u slučajnosti. Ne verujem da u sred poslovnog razgovora, mogu da ignorišem jednog pijanca, koji me prekida i kaže mi da čovek sa kojim razgovaram nije onaj, koji on tvrdi da jeste."

"Ma hajde! Taj pijanac je priznao da je pogrešio," insistirao je Buhanan.

"Ali,, nije izgledalo da je ubeđen, " prasnu drugi brat.

Dve siluete su se približavale. Meksikanci se malo zabrinuše i učutaše. Kada su se im prišli, Buhanan zakluči da je to američki par, koji se držao za ruke. Bili su obuzeti sobom i nisu nikoga primećivali.

"Ne možemo da" ostanemo ovde," reče drugi blizanac. "Mogu da dođu i drugi ljudi. Još uvek smo u blizini hotela, naročito bara."

"Ali, hoću da se ova star raščisti i to odmah," reče prvi.

Telohranitelj pogleda po plaži i pokaza. "Onamo."

Buhanan se osvrnu. Video je nekoliko kućica koje služe kao zaklon od sunca. Imale su drvenu gredu na sredini i kružni krov koji je bio od palminog lišća. Oko njih su bile plastične stolice i stolovi.

"Da," odobri prvi brat. "Idemo tamo. Kreći! Proklet da si, kreći!" blizanac gurnu Buhanana.

Posrćući, Buhanan je pokušavao da održi ravnotežu na klizavom pesku.

Dejstvo adrenalina je zapalilo vatru u njegovom stomaku. Pitao se da li je u pravu, što se ranije nije branio. Stvari još uvek nisu izmakle kontroli. Ali, prvi blizanac je bio na ivici. Sve češće je vrećao i vikao i Buhanan se pitao da li je to samo gluma ili realnost.

Ako glumi, pašću na testu zbog ignorisanja uvreda. Ali ako tip iastavi ovako, a ja ne odgovorim, srediće me. Smatraće da nisam vredan poštovanja ako ne pružim otpor. Ali, koliko smem da se oduprem i ostanem Ed Poter? I, koliki otpor je optimalan da zadovolji blizance a da se ne razljute. Buhanan je postavljao sebi pitanja.

Šta, ako je ovo sve stvarno?

Kada su stigli do zaklona, prvi blizanac ga gurnu ka plastičnom stolu. Buhanan se ispravi.

"Sada je dosta! Nemoj da si me opet gurnuo. Ako imaš pitanja, postavi ih. Objasniću, sve što te zanima. Razrešićemo ovaj nesporazum. Ali, sklanjaj svoje rukesmene!"

"Da sklonim svoje ruke?" prvi blizanac se približi Buhananu, uhvati ga za košulju, zgužva je i poče da diže košulu. "Ja ću ti zavući ruke u grlo i izvaditi utrobu!"

Buhanan oseti tekilu u njegovo dahu. Odjednom, blizančev stisak popusti. Buhanan popravi košulju.. Trebalo mu je mnogo da se suzdrži da ne uzvrat. Neprestano se podsećao, misija. Ne smeš da ugroziš misiju. Ne smeš da odgovoriš, dok nisi siguran da hoće da te ubije. Za sada je samo pretio i vrećao te. To nisu dovoljni razlozi da upropastiš misiju, upotrebom sile.

Prvi blizanac ponovo zgrabi Buhanana i posadi ga u stolicu. Talasi bola proćoše kroz njegovu kičmu.

"Obećao si da ćeš sve objasniti? Onda to i uradi. Biće zabavno da se čuje," blizanac odjednom pritisnu cev "brovinga" na Buhananovo čelo "kako nameravaš da izgadiš ono što nazivaš nesporazumom."

To je već bila razlika. Buhananov puls se ubrza i mišići mu se zgrčiše. Udišući, spremao se da

Ali, blizanac nije repetirao pištolj, primeti Buhanan, a ni pištol nema prigušivač. Ako hoće da me ubije, zar ne bi pokušao da izbegne gužvu? Upotrebio bi "beretu" sa prigušivačem, kako ne bi privukao pažnju gostiju iz bara.

Moguće je da ipak, glumi.

Znojeći se, Buhanan vide da se drugi blizanac približava.

On se zaustavio pored brata i pogleda u zemlju. Čak je i u mraku imao jastrebov pogled. "Slušaj pažljivo," obrati se Buhananu. "Govorićemo o imenima. Ali ne o imenima koje je izgovorio pijani Amerikanac. Ne o Pimu Krafordu, ni o Edu Poteru. O ostalim imenima. Mnogim drugim imenima. U stvari, ne mogu sve ni da ih zapamtim." Izvadio je papir iz sakoa. "Dao si nam listu imena naših saradnika, za koje tvrdiš da su nas izdali. Pa, ja imam drugačiju listu, sa drugim imenima." On uperi malu lampu u papir, kako bi video da čita. "Con Blok. Ričard Dejvis. Pol

Higgins. Endru Mekintoš. Henri Dejvenport. Valter NJuton. Majkl Galer. Vilijam Hanover. Stjuart Malik."

Sranje, pomisli Buhanan.

Blizanac prestade da čita. "Ima još nekoliko imena. Ova su samo radi ilustracije." On vrati parče papira u cep sakoa i uperi svetlost lampe u Buhananovo lice, usmerivši snop ka desnom oku.

Buhanan okreiu lice u stranu, da bi izbegao svetlo, ali telohranitelj ga tresnu i vrati njegovu glavu U prvobitni položaj, držeći je tako. Buhanan pokuša, ali nije mogao ni da se pokrene. Nije mogao da izbegne svetlosni snop koji mu je padao na oko.

Pokušao je da uhvati telohranitelja za mali prst, kako bi njegov pritisak popustio. Ali, on zastade slećen, čuvši da je drugi blizanac repetirao pištolj i prislonio ga na njegovu elepoočnicu.

Gospode, možda će me ubiti.

"Budi dobar," reče prvi brat. "Nemoj da praviš probleme."

Svetlo je i dalje bilo upereno u njegovo oko. On je zažmurio, ali je i dalje mogao da vidi svetlost kroz tanku kožu kapka. Ali telohraniteljeva ruka podiže njegov kapak. Buhanan oseti da se očna jabučica usijava i naduvava. Svetlo je padalo kao tupa igla, koja je probadala njegovu jabučicu. Buhanan je morao maksimalno da se kontroliše, kako ne bi uzvratio, jer je znao, da bi drugi blizanac prosvirao njegov mozak.

"Dobro," ponovi prvi blizanac. "Odlično. A sada, ako hoćeš da živiš, reći ćeš nam šta znače i šta imaju zajedničko ta imeia koja je moj brat pročitao. Dobro razmisli, pre nego što odgovoriš." On jače pritisnu cev "brovinga" na Buhananovu slepoočnicu.

"Ne mogu da posluje sa lažova, niti da ih trpim. Šta je njihova tajna?"

Buhanan je imao osećaj da mu se nalazi kost u grlu. Glas mu je bio hrapav. "To sam sve ja."

Osim šuma talasa i kucanja Buhananovog srce, noć je postala tiha. Nije se čuo ni smeh gostiju u baru. Blizanci i telohranitelj su stajali kao zaleđeni. Onda prvi blizanac ukloni pištolj sa slepoočnice, drugi ugasi lampu i telohranitelj skloni ruke sa Buhananove glave.

Prvi blizanac ga je gledao. "Nisam očekivao istinu." Sede na stolicu pored Buhanana, stavi pištolj na sto i zadrža ruku na njemu. "Pitao sam te već i citam te opet. Ko si ti?" "Ed Poter." Buhanan sklopi desni kapak, masirajući oko. Još uvek je osećao bol od svetlosti.

"A nisi DŽon Blok? Ni Ričard Dejvis? Ni Pol Higgins?" upita prvi.

"Ili DŽim Kraford?" dodade drugi brat.

"Nikada nisam čuo za DŽima Kraforda," reče Buhanan. "Ne znam o čemu je taj pijanac govorio. Ali, što se DŽona Bloka, Ričarda Dejvisa i Pola Higginsa tiče, to su ... Kako ste saznali moje pseudonime?"

"Ne bi trebalo da rizikuješ postavljajući pitanja," reče prvi brat. "Zašto si koristio ta imena?"

"Nisam budala," poče Buhanan. Njegovo desno oko zasuzi. Držao ga je i dalje zatvoreno, posmatrajući svoje sagovornike samo levim okom. "Očekujete da dođem u Meksiko, iočnem da krijumčarim drogu ka severu i oružje ka jugu i da koristim svoje pravo ime? Koristio bih lažna imena i da prodajem drogu u Americi. Ovde u Meksiku, gde su "jenki" sumnjivi, imam još više razloga da se služim lažnim imenima."

Drugi blizanac upali i ugasi lampu, kao upozorenje. "Lažna imena su razumljiva."

"Ali, toliko lažnih imena?" Prvi blizanac je i dalje tipkao po pištolju na stolu.

"Rekao sam vam već, da poslujem na više mesta, ne samo u Kankunu," poče Buhanan. "Imam baze u Meridi, Akapulku, Porto Valarti i ostalim mestima."

"Ali imeia," reče drugi blizanac. "Hoću da čujem o tim imenima."

Buhanan polako otvori desno oko. Ako mu naredni potez ne poče za rukom, ubiće ga. Borio bi se, kada bi imao priliku, ali ne bi imao mnogo izgleda na uspeh sa oštećenim vidom.

"Odgovori!" viknu drugi brat.

"Kada Amerikanac posluje ilegalno u stranoj zemlji, mora da regrutuje domaće stanovnike," poče Buhanan sa objašnjenjem. "Ti domaći stanovnici mogu da stignu do mesta i da obave stvari koje se Amerikanci ne bi usudili. Lokalne vlasti mora da se potplate.

Droga treba da se preuzme od nabavljača i da im se dostavi oružje. Nema iaćina da ja podmitim meksičku policiju, koja je inače podmitljiva. Mogli bi da odluče da naprave izuzetak i striaju me u zatvor na sto godina. Srećan sam kada neko drugi preuzme rizike isporuka, iaročito kada se radi o poslovima sa onim ludacima u Medelinu. Činjenica je da je Meksiko siromašna zemlja, i da je mnogo mladih ljudi koji su spremni da rizikuju svoje živote, ako im platim. Za njih je to bogatstvo a za mene sića. Naravno, potrebni su mi regruti u svakom mestu, gde obavljam posao, i moram da imam priču kojom ću opravdati svoje prisustvo tamo. Turista privlači iažnju, ako dolazi svake trl nedele što nije slučaj sa poslovnim čovekom, pogotovo ako je trgovac tajmšer apartmanima. Američki turisti ne veruju meksičkim trgovcima nekretnina. Ali, Amerikancu veruju. Pod lažnim imenima u svim mestima gde poslujem, ubedio sam vlasti da se bavim legalnim poslovima. Koristim drugo ime u svakom mestu i imam i dokumenta na njih. Ali tajna trika je ako slučajno mog lokalnog čoveka uhapsi policija ili ga nabavljač pita za moje ime, on neće znati moje pravo ime niti adresu, ni čime se bavim. Osim ako ne odaberem da mu to kažem. Svi lokalni ljudi me znaju pod lažnim imeiima, ali za njih mi nisu potrebne isprave."

Prvi blizanac se nasloni držeći i dalje ruku na pištolju. "Nastavi."

"Svaki od karaktera koje glumim, ima različiti način odevanja, voli drugačiju hranu, jednostavno je individua. Jedan možda muca. Drugi hoda pravo kao da je bio u vojsci. Treći češlja kosu unazad, ili nosi kapu za bejzbol, ili naočari. Uvek ima nešto što je lako prepoznatljivo. I ako policija počne da se raspituje o čovjeku sa izvesnim

manirima, biće teško da ga pronaću, jer su maniri lažni kao i imena. To što me je onaj pijani Amerikanac zamenio u restoranu s nekim, potvrđuje onu staru izreku da svi Amerikanci u inostranstvu podsećaju druge na nekoga. Amerikanci se razlikuju od Meksikanaca. Debeli smo, nespretni, imamo puno novca i nismo mnogo velikodušni. Neljubazni smo. Ali, svaki moj lokalni čovek može da upamti neki detalj i ako ga ispituju reći će nosi naočari, ili kapu za bejzbol a ja samo treba da promenim karakteristike i postaću nevidljiv."

Buahanan je ismatrao blizance, pitajući se da li ih je ubecio.

Prvi progovori. "Pošto koristiš toliko lažnih imena, kako ćemo znati da je Ed Potter tvoj stvarni identitet?"

"Koji bi motiv imao da vas lažem? Moram da vam kažem pravo ime, jer inače ne bi bili u mogućnosti da ispitajte moje poreklo i uverite se da vam ne predstavljamo pretnju."

Buhaian je čekao, nadajući se da ih je razuverio. Sledio je pravila operacija za posebno skrivanje. Ako te neko iskušava, najbolja odbrana je delimična istina i to ona, koja neće ugroziti misiju, a zvuči dovoljno autentično da nadvlada skepsu. U ovom slučaju, Buahanan je koristio drugu priču, koja nije bila planirana za Eda Potera. On je ta imena htelo da iskoristi da zavara meksičku vladu i odvрати ih od traga, koji bi ih naveo na vojsku Sjedinjenih država. Poslednja stvar koju su Buahananovi kontrolori želeli, bio je međunarodni incident. Čak i ako Buahanan bude uhapšen dok je u ulozi Eda Potera, njegove aktivnosti i dalje ne bi bile povezane sa njegovim kontrolorima. Jer, sada je imao drugo pokriće. Vlastima bi poricao da je ikada pripadao DIA-u a u međuvremenu, njegovi kontrolori bi uklonili sve tragove sadašnjeg identiteta. Buahanan bi tvrdio da je izmislio priču o DIA-u, kako bi se uvukao u mrežu rasturača droge. Insistirao bi, a za to bi imao i pokriće da je slobodan novinar koji je nameravao da napiše priču o meksičkoj povezanosti s drogom. Ako bi meksičke vlasti pokušale da istražuju, ništa ne bi našli što bi povezo Buahanana sa specijalnim operacijama Sjedinjenih Država.

"Možda," reče prvi blizanac. "Možda bi mogli da radimo zajedno."

"Možda?" upita Buahanan. "Pa šta bih trebalo da uradim da vas ubedim?"

"Prvo ćemo ispitati istinitost tvog porekla." "Nema problema," složi se Buahanan.

"Onda ćemo utvrditi da li nas je neko od naših saradnika izdao, kao što tvrdiš."

"U redu." Buahananove grudi se ispuniše zadovoljstvom. Okrenuo sam ih, pomisli.

Pre pet minuta su bili spremni da me ubiju a ja sam trebalo da odlučim da li da ih ubijem. Ali, uradio sam pravu stvar. Ostao sam pribran. Nisam ugrozio misiju.

"Ostaćeš s nama, dok ne proverimo tvoje tvrdnje," reče drugi blizanac. "Da ostanem s vama?" "Da li je to problem?" upita prvi. "Ne baš," počeo Buhaian. "Osim što bi pritvor bio loš način da se započne saradnja."

"Šta sam ja rekao, što ukazuje da bi bio zatvorenik?" nasmeja se drugi. "Bićeš naš gost. Obezbedićemo ti sve neophodno."

Buhanan je prisilio sebe da uzvрати osmeh. "Lepo zvuči. Moći ću da živim onako kako sam navikao." "Ali, postoji druga stvar," izjavi prvi. "O, a šta je to?" upita Buhanan napeto. Drugi blizanac uperi svoju lampu u Buhananovo desno oko. "Pijani Amerikanac iz restorana. Moraćeš da nam dokažeš da nisi bio u Kuvajtu i Iraku, kao što ontvrđi."

"Pobogu, zar se još obazirete na tog pijanca? Ne razumem, kako da "

"Kraforde!" odzvanjao je muški glas kroz tamu. "Šta je to?" upita prvi blizanac. O ne, pomisli Buhanan. Ne sada, kada sam ih skoro ubedio.

"Kraforde!" vikao je Big Bob Bejli. "Je li to tvoja lamlt?"

Lelujava silueta je išla kroz hotelsku baštu. "Da, ti prokleti Kraforde! Ti si pod tim smešnim kišobranom ili šta je već!" Približavao se, teško dišući. "Odgovori mi kučkin sine., zašto si me legao! Znamo obojica da si DŽim Kraford i da smo bili zatočnici u Iraku i Kuvajtu. Zašto nećeš da priznaš? Mene si našao da praviš budalom! Misliš da nisam dovoljno dobar da iijem s tobom i tvojim Meksikancima?"

"Ne svića mi se ovo," reče prvi blizanac. "Nešto iije u redu," složi se drugi. "Nikako ne vala." Prvi blizanac zgrabi pištolj dok se Big Bob Bejli približavao. "Ti donosiš nevolje. Vi, Amerikanci imate izreku. "Bolje biti siguran, nego da žališ.""

"Ma hajde, on je pijan!" reče Buhanan. "Kraforde!" vikao je Big Bob Bejli. Nemam izbora, pomisli Buhanan. "Ubi ga," reče prvi blizanac telohranitelju. "Tebi govorim!" Big Bob Bejli se spotače. "Kraforde, odgovori mi!"

"Ubi ih obojicu," naredi drugi brat telohranitelju.

Ali, Buhanan se već pokrenuo i zgrabio pištolj prvog blizanca. Telohranitelj opali i metak prolete iza Buhananove glave. Prigušivač je sprečio prolamanje pucnja. Ali, metak nije skroz promašio. Zakačio mu je rame i počeo da peč"e. Dok je telohranitelj uspeo da opali drugi mstak, Buhanan je već zgrabio prvog blizanca.

"Pucaj!" naredi drugi blizanac. "Ne smem. Mogu da pogodim vašeg brata!"

"Kraforde, šta se dešava?" vikao je Big Bob Bejli.

Kotrljajući se po pesku, Buhanan je čvrsto držao blizanca uza sebe, boreći se da mu otme pištolj.

"Približi se!" reče drugi blizanac. "Osvetliću ih!"

Buhananovo rame je gorelo. Krv je isticala, sprečavajući ga da čvrsto drži blizanca. Da je stajao, krv bi stigla do dlana i on bi postao klizav. Ali, ovako su njegove ruke bile suve. Osetio je da mu se telohranitelj i drugi brat iribližavaju. Čuo je viku Big Boba. I odjednom prvi blizanac opali. Za razliku od "berete", ovaj pištol, nije imao prigušivač. Pucanj je snažno odjeknuo. Buhananove uši zaglunuše. Desno oko ga je još uvek bolelo od snopa svetlosti. Rukovodeći se više dodirom nego vidom," on se otkotrlja pokušavajući da od prvog blizanca uzme pištolj. Rame je počelo da mu se koči.

Prvi brat ponovo opali. Metak je odleteo uvis i Buhanan začu krik Big Boba. Iako mu je odzvanjalo u ušima čuo je i komešanje u baru. Konačno je uspeo da otme pištol, i

odbaci se unazad.

Telohranitelj ionovo opali. Buhanan se kotrljao. Metak je nao pored njega i on isiali četiri metka jedan za drugim. I dalje je morao da se oslanja na osećaj, jer nije najbolje video. Tri metka su pogodila telohranitelza i on se zatetura unazad. Buhanan odmah uneri pištolj ulevo, opali dva puta i nogodi drugog blizanca u stomak i grudi. Krv šiknu, on se presavi i paDe.

Ali, telohranitelj, je još uvek bio na nogama a pogoćen je sa tri metka. Buhanan shvati da su sva tri metka ispaljena u grudi i da je Meksikanac izgledao tako krupno, jer je nosio pancir. Kada se telohranitelj ispravio i uperio pištolj, Buhanan ga iogodi u grlo. oko i čelo. Čak i tada se bojao da bi telohranitelj mogao da opali. Očajnički se povuče unazad, da bi izbegao metak. Ali umesto pucnja, telohranitelj se zatetura i preturi prsko stola. Istovremeno, Buhanan se okrete udesno i nogodi prvog blizanca u levu slepoočnicu. Prsko njegovog lica se razli krv pomešana sa mrgom.

Prvi blizapac je bio mrtav.

Buhanan se okreste, udahnu duboko i oseti talas adrenalina. Uši su mu odzvanjale od pucnjeva. Tokom svih proteklih godina iavikao je da puca nekoliko metaka u nizu. Nije se brinuo što je ispucao skoro ceo šaržer. Preostao mu je samo još jedan metak. U običnim uslovima mu ne bi trebalo toliko metka, ali u mraku nije mogao da garantuje preciznost. Buhanan se skloni iza stola, uperivši pištolj ka plaži, potom ka hotelskim svetlima i baru, gde su se gosti vidno uzбудili. Nekoliko ljudi je pokazivalo u Buhana. On nije video nikoga naoružanog da se približava. Brzo je iroverio da li su blizanci i telohranitelj mrtvi. Zauetavivši se kod prvog blizanca, uzeo je svoj kaiš, ključeve i olovku. Nije želeo da išta njegovo ostane kao dokaz. Proverio je i drugog blizanca, zavukao ruku u njegov sako i izvadio listu svojih pseudonima. Listu sa imenima nelojalnih saradnika je ostavio. Vlasti će istražiti ta imena i pokušaće da ih povežu sa ubistvima.

Bar se Buhanan tako nadao. Želeo je da uradi bar nešto, od onog, zbog čega je tu bio poslat, da nanese što veću štetu dopremačima droge. Da ova misija nije propala...

Buhanan se odjednom sledi. Big Bob Bejli. Gde je on? Šta se s njim desilo?

"Kraforde?" promrmlja slab glas kroz mrak.

Buhanan se napregao da vidi u tami. Oko ga je sada manje bolelo. On se priseti da je Bejli išao ka stolu i kada je počela pucnjava, verovatno se bacio na pesak i sada mu je glas bio tako prigušen.

"Gospode božs, čoveče, je si li dobro? Ko je toliko pucao?"

Buhaian ugleda tamnu senku na plaži. Potom baci pogled ka gomili koja se okulljala na trotoaru, pored bara. Bilo je puno ljudi, ali policija još nije stigla. Uskoro će, pomisli. Nemam mnogo vremena. Moram da bežim odavde.

Bol u njegovom ramenu se povećavao. Rana se nadula. Uzeo je neokrvavljeni deo košulje i obrisao delove stola i stolice koje je dodirnuo, kako bi uklonio tragove. Nije sada mogao nšnta da uradi sa otiscima koje je ostavio na čašama u restoranu. One su

možda do sada već i oprane.

Požuri.

Prišao je ponovo prvom blizancu, obrisao otiske sa pištolja i ostavio ga u blizančevim rukama. Opet je čuo Bejlijev glas.

"Kraforde, da li si pogoćen?"

Ućuti više, pomisli Buhanan.

LJudi oko bara su postali agresivniji. Dva policajca su strčala sa trotoara na plažu.

Buhanan se pognu i potrča. Pridržavao je rame. Cela ruka mu je bila oblivena krvlju.

Žurio je do vode, kako policija ne bi videla tragove krvi i po njima otkrila kuda je pošao.

"Sgoj!" začu se naredba.

Buhanan potrča brže, i dalje pognut, nadajući se da će mu i oć pomoći da ga ne vide.

"Stoj!" začu se ljutiti glas.

Buhanan je trćao koliko ga noge nose.

"Hej, ko mislite da ste? Šta to radite? Ja nisam ništa poćinio!" protestvovao je Big Bob Bejli.

Policija je zgrabila prvu osobu na koju je naišla. Uprkos bolu i oćaju, Buhanan se nasmeši. Bejli, da i ti budeš od neke koristi.

TREĆI DEO

Baltimor, Merilend

Gurajući kolica koja su škripala, žena, obućena kao prosjak se osećala iscrpljeno. Nije spavala skoro četrdesetosam sati a za to vreme je kao i nekoliko dana ranije stalnoje osećala strah. U stvari, za četiri meseca, od kako je sreła Alistara Dramonda i prihvatila njegovu ponudu, bila je zabrinuta za svoju budućnost.

Zadatak je izgledao jednostavno, zarađivala je zavidnu sumu novca a i smeštaj je bio divan. Sve što je trebalo da radi je da bude u stanu luksuzne zgrade na Menhetnu, preko puta Centralnog parka i dopusti posluži da brine o njoj. Povremeno je prihvatala telefonske pozive, ali je trebalo da budu što kraći, jer se navodno žalila na probleme u grlu, a njen doktor je ustanovio da ima polipe koji će možda morati da bude operisani. Retko se pojavljivala u javnosti i to samo noću, uvek u luksuznoj limuzini, večernjoj garerobi, okićena nakitom i krznom i uvek sa zaštitničkom pratnjom. Ti izlasci su uglavnom bili u Metropolitanu operu ili na dobrotvorne skupove i ona je ostajala samo toliko dugo, da se primeti da je bila prisutna, kako bi je pomenuli u rubrici društvenih aktivnosti. Nije joj bio dozvoljen nikakav kontakt sa ranijim karakterima, prijateljima ili bivšim mužem. Bila je, kao što je u intervjuu

popularnom časopisu navela, u fazi samoodređivanja i trebala joj je izolacija. Ova uloga je bila jedna od najboljih. Niko nije pomislio da se ieobično ponaša. U ostalom, geniji su ekscentrici.

Ali, bila je prestravljena. Strah se sve više povećavao. Na početku je pokušala da se privikne, da dobro igra svoju novu ulogu, ubedi publiku i zadovolji Alistara Dramonda. Počeo je da je nervira. Dramonj dov pogled ju je činio tako napetom da je shvatila da on nosi naočari da bi prikrio svoj hladan pogled. Odavao je strašan autoritet. Niko precizno nije znao koliko ima godina, osim da je sigurno prešao osamdesetu, ali su se svi slagali da izgleda kao je oko šezdesete. Brojna zatezanja lica u kombinaciji sa makrobiotičkim dijetama, ogromne količine vitamina i nedeljne infuzije hormona su izgleda zaustavile proces starenja. Bunio ju je kontrast njegovog zategnutog lica i naboranih ruku.

Voleo je da ga oslovljavaju sa "profesore" iako nikada nije predavao, a njegov doktorat je bio samo honoraran, bio je rezultat njegovog nacrtu muzeja umetnosti, koga je poklonio Ligi najboljih univerziteta u Americi. Jedan od uslova ovog posla je bio, da "profesor" kod nje može da dođe kada god poželi i da će se u javnosti s njim pojavljivati kada on to bude tražio. Iako je bio bogat, osećao je zadovoljstvo da pročitati u novinama svoje ime sa titulom "profesor" pored njenog.

Ali, pomoćnik Alistara Dramondaju je još više plašio. Zvao se Rejmond, prijatnog lica, koje nikada nije odavalo osećanja, plave kose i uvek otmeno obučen. Dramond je bio oprezan, nikada nije govorio o svojim poslovnim transakcijam dok je ona bila tu, ali je smatrala da svako, ko ima toliko bogatstvo i moć, je po definiciji morao da bude bezobziran i uvek je zamišljala da zadaci koje je Dramond poveravao Rejmondu, imaju strašne posledice. Rejmond nije odavao nikakve indikacije. Izgledao je isto kada je odlazio i kada se vraćao.

Njen strah je počeo onog dana, kada je shvatila da nije u pitanju neophodna izolacija, već da je zatvorenik. Priznala je da je s njene strane neprofesionalno, što je poželela da uništi lik i ode u šetnju po Central parku, bez pratnje. U trenutku kada joj je takva pomisao iala na pamet, ona je potisnu. Osećala se oslobođeno ali i frustrirano. Ne mogu, pomislila je. Potpisala sam ugovor. Prihvatila sam honorar veliki honorar da bih odigrala ovu ulogu. Ne mogu da raskinem sporazum. Ali šta ako...?

Pitanja su je mučila u tom skućenom svetu. Osim po nekog večernjeg izlaska i retkih, kratkih telefonskih razgovora, veći deo dana je provodila u vežbanju, čitanju, gledanju filmova, slušanju muzike... Život joj je bio kao odmor, dok nije bila primorana da to uradi. Dani su joj postajali sve duži. Iako Alistara Dramonda i njegovog pomoćnika nije mnogo volela, skoro je priželjkivala njihove posete. Iako su je plašili, donosili su promenu. Pitala se, šta ako upropastim lik? Ako odem u šetnju? Nije imala nameru da to uradi, ali se pitala šta bi se desilo... Čuvar se odjednom pojavio na kraju hodnika i sprečio je da uđe u lift.

Ona je imala iskustva u posmatranju publike. Znala je od početka da se zgrada

nadgleda: prodavac cveća na ulici, i prodavac viršli na čošku, vratar u zgradi. Ona je pretpostavljala da su oni tu, da bi je zaštitili od iznenadnih neželjenih posetilaca. Ali, sada je znala da se zgrada nadgleda, da bi ona ostala u njoj i da niko u zgradu ne uđe. To je smanjilo njen svet i učinilo je još napetijom.

Kada ću otići odavde? pitala se. Kada će se završiti ova predstava? I da li će se uopšte završiti?

Jedne večeri, kada je stavila dijamantsku ogrlicu, za koju joj je Dramond rekao da će biti njen bonus, kada izvrši zadatak, impulsivno je zagrebala najvećim kamenom sa ogrlice, času s vodom. Kamen nije ostavio ogrebotinu, što je značilo da nije dijamant. Dakle, njen bonus je bezvredan.

I šta je još...? Proverila je račun u banci na koji su joj uplaćivali mesečnu zaradu. Doduše, Dramond joj je pokazivao izvode mesečnih uplata. Ali, pošto je imala sve što joj je trebalo, nije mogla da podiže novac. Cela suma je trebalo da joj pripadne, kada se zadatak završi.

Znala je da ne sme da zove banku iz stana, jer se telefon verovatno prisluškuje. Morala je da čeka priliku, kada je tokom dana, dok je banka radila, mogla da napusti zgradu. Bilo joj je ogromno zadovoljstvo, da tokom pauze na političkom skupu, prošapuće svom pratiocu Dramondu, na uvo, da mora da ode do prostorije za dame. On je klimnuo glavom u znak odobravanja i gestom pokazao čuvaru da je otprati. Ona se pripila uz njega. "Ne treba mi tvoja dozvola," prošapta. "Treba mi pedeset centi. Toliko se plaća toalet ovde."

"Ne govori "toalet"." Dramond stisnu usne neodobravajući vulgarnost.

"Zvaću ga ružičasta posuda ako hoćeš, ali mi treba pedeset centi, plus dva dolara bakšiš za gospođu ispred. Ne bi bilo loše da mi ponekad ostaviš nešto novca."

"Vodimo računa o svemu što ti je potrebno."

"Svakako. Osim kada moram do prostorije za dame, izvinjavam se, ružičaste posude." Ona pripri svoje grudi uz njegovu koščatu ruku.

Dramond se okrete ka Rejmondu. "Otprati je i daj štajoj treba."

Prošla je s Rejmondom kroz gužvu. Diskretno joj je dao malu sumu novca i čim je ušla u mirišljavu prostoriju, uputila se ka telefonu, ubacila novčiće, odtipkala brojeve banke u kojoj je imala račun i upitala za stanje. Nekoliko žena koje su bile u prostoriji, pozdraviše je s poštovanjem koje, zaslužuje neko tako slavan. Ona klimnu s visine i uputi pogled koji je govorio, "Ako ne marite, potrebno mi je malo privatnosti."

"Stanje na račun, " ponovo muški glas.

"Molim vas proverite sledeći broj," diktirala je.

"Trenutak, ... da imam broj na ekranu kompjutera. Da, tačna je suma koju ste naveli."

"Postoje li ikakva ograničenja?"

"Da, jedno. Da bi podigli novac, neohodan je još jedan potpis."

"Čiji?"

Saznala je da je to Rejmondov potpis i tu je shvatila da Dramond ne namerava da je ostavi u životu, posle ove uloge.

Pripreme, proračuni, nadgledanje su potrajali nekoliko nedela. Niko nije sumnjao, u to je bila sigurna. Tako se dobro pretvarala, da je to bila njena najbolja uloga u karijeri. Prošle noći je otišla u krevet, držala je oči sklopljene kada je sobarica oko dva sat ušla da proveri, da li spava i sačekala je do četiri dok sobarica ne zaspi. Brzo je obukla trenerku, patike i sivu jaknu. U torbu je stavila ogrlicu i ostali lažni nakit, koji joj je Dramond poklonio. Morala je da ga ponese, kako bi oni poverovali da će taj nakit prodati kao pravi. Njegovi ljudi će gubiti vreme obilazeći prodavce nakita. Imala je nešto malo novca ono što je dobijala za toalet i nekoliko dolara koje je uzela iz sobaričinog novčanika dvadesetpet dolara, koje je donela kada je počela misiju. Sa tim novcem neće stići daleko. Trebalo joj je mnogo više.

Morala je napustiti zgradu. Čim je shvatila da je zatvorenik, pretpostavila je da vrata imaju alarm, koji će upozoriti čuvara, ako pokuša da pobjegne. Alarm je bio jedan od razloga, što je čekala nekoliko nedelja. Toliko joj je trebalo da proveri zidove i slike, kada sobarica ne gleda, kako bi pronašla skriveni prekidač. Sinoć ga je isključila, tiho je otključala vrata, otvorila ih i pažljivo pogledala unaokolo. Čuvar je verovatno spavao i oslanjao se da će čuti zvuk lifta, ali ona je pošla stepenicama. Stigla je do vrata za nužan izlaz i produžila ka podrumu. Uplašila se da bi neki radnik mogao da je vidi, dok je prolazila pored prekidača i pumpi. Ali u to doba, niko nije bio na dužnosti. Pronašla je vrata koja vode ka izlazu iz zgrade, koji niko nije nadgledao. Otvorivši vrata, našla se na svežem oktobarskom vazduhu. Žalila je što nije mogla da ponese kaput, ali svi kaputi u ormanu su bili skupi, predviđeni samo za večernje izlaske. Ipak, bila je slobodna. Ali, koliko dugo? Strah i strepnja su je zagrejali. Bez šminke i perike nije ličila na lik koji je igrala. Ali, Alistar Dramond je imao njenu fotografiju pa se nije usudila da uzme taksi. Vozač bi se sigurno setio, kuda je u to doba odvezao ženu, španskog porekla. To bi je samo dovelo u opasnost. A, s obzirom na sumu novca kojom je raspolagala, nije htela da troši novac na taksi. Trčala je ulicom, nadajući se da izgleda kao džoger, ranoranilac. Ušla je u Central park. Dva klinca s noževima su joj se približavala iz senke. Slomila im je ruke i uzela petnaest dolara koje je našla kod njih. U zoru je sedela u lokalu na Tajm skveru. Popila je nekoliko šolja kafe i pojela jaja sa slaninom, kobasicu i lepinjice. Nije navikla na ovakav doručak, koji ni lekari ne preporučuju, ali imajući u vidu napore koji je čekaju, potrošiće sve te kalorije.

Potrošila je deo siromašnog fonda na bioskop. Pošto je bila jedina žena u sali u sedam sati ujutru, znala je da će privući pažnju po nekog gledaoca u skoro praznoj sali. To je želela. Kada se film završio, izašla je sa dodatnih pedeset dolara, koje je uzela od tri muškarca, koji su joj se približili i pokušali da je maltretiraju. Ona ih je tako udarila laktom da su ostali onesvešćeni.

Kada je izašla, radnje su već bile otvorene, pa je kupila vunenu kapu, rukavice i crnu,

najlonsku jaknu. Kosu je stavila pod kapu a zahvaljujući višeslojnoj odeći, izgledala je gojazno i androgeno. Kostim bi bio skoro savršen, da stvari nisu bile nove. Ali, izgledala je kao većina prolaznika.

Zatim je otišla do Brodveja, uzela kartonsku kutiju, na nju naređala nakit koji je ponela i koristeći svoj dar prerušavanja, prodala je turistima sve i zaradila čitavih 215 dolara.

Sa tim novcem je mogla da putuje. Avion je bio isključen, jer će Dramond prvo proveriti aerodrome. A i karta je bila preskupa. Odlučila se za autobus, jer je tu najmanje uočljiva. Stigla je do autobuske stanice Port Otoriti, pojela hamburger i kupila kartu za Baltimor.

Zašto Baltimor? A što da ne, pomisli. To je dovoljno daleko od njenih kontrolora a istovremeno blizu, pa nije morala da potroši sav novac na kartu. U Baltimoru nije imala nikoga i Dramond nije mogao da pretpostavi da će tamo otići, osim ako nije suludo nagađao. Morala je ipak da bude jako oprezna.

Na putu za Baltimor je analizirala, da li neko od putnika za nju predstavlja opasnost. Istovremeno je razmišljala o svojim opcijama. Nije se usudila da se vrati ranijem životu. Dramondovi ljudi su verovatno nadgledali njene prijatelje i porodicu. Morala je da oformi nov lik, koji neće imati nikakve sličnosti ni sa jednim prethodnim.

Radiće bilo šta, samo da nema veze sa nečim, što je ranije radila. Morala je da raščisti s prošlošću. Nabavljanje lažnih dokumenata nije bio problem. Za to je bila stručnjak. Razmatrajući svoj egzistencijalni položaj, pitala se da li je spremna na toliku žrtvu. Volela je osobu kakva je bila pre nego što je srela Alistara Dramonda. Poželela je da to bude ponovo. Da li je to ludost? Da li je pogrešno procenila Dramondove namere? Možda je trebalo da se strpi i nastavi život u luksuzu.

Kada bi poslužila svrsi, tvoja gluma više ne bi bila potrebna. I šta onda?

Seti se, dragulji su bili lažni i nije bilo načina da ikada dobiješ novac koji je Dramond uplaćivao. Oni su planirali da te ubiju i zadrže taj novac. Ali, zašto bi hteo da me ubije?

Da bi nešto sakrio. Ali šta?

Autobus je u Baltimorstigao u devet sati uveče. Hladna izmaglica je obavila grad. Našla je jeftino mesto da nešto pojede. Nije se više obazirala na masnoće koje je unosila. Možda će je one zagrejati. Nije htela da troši novac na hotel, jer bi to drastično smanjilo njen fond. Tumarala je sporednim ulicama, nadajući se da će je neko presresti. Ali, napadač kome je slomila ključnu kost, je imao samo pedeset centi.

Bila je umorna, očajna i smrzavala se. Odmor joj je bio potreban i mesto na kome će se osećati sigurno. Naišla je na kolica i odlučila da prmeni ulogu. Opuštenih ramena i praznog pogleda, gurala je kolica ka domu za beskućnike.

Šta da radim? pomisli. Napustilo je samopouzdanje koje je osećala kada je pobešla. Nije zamišljala da će biti tako teško. Volela sam ono što sam bila. Hoću da sam to

opet.

Ali kako? Morala bi da središ Dramonda, a on je suviše moćan. Da li je? Zašto me je angažovao? Zašto mi je dodelio onu ulogu? Kakvu to tajnu skriva? Kada bih to saznala, možda bih ga savladala.

Jedno je sigurno. Bez izvora prihoda i novca, potrebna mi je pomoć. Ali, od koga da je tražim? Ne smem da se obratim ni prijateljima ni rođacima. To je zamka. Osim toga, nemaju pojma u šta bi se uvalili.

A šta je sa ljudima sa kojima si obučavana?

Ne, oni su u svim kartotekama. Dramond bi mogao da iskoristi svoj uticaj i sazna ko su. I njih će nadgledati kao i moju porodicu.

Sipila je kišica i njena mokra odeća je počela da visi. Osećala se bednije nego prosjakinja koju je oponašala.

Mora da postoji neko.

Kolica koja je vukla su i dalje škripala.

Nemoguće da si tako sama. Poželela je da vrisne.

Saberi se. Jedina osoba kojoj smeš da veruješ bi morala da bude anonimna, sposobna za preobražaj kao kameleon, nevidljiva i bez podatka u kartoteci, kao da ne postoji. I on mora da bude sposoban da preživi.

On? Zašto bi to morao a bude muškarac?

Odjednom se setila. Ušla je u dom za beskućnike, gde je sačekao čovek u crnom odelu.

"Uđi, sestro. Noć nije baš pogodna da se bude napolju."

Malo je oklevala.

"Molim te, sestro. Unutra je toplo, ima hrane i mesta za spavanje."

Ona se sve manje odupirala.

"Ovde ćeš biti bezbedna. Skloniću i sačuvati tvoja kolica."

Dozvolila je da je povede kao dete. Ušla je u prostoriju gde se osećao miris kafe i krofni. Idući ka drvenoj klupi, ponavljala je kao mantru, ime čoveka, koga će zamoliti za pomoć. Problem je što on verovatno to ime više ne koristi. On zvanično nije postojao. Kako samo da stupi u kontakt sa čovekom koji je nestalan kao vetar? Gde bi on mogao da bude?

Do 1967. godine Kankun je bio mali, beznačajan grad na severoistočnoj obali mekeičkog poluostrva Yucatan. Te godine je meksička vlada, tražeći načina da oživi lošu ekonomiju zemlje, odlučila da promoviše turizam, energičnije nego ikada.

Izgradili su letovalište svetske klase, na mestu gde nije bilo ničega. Najpovoljnija lokacija je pronađena zahvaljujući kompjuteru. Gradnja je počela 1968. Napravljen je najsavremeniji sistem za prečišćavanje vode, hidroelek

Nije stigao ni do pola kanala. Čuo je zvuk motora i okrenuo se ka njemu. Video je svetla čamca koji se približavao. Zaključio je da nije policijski. Dolazio je iz zaliva a

kretao se ka okeanu. Na njemu je bilo nekoliko osoba koje su pile i smejale se. Ali, čamac se preteći približavao. Kroz vodu je osećao vibracije motora. Duboko je udahnuo i zaronio, prisiljen da upotrebi i desnu ruku, kako bi izbegao brze propelere. Čim je čamac prošao, žurno se uputio ka površini, osećajući nedostatak vazduha. Smanjeni pritisak u njegovim ušima mu je sugerisao da je skoro na površini. Pluća su mu gorela. Svakog trenutak je očekivao da će moći da otvori usta i Bum! Glavom je udario u nešto veliko i čvrsto. Udarac je bio tako neočekivan i bolan da je refleksivno udahnuo vodu, od koje se skoro ugušio. Polako je zaobišao objekat u koji je udario, izronio je i udahnuo punim plućima. Glava mu je sevala. Verovatno je udario u čamac. Ali nije mu bilo jasno kako I onda je shvatio. Brzi čamac je verovatno nešto vukao, što on ranije nije mogao da zna.

Nešto prođe pored njegovih nogu. Ignorišući bol u ramegu a sada i u glavi, brzo je zaplivaao i to sa obe ruke. Suprotna obala je postajala sve bliža. Levom rukom je dotakao pesak. Bio je u plicaku. Polako se uspravio i izašao iz vode. Okrenuvši se, video je nešto fluorescentno u vodi, ili je to bila samo njegova mašta.

Teško dišući zbog bolova, poželeo je da se baci na pesak i odmori, ali je još uvek čuo policijske sirene i znao je da ne sme da ostane na otvorenom, čak ni u mraku. Skupio je snagu, okrenuo leđa mostu i uputio se ka osvetljenim hotelima.

Plaža je bila pusta. Turisti su odlazili rano na počinak ili su se provodili u noćnim barovima. Buhanan se približi hotelu koji nije imao bar na terasi. Iz senke je primetio da u prizemlju stoje stolice sa peškirimama kore su gosti ostavili. Skinuo je kaiš sa ramena i pritisnuo sklopljeni peškir na ranu i jričvrstio ga kaišem. Izgleda da je ovo skoro zaustavilo gubitak krvi. Nije znao koliko će to potrajati. U tom trenutku mu je jedino bio potreban odmor a morao je da obavi toliko stvari.

Sa zgloba je odvezao cipele pokušajući da ih obuje. Vezivanje pertli je za njega predstavljalo ogroman napor.

Glava mu je pulsirala od udarca. Podigao je levu ruku, da bi opipao mokru kosu, i pod prstima je osetio čvorugu. Pošto mu je kosa bila mokra, nije mogao da utvrdi da li se posekao i da li je rana krvarila ili ne.

Istovremeno, so je sve više nagrizala ranu na ramenu. I ona je bila naduvena.

Pulsirala je pod peškirom. Prsti na Buhananovoj desnoj ruci su se tresli.

Pomislio je da je drhtanje posledica traume ramena, ili borbe sa prvim blizancem, posle čega je naporno plivao. Olakgaanje posle stresa. Podsetio se da su mu se ruke tresle i posle dizanja tegova.

Ali, podrhtavali su samo prsti na desnoj ruci. Znao je da se nešto ozbiljno dešava.

Kreći. ČPonašaš se kao da nikada ranije nisi bio u sličnim situacijama. S naporom je napustio senke palmi. Približavao se ovalnom bazenu, koji je bio pust. Pod svetlom lampe je video da njegove mokre cipele ostavljaju tragove po betonu. Voda se cedila iz njegove košulje i pantalona. Ali, krv sa odeće je isprala morska voda. Mali

blagoslov. u noći katastrofa. Čim se pantalone i košulja osuše, neće više privlačiti pažnju. Ali krv na ramenu će naterati ljude da pažljivo zagledaju. Trebalo mu je nešto, čime će prekriti rame. Jakna bi bila idealna, ali kako da je nabavi? Nije imao kalauz da uće u nečiju sobu, a prozore razbijaju samo amateri.

I šta ću sada?

Bol u glavi je nadvladao bol u ramenu. Ponovo je osetio vrtoglavicu. Morao je da požuri, dok još ima snage.

Skrenuo je ka tunelu. Betonske stepenice su vodile ka sobama na spratu. Ali, on se uputio ka stepenicama koje su vodile naniže. Nije mogao da zamisli, da bi tako ekskluzivan hotel imao sobe i u suterenu. Nadao se da su dole magacini i ostave.

Pogledao je na svoj digitalni "Seiko" sat. Funkcionisao je bez obzira na malopređešnje plivanje. Na satu je bilo 11:09. Sumnjao je da bi neko od personala bio u ovo doba u tim prostorijama. Naćuljio je uši, ne bi li ćuo neke korake. Pošto je bila mukla tišina, on se upiti naniže.

Guma na njegovim cipelama nije skoro otpuštala nikakav zvuk na stepenicama koje su vodile do osvetljenog hodnika. Osećala se buć, koja je mogla biti jedan od razloga, što personal ne ostaje tu predugo. Ne videvši nikoga, polako je stupio u hodnik, prišao metalnim vratima, oslušnuo i pritisnuo kvaku. Bila je zaključana.

Otišao je do drugih vrata, oslušnuo pre nego što je pritisnuo kvaku. On odahnu kada se vrata otvoriše. Polako je prišao zidu, pronašao prekidać, upalio svetlo i opustio se kada je video da je soba prazna. U prostoriji su bile metalne police, na kojima su stajale kutije i aparati. U ćošku je bio mali metalni sto, a na njemu

Uprkos bolu, Buhanan oseti uzbućenje. Na stolu je bio crni telefodž.

On zatvori vrata, okrete ključ i podiže slušalicu. Srce mu je snažno lupalo kada je ćuo signal.

Javi se muški glas. Buhananov oficir u slučaju nuđe. Iznajmio je apartman u Kankunu, da bi bio blizu Buhanana. NJih dvojica su inaće, razmenjivali kodirane poruke na unapred dogovorenim mestima i vremenu. Zbog rizika u komunikacijama, telefonom su govorili samo iz govornice. Nisu se sretali dok je Buhanan bio na specijalnim zadacima. Buhanan je imao pristup timu koji ga štiti, ako se proceni da je u opasnosti. Ali zbog večerašnje paranoje, tim nije bio oko Kluba internacional, da prethodnica rasturaća droge ne bi nešto primetila. Posle svega, misija je napredovala po planu. Nije bilo razloga, da se posumnja da će stvari kregguti nizbrdo. Dok se Big Bob Bejli nije pojavio. Sada Buhanan nije morao da brine o razotkrivanju svog identiteta, kada je mogao da pozove svog oficira. Šta je gore moglo da se desi?

Buhananovi potencijalni saradnici su mrtvi. Misija je upropašćena.

Ima li nećeg goreg? Da, moglo je da bude i gore da ga je meksićka policija uhvatila. NJegovi pretpostavljeni bi bili umešani u trostruko ubistvo. On bi morao da nestane. "Da," reće Buhananov oficir u slučaju hitnosti.

"Je si li, Pol?"

"Žao mi je, niko sa tim imenom ne živi ovde."

"Hoćete da kažete da to nije...?" Buhanan izdiktira broj telefona.

"Čak ni približno."

"Izvinite."

Buhanan prekide vezu i obrisa znoj sa čela. Broj koji su mu kontrolori dali, bio je kodiran, i značio je da misija nije uspela, da se desila katastrofa, da je ranjen, da je u bekstvu i da ga treba izvući što pre. Ranije se dogovorio sa svojim oficijom da će se sresti devedeset minuta posle poziva. Mesto susreta je bilo na kopnu u Kankunu, u kantini na uglu Tulum i Koba avenije. Ali, svaki plan podleže nužnim promene. Da Buhanan nije uspeo da stigne do tog vremena, njegov oficir bi ga čekao sutra ujutru u osam sati, ispred apoteke u Jakshilan aveniji. Ako se ništa ne dogodi, oficir se vraća u stan i čeka Buhananov ponovni poziv. Ako se Buhanan ne javi u narednih četrdesetosam sati, oficir bi pretpostavio da se desilo najgore moguće i otišao bi iz zemlje, neobavljenog posla. Bila bi pokrenuta delikatna istraga, kako bi se utvrdilo šta se Buhananu desilo.

Imam devedeset minuta, pomisli Buhanan. Moram da stignem do te kantine. Grč u desnoj ruci ga je odvratio. Pogledao je u prste koji su ponovo drhtali. Nije ih više osećao. Kontrolisala ih je neka sila koja nije dolazila od njega. Nije shvatao. Da li je metak koji ga je pogodio u rame, povredio neki nerv koji je povezan sa prstima? Teško se koncentrisao. Bol na glavi se pojačavao. Rana od metka je trnula. Osetio je nešto toplo i mokro, kako klizi iz peškira pritisnutog na ranu. Nije morao da pogleda. Znao je da se peškir natopio i da je krv počela da curi.

Pogled mu se mutio. Ali, razbistri se u sekundi kada je čuo korake ispred vrata.

Neko je oklevao." Buhanan se preziojio kada je čuo pritiskanje kvake. On je zaključao vrata kad je ušao. Ali, osoba ispred vrata je verovatno radila za hotel i možda je imala ktuč. Neko gurnu vrata ramenom. Ni posle toga se nisu otvorila.

"Ko je u ovoj sobi?" upita muški glas na španskom. "Odgovorite!" On lupi u vrata.

"Šta radite unutra?"

Ako ima ključ, upotrebiće ga, pomisli Buhanan. Zašto li je uopšte sišao do ove prostorije? Prvo oni oklevajući koraci... mora da je tražio nešto. Ili je nekoga sledio? Kada je Buhanan prišao prekidaču da ugasi svetlo i sakrije se iza vrata i zgrabi osobu kada uće unutra, primetio je da je čovek stvarno nešto pratio njegove cipele su ostavljale mokre tragove po betonu.

Umesto zveckanja ključeva, Buhanan začu lupanje i "Šta radite unutra?" i potom zavlada tišina.

Možda nema ključ, ili se plaši da ga upotrebi. Začuše se koraci koji su se udaljavali ka stepenicama.

Moram da odem odavde, dok se ne vrati, pomisli Buhanan. Otključao je bravu, otvorio vrata, pažljivo osmotrio i u tom trenutku je na polici video nešto, što je ličilo na krpe. To je u stvari bila solidna pamučna jakna, koja je prekrivala kapu za bejzbol.

On ih zgrabi. Jaknom je obrisao svoje otiske sa svega što je dotakao i požurio uz stepenice, primetivši da ostavlja mokre tragove.

To ga sada nije brinulo. Jedino je bilo važno da ode iz hotela, pre nego što se radnik vrati sa pratnjom. Verovatno će pozvati policiju, a ona bi ovo mogla da poveže sa trostrukim ubistvom. Skoncentrisaće svoju istragu na ovo područje.

Buhanan skrenu ka senkama i plaži, nadajući se da će tako stići do centra Kankuna. Išao je ka severu, prolazeći pored hotela. Svež povetarac ga je osvežio i ublažio miris buđi iz prostorije. Možda će se čak i njegova odeća osušiti od vetra..

Onda se spotače i jedva ostade na nogama. Nije se ni na šta spotakao. Posrnuo je od iscrpljenosti. Rana je pulsirala, natapajući peškir krvlju. Glava ga nikada u životu nije toliko bolela.

Dišući s naporom, prebacio je pamučnu jaknu preko ramena, skrivajući krvavi peškir. Kapu za bejzbol je stavio na glavu. Ona je možda upadljiva, ali krv, koju je skrivala, bi privukla još veću pažnju. Sada je smeo da se pokaže na javnom mestu. Ali, kada je pogledao na sat shvatio je zaprepašćeno da je prošao skoro čitav sat od kako je nazvao svog oficira. Nemoguće! Nisam toliko bio u sobi.

Druškane, mora da si se povremeno isključivao.

Buhananove misli su se rojile. Moraće da uzme taksi, inače neće stići na sastanak sa oficijom.

Za jednu stvar je bio u pravu. Povetarac s mora je skoro osušio njegovu odeću i ona se više nije lepila za njega. Ali, vetar više nije delovao na znoj koji je kapao sa njegovog čela.

"Gospode," izusti Buhananov oficir. "Ova rana mora da se zašije. Skini kapu. Daj da pogledam... Au, čoveče i ova posekotina na glavi mora da se zašije."

Zaustavili su se na benzinskoj stanici, koja je bila oko trideset kilometara zapadno od Kankuna.

Pošto je uzeo taksi, Buhanan nije čekao više od pola minuta na svog oficira, koji je došao iznajmljenim Fordom pred kantu.

Oficir za nužne slučajeve je bio pedesetih godina, proćelav i punačak. Izgledao je kao turista u polomajici, šorcu i sandalama. Nije ranije radio sa Buhananom.

Pošto je Buhanan sve ispričao, Vejd uzdahnu. Buhanan je sumnjao da mu je to pravo ime, a činilo mu se da to nije ni njegov uobičajeni pseudonim. "Sranje. Ovo će teško progutati. Đavo da ih nosi. Bože... Dobro, da razmislimo." Vejd je tapkao prstima po volanu. "Da proverimo... Policija će kontrolisati aerodrom u gradu, verovatno i u Kozumelu. Moramo da stignemo do sledećeg."

"Merida," reče Buhanan.

"Pretpostavljam da je najpametnije da odemo iz zemlje. Možda nameravaš da se negde sakriješ. Policija ima samo opis, koji odgovara većini Amerikanaca. Nemaju fotografiju, ni otiske prstiju. Rekao si da si se za to pobrinuo."

Buhanan potvrdno klimnu glavom, osećajući vrtoglavicu. "Osim čaša iz kojih sam

pio u restoranu. Tu nisam mogao ništa da uradim. Nadam se da su odnete u kuhinju i oprane pre nego što je policija mogla da ih proveri." Buhanan podiže levu ruku i obrisa znoj sa čela. "Jedini problem je što su ljudi u restoranu čuli Big Boba Bejlja da me oslovljava sa "Kraford" a ja sam tvrdio da sam Ed Poter. Policija ima imena koja će službenici pasoških kontrola tražiti na aerodromu."

"To me ne sekira," reče Vejd. "Poneo sam rezervni pasoš i turističku kartu za tebe. Novi pseudonim."

"Odlično. Ali, policija ima Bejlja lično. Tražiće da pomogne u pravljenju moje improvizovane slike, čije će kopije biti poslate svim aerodromima i svako će biti zaustavljan, jer i onako mora da plati turističku taksu. Moram da odem iz zemlje, pre nego što te kopije budu poslate, plus..." Buhanan je gledao u prste na desnoj ruci. Ponovo su se grčili a tim pokretom on nije upravljao. Rana na ramenu je gorela. Krv je curila iz peškira. "Treba mi doktor."

Vejd pogleda u retrovizor. "Ne vidim ni jedna kola, nikakve farove iza nas. Ova opustela benzinska stanica je idealna. On zaustavi kola i uze nešto sa zadnjeg sedišta. Uperio je svetlo lampe u Buhanana i progovorio. "Treba ti doktor? Ma nemoj. Trebaju ti kopče."

"Ne smemo da se oslonimo na nekog lokalnog lekara. On može da obavesti policiju," reče Buhanan.

"Ne brini," reče Vejd. "Znam američkog doktora u blizini. I ranije je radio za nas. NJemu možemo da verujemo."

"Ali, ne možemo da gubimo vreme." Buhananov glas je bio tih, usta suva. "Policija će uskoro imati moju improvizovanu sliku. Moram da stignem do Meride i odletim iz Meksika. Florida je na samo nekoliko sati leta odavde. Kada sam rekao da mi treba doktor, mislio sam na američkog, u Americi. Što pre odem odavde, pre ću moći da ..."

"Do tada ćeš umreti zbog gubitka krvi," reče Vejd. "Zar me ne čuješ? Rekao sam da ti trebaju kopče i to hitno. Nisam siguran za posekotinu na glavi, ili ova na ramenu, teško je reći koja više krvvari. Čini mi se da je inficirana."

"S obzirom kako se osećam, izgleda da jeste." Buhanan pokuša da se uspravi. "Šta je to pored tebe?"

"Kutija za prvu pomoć."

"Zašto to ranije nisi rekao?"

"Pogrešno me shvataš, tebi treba bolja pomoć od kutije."

"Zaboravljam. Ti si civil. Jedan od tipova iz Agencije."

Vejd se uspravi. "Ne očekuješ valjda da ti odgovorim na to pitanje. Osim toga, koja je razlika?"

"Otvori kutiju," jreče Buhanan. "Da vidimo, šta imaš. Dobro. To su moji ljudi spakovali. Obrati pažnju. Radi kako ti kažem. Moramo da zaustavimo krvavljenje. Moramo da očistimo ranu."

"Mi? Ali, ja o tome ništa ne znam. Nisam obučen..."

"Ja jesam." Buhanan se koncentrisao s naporom. "Uzmi tu gumenu tubu i prisloni je na ranu na ramenu. Za pet minuta, steznik neće mnogo naškoditi. U međuvremenu..."

Buhanan otvori paket i izvadi nekoliko kotura gaze.

Vejd je pričvrstio steznik oko Buhananovog ramena. Krvavljenje se dramatično smanji.

"Ta plastična bočica sa alkoholom," poče Buhanan. "Nakvasi te gaze i prebriši krv sa rane na ramenu." Buhananu se učini da njegov glas dolazi iz daleka. Boreći se da ostane svestan, iz kutije je uzeo bocu koja je sadržala antibiotik i špric. "Uzmi čist sunđer i obriši alkoholom mišić na ruci."

Vejd je radib što mu je rečeno, brzo čisteći ranu.

Buhanan je ubrizgao antibiotik u svoju desnu ruku. Čim je izvadio iglu, prsti na desnoj ruci ponovo počеше da se tresu. Nespretno je vratio špric u kutiju.

"Tamo," reče Vejd. "Završio sam sa čišćenjem rane."

"Sada na nju sipaj taj hidrogen," progovori Buhanan.

"Da sipam?" upita Vejd. "To će boleti kao ..."

"Bolje nego da umrem od sepse. Rana se mora dezinfikovati. Uradi to!"

Vejd otvori bocu hidrogena, stisnu usne i proli bistru tekućinu po rani. Buhanan vide pod svetlom lampe da se njegova krv i tkivo rastapa. Stiže ga bol jači od maloprećajšnjeg. Osećao je ubode, vatru... Pogled mu se mutio.

"Buhanane?" pozva ga Vejd panično. "Uradi to opet," izusti Buhanan. "Ne misliš to ozbiljša?"

"Ponovo. Moram da budem siguran da je rana čista."

Vejd poli ranu. Opet je ključala, ivice pobeleşe, zgrušana krv izbi nanolje. Znoj obli Buhananovo lice. "Poli malo i ranu na glavi," promumla Buhanan. Ovog puta Vejd se nije bunio. Dobro je, proće Buhananu kroz misli, dok ga je bol savlađivao.

Hrabriji si nego što sam očekivao, Vejde. Trebaće ti još veća hrabrost, kad čuješ šta sledeće treba da radiš.

Buhanaiu se činilo da mu je hidrogen progrizao kost i stigao do mozga.

"Dobro je. Vidiš tu tubuu kutiji? To je mast koja sadrži aitkbiotik. Nanesi malo na posekotinu na glavi i na ranu na ramenu."

Vejd se pokretao sigurnije i samouverenije. Buhanan je osećao steznik kako se zariva u rame. Ruka je bila naduvena i nije je osećao. "Skoro smo gotovi," reče Buhanan.

"Treba samo da uradiš još jednu stvar."

"Još jednu? I šta je to?" "Bio si u pravu, treba zašiti rane." "O čemu ti to govoriš?"

"Hoću da me zašijem." "Zašijem, tebe? Isuse Hriste!" "Slušaj. Ako se ne zašije rana, kada uklonim steznik, ponovo će krvariti. U toj foliji je sterilna hirurška igla sa koncem. Operi ruke alkoholom, otvori foliju i zaši me."

"Ali, nikada nisam tako nešto radio..."

"Nije kemklikovano," bodrio ga je Buhanan. "Briga me za izgled, reći ću ti kako da

vežeš kopče. Ali, što mora da se uradi. Da mogu da dohvatim taj deo ra mena, zašio bih se sam."

"To boli," protestovao je Vejd. "Nespretni sam ... Potreban ti je anestetik."

"I da ih imamo, ne bih smeo da rizikujem i da ih uzmem. Moram da ostanem budan. Imamo malo vremena. Dok budemo vozili ka Meridi, moraćeš da mi ispričaš o mom novom identitetu."

"Buhanane, izgledaš kao da si spreman da odeš na ocaj svet."

"Kučkin sine, nemoj to ikada više da mi radiš."

"Šta da ti radim? O čemu to?"

"Nazvao si me Buhanan. Zaboravio sam na Buhanana. Ne znam ko je to. Na ovoj misiji. moje ime je Ed Potter. Kada bih se odazvao na ime Buhanan, ubili bi me. Od sada... Ne, grešim. Nisam više Ed Potter. Ja sam... Kaži mi ko sam. Kakav mi je novi identitet? odakle potičem? Šta radim? Jesam li oženjen? Govori, dok me zašivaš." Psujući, vrećući, narećući, Buhanan je prisilio Vejda da uzme hiruršku iglu i konac i zašije ranu sa metkom. Sa svakim ubodom igle, Buhanan je jače stezao zube, dok ga vilica nije zbolela i dok se nije uplašio, da može da polomi zube. Očajnička potreba da otkrije svoj novi identitet ga je snerećavala da se onesvesti. Saznao je da se sada zove Viktor Grant, da je sa Floride, iz Fort Loderdejla. Proizvodi čamce i jahte, a specijalnost mu je postavljanje audiovizuelne elektronike. U Kankunu se sreo sa klijentom. Ako bude neophodno, može da ostavi ime i adresu klijenta. Klijent je povezan sa Buhananovim poslodavcima i upoznat je sa pričom o Viktoru Grantu. "U redu je," reče Vejd. "Izgleda užasno, ali će držati."

"Stavi antibiotikmast na gazu i nanesi je na kopče. Poveži je zavojima i zaleni ih flasterom." Buhanan se znojio od bolova, mišići su mu se grčili. "Dobro je. Sada skini steznik."

Osetio je strujanje krvi kroz ruku. Mišići su trnuli i bol se pojačava. Ali on je to zanemario. Trazio je bol, on je privremen. Ali ako kopče ne izdrže i noćne ionovo da krvvari, nije morao da pamti podatke o svom novom identitetu ili da brine kako će stići do aerodroma u Meridi i proći carinsku kontrolu. Jer, do tada bi bio mrtav.

Čitav minut je gledao u zavoj. Krv nije prošla kroz njega. "Dobro je, idemo."

"Upravo je vreme," reče Vejd. "Vidim neke farove da se približavaju." On zatvori kutiju za prvu pomoć, zalupi Buhananova vrata, otrča do vozačevog sedišta i počeo putem, pre nego što su se svetla približila.

Buhanan nasloni glavu unazad, teško dišući. Usta su mu bila suva. "Imaš li vode?"

"Žao mi je, nisam o tome mislio."

"Sjajno."

"Možda ćemo naići na neko mesto gde će moći da sekupi."

"Naravno."

Buhanan je bulio u farove koji su se probijali kroz noć. Ponavljao je da se zove Viktor Grant i da je sa Floride, proizvodi čamce, razveden, nema dece... Put je

prolazio kroz prašumu. Setio se da su u ovim krajevima živele Maje, koje susagradile prelepe spomenike u Čičen Ici i drugim mestima na poluostrvu Jukatan. Prolazili su pored ležaljki u kojima su spavale čitave porodice. To je bio jedini način da se rashlade i zaštite od reptila, jer Jukatan znači "zmijsko mesto". Iako daleko od mora, vazduh je bio toliko vlažan da je gušio. Nije bilo ni daška vetra. Viktor Grant. Florida. Čamci. Električar. Onesvestio se.

Uprkos senkama koje su sprečavale svetlost meseca i zvezda, BalamAkab se kretao kroz prašumu. Ta sposobnost je bila delimično i uročena, jer je poticao sa tih prostora. Posle trideset godina, bio je ponovo kod kuće, u prašumi. Iako je prašuma nešto živo i promenljivo, BalamAkab je prolazio pored drveća i lijana, hodajući po kamenju u svojim tankim sandalama. Ovuda je prošao mnogo puta.

Tokom dana, belina kamena ne bi bila primetna običnom posmatraču. Drveće i žbunje ga je skrivalo. Ali, BalamAkab je znao da već hiljadu godina, kamenje čini neprekidnu stazu koju su njegovi preci nazivali sakbe: "beli put". Nekada su putevi koje su drevne Maje napravile, presecale ceo Jukatan, Oko njih je bilo posečeno drveće. Veliko kamenje je bilo postavljeno oko pola metra iznad zemlje. Potom je tucanik sipan preko, da bi se popunile praznine. Na taj način zemljotresi i vegetacija nisu oštećivali puteve. Samo onaj ko je znao raspored starih puteva i umeo da se snaće u prašumi, kao BalamAkab, mogao je da sledi put u toj tami.

Gazeći s kamena na kamen i izbegavajući lijane, BalamAkab je savršeno održavao ravnotežu. Morao je, jer ako bi pao, ne bi mogao da se zadrži rukama, s obzirom da je nosio činiju zavijenu u meko ćebe. Nije se usudio da je stavi u ranac, jer je mogao da udari u drvo islomije je.

Pamučne pantalone i majica su se prilepile za telo BalamAkaba, delom zbog vlažnog vazduha a delom od znoja. On je vitak i nizak, kao i većina muškaraca iz njegovog plemena, i prave Crne kose. Zbog izolovanosti regiona iz koga potiče i suzdržavanja španskih porobljivača da imaju decu sa pripadnicima Maja, BalamAkabove crte lica su bile genetski iste kao i njegovih predaka, kada je civilizacija Maja bila u svom zenitu: okrugla glava, široko lice, naglašene jagodice, donja usna povijena na dole, tamne oči u obliku badema i kapci kao kod Mongola.

BalamAkab je znao da podseća na svoje pretke, jer je video njihove gravure. Znao je i kako su živeli, jer mu je otac ispričao sve što je njemu, otac ispričao i to iz vremena, kada je pleme postojalo. Pokazano mu je kako se izvodi ritual, jer je bio šaman i vladar sela, pa su ga podučili misterijama, koje su prenošene generacijama još od 13.0.0.0.4 Ahau 8 Kumku, od početka sveta.

BalamAkab je skoro stigao do cilja. Iako se tiho kretao, sada je morao da bude nečujan. Morao je da se prikrade kao jaguar, jer je uskoro izlazio iz prašume, a na otvorenom prostoru su bili stražari. On ih je osećao, po mirisu duvana i nafte.

Pošto je znao da su porobljivači došli da seku šumu i razaraju dinamitom stene, osećao je da će se dogoditi prorečena katastrofa. I dolazak prvih porobljivača je bio prorečen. Vreme je išlo u krug.

Ovog puta, grmljavina dinamita ga je podsećala na grmljavinu zlog boga Čaka. Doduše, ličilo je na grmljavinu brojnih zemljotresa, koji uvek ukazuju da je zli bog podzemlja, ljutit. Ali, BalamAkab nije znao da li će novi porobljivači razljutiti boga podzemlja, ili su novi porobljivači rezultat božjeg besa ili kazna BalamAkabovom narodu.

Jedino je znao da se ritual molitve i žrtve mora obaviti, pre nego što se ostvari proročanstvo iz drevne Hronike Čilam Balam. Jedan od znakova, bolest koja ubija drveće palmi, se već ostvarilo.

TOG dana, prašina će obaviti zemlju .

TOG dana, medljika će prekriti zemlju.

TOG dana, oblaci će se spustiti.

TOG dana, planina će se vinuti.

TOG dana, snažni muškarac će se dočepati zemhro I

Tog dana, stvari će se pretvoriti u ruševšo je i

BalamAkab se bojao stražara, ali se iadao da će misija uspeti. Posle svega "ako su bogovi toliko ljuti, kazniće ga pre nego što obavi ritual. Osim toga, neko ko nije pod zaštitom bogova, ne može ni da prođe ovuda, po mraku. Jer, preko dana, zmije se mogu videti i izbeći ili uplapšiti, ali, noću je to nemoguće. Bez zaštite bogova bi dosada, umesto na kamen, zgazio na smrt.

Odjednom, mrak postade ređi. BalamAkab je stigao do ivice šume. Za razliku od svežine šume, osetio se znoj čuvara. Mesec i zvezde su mu nružale takvu rasvetu, da mu se činilo da je svanulo. Bio je u prednosti, jer je bolje mogao da vidi od čuvara, jer za njih je magla još uvek postojala. Bio je nevidljiv. I pored toga, hodao je pognut, da ne bi pravio senku.

U porećenju sa noslednjim putem, kada je bio ovde, video je da je veliki deo šume posečen. Ostali su ogo "ljeni obronci planina. BalamAkab ih je nazivao planinama, iako je u Hronici Čilam Balam pisalo da su te planine, duša svemira. To ipak nisu bile planine, jer ovaj deo Jukatana je bio ravan. Brdašca i planine, ovde nisu postojali. To je sve izgrađeno ljudskom rukom, pre više od hiljadu godina. Iako su stepenice, portali, statue i gravure bile kamuflirane, BalamAkab je znao da su ta uzvišenja palate, piramide i hramovi. Razlog što su nazivane dušom evemira je što su drevne Maje, koje su ih izgradile, znale kako je iovezan podzemni i središni svet. sa božanskim, nebeekim svodom. Maje su koristile tajne saznanja o kretanju sunca i na osnovu toga su odredili tačna mesta, gde treba da budu počasni spomenici i na taj način su skoncentrisali energiju oba sveta, podzemnih i nebeskih bogova, koja je usmerena ka našem svetu i ovom svetom krugu.

Izbegavajući naoružane čuvere. BalamAkab je stigao do najviše planine. Brzo je raskrčio vegetaci a rprizemnog sloja. Studirao je senovito žbunje ko kao i njepele da PU0tm korenje između velikih kamenih daokova, koji su sačinjavali tu svetu građevinu. Da NIje bilo tog žbunja, jasno bi se videlo da je to ogrom!"na terasasta piramida i da je vrh.hrama posvećen bogu Kukulkanu, čije ime znači "usnpravna zmija".

Kamen koga je nagrizlo vreme, u stvari je predstavljao glavu ogromne zmije, otvorenih usta i zubi spremnih naujed. Čak i u mraku, glava zmije se nazirala. To je bila samo jedna, od nekoliko od kojih se odbijal" svetlost zvezda, na svakoj strani piramide. Zadovrlja!" štoje stigao do hrama bez problema, BalamAkab je bio ubeđen da su bogovi odobravali njegovu misiju. Poče da ss penje ka vrhu. Svaka stepenica je bila visoka koliko i njegovo koleno. Bila mu je potrebna izuzetna koncentracija da održi ravnotežu, jer je vreme nagrizlo i rasklimalb stepenike. Nije se bršguo za svoju sigurnost, jer inače ne bi rizikovao da ga ujede zmija ili da bude ustreljen od čuvara. Jedino je vodio računa o čipiji, zavijenoj u ćebe, koju je čvrsto privio na grudi. Nije smeo da padne i razbije je. To bi razbesnelo bogove.

Kolsna su mu se tresla, znojio se. Deset, jedanaest, dvanaest... Sto četiri... Geško je disao. Dvestaosamdesetdevet, dvesta... Uskoro, pomisli. Mogao je da viDi vrh pod zvezdama. Trista... Konačno stiže do zaravni na vrhu piramide. Tristašezdesetpet. Taj sveti broj js predstavljao broj dana u solarnoj godini i do njega su došli nreci BalamAkaba mnogo pre 1500. godine, kada su stigli španski porobljivači. I ostali sveti brojevi su bili ugrađeni u piramidi, na primer dvadeset terasa, koje su označavale jedinice od dvadeset dana i koje su predstavljale kraću ceremonijalnu godinut,koja je trajala dvestašezdeset dana. Izvorno, tu je bilo pedesetdva kamena koja su predstavljala zmije, na vrhu hrama i to je označavalo krug od pedesetdve godine.

Stavljajući iažljivo ćebe sa činijom, BalamAkabove je mislio na krugove. Činija je izgledala staro i neki bi je čak nazvali ružnom. Krugovi, mislio je i dalje. Nije više morao da štiti činiju. Iz ranca je izvadio nož, konopac sa trnjem i parčić papira napravljenih od smokvinog drveta. Skinuo je majicu, izlažući leća bogu noći.

Krugovi, ciklusi, revolucije. BalamAkab je stao na ulaz u hram, okrenut ka istoku, ka simbolu ponovnog roćenja. Sa ove visine je mogao da vidi daleko. Primetio je, čak i u mraku, ogromne, ogoljene površine. Na njima su bili pgatori porobljivača. Video je nekoliko logorskih vatri. Uskoro će stizati još više aviona i u njima iorobljivači sa svojom mašinerijom. Ogromni helikopteri će doneti teška vozila. Predeli će biti opustošeni. Kroz irašumu je već izgrađen put. Nešto se mora preduzeti, da se zaustave.

Istorija se ponavlja. Maje su pretvorene u robove, ali su 1600. podigli bunu, pa 1800. ponovo i nekoliko puta tokom prošlog veka. Svaki put su poraženi. Mnogi su morali da se sakriju u prašumu, kako bi izbegli osvetu i strašne bolesti koje su donete iz

drugog sveta.

I sada, ponovo dolaze iz tog sveta. BalamAkab je znao, da ako ne stanu, njegovo selo će biti uništeno. Krugovi, ciklusi, revolucije. Došao je da se žrtvuje bogovima, da ih zamoli za razuman savet. Treba da ga povedu. Ovaj ritual je vršen tokom ranijih vekova i biće ponovljen.

On podiže svoj oštri nož. Stavio ga je sebi pod jezik, pokugaavajući da ignoriše bol, probadao je na dole. Jedino je mogao da ispuni zadatak pritiskajući svoj jezik uza zube, da bi bio na istom mestu i da klizavo mesone bi izmaklo sečivu. Krv je pokuljala iz njegovog jezika i on zadrhta od šoka.

Ali, nastavio je. Suze su mu potekle od bola. Spustio je nož držeći jezik zubima i uzeo konac sa trnjem. Kao i njegovi nreci, provukao je konac kroz jezik i povlačio ga goredole. Znojio se u agoniji. Krv počeo niz konac i skliznu do njegovog kraja, koji je bio stavljen na parče papira u činiji.

Iza BalanAkaba je bilo puno figura koje su predstavljale ovaj ritual. Kroz bol i krv je trebalo da se doživi vizija i ostvari kontakt sa vanzemaljskim svetom, da se dobije poruka bogova, šta su savetovali, preporučivali ili zahtevali.

Kada je provukao ceo konac kroz jezik, spustio ga je u činiju sa papirom. U nju je stavio još papira i parče tamjana. Potom je zapalio vatru i spalio svoju krv.

Misli su mu se rojile. Bio je u delirijumu i borio se da ne kolabira. Morao je da se vrati kroz nunglu, natrag do sela.

Drhtaj proće kroz njega, ali ne od bola. Dolazio je iz kamena, na kome je klečao, kroz piramidu na kojoj je vršio svoj ritual, kroz zemlju koja je bila iznad boga mraka, kome se obraćao.

Drhtaj je bio posledica eksplozije dinamita. Radnici su obavljali zacrtani posao, bez obzira na noć. Činilo se kao da bog ispušta ljutiti uzdah.

On podiže kutiju šibica, upali jednu, i baci je među parčiće papira i krv u svetoj činiji. Krugovi.

Vreme se ponovo okrenulo.

Ovo sveto mesto je bilo oskrnavljeno.

Porobljivači se moraju porobiti.

ČETVRTI DEO

Kada se Buhanan probudio, bio je obliven znojem, usta su mu gorela i znao je da ima temperaturu. Progutao je nekoliko aspirina, sileći se da ih potisne na dole, kroz suvo grlo. Svitalo je. Stigli su u Meridu, tristadvadesetdva kilometra zapadno od Kankuna, blizu Meksičkog zaliva. Za razliku do Kankuna, Merida je iodsećala na Stari svet a nekada su je zvali Parizom zapadnog sveta. Grad je još uvek zadržao puno do svog nekadašnjeg evropskog šarma, ali Buhanan je bio skoro u delirijumu i jedva je govorio. "Koliko je sati?"

"Osam." Vejd je parkirao kola ispred samoposluge. "Da li smem da te ostavim samog malo?"

"Kuda ćeš?"

Vejdje odgovorio, ali Buhanan je već polako gubio svest.

Kada se probudio, Vejd je otključavao vrata Forda. "Izvini, što sam se toliko zadržao."

Toliko, pomisli Buhanan. "Kako to misliš?" Sve je oko njega lelujalo, jezik mu je otekao. "Koliko je sada sati?"

"Skoro devet. Većina radnji je još zatvorena, ali sam uspeo da nabavim bocu vode." Vejd otvori bocu Evijan vode i pruži je Buhananu, kome se činilo da su usta toliko suva da upijaju vodu.

"Daj mi još neki aspirin."

"Još imaš temperaturu?"

Buhanan klimnu. "I ova prokleta glavobolja, neće da preetane." Buhananova ruka ponovo poče da se trese. "Bolje mi stavi te aspirine u usta."

"Moraš da sačuvaš snagu. Ne možeš da živiš na vodi," reče Vejd. "Doneo sam mleko, krofne i kafu."

"Mislim da moj stomak neće podneti krofne."

"Plašiš me," konstatova Vejd. "Trebalo je da odemo do lekara koga poznajem u Kankunu."

"Prebrodićemo," promrmlja Buhanan. "Moram da izađem iz zemlje, pre nego što policija svima pošalje moju improvizovanu sliku."

"D kako bi bilo da popiješ malo soka od pomorandže?"

"Da," prošapta Buhanan.

Uspeo je da ponije tri gutljaja.

"Kupio sam ti ovaj slameni šešir. On će sakriti tu posekotinu na glavi, a sa ovim pončom ćeš prekriti rame, kada budeš prolazio granicu."

"Dobro," jedva progovori Buhanan.

"Nazvao sam i nekoliko aviokompanija. Za promenu, imao si sreće. "Aeromeksiko" ima mesto za Majami."

Uskoro, pomisli Buhanan. Uskoro ću izaći iz zemlje. U avionu ću moći da spavam. Vejd može da javi telefonom i tim će me sačekati da me prebaci na kliniku."

"Ali, ima jedan problem," reče Vejd.

"Problem?" iznenadi se Buhanan.

"Let je u dvanaest i pedeset."

"U? Ali, to je ... šta? ...četiri sata?"

"To je prvi let na kojem je bilo slobodnog mesta. Bio je jedan raniji let za Hjuston, ali se zaustavlja na još jednom mestu."

"Zašto mi nisi to rezervisao. Šta me briga što sleće?"

"Zato što sleće u Kozumelu i putnici moraju da pređu u drugi avion."

Kozumel, pored Kankuna, pomisli Buhanan. Taj aerodrom je želeo da izbegne po svaku cenu.

"Dobro, dvanaest i pedeset, za Majami," složi se Buhanan.

"Moraćega sam da kupiš kartu, jer će službenik tražiti da vidi pasoš Viktora Granta, a nije uobičajeno da neko daje pasoš da mu se kupi karta na aerodromu, pogotovu kada napušta zemlju. Policiji je verovatno rečeno da pazi na sumnjive, o taj potez bi definitivno bio sumnjiv. Postavljali bi ti pitanja."

"Misliš nama." Buhanan se borio da ostane pri sebi. "U redu je, kupiću kartu." A sada je najbolje da se vozimo kroz grad. Postajem nervozan kada smo ovako parkirani."

"Dobro."

Kada se Vejd uključio u saobraćaj, Buhanan uze svoju nepromočivu torbicu. "Ovde su dokumenta na ime Eda Potera. Uvek nosim dokumenta, ma koji pseudonim da koristim. Nema načina da nešto posumnjaju, kada bi me se dokopali."

Vejd uze plastificiranu kartu. "Ne mogu da ti dam zvaničnu potvrdu da sam primio dokumenta. Nema kod sebe."

"Zaboravi potvrdu. Samo mi daj dokumenta na ime Viktora Granta."

Uzimajući pasoš sa kožnim omotom, Buhanan odmah poče da formira novi karakter, iako mu se vrtelo u glavi: italijanska hrana, diksilendski džez. Otvorio je korice i proverio pasoš.

"Ne brini, sve je tu," reče Vejd. "Uključujući i turističku prijavu."

"Ali, brinem se." Buhanan pregleda dokumenta. "Zato sam ovako dugo i ostao živ. Nikada se ne oslanjam samo na reči... Da. Dobro, tu je sve. Gde je to pakovanje aspirina?"

"Nije valjda da još osećaš temperaturu?" pogleda ga Vejd zabrinuto.

"I pogoršava se." Buhanan nije mogao da se posluži desnom rukom. Jedva je stavio nekoliko aspirina u usta i progutao ih sa sokom od pomorandže.

"Siguran si da to želiš?"

"Želim? Ne. Moram, definitivno, razumeš?" poče Buhanan. "Ajde da

porazgovaramo o poslu. Evo ključeva. Kada se vratiš u Kankun, zatvori moju kancelariju za tajmšer. Znaš kod koga sam je iznajmio. Pozovi ga. Reci da prestajem s poslom. Može da zadrži ostatak kirije i pošalji mu ključeve, čim pokupiš moje stvari iz kancelarije."

"Dobro."

"To isto uradi i u mom stanu. Znaš gde sam živeo u Akapulku i ostalim mestima. Ukloni sve moje tragove." Buhananova glava je pulsirala. "Ima li još nešto? Možeš li ti da se setiš?"

"Da." Buhanan je nestrpljivo čekao da čuje Vejda. "Kontakti koje si ostvario na tim područjima," poče Vejd. "Pitaće za tebe. Moraćemo da te izbrišemo i iz njihovih života."

Naravno, pomisli Buhanan. Kako se toga nisam setio? Slabije funkcionišem, nego što sam mislio. Moram bolje da se koncentrišem. "Sećaš li se mesta, na kome sam uobičavao da prenosim poruke?"

Vejd klimnu. "Svakom partneru ću ostaviti poruku, sa izvinjenjima da imam problema sa policijom i isplatićemo im lepe sume, da bi ćutali."

Buhanan je razmišljao. "Je li to sve? Uvek ima neki detalj."

"Ima, ali ne znam šta..."

"Prtljag. Kad kupim kartu, privući ću pažnju, ako nemam prtljag."

Vejd skrenu i parkira se. Radnje su bile otvorene.

"Nemam snage da nosim nešto teško. Kupi kofer sa točkicama," dobaci Buhanan.

"Trebam mi veš, čarape, majice..."

"Da, kao i obično," primeti Vejd, izlazeći iz kola. "Snaći ću se, Buhanane. To sam već radio."

"Kučkin sine."

"Molim?"

"Rekao sam ti da me ne zoveš Buhanan. Ja sam Viktor Grant."

"Dobro, Viktor," reče Vejd suvo. "Ne želim ni da zaboraviš ko si stvarno." Zatvorio je vrata. "Zašto ne pokušaš da pojedješ neku krofnu. Ojačaćeš malo i nećeš biti upadljiv kad stignemo na aerodrom."

Buhanan je gledao punačkog i proćelavog čoveka, kako nestaje u masi. On nasloni glavu i oseti da mu desna ruka opet drhti. Samo još nekoliko sati, pomisli. Izdrži. Treba samo da proćeš kroz aerodrom. Prisilio je sebe da popije malo soka. Viktor Grant, koncentrisao se. Razveden, proizvodi brodiće...

Trgnuo se kad je Vejd otvorio vrata i stavio kofer na zadnje sedište.

"Izgledaš strašno," primeti Vejd. "Kupio sam i neseser: imaš brijač, penu za brijanje, pastu za zube..."

Odvezli su se do javnog kupatila. Vejd je pridržavao Buhanana dok je pokušavao da se obrije. Probao je da popravi kosu, ali je na kraju odlučio da će nositi slamnati šešir, koji je Vejd kupio. Oprao je zube i odmah se osetio bolje. NJegova odeća, sa koje je

morska voda sprala krv, bila je nedozvoljeno izgužvana. Obukao je novu košulju i pantalone, koje je Vejd kupio. Prljave stvari je stavio u kofer. Svoj "Seiko" sat, koji se uklapao sa karakterom Eda Potera je zamenio sa Vejdovim "Tajmeksom". Morao je da uzme nešto, što će mu pomoći da preuzme nov identitet.

Bilo je već jedanaest sati.

"Vreme da se krene," primeti Vejd.

Aerodrom je bio iznenađujuće mali. Vejd je našao mesto na parking, ispred terminala. "Poneću ti kofer do ulaza. Posle toga..."

"Razumem."

Hodajući prema ulazu, Buhanan osmotri okolinu. Činilo mu se da niko ne obraća pažnju na njega. Koncentrisao se da pravo hoda, kako "ne bi odao da je iscrpljen. Pozdravio se sa Vejdom. "Hvala. Znam da sam bio malo neprijatan. Ja..."

"Zaboravi. Ovo nije ispovest." Vejd opipa Buhananove prste. "Nešto nije u redu sa tvojim prstima. Podrhtavaju."

"Nije to neki problem."

Vejd ga pogleda. "Naravno. Vidimo se, Viktore." Pomenuo je pseudonim. "Prijatan let."

"Radim natome."

Buhanan proveriti da je pončo bio pričvršćen za desno rame, skrivajući ranu. Uze kofer i uće u zgradu.

Unutra je bilo pretoplo, velika gužva Svi su bili usporeni, osim nekoliko Amerikanaca. A pošto je bismedan od njih, Buhanan JS privlačio pažnju meksičkih putnika. Zpojio se, žaleći što u zgradajnama klimauređaja. Bar imam razlog da izgledam bolesno, pomisli, pokušavajući da povрати samopouzdanje. Stajao je V oedu Aeromeksika", čekaJući da kupi kartu. KrošlUo je "grideset minuta dok je stigao ds. zgodne službepice. Na pšanskom JOJ Je rekao šta mu trdba Na momepat mu se steže srce, kada Je rekla t ne zna ništa o pezervaciji za Viktora Granta, ali Je ipak naptla ime na listi u kompjuteru. On pruži kreditnu karticu i potpisa račun.

"Gracias." Požuri, pomisli Buhanan. Noge su mu

Polako je ukucavala iodatke u kompjuter. Buhanan konačno dobi kartu, ponovo se zahvali, povuče kofer i upugi se, ovaj put ka rentgenskoJ kontroli i degektoru mstala. Bio js u košmaru. Osećao se kao da STOJI u blatu i pokušava da hoda. Na trenutak mu pade mrak na oči. Ali, iznenadni dotok adrenalina mu povрати energiju. Jedva je podigao kofer levom rukom i stavio ga na traku. Prošao je kroz detektor, koji nije otpustio iikakav pisak. S olakšanjem primeti da službenik iz obezbeđenja nije iokazao nikakav naročit interes. Uzeo js kofer sa drugog kraja i pošao kroz gužvu. Kada god je neko natrčao na njegovo rame, trebala mu je nadljudska disciplina da ne pokaže bol.

Skoro sam tu, iomisli. Još dva kontrolna punkta i izašao sam. Stao je u red za carinu.

Meksiko je strogo kažnjavao iznošenje antičkih predmeta iz zemlje.

Carinik pokaza na Buhananov kofer i reče: "Otvorite ga." Nije izgledao raspoložen. Buhanan napregnu svoje mišiće u agoniji. Carinik promulja kroz stvari i ne videvši ništa sumnjivo, propusti ga.

Buhanan pođe. Samo još jedna kontrola, pomisli. Emigracione vlasti. Treba samo da im predam moju turističku prijavu i platim petnaest dolara za izlaz. I, nadam se da policajac kod sebe nema moju improvizovanu sliku.

Krećući se Buhanan začu neko komešanje. Visoki muškarac sa ženom i troje dece se silovito približavao, gurajući kolica. U toj gužvi, kolica zakačigle Buhanana i on očajnički pokuša da se zadrži za nekoga, kako ne bi pao. Ali, osoba ispred se izmakla i on udari desnim ramenom o beton. Skoro je vrisnuo oD bola.

Pokušao je da se pribere, kako ne bi privukao pažnju. Ustavši, proverio da li je pončo prekrivao ranu. Osvrnulo se i primetio da službenici za emigraciju i nisu mnogo obraćali pažnju. Oni su se koncentrisali na novac od izlazne takse.

Približavao se kontroli, dišući s olakšanjem, ne ugledavši nigde svoju improvizovanu sliku. U zgradi je bilo tako toplo da su mu se i dlanovi oznojili. On obrisa znoj sa čela i pruži službeniku svoju turističku prijavu i novac. Službenik uze novac, ne pogledavši ga. Odjednom, službenik se trgnu, zažmiri i podiže ruku. "Pasaporte, por favor."

Zašto? upita se Buhanan sa zebnjom. Do đavola, ne vidim da je s nekom slikom mogao da uporedi moje lice. Mora da je slika okačena negde iza. Ali, posle gledanja toliko lica, službenik nije mogao da se seti crta sa te slike. Zašto me, pobogu, zaustavlja?

Buhanan izvadi pasoš levom rukom. Službenik ga otvori, uporedi sliku sa Buhananom, pročita lične podatke i ponovo ga pogleda. "Senjor Grant, venga konmigo. Pođite sa mnom."

Buhanan je pokušao da izgleda zbunjeno. "Por ke?" upita. "Zašto? Nešto nije u redu?"

Oficir suzi oči pokaza u Buhananovo desno rame. Buhanan pogleda i uprkos šoku, ne odrea gova.

Krv je natopila pončo. Ono što je mislio da je znoj, u stvari je bila krv, što je klizilo niz ruku. Gospode, kada sam pao na rame, mora da su pukli šavovi.

Službenik pokaza na vrata. "Venga konmigao. Ustes necesita ui medico. Potreban vam je doktor."

"Nije toliko bitno. Mala povreda. Zavoj treba da se promeni. Srediću to u toaletu i uspeću da uhvatim avion."

Službenik stavi ruku na pištblj i ponovi oštro. "Pođite odmah sa mnom."

Buhanan se trudio da izgleda opušteno, kao da je to sa njegovim ramenom bilo potpuno normalno. Nije ni pomislio da beži, jer je znao da bi ga zaustavili pre nego što bi kroz gužvu stigao do izlaza sa terminala. Jedino što je mogao da uradi je da

blefira, ali je sumnjao da će objašnjenje koje je spremao biti službenicima prihvatljivo. Postaviće mnoga pitanja. A možda će do tada da stigne i improvizovana slika iz policije. Zasigurno neće stići na let za Majami u 12,50. A tako je bio blizu.

Za razliku od Sjedinjenih država, gde je osumnjičeni nevin dok se ne dokaže da je kriv, meksički zakon se bazira na Napoleonovom kodu, po kojem je osumnjičeni kriv, dok se ne dokaže da je nevin. Zatvorenici se ne upozoravaju da imaju pravo na ćutanje ili advokata. Zatvorenik nema nikakva prava.

Buhanan je bio u ćeliji sa dvadeset zatvorenika. Kako ne bi izazvao nečiji bes, on se pripio uza zid. Iako mu je uzet novčanik i dokumenta, njegova odeća i cipele su izgledale daleko bolje nego na ostalim zatvorenicima. Bio je jedini "jenki" i morao je da pazi. Naprezao se da ostane svestan, kako ga neki napad ne bi iznenadio.

Kao što to biva, napadi uglavnom ni ne dolaze od drugara iz ćelije, već od čuvara.

Dok su ga sprovodili do sobe za ispitivanje, gurali su ga i udarali. Za vreme ispitivanja udarali su ga gumenim pendrekom i to samo na mesta koja su pokrivena odećom, nikako po li; cu ili glavi. Bol se povećavao i on je uskoro video sve udvojeno. Da zatvorski doktor nije očistio i previo njegovu ranu, verovatno bi umro od gubitka krvi. Doduše i ta pomoć mu je bila ukazana, samo zato, što mrtav ne bi mogao da odgovara na pitanja. Buhanan je od ranije znao, da ako ispitivači dobiju odgovor koji su želeli, ne bi ga više lečili. To je bio jedan, manje bitan razlog, što nije priznao ništa a drugi je, što bi na taj način prekršio profesionalni kodeks.

Odbijanjem da govori, Buhanan je bio u višestrukoj prednosti. Prvo, njegovi ispitivači su bili prilično nespretni i nisu koristili elektrošokove u kombinaciji sa drogama. Drugo, s obzirom da je već bio slab, nisu ni smeli da ga muče, jer je mogao brzo da umre i treće imao je scenario, i novu ulogu, koju je trebalo odglumiti. Nikako nije smeo da kaže istinu. Mogao je on da prizna da je ubio tri Meksikanca, koji su bili dileri drogom i da je to uradio na tajnom zadatku, koji mu je poverila Vojska Sjedinjenih Država, što bi mu privremeno spaslo život. Ali, taj život više ne bi vredeo mnogo. Verovatno bi ga strpali na dugo u meksički zatvor, što bi, imajući u vidu uslove u njima, bilo ravno smrti. Ili, u slučaju da ga Meksiko isporuči Sjedinjenim Državama, kao čin dobre volje za uzvrat bi tražili neku uslugu, njegovi poslodavci bi mu od života napravili košmar, jer je prekršio sporazum s njima.

"Viktor Grant," progovori puniji, ćelavi ispitivač u prostoriji koja je imala samo sto za kojim je on sedeo i stolicu, za koju je Buhanan bio privezan. Ispitivač je "Viktor Grant" izgovorio kao da je to drugo ime za dijareu.

"Tako je," Buhananovo grlo je bilo suvo, telo mu je dehidriralo, tako da je prestao više da se znoji.

"Govori španski, proklet bio!"

"Ali, ja ne znam španski, bar ne tako dobro." Pokušavao je da izgleda priglupo.

"Samo nekoliko reči." Tu karakteristiku je izabrao za zatvor, kako bi mogao da se

pretvara da ne razume šta ga pitaju.

"Govorio si španski sa službenikom na aerodromu u Meridi!"

"Da, to je bilo samo nekoliko prostih fraza."

Ispitivač ga uhvati za kosu i podiže mu glavu.

"Ako ne želiš da ostaneš bez kose, govorićeš španski."

"Un poko." izusti Buhanan. "Samo malo, toliko znam."

"Zašto si ubio tri muškarca u Kankunu? "

"O čemu to govorite? Nikoga ja nisam ubio."

Debeli ispitivač ustade od stola i uze improvizovanu sliku koja je bila i na aerodromu u Meridi, u prostoriji u kojoj je stajala faks mašina i gde ga je službenik doveo da bi utvrdio zašto krvari.

"Da li ti je ovaj crtež poznat?" upita ispitivač. "Kirtamente, meni jeste. Dios, si.

Podseća me na tebe. Imamo i svedoka, koji je video da si ubio trojicu u Kankunu."

"Rekao sam, da ne znam o čemu govorite. Taj crtež izgleda kao ja i još nekoliko stotina ostalih Amerikanaca. To bi mogao da bude bilo ko. Bio sam u Kankunu pre nekoliko dana." Buhanan obliza svoje suve usne. "Ali, ne znam ništa o ubistvima."

"Lažeš!" Ispitivač podiže nendrek i udari Buhanana po stomaku.

Buhanan uzdahnu, p.čc nije mogao da se presavije, jer je bio vezan. Bar je uspeo da učvrsti mišiće stomaka, tako da je malo ublažio bol. Ipak se pretvarao da je bol veći nego što jeste.

"Ne vrećaj me!" vikao je ispitivač. "Priznaj da lažeš!"

"Ne," promumlja Buhanan. "Vaš svedok laže." Tresao se. "Kako uopšte možete da imate svedoka? Nisam nikoga ubio. Ne znam ništa o..."

Svaki put kada ga udare, Buhanan je mogao da uzdahne i napravi pauzu. Pošto su mu već uzeli novčanik i sat, nije imao čime da ih podmiti, ali to bi u ovom slučaju bilo kao priznavanje krivice, a morao je da insistira da je nevin.

Ispitivač uze pasoš i izgovori: "Viktor Grant."

"Da."

"Čak se i fotografija sa pasoša podudara sa crtežom."

"Ta improvizovana slika ništa ne vredi," reče Buhanan. "Izgleda kao da ju je uradio desetogodišnjak."

Ispitivač ga udari pendrekom po rani na ramenu. "Čime se baviš?"

Buhanan mu ispriča nriču, uzdišući.

Ispitivač ga ponovo udari na istomesto. "I šta si radio u Meksiku?"

Isprekidanim glasom od bola, Buhanan mu reče imena klijenata, koje je navodno došao da vidi. Osećao je da se rana naduvava pod zavojem. Posle svakog udarca rana je pulsirala kao da će eksplodirati.

"Znači, tvrdiš da si ovde bio zbog posla a ne provoda?"

"Uvek lepo biti u Meksiku!" Ispitivač ga ponovo udari i Buhanan shvati da će se uskoro onesvestiti.

"Zašto onda nemaš poslovnu vizu?"

Buhanan oseti kiselinu u stomaku. "Jer sam samo pre neki dan saznao da moj klijent želi da me vidi. Za poslovnu vizu treba više vremena. Zato sam uzeo turističku vizu."

"Ušli ste nelegalno u Meksiko." Ispitivač je buljio u Buhananove oči.

On je jedva govorio od bola koji se širio iz rane. "Prvo ste me optužili da sam ubio trojicu." Teško je disao. "Sada me krivite što nemam poslovnu vizu. Šta je sledeće? Hoćete me optužiti za mokrenje po podu? To ću morati da uradim ako mi uskoro ne dozvolite da odem do toaleta."

Ispitivač ponovo uhvati Buhanan za kosu. "Ti izgleda ne veruješ da je ovo ozbiljno."

"Nije tačno. Dajem reč, mislim da je ovo vrlo ozbiljno."

"Zašto onda ne pokazuješ strah?"

"O, uplašen sam, u stvari prestrašen."

Ispitivač je izgledao zadovoljno.

"Ali, pošto nisam uradio to za šta me optužujete, ja sam i besan." Buhanan se silio da nastavi. "Dosta mi je." Svaka reč je iziskivala napor. "Hoću da vidim advokata."

Ispitivač je buljio, ne verujući a onda prasnu u smeh. "Advokata?"

I stražar se nasmeja. Ispitivač udari Buhanana u Cevanicu. "Šta misliš o ovome? Ne treba ti advokat, treba ti sveštenik. Tebi sada može da pomogne samo molitva, Viktore Grant."

"Ja sam građanin Sjedinjenih Država, imam pravo na..." Buhanan više nije mogao da izdrži, osetio je toplu tečnost koja mu kvasi pantalone i sliva se na pod.

"Kočino Svinjo!" Ispitivač ga udari ponovo po ramenu.

Blagi bože, pomози mi da se onesvestim, požele Buhanan i njegovo lice udari o pod. Kao kroz san je čuo kako ispitivač viče da se donesu krpe. Brzo se osvestio i primetio da je urin bio obojen u crveno. Slomili su mi nešto, pomisli. Mokrim krv.

"Ti znaš šta mislim, gringo?" upita ispitivač.

Buhaian nije bio u stanju da odgovori.

"Mislim da si u poslu s drogom. Mislim da si se svađao s ljudima koje si ubio, zbog novca. Mislim..."

Glas ispitivača je nestajao, Buhanana je svest napuštala.

Ponovo je sedeo u stolici kada se osvestio. Trebalo mu je nekoliko momenata da se priseti i izoštri svest. U prostoriji nije bilo prozora. Pod je bio obrisan. Mora da je prošlo dosta vremena. Ali, njegove pantalone su još uvek bile mokre. Do đavola, samo su me premestili u drugu prostoriju. Pokušavaju da mi zavrte pamet.

"Doveli smo prijatelja da te vidi."

"Odlično." Buhanan se borio da sačuva snagu. "Moj klijent može da jemči za mene. Razjasnićemo ovu grešku."

"Klijent? Da li sam ja pomenuo klijenta?" ispitivač otvori vrata.

Ušao je visoki Amerikanac, širokih ramena, u istoj odeći koju je nosio one večeri u Klubu internacional u Kankunu. Čovek je izgledao iscrpljeno i neobrijano. Big Bob

Bejli.

Da, kladim se da ti Je sada žao, što me se nisi klonio, pomisli Buhanan.

Stražari su ga pridržavali, jer su mu noge jako klecale.

Ispitivali su te, od kada su te uhvatili na plaži, konstatova Buhanan. Dobar su pritisak izvršili na tebe. Ako dobiju ono što traže, izviniće SD i tretiraće te kao kralja, da se ne bi predomislio.

Stražari postaviše Bejlja ispred Buhanana.

Istraživač podiže pendrekom Buhananovo lice. "Da li je ovo čovek koga si video u Kankunu?"

Bejli je oklevao.

"Odgovori!" viknu ispitivač.

"Ja..." Bejli provuče drhtavu ruku kroz kosu. „;Mogao bi da bude." Smrdeo je na cigare. Glas mu je bio grub.

"Mogao bi da bude?" Ispitivač mu pokaza crtež. "Kada si pomogao slikaru da ovo uradi, rečeno mi je da si vrlo siguran."

"Pa, da, ali..."

"Ali?"

Bejli pročisti grlo. "Bio sam pijan. Možda mi se sećanje pomutilo."

"Je si li sada trezan?"

"Voleo bih da nisam, ali trezan sam."

"Onda potvrdi ono što si rekao. Da li je to čovek koga si video, da je ubio tri muškarca na plaži?"

"Čekajte malo," reče Bejli. "Nisam video da je neko nekoga ubio. Ja sam policiji u Kankunu rekao da sam video prijatelja sa tri Meksikanca. Pratio sam ih iz restorana ka plaži. Bio je mrak. Čuo sam pucnje i potražio zaklon. Ja ne znam ko je koga ubio, ali moj prijatelj je preživeo i pobjegao."

"Logično je da je čovek koji je preživeo pucnjavu, odgovoran za smrt ostalih."

"Ne znam. U Americi ta logika ne važi uvek."

"Ovo je Meksiko," reče ispitivač. "Da li je ovo čovek koga si video da beži!"

Bejli suzi oči i pogleda Buhanana. "Ima drugačiju odeću, kosa mu je krvava, lice prljavo, usne ispucale, neobrijan je i izgleda odvratno. Liči na mog prijatelja."

"Liči?" povika ispitivač. "Zar ne možete da budete određeniji, senjor Bejli? Čim ovo završimo, moći ćete da se vratite u svoju hotelsku sobu."

"Dobro," Bejli ga je i dalje gledao. "Mislim da je to moj prijatelj."

"Greši," reče Buhanan. "Ja ovog čoveka nikada nisam video u životu."

"Tvrđi da ste se sreli u Kuvajtu i Iraku, tokom Zalivskog rata," reče ispitivač.

"Da, naravno," Buhanan stisnu usne, potom nastavi. "I onda je ialeteo na mene u Kankunu. Ja nikada nisam bio u Kuvajtu i Iraku i to mogu da dokažem. Pogledajte u moj pasoš. Kladim se da on ni ne zna moje ime."

"DŽim Kraford," reče Bejli ljutito. "Ali si lagao. Rekao si da se zoveš Ed Poter."

"DŽim Kraford?" Buhanan pogleda u ispitivača. Ed Potter? Budite realni. On ni ne zna da se zovem Viktor Grant. Pokažite mu moj pasoš. Ovo je priznao, jer je bio pijan. Čudi me da nije rekao da je video i Elvisa Prislija. Nisam taj, koga on tvrdi da zna i ne znam ništa o tim ubistvima."

"U Kankunu," poče ispitivač, "moj brat radi u policiji. Ako pretpostavimo da nisi lagao da se zoveš Ed Potter, morao si negde da prenoćiš. Mora da si ostaviš neke tragove. Neko te je sigurno video. Dovešćemo te ljude ovamo i oni će da potvrde da je gospodin Bejli u pravu. A onda ćeš morati da objasniš ne samo što si ubio tu trojicu, već i zašto imaš pasoš sa drugačijim imenom i zašto imaš toliko imena."

"Da, kao DŽim Kraford u Kuvajtu," reče Bejli.

Ispitivač je bio vrlo zadovoljan što je Bejli saradivao.

Buhanan je pored bola razmišljao. Sa osobom od koje je iznajmio lokal, govorio je samo preko telefona, isto je uradio i kod iznajmljivanja stana. Za sada je dobro. Policiji će trebati prilično vremena da kontaktira menadžere po hotelima. Oni će reći da im je ime Ed Potter iznato. Možda će i dovesti nekoga ko bi mogao da kaže da on liči na Eda Potera, ali to su klimavi dokazi.

"Dovedite ih," reče Buhanan. "Samo ćete gubiti vreme na traženju Eda Potera, ma ko on bio. Ne brinem se. Jer, ja nisam taj čovek." Osetio je bol u bešiki i shvatio da će ponovo mokriti, plašeći se da će urin ozog puta biti još tamniji. "Problem je što me prebijate, dok oni gube vreme. I kunem vam se, ie mogu da priznam ono što nisam uradio." Pogledao je u kršnog Teksašanina. "Kako rekoste da se ovaj zove, Bejli? Je li to...?"

Bejli je bio razjaren. "Kraforde, ti dobro znaš daje moje ime ..."

"Prestani da me nazivaš Kraford i Potter. Napravio si strašnu grešku, i ako ne osvežiš svoje pamćenje..."

Buhanan više nije mogao da se suzdrži, a nije ni želeo. Odlučio je da promeni taktiku. Opustio je bešiku i urin ponovo pođe ka podu i on nije ni morao da pogleda, znao je da je crven.

Bejli je pobledeo, podigao ruku i promumlao, "Sveti... pogledaj... on je... to je..."

"Da Bejli, dobro pogledaj. Obrađivali su me, dok lešto nisu slomili." Buhanan je jedva disao. Jedva je izgovarao reči. "Šta ako me ubiju, pre nego što saznaju da u pogrešili?"

Bejli je postao još bleđi.

"Da te ubijemo? To je smešno," reče ispitivač. "Očigledno je da si zadobio još neke povrede, osim te na ramenu i glavi. Potrebna ti je medicinska nega. Čim Bejli potpiše dokument da te je video sa tri žrtve, on može da ode a mi ćemo ti obezbediti lekara." Ispitivač pruži Bejliju olovku i otkucani papir.

"Da, potpiši," promumlja Buhanan. "I moli se bogu da policija ne shvati da su pogrešili ... mene će

prebiti, tako ću krvariti da ..." Buhanan se borio za vazduh. "Ako umrem, ti si sledeći."

"Šta?" zapanji se Bejli. "O čemu govoriš?"

"Ne budi glup, Bejli. Razmisli. Tebe će okriviti. Radi se o smrti američkog državljanina u meksičkom zatvoru. Misliš li da će ovi pajkani priznati šta se desilo? Moje telo će nestati. Neće biti ni traga o mom hapšenju. A ti si jedini koji može da kaže da nije tako."

Bejli odjednom pogleda sumnjičavo prema ispitivaču. On uhvati Bejlja za ruku.

"Zatvorenik je u delirijumu. Mora da se odmori. Potpišite to u drugoj prostoriji, a ja ću se postarati da dođe lekar."

Oklevajući, Bejli dozvoli ispitivaču da ga uputi ka vratima.

"Naravno," reče Buhanan. "Medicinska pomoć. On misli da dale udarce tim pendrekom, jer sam ti iomogao da shvatiš u kakvoj si nevolji. Razmisli Bejli. Priznao si da si pijan. Zašto ne priznaš da ja nisam čovek koga si video u Kankunu?"

"Dosta mi je svega." Ispitivač zgrabi Buhanana za povređeno rame. "Svaka budala može da vidi da si kriv. Kako objašnjavaš taj metak u ramenu?"

Buhanan progovori stisnutih zuba, zbog bola. "To nije od metka."

"Ali, lekar je rekao..."

"Kako može da zna od čega je? Nije ni sproveo testove da utvrdi ima li baruta u rani. Samo je ponovo zašio." Buhanan se namršti. "Povređen sam u nesreći na čamcu."

Vrtoglavica se ponovo javila. Uplašio se da će se onesvestiti pre nego što završi.

"Pao sam sa palube jahte mog klijenta. Glavom sam udario u trup broda... Propeler mi je rasekao rame... Čista sreća što nisam mrtav."

"Fantazira," reče ispitivač.

"Da," promumlja Buhanai. "Dokažite da lažem. Zaboga, uradite ono što vas molim. Dovedite mog klijenta ovamo. Pitajte da li ga poznajem. Pitajte da li može da objasni kako sam povređen."

"Da, možda to i nije loša ideja," složi se Bejli.

"Šta?" povika ispitivač. "Hoćete da kažete da se opis koji ste dali u Kankunu tom slikaru, ne slaže sa ovim zatvorenikom? Hoćete da kažete da identifikaciju koju ste izvršili pre iet minuta...?"

"Ja sam samo rekao da liči na čoveka koga sam video." Bejli počesa bradu. "Sada više nisam siguran. Moram malo da razmislim. Ovo je vrlo ozbiljna stvar."

"Svako može da pogreši," reče Buhanan. "Tvoja reč protiv moje. To je sve što imate, dok ne dovedete mog klijenta da jemči za mene."

Bejli pogleda u krvavi urin na podu. "Neću da potpišem ništa, dok klijent ovog čoveka ne potvrdi da lisam u pravu."

Likujući, uprkos bolovima, Buhanan uspe da progovori još nekoliko reči. "Čarls Maksvel. Njegova jahta je usidrena na Kolumbus doku u Kankunu."

Urativši sve što je mogao, Buhanan se opusti i kroz san začu da ispitivač i Bejli

ljutito govore jedan drugome.

Vratili su ga natrag u ćeliju. Primetio je nova lica, neki su već pušteni. On zauze skriveno mesto, razmišljajući kako će se odbraniti ako ga neko napadne, što je bilo vrlo moguće, s obzirom da je bio slab. Međutim, dva stražara su otključala ćeliju i pokazala mu rukom da dođe.

Nisu ga povelili ka istražnoj sobi, već ka delu zatvora koji do tada nije video.

Šta sada? Da li ću nestati?

Stražari otvoriše vrata. Buhanan je očekivao ispitivača, ali zbunjeno vide lavabo, šolju, kadu. Rečeno mu je da se okupa, obrije i obuče belu pamučnu košulu i pantalone, koje su bile prebačene preko stolice. Topla voda mu je vraćala snagu. Stražari su bili tu sve vreme. Kada se obukao, stražar mu donese poslužavnik na kome je bila posuda sa čilijem i tortilje. To je prva hrana koju je video od kako su ga odveli. Iznemoglost i bol su mu ugušili apetit. Ali, on prvo uze bocu vode sa poslužavnika. Proguta brzo nekoliko gutljaja. Ne smeš previše, biće ti muka. Gledao je u hranu. Miris mu je budio apetit. Da li je hrana otrovna, zapita se. Tuširanje i čista odeća su možda trik da ne bi posumnjao. Ali, moraću da rizikujem. Čak i ako stomak ne saraduje, moram nešto da pojedem.

Ponovo je podsetio sebe, ne nreviše od jednom. Dugo je žvakao prvi zalogaj. Kada se stomak nije pobunio, otpio je još gutljaj vode i zagrizao tortilju.

Nije dovršio obrok, jer su se pojavila još dva stražara i povelila ga ka istražnoj sobi. Zašto? začudi se. Zašto su mi dozvolili da se okupam i jedem, ako će opet da me podvrgnu torturi pendreka. To nema smisla, osim...

Odveli su ga u prostoriju gde do tada nije bio. Ispitivač je sedeo za stolom, ireko iuta njega je bio Amerikanac. Buhana obuze nada, da bi mogao da bude pušten, zbog nedostatka dokaza.

Amerikanac je bio četrdesetih godina, srednje visok i težak, uzanog nosa i tankih, tamnih obrva, koje su bile u kontrastu sa posvetlelom kosom od sunca. Na sebi je imao skupo, plavo odelo i svilenu kravatu sa crvenim prugama. Imao je prsten sa znakom Harvarda, "Roleksov" sat i "KolHanove" cipele. Impresivno otmen, čovek koga vredi imati uza sebe.

Problem je bio, što Buhanan nije imaopredstavu, ko je taj čovek. Nije se usudio da pomisli da je ispitivač ispunio njegovu molbu i pozvao Maksvela Čarlsa. Alibi za slučaj hitnosti je na brzinu organizovan. Obično bi svaki detalj plana bio nekoliko nuta proveren i usaglašen, ali ovog puta, Buhanan niJe mogao ni da zamisli kako taj Maksvel izgleda. Bilo bi logično da Maksvel dođe i potvrdi njegove izjave, ali šta ako je ispitivač doveo nekog drugog Amerikanca? Šta ako je želeo da mu doskoči i vidi da li se Buhanan pretvara i na taj način dokaže da je sve laž, što je izjavio.

Amerikanac ustade.

Buhanan je morao da odreaguje. Nije mogao samo da bulji. Ako je ovo stvarno Maksvel, ispitivač je očekivao da vidi zahvalnost na Buhananovom licu. Ali, šta ako

to nije on?

Ispitivač podiže svoju bradu i otkri izboran vrat.

Buhanan se približi Amerikancu, držeći ruku na povređenom ramenu. "Već sam se zabrinuo. Drago mi je što te vidim..."

Koga? Šta da kaže, da vidi još jednog Amerikanca ili svog prijatelja, Čarlsa, "Čaka". "Hvala ti, što si došao," doda Buhanan. Spusti se u stolicu pored stola. Tenzija je povećavala bol.

"Došao sam, čim sam čuo," reče Amerikanac.

Iako je ta rečenica odavala tesno prijateljstvo, Buhanan se još nije usudio da ga oslovi sa Čarls Maksvel. Hajde, daj mi neki znak, pokaži ko si.

Amerikanac nastavi. "I to što sam čuo, zabrinulo me. Ali, moram da kažem, izgledate bolje nego što sam očekivao, gospodine Grant."

Gospodine Grant! ponovi Buhanan u sebi. Ovo sigurno nije Čarls Maksvel. Ko je ovo, do đavola?

"Siguran sam da je ovo bilo zastranjujuće," reče Amerikanac. Glas mu je bio dubok, odavajući blago uzbuđenje. "Ali, to je sada završeno." Rukovaše se. "Ja sam Garson Vudfild, iz Američke ambasade. Vaš prijatelj Robert Bejli nas je obavestio."

Ispitivač je čkiljio.

"Bejli nije moj prijatelj," primeti Buhanan. "Ja sam ga prvi put ovde sreo. Ali, uvrteo je sebi u glavu da me je video u Kankunu i da smo bili zajedno u Kuvajtu. On je uzrok, što sam se našao u ovakvom sosu."

Vudfild slegnu ramenima. "Pa, pokušava da ispravi grešku. Nazvao je i Čarlsa Maksvela."

"Mog klijenta," reče Buhanan. "Nadao sam se da će doći."

"Činjenica je, da je gospodin Maksvel vrlo uticajan, kao što i sami znate, ali, pod ovim okolnostima, smatrao je da je brlje da kontaktira ambasadora J zatraži da se nesuglasice razjasne zvaničnim putem." Vudfild pogleda pažljivo u Buhananovo lice. "Vaš; ispucala usta, modrice na bradi." Okrenuo se ka ispitivaču. "Ovaj čovek je pretučen."

Ispitivač pogleda uvređeno. "Pretučen? Glupost. Ovde je došao u tako lošem stanju zbog povreda, da je pao niz stepenice."

Vudfild se okrete ka Buhananu, očekujući da on to negira.

"Zavrtelo mi se u glavi," reče Buhanan. "Izgubio sam ravnotežu na stepenicama."

Vudfild je bio iznenađen, a ispitivač zaprepašćen.

"Da li su vam zapretili da ne smete da kažete, šta se desilo?" upita Vudfild.

"Nisu baš bili nežni," počeo Buhanan, "ali mi nisu pretili."

Ispitivač je izgledao još zaprepašćeniji.

"Ali, Robert Bejli je tvrdio da vas je video privezanog za stolicu," navede Vudfild, Buhanan potvrdno klimnu glavom.

"I da su vas tukli gumenim pendrekom," nastavi Vudfild.

Buhanan ponovo klimnu potvrdno.

"I da ste mokrili krv."

"Tačno." Buhanan se potapša po stomaku, što inače u drugim prilikama ne bi učinio.

"Da li shvatate, da ako su se prema vama brutalno poneli, postoji mnoštvo diilomatskih mera, koje mogu da pokušam da pokrenem da bi vas pustili."

Buhana lgu se nije svidela kvalifikacija "mogu da pokušam". Odlučio je da sledi instikt. "Krv u urinu

je od povrede, kada sam pao sa jahte Čaka Maksvela, kao i ostale povrede, ali ovaj službenik je mislio da sam ubio trojicu. On je samo pokušao da me natera da priznam, što je razumljivo. Ali, mene luti to što mi nije pružio priliku da dokažem da sam nevin. Nije

_ hteo da pozove mog klijenta." I "O tome sam ioveo računa," reče Vudfild. "Imam Lzjavu," on je izvadi iz akttušne, "na kojoj se ističe a je. gospodin Grant bio sa gospodinom Maksvelom na jahti, kada se desilo ubistvo. Očigledno," on se obra " ti ispitivaču, "imate pogrešnog čoveka."

"Meni nije očigledno." Ispitivač odmahnu glavom. "Imam svedoka koji je ovog čoveka video na mestu zločina."

"Ali, sigurno ne možete da uzimate za ozbiljno izjavu gospodina Bejlja, kada imate izjavu ovako uglednog čoveka, kao što je gospodin Maksvel," uzvra ti Vudfild.

Oči ispitivača se suziše. "Ovo je Meksiko. Meni susvi jednaki."

"Da," reče Vudfild. "Isto kao i u Sjedinjenim Državama." Potom se okrete ka Buhananu. "Gospodin Maksvel me je zamolio da vam dostavim ovu poruku." On izvadi iz tašne koverat i uruči ga Buhananu. "U međuvremenu," okrete se ispitivaču, "moram da upotrebim vaše prostorije."

Isnitivač ga pogleda vidno zbunjen.

"Toalet," odgovori Vudfild. "Kupatilo."

"A," progovori ispitivač. "Toalet, da." On podiže svoje krupno telo sa stolice, otvori vrata i naredi stražaru da otprati gospodina Vudfilda do el sa nitario.

Kada je Vudfild izašao, Buhanan pročita poruku.

Vik,

Izvini što nisam mogao lično da dođem. Doći ću ako budem morao, ali da prvo iscrpimo sve opcije.

Proveri sadržaj torbe s kamerom koju je Vudfild doneo. Ako misliš da će to što je unutra biti efi kasno, pokušaj. Nadam se da ćeš uskoro biti pored mene.

Čak Buhaian pogleda na pod u tašnu pored Vudfildove stolice u kojoj je primetio kameru. .

Ispitivač je već zatvorio vrata i pogledao u Buhanan. Očigledno ga je zanimalo sadržaj poruke. "Lagao si za batine. Por ke?" Približio se. "Zašto?"

Buhanan slegnu ramenima. "Jednostavno. Želim da budemo prijatelji."

"Zašto?" ispitivač mu priče bliže. "Jer, odavde ne mogu da izađem bez vaše saradnje. A, Vudfild bi mogao da ti napravi mnogo neprijatnosti kod vaših nadređenih i kod političara. A ja neću biti otpušten dok sudija ne donese odluku. U međuvremenu sam u vašoj milosti." Buhanan zastade, pokušavajući da izgleda poraženo. "Ponekad se u zatvoru dešavaju strašne nesreće. Ponekad zatvorenik umre, pre nego što sudija uspe da ga vidi."

Ispitivač je proučavao Buhananovo lice. Buhanan pokaza na torbu sa kamerom.

"Mogu li?" Ispitivač potvrdno klimnu glavom. Buhanan podiže torbu u krilo. "Nevin sam," reče. "Očigledno je da je Bejli zbunjen onim što je video. Moj pasoš dokazuje da nisam čovek, koji on misli da sam. Moj klijent tvrdi da nisam bio na mestu zločina. Ali, vi ste uložili puno energije i vremena u ovu istragu. Meni bi teško palo da moram da se suočim sa činjenicom da sam gubio vreme. Vlada vas ne plaća dovoljno za sve muke kroz koje morate da pročete." Buhanan otvori torbu i stavi je na sto.

I on i ispitivač su buljili u sadržaj torbe. U njoj su bili svežnjevi novčanica od po sto američkih dolara. Kada Buhanan uze jedan od svežnjeva, ispitivačeva usta se otvoriše.

"Samo nagađam," izjavi Buhanan, "ali ovde izgleda ima pedeset hiljada dolara. On vrati torbu na pod. "Nemojte pogrešno da shvatite. Ja nisam bogat. Teško radim, kao i vi, i nemam dovoljno para. To je novac mog klijenta. Pozajmljuje mi novac da platim legalne troškove." Buhanan pogleda ispod oka. "Ali, ne vidim zašto da ovaj novac uzme advokat, kada sam nevin i on ne mora ništa da uradi, da bih ja bio pušten. On neće morati da radi ni teško ni dugo, kao vi, da bi zaradio dovoljno." Buhanan uzdahnu od bola i pogleda ka vratima. "Vudfild će se vratiti svakog trenutka. Zašto nam obojici ne učinite uslugu, uzmete novac i pustite me odavde?"

Ispitivač je lupkao prstima po stolu.

"Kunem vam se. Nisam nikoga ubio," reče Buhanan.

Vrata se polako otvoriše. Ispitivač pogleda u torbu sa kamerom, zatvori je izačuđujuće elegantno, za tako krupnog čoveka, stavi je iza stola.

Vudfild uđe.

"Dalji postupak u vezi ovog slučaja će biti u nadležnosti suda," reče ispitivač.

"Gospodine Grant, vaš pasoš i lične stvari će vam biti vraćene. Slobodnite."

"Potreban vam je doktor," konstatova Vudfild.

Oni izađoše iz zatvora, pređoše ulicu i stigoše do crne limuzine, parkirane ispod palme.

"Poznajem odlučnog lekara u Meridi," reče Vudfild. "Odmah ću vas tamo odvesti."

"Ne," reče Buhanan.

"Ali..."

"Ne," ponovi Buhanan. Posle tolikog vremena u zatvoru, sunce mu je smetalo, povećavajući njegovu glavobolju. "Jedino hoću da odem iz Meksika."

"Što više odlažete posetu lekaru..."

Buhanan pogleda u diplomatu, ne znajući koliko mu je toga rečeno. Možda ništa. Jedno od Buhananovih pravila je bilo, nikada ne pružati informaciju. Drugo pravilo je, ne izneveri zadati karakter. "Videću doktora kada budem bezbedan. Još uvek ne mogu da verujem da sam pušten iz zatvora. I neću verovati, dok ne budem u avionu za Majami. Ta budala bi mogla da se predomisli i opet me uhapsi."

Vudfild stavi Buhananov kofer u prtljažnik. "Sumnjam da ste više u bilo kakvoj opasnosti."

"Ne bi bilo odžasno za vas," reče Buhanan. "Najbolje da me odvezete na aerodrom, stavite u avion i pozovete Čarlsa Maksvela. Recite mu da javi, da me neko sačeka i prebaci u bolnicu."

"Sigurni ste da ćete to izdržati?" "Moram," odgovori Buhanan. Brinuo se da će policija u Kankunu i dalje ispitivati u vezi njegovog prethodnog identiteta. Možda bi pronašli kancelariju i stan Eda Potera a i ljude, koji su ga viđali i koji bi potvrdili da je osoba sa crteža, Ed Poter. Mora da ode iz Meksika.

"Pozvaću aerodrom da vidim da li ima mesta za prvi let," reče Vudfild.

"Odlično." Buhanan automatski osmotri ulicu, prolaznike i kola. Osetio je napetost, primetivši ženu među prolaznicima. Bila je Amerikanka, bliža tridesetj nego dvadesetj. Atraktivna, ridokosa, visoka, lepo graćena. Na sebi je imala bluzu i pantalone krem boje. Njegovu pažnju nije privukla ni zbog nacionalnosti, ride kose ili stasa. U stvari, nije joj ni video lice jer je ispred njega držala fotoaparatus. Stajala je među prolaznicima i slikala ga.

"Samo trenutak," reče Buhanan. Čim je primetila da je pošao ka njoj, ona stavi aparat u torbu i izgubi se među prolaznicima. Pritisak u rani ga je iscrpljivao. Zavrtelo mu se u glavi zbog jake sunčeve svetlosti i bola u rani na ramenu.

"Šta je bilo?" upita Vudfild.

Buhanan ne odgovori.

"Izgledalo je kao da si pošao nekuda," primeti Vudfild.

Buhanan je i dalje gledao ka uglu, ali se okrete. "Da, sa tobom." Otvorio je vrata suvozača. "Požuri. Treba da pronađemo telefon. Moram da uhvatim let za Majami." Celim putem do aerodroma, Buhanan je mislio o ridokosoj ženi. Zašto ga je slikala? Možda je bila samo turista. Ali, zašto je onda otišla, kada se uputio ka njoj?

Slučajnost? Buhanan nije mogao da prihvati to objašnjenje. Suviše toga je pošlo naopako i ništa više nije bilo jednostavno. Uvek postoji neki dublji smisao. Jedno ga je tešilo. Kada je spustila aparat, ugledao joj je lice.

I zapamtio ga je.

Akaiulko, Meksiko

Među mnogim jahtama upoznatom zalivu, jedna je posebno privukla pažnju Estebana Delgada. Snežno bela, lelujala se na plavom Pacifiku. Neobično duga, imala je čak heliodrom na krovu. Delgadu je bila više nego poznata, jer je pripadala njegovom neprijatelju. Iako je nekada nosila ime "Ful haus" a sada "Posejdon", Delgadovi pomoćnici su proverili i utvrdili da je vlasnik, njegov najveći neprijatelj. Jahta je sa Devičanskih ostrva bila na putu ka Majamiju.

Delgado je je netremice posmatrao sa prozora svoje kancelarije. Ignoriso je i muziku i mnoštvo lepih žena, cveće, hotele, plažu. Jahta je zaokupa njegovu kompletnu pažnju, zbog tajne, na osnovu koje ga je neprijatelj držao pod kontrolom. Tamna limuzina na ulici mu odjednom privuče pažnju. Bilo mu je vruće, uprkos moćnim klimauređajima u prostoriji. Iako je uvek vodio računa o svojoj liniji, u poslednje vreme je izgubio više kilograma nego što je uobičajeno. Počele su da kruže glasine, da je uzrok tome bolest, sida, ali to nije odgovaralo istini.

To je bilo zbog agonije u kojoj se nalazio.

Kucanje na vratima ga prekide u razmišljanju. "Šta je?" upita, ne skrivajući napetost u glasu.

Telohranitelj odgovori oprezno, "Vaš gost je stigao, senjor Delgado."

Brišući znoj sa dlanova i ne zaboravljajući da je bio drugi čovek u meksičkoj vladi, on izjavi, "Uvedite ga."

Telohranitelj propusti niskog, proćelavog čoveka, četrdesetih godina, koji je bio poslovno obučen. Namestio je svoje naočari, stegao aktašnu i osetivši se još neprijatnije, kada je telohranitelj zatvorio vrata.

"Profesore Gerero, drago mi je što ste došli." Delgado proće kroz sobu i rukova se s njim. "Dobrodošli. Kako ste leteli?"

"Jednolično, hvala bogu." Profesor obrisa maramicom znoj sa čela. "Ne volim baš da letim. Malo sam srećivao svoju papirologiju, da ne bih mislio na let."

"Previše radite. Šta ćete da popijete?" "Hvala Ministre, ali ne bih. Ne pijem ovako rano. Bojimse da..."

"Glupost. Šta želite? Tekilu? Pivo? Rum? Imam odličanrum."

Profesor Gerero je gledao pažljivo u Delgada, diveći se njegovoj moći. Delgadova zvanična titula je bila Ministar unutrašnjih poslova, ali ta uticajna pozicija na predsednikov kabinet, nije ukazivala da je on predsednikov blizak prijatelj i savetnik. Delgado i predsednik su odrasli zajedno u Meksiko "Sitiju. Zajedno su studirali prava na meksičkom Nacionalnom univerzitetu. Delgado je vodio predsedničku kampanju i nodrazumevalo se da će on biti predsednikov naslednik.

Ali, sve to i naročito primanje mita bi bilo uništeno, ako ne radi ono što mu se naredi, jer bi u suprotnom, ucenjivač odao Delgadovu tajnu, koja bi ga uništila. To je morao da spreči po svaku cenu.

"Dobro," reče profesor Gerero. "Ako insistirate. Rum i kokakolu."

"Mislim da ću vam se pridružiti." Delgado je sam napravio pića. Čula se muzika i

smeh sa terase. "Kasnije ćemo se pridružiti zabavi. Pretpostavljam da ćete rado zameniti to odelo kupaćim gaćama. Siguran sam da će vam prijati susret sa lepim ženama."

Profesor Gerero pogleda samouvereno u svoju burmu na ruci. "U stvari, nisam baš tip za provod."

"Treba da se opustite." Delgado spusti čaše na stakleni sto i pokaza Gereri da sedne na somotsku stolicu preko puta njega. "Previše radite."

Profesor sede usiljeno. "Nažalost, naš fond nije dovoljno veliki da bih mogao da zaposlim više ljudi i malo se rasteretim odgovornosti." Nije morao da objašnjava da je direktor meksičkog Nacionalnog muzeja za istoriju i arheologiju.

"Možda ćemo moći da povećamo taj fond. Niste ni probali piće."

Gerero otpi gutljaj.

"Dooro. Saluo." Delgado nazdrazi. Izraz lica mu se promeni. "Vaše pismo me je zabrinulo. Zašto niste Jednostavno nazvali i porazgovarali sa mnom? To je efikasnije." Birokratska pisma, ne pominjući brojne kopije, su javne stvari a Delgado je vodio računa da većina stvari ne bude ni javna, ni zvanična.

"Nekoliko puta sam pokušao da govorim s vama," poče Gerero. "Niste bili u kancelariji. Ostavljao sam poruke, ali niste uzvratilidoziv."

Delgado ga pogleda, s neodobravanjem. "Imao sam nekoliko hitnih problema, koji su odmah morali da budu razrešeni. Prvom prilikom bih uzvratio poziv. Treba da budete strpljivi."

"Pokušao sam da budem strpljiv." Profesor poiovo obrisa čelo. "Ali, ono što se dešava na novootkrivenim nalazištima u Jukatanu je nedopustivo. To se mora sprečiti."

"Profesor Dramond mi je dao garancije ..." "On nije profesor. NJegov doktorat je samo počastan i nikada niJe predavao na univerzitetu," protestvovao je Gerero. "Čak i ako je kvalifikovan, ne razumem zašto ste dozvolili da na arheološkom nalazištu takvog značaja, istražuju samo Amerikanci. To je naše nasledstvo, ne njihovo! I ne razumem, tu tajnovitost. Moja dva istraživača su pokušala da posete nalazišta, ali im nije bilo dozvoljeno da priđu. Sve je ograđeno."

Delgado se nagnu unapred, lice mu poprimi grub izraz. "Profesor Dramond je uložio novac i uposlio najbolje arheologe."

"Najveći stručnjaci civilizacije Maja su naši državljani i rade na mom institutu."

"Ali, sami ste priznali da su vaši fondovi ograničeni," reče Delgado oštro. "Setite se velikodušnosti profesora Dramonda i materijalnih sredstava, koja su stigla i u vaš fond. Vašim istraživačima niJe dozvoljeno da posete nalazište, jer je osoblje tamo izuzetno zaposleno i nemaju vremena za zvanične posete i objašnjenja. A područje je ograđeno, da lopovi ne bi odneli predmete od neprocenjive vrednosti. To je sve logično. Nema nikakvih tajni."

Gererese još više uzbuđi. "Moj institut ..." Delgado podiže ruku. "Vaš institut?"

Gerero se ispravi. "Nacionalni institut za istoriju i arheologiju," izreče bez pauze, "ima ekskluzivno pravo da odredi kako će se nalazište ispitivati i ko će to da obavi. Ne razumem zašto su propisi i procedura prekršeni."

"Profesore, vaša naivnost me zabrinjava." "Šta?"

Alister Dramond sponzoriše umetnost ove zemlje. Poklonio je milione dolara za izgradnju muzeja i obezbedio brojne stipendije umetnicima. Da li treba da vas podsetim da je kompanija Dramond, sponzor nedavne svetske izložbe, najbolje kolekcije meksičke umetnosti, koja je ikad organizovana? Da li treba da pominjem da je međunarodno poštovanje koje je pobudila ta izložba doprinelo procvatu naših odnosa sa svetom? Turisti stižu u sve većem broju, ne samo zbog naših letovališta, već i zbog kulturne baštine. Kada je profesor Dramond ponudio finansijsku i tehničku pomoć za iskopavanje ruševina, napomenuo je da bi mu bila čast ako se to prihvati. To je bilo politički pametno prihvatiti, jer je to u našu korist. Mi to finansijski ne bi izdržali. Sumnjam da bi vaš tim brže završio posao. Posledica je, da će turisti moći ranije da idu tamo u obilazak. Turisti," ponovi Delgado. "Obilasci. Biće posla za lokalno stanovništvo. Razviće se, inače, beskorisno područje Jukatana."

"Obilaeci?" profesor Gerero se nakostreši. "Da li vam naše nasledstvo tako malo znači? Turisti? Novac?"

Delgado suzi oči. "Molim vas, dan je predivan da bi se svađali. Ovamo sam došao da se opustim, a to bi trebalo i vi da uradite. Moram da obavim nekoliko telefonskih poziva. Zašto ne odete do bazena, upoznate neku mladu damu, ili šta već volite, i kasnije ćemo, za večerom ponovo porazgovarati, kada se malo smirite."

"Ne vidim kako će lep pogled moći da promeni moj stav o ..."

Delgado ga prekide. "Nastavićemo razgovor kasnije." On otprati Gerera do vrata i reče telohranitelu: "Provedite profesora okolo. Pokažite mu baštu, odvedite ga do bazena. Obezbedite mu sve neophodno. Profesore," Delgado se rukova s njim, "prijatelju vam se za jedan sat."

Pre nego što je Gerero uspeo da odgovori, Delgado je već zatvorio vrata za sobom. Njegov osmeh nestade i crte lica se ukočiše, kada uze telefon. Uradio je sve. Pokušao je da to sredi na diplomatski način. Bez uvrede, ponudio bi svaki mito koji se može i zamisliti. Beskorisno. Dobro. Postoje i drugi metodi. Ako profesor Gerero na bude saradivao, neće vga ne biti direktor Nacionalnog muzeja za istoriju i arheologiju. Delgado je već izabrao novog direktora, koji mu duguje usluge i neće smatrati da je problem, to što arheološki tim Alistera Dramonda istražuje ruine Maja. A ako profesor Gerero, od toga pokuša da napravi politički skandal, nastradaće u tragičnoj automobilskoj nesreći.

Kako, neko tako obrazovan, može da bude tako glup? Delgado je, čudeći se, podigao

slušalicu. Obično se sekretarica prvo javlja na telefon. Ali, ovog puta je svetlucala lampica njegovog tajnog telefon skog broja, koji su znali samo nekoliko važnih irijatelja od poverenja i koristili su ga jedino za hitne i značajne stvari.

Delgado pritisnu dugme. "Strela, " izgovori dogovorenu lozinku. "Štaje?"

Prigušeni glas iz daljine uzvrat lozinkom, prepoznavši Delgada. "Topolac. Radi se o ženi."

Delgado oseti pritisak u grudima. "Da li je ta telefonska linija zaštićena?"

"Ne bih zvao, da nije," odgovori njegov pomoćnik.

Delgado je svakodnevno proveravao, da li mu se prisluškuju telefoni. Pored telefona ima aparat koji meri volgažu na liniji. Svako variranje, u odnosu na normalno, ukazuje da se neko prikačio na telefonski sistem.

"Šta je sa ženom?" upita Delgado napeto. "Čini mi se da je Dramond više ce kontroliše. NJeno obezbeđenje je uklonjeno."

"Zaboga, govori jasno, ništa te ne razumem."

Rekao si nam da motrimo na nju. Ali, ne možemo da se približimo, jer je Dramondovi ljudi paze. Jedan od njegovih operativaca se pretvara da je beskućnik, drugi prodaje cveće i kišobrane ispred zgrade. Tokom noći ih menjaju drugi operativci, koji se pretvaraju da su siromasi. Vrtar u zgradi radi za Dramonda. Ženina posluga radi za Dramonda, takođe."

"To znam! Zašto si ...?" Delgado nedovrši.

"Oni više ne rade." Delgado uzdahnu.

"Prvo smo pomislili da je Delgado drugačije organizovao prismotru," pričao je pomoćnik. "Ali, pogrešili smo. Ženina posluga je jutros napustila zgradu i nisu se vratili. Nema ni operativaca više napolju."

Iako je bio pored klimauređaja, Delgado se preznojavao. Bio je paralisan. "Mora da je otputovala."

"Ne," uzvrat pomoćnik. "Moj tim bi je video da odlazi. Osim toga, kada je ranije putovala, posluga je išla s njom a danas su otišli sami. Juče ujutru su se odvijale neobične aktivnosti, Dramondovi ljudi su dolazili i odlazili, naročito njegov pomoćnik."

"Ako nije otputovala i ako je u zgradi, zašto je obezbeđenje uklonjeno?"

"Mislim da više nije u zgradi."

"Šta to znači?" iznervira se Delgado.

"Čini mi se da je raskinula ugovor sa Dramandom. Verovatno se osetila ugroženom. Mislim da je uspela Da pobegne, verovatno pre dve noći. To objašnjava one čudne aktivnosti od juče ujutru. Tim za obezbeđenje više nema potrebe da bude u zgradi, pošli su da je traže. Poslugu su otpustili."

"Bože, imaj milosti. Ako je prekršila dogovor, ako progovori, ja ... Nađije."

"Pokušavamo," obeća pomoćnik. Ali, posle ovoliko vremena, tragove je teško pronaći. Razmatramo neno poreklo, pokušavajući da odredimo gde bi mogla Da

potraži pomoć. Ako je Dramondovi ljudi nađu, siguran sam da će Dramond poslati svog pomoćnika da mUJedovede."

"Da. Bez nje, Dramond ima manji uticaj na mene. Uradiće sve, da je pronaće."

Ali, šta ako ode do policije? upita se panično Delgado. Šta ako je već odala tajnu, da bi spasla sebe?

Ne, pomisli Delgado. Dok ne bude primorana, ieće verovati vlastima. Plašiće se mogućnosti da ih Dramond kontroliše i da će je predati njemu, a on bi je kaznio zbog odavanja. Ipak, imam vremena. Ali, ako ne bude videla drugi izlaz, progovoriće. Zna da je cena tako velika, da Dramond neće prestati da je traži. Ne može bežati zauvek. Delgadolov pomoćnik je i dalje pričao. "Šta?" upita Delgado.

"Pitao sam te, šta hoćeš da uradimo ako je pronaćemo, ili nas Dramondovi ljudi navedu na njen trag?" "O tome ću odlučiti, kada do toga doće." Delgado spusti slušalicu. Bez obzira koliko se njegove prostorije proveravale, da li imaju mikrofone i koliko on vodio računa da li se telefon prisluškuje, nije više ništa želeo da kaže. Razgovor nije bio inkriminisan, ali bi mogla da se postave pitanja, ako pogrešni ljudi čuju razgovor. Delgado nije želeo da njegov pomoćnik postavi više ni jedno pitanje, na koje bi morao da mu da instrukcije. On je odlučio, šta treba da se uradi. Svim raspoloživim sredstvima, da bi zalečio čir na želucu. Da se oslobodi noćnih mora i konačno može mirno da spava.

Ako njegovi ljudi lociraju ženu, narediće im da je ubiju.

A onda će ubiti Dramonda.

PETI DEO

Majami, Florida

Preko razglasa na aerodromu je odzvanjao muški glas. "Gosnodin Viktor Grant. Gospodin Viktor Grant. Molim da se javite na uslužni telefon."

Buhanan je upravo stigao na Majami Internacional i prošavši carinu, pitao se da li je Vudfild uspeo preko Maksvela da dogovori da ga neko sačeka. Jedva je čuo spikera od buke. Sačekao je, da još jednom čuje poruku, pre nego što je otišao do belog telefona. Kada je podigao slušalicu, čuo je ženski glas. On je objasnio da je Viktor Grant i rečeno mu je da ga očekuju kod šaltera za informacije.

Buhanan se zahvalio, analizirajući taktiku susreta. Timu za spašavanje je verovatno pokazana njegova slika i oni su posmatrali ko ide do belog telefona. Ako me niko ne bude pratio do šaltera za informacije, prići će.

Koliko je Buhanan bio srećan, što je pobjegao meksičkim vlastima i stigao u Ameriku, toliko je bio u nevolji. NJegovi kontrolori verovatno smatraju da je

situacija delikatna, jer inače ne bi poslali toliko operativaca.

Polako je vukao kofer ka šalteru za informacije. Prijatan čovek, tridesetih godina, atletskog izgleda se pojavi na izlazu. Nasmejao se i rekao, "Zdravo Vik. Drago mi je da te vidim. Kako se osećaš? Da li je let bio prijatan?"

Buhanan se rukova s njim. "Odličan." "Sjajno. Kola su napolju. Ja ću poneti tvoj prtljag." Čovek plavih očiju i preplanule kože ga polako povede ka izlazu. Buhanan poće, iako se nije osećao najbolje, jer nije dobio nikakav prepoznatljiv signal. "Uz put, i Maksvel i Vejd žele da im se javimo i saopštimo da li si dobro stigao." Čuvši ovo, Buhanan odahnu. Nekoliko ljudi je znalo za navodno prijateljstvo sa Čarlsom Maksvelom, ali su samo njegovi kontrolori znali da je oficir za hitne slučajeve u Kankunu koristio pseudonim Vejd.

Kada su ušli u kola, Buhanan je čekao da čuje dalje instrukcije. Čovek je pritisnuo dugme i na radiju. "U redu je. Prigušivač je uključen. Možemo mirno da govorimo. Brzo ću ti ispričati a konačne odluke ćeš čuti kasnije. Ja sam DŽek Dojl. Nekada sam prinada "SEALu". Učestvovao sam u Panami, bio sam "plomba", potom sam dao ostavku, započeo privatni posao, i prodajem čamce u Fort Loderdeju. To je sve tačno. Ponekad činim usluge ljudima, za koje sam radio. U ovom slučaju su me zamolili da ti obezbedim zaštitu. I Trebalo bi da si jedan od mojih radnika. Tvoji kontrolori su obezbedili sva potrebna dokumenta, osiguranje, takse i slično. Kao Viktor Grant, ti si moja desna ruka. Živiš iznad kancelarije, sam. Puno putuješ i obavljaš poslove za mene. Ako susedi pitaju za tebe, ne bi trebalo nikoga da iznenadi, što te ne puznaju. Imaš li pitanja?"

"Koliko dugo radim kod tebe?" "Trimeseca." "Koliko zarađujem?" "Trideset hiljada godišnje." "Ako je tako, hoću povišicu." Dojl se nasmeja. "Odličan smisao za humor. Složićemo se."

"Naravno," reče Buhanan. "Ali, slagaćemo se još bolje, ako staneš na ovoj benzinskoj stanici." "O?"

"Ili ću mokriti krv u tvojim kolima."

"Gospode!"

Dojl brzo skrenu ka benzinskoj stanici. Kada se Buhanan vratio iz toaleta, Dojl je napuštao telefonsku govornicu. "Nazvao sam naš tim koji je zadužen za komunikacije na aerodromu. Sigurni su da te niko nije pratio."

Buhanan se nasloni na kola, lice mu obli hladan znoj. "Bolje da me odbaciš do..."

Lekar je stajao pored Buhananovog kreveta, gledajući njegov karton i proveravao intravenske boce. Skidajući naočari on konstatova. "Imate zapanjujuću konstituciju, gospodine Grant. Ovako izubijane osobe sam vićao samo posle ozbiljnih saobraćajnih nesreća." Zastao je. "Ili..."

Nije završio misao, ali je Buhanan bio siguran da je lekar hteo da kaže "zatvor", kao što je bio siguran da ga Dojl ne bi doveo ovamo, da ova bolnica nije imala neki dogovor sa njegovim kontrolorima. Sve u svemu, lekar je ranije radio pri vojsci.

"Imam vaš rentgentski snimak i ostale rezultate," nastavi lekar. "Vaša rana je inficirana, kao što ste i pretpostavili. Ja sam je prečistio, previo i prepisao vam antibiotike i trebalo bi da se zaleči U odrećenom roku, bez komplikacija.

Temperatura već spada."

"Što znači uzimajući u obzir kako izgledam loše vesti su unutrašnja krvarenja," zaključi Buhanan.

Lekar je oklevao. "U stvari, ta krvarenja izgleda nisu tako ozbiljnija kao što izgleda. Verovatno ste bili šokirani i zabrinuti, kada ste primetili krv u urinu. Krv je posledica pucanja malog krvnog suda u bešici. Operacija nije potrebna. Ako se odmarate, sud će uskoro zarasti i krvarenje će prestati."

"Pa, šta je onda?" Lekarev ozbiljan izraz lica je zabrinuo Buhanana. "Šta nije u redu?"

"Povreda na glavi, gospodine Grant. I povremena I podrhtavanja desneruke." Buhananove grudi se stegoše. "Mislio sam da je drhtanje zbog šoka nerava usled povrede na ramenu. Kada rana zaraste, pretpostavio sam..."

Lekar klimnu zabrinuto. "Šok. Nervi. Delimično ste u pravu. U pitanju su nervi. Ali ne kako ste vi za j mislili. Ponavljam, odlično ste graćeni. Imali ste frakturu lobanje, koja je dovela do potresa mozga. 1 Zbog toga ste imali vrtoglavice i zamagljene vizije. Iskreno, imajući u vidu posekotinu koju sam video na skenerskom snimku, čudim se da ste uopšte mogli da stojite na nogama i to u bukvalnom mislim. Izuzetno ste izdržljivi, da ne pominjem odlučnost."

"To se zove adrenalin, doktore." Buhananov glas se utiša. "Hoćete da kažete, da imam neuroloških oštećenja?"

"To je moj mišljenje." "I šta se sada dešava? Operacije?" "Ne bez još nećijeg mišljenja," reče lekar. "Moram da se konsultujem sa specijalistom."

Osećajući neko unutrašnje treperenje, Buhanan reče: "Ja hoću da čujem vaše mišljenje, doktore." "Da li ste spavali neobično dugo?" "Spavao?" Buhanan se skoro nasmeja, ali je odustao, znajući da bi zvućao histeriĆno. "Imao sam suviše posla da bih mogao da spavam." "Da li ste povraćali?" "Ne."

"Da li ste osetili neko neobiĆno fiziĆko stanje, osim vrtoglavice. pomućenih vizija i drhtanja desne ruke?"

"Ne."

"Vaši odgovori su ohrabrujući. Voleo bih ipak, da se konsultujem sa neurologom. Moćda operaciji neće biti neophodna."

"I ako nije, šta rizikujem?" upita Buhanan brzo.

"Ne volim da postavljam hipoteze. Prvo, moramo da saćekamo do sutra i izvršimo još jedan precizan skenerski pregled, kako bi utvrdili da li se posekotina smanjuje."

"U najboljem slućaju," poće Buhanan. "Pretpostavimo da se posekotina smanji i da mi ne treba operacija."

"Najbolji slućaj je, u stvari, najgori," reče lekar. "Oštećene ćelije mozga se ne

regenerišu. Ja bih se pobrinuo da više nikada ne povredim glavu."

Jednostavna kuća je bila u predgrađu Fort Loderdejla, koje se zvalo Plantejšn. Neko je očigledno s puno ljubavi vodio računa o njoj. Kada je Dojl parkirao kola i poveo Buhanana ka stražnjem ulazu, njemu bi jasno ko je vodio računa o pokuštvu.

Dojl je bio oženjen. Buhanan do tog trenutka nije bio siguran, jer Dojl nije nosio venčani prsten a on skoro nikada nije postavljao lična pitanja. Ugledao je energičnu ženu, malo mlađu od Dojla. Oči su joj odavale zadovoljstvo i spontano se osmehivala. Ten joj je bio izuzetno nežan. Buhanan nije mogao da vidi koje boje je bila njena kosa, jer je oko glave imala crvenocrnu maramu. Nosila je kecelju i ruke su joj bile brašnjave, jer je mesila testo u kuhinji.

"O, bože," izgovori ona prijatnim, južnjačkim akcentom. "Nisam očekivala da ćete tako brzo da se vratite." Ona zbunjeno dotače svoje lice, na kome ostaše tragovi brašna. "U kući je kaos. Nisam imala vremena ..."

"Kuća je sasvim u redu, Sindi. Stvarno," reče Dojl. "Saobraćaj nije bio gust kao obično, zato smo stigli tako brzo, izvini."

Sindi slegnu ramenima. "Ima u tome i nešto dobro. Sada ne moram da žurim sa spremanjem kuće."

Njen osmeh je bio toliko prijatan, da je Buhanan morao da se nasmeši.

Dojl pokaza na njega. "Sindi, ovo je moj prijatelj o kome sam ti nričao. Vik Grant. Poznajem ga još iz vojske. Radi za mene već tri meseca."

"Drago mi je." Sindi pruži ruku. Onda se seti da su brašnjave i poče da ih trlja.

"Nemoj, u redu je," pobuni se Buhanan. "Meni brašno ne smeta." Rukovaše se.

"Sjajan čovek," reče Sindi svom mužu.

"Hej, svi moji prijatelji su sjajni."

"Navedi mi još jednog," reče ona u šali, proučavajući Buhananov zavoj oko glave.

"Imam još marama. Ona će sigurno bolje izgledati nego taj zavoj."

Buhanan se namršti. "Mislim da neću prihvatiti tu ponudu. Znam da ne izgleda lepo, ali me opominje da pazim na glavu."

"Fraktura lobanje, Cek mi je rekao." Buhanan klimnu glavom, osećajući bol.

Očekivao je da će ga pitati kako se povredio. To bi bilo prirodno i logično pitanje i spremao se da ponovi laž o padanju s jahte, ali ona iznenada promeni temu, pokazujući na radnu površinu i testo. "Pravim iitu. Nadam se da voliš s limunom."

"Retko jedem domaće pite. Siguran sam da će sve što spremiš biti odlično."

"Džek, ovaj čovek mi se sve više svića." "Pokazaću ti gostinsku sobu," reče Dojl.

"Ako ti nešto treba, samo pitaj," doda Sindi. "Ma, sve je u redu," uzvratu Buhanan.

"Stvarno cenim što ste me primili ovako iznenada. Nemam porodicu, a lekar je mislio da je bolje ako..."

"Pst," reče Sindi. "Narednih nekoliko dana, mi smo tvoja porodica."

Buhanan poče za Dojлом ka stepenicama, čudeći se što Sindi nije nigata pitala o povredi. Pogledavši još jednom ka njoj, on je vide kako dalje mesi dalje testo, a na

pantalona su bili tragovi brašna. U tom trenutku primeti još nešto. Na polici, ispod telefona, stajao je revolver, .38 i Buhanan je znao da Džek Dojl ne bi izabrao taj tip za sebe. Za Dojla je to igračka, on verovatno više voli poluautomatski od 9 mm ili .45. Ne, to je verovatno za Sindi i Buhanan je mogao da se opkladi da je ona umela i da ga i upotrebi. Sledeći Dojla, Buhanan je razmišljao da li je pištolj tu zbog provalnika ili ljudi koje je Dojl po nekada primao, čineći usluge službi.

"Evo, tu smo." Dojl je otvorio vrata prijatne sobe sa dugim zavesama, stolicom za ljulanje i orijentalnim tepihom na drvenom podu. "Imaš i svoje kupatilo. Mi imamo zasebno. Doduše, ovo nema kadu, samo tuš."

"Nema problema," reče Buhanan. "Više volim tuširanje."

Dojl spusti Buhananu torbu pored kreveta. "To je sve za sada. Možeš da se raspakuješ i odspavaš. Ima i knjiga na polici, a možeš da gledaš i televizor. Osećaj se kao kod svoje kuće. Pozvaću te kada ručak bude gotov."

"Hvala."

Ali, Dojl još nije izašao.

"Nešto nije u redu?" upita Buhanan.

"Ne znam tvoje poreklo, i ne želim to ni da te pitam. Ali, imajući u vidu ljude, koji su me zamolili da ti pružim zaštitu, mora da smo iste fele. Hvala što ceniš ovo. Potrebno nam je."

"Razumem."

Dojl je oklevao. "Poštujem pravila. Ne postavljam ti pitanja, pretpostavljam da je dovoljno ono što mi je rečeno. Ali, postoji jedna stvar. Ono, što se desilo i zbog čega si ovde... Ako možeš da... Da li je Sindi u opasnosti?"

Buhananu odjednom, ovaj čovek postade jako drag. "Ne. Koliko je znam, za Sindi nema opasnosti."

Dojlovi mišići se opustiše. "Dobro. Ona ne zna o uslugama koje pružam. Dok sam radio u službi, za "SEAL" nikada nije postavljala pitanja. Nije čak ni pitala zašto hoću da nauči da rukuje oružjem i zašto su pištolj i svuda io kući." "

"Kao onaj ispod telefona, u kuhinji?" upita Buhanan.

"Da, video sam da si ga primetio. I kao ovaj." Dojl podiže prekrivač na krevetu i izvadi kolt od 9 mm. "Za svaki slučaj. Treba da znaš za njega. Ne brinem se za sebe, ali Sindi... Onda je divna žena. Ja je ne zaslužujem. Ali ona ne zaslužuje neprilike, koje donosim u kuću."

"Bezbedna je, Džek." "Dobro," odgovori Dojl.

Zvonjava telefona ga probudi. Buhanan se odmah pribra i to ga ohrabri. Njegovi instikti za preživljavanje funkcionišu. Pogledao je unaokolo, i ne ugledavši nigde telefon, shvati da zvonjava dopire iz kuhinje. Prvo se čuo Sindin glas, potom Džekov. Razgovor je bio kratak. U kućije ponovo zavlada tišina.

Buhanan pogleda na sat i iznenadi se, shvativši da je dremanje koje se njemu učinilo da traje petnaestak minuta, trajalo skoro dva sata. Lekar ga je upozorio da će spavati duženega obično. Ručak je verovatno gotov, zašto li ga Sindi i Džek nisu pozvali.

On rastegnu ruke, pazeći na ranu na ramenu i obu se.

Čuo je tiho kucanje na vratima.

"Vik?" prošapta Sindi.

"U redu je, budan sam." Buhanan otvori vrata.

"Ručak je gotov," reče ona osmehujući se.

Buhanan primeti da je skinula kecelju, ali je još uvek imala maramu na glavi.

Verovatno nije imala vremena da sredi kosu, pomisli, idući za njom ka kuhinji.

"Pita je za večeru. Mi ne ručavamo ništa obilto," objasnila je. "Džek je opsednut holesterolom. Na;am se da voliš jednostavnu hranu."

Para se dizala iz činije sa supom, dok je ona sipala u tanjire. Na stolu su bili sendviči od tunjevine i iseckano povrće.

"Ovo je ražani hleb," primeti ona, "ali možeš da dobiješ beli ako..."

"Ne, sasvim je u redu," reče Buhanan primećujući da je Dojl malo odsutan.

"Je si dobro spavao?" upita Sindi.

"Odlično," odgovori Buhanan, sačekavši da ona sedne i počne da jede. Probavši supu, reče, "Odlična je."

"Probaj karfiol," pokaza Sindi. "On će pročistititvoj metabolizam."

"Da, mom metabolizmu je definitivno potrebno čišćenje," prihvati Buhanan u šali, čudeći se što Dojl ne progovara ni reči. Očigledno nešto nije u redu. Buhanan mu se obrati. "Siguran sam da bih još Dugo spavao, da nisam čuo telefon."

"Uh, toga sam se i bojala," reče Sindi.

"Da," konačno progovori Dojl. "Znaš već, da ako neko zove kancelariju, taj poziv se automatski prebaČUJe ovamo."

Buhanan klimnu, pokušavajući da ubedi Sindi kao Da mu je to poznato, s obzirom da radi za njenog muža.

"Neki muškarac je hteo da razgovara s tobom," poče Dojl. "Rekao sam da nisi trenutno tu, ali ćeš se vratiti."

Buhanan je pokušavao da ne pokaže zabrinutost. "Verovatno neko, sa kojim sam dogovarao posao."

"Nešto nije u redu," konstatova Buhanan.

Dojl nije odgovorio, samo je gledao unapred, pretvarajući se da pazi na saobraćaj.

Buhanan odluči da ga izazove na razgovor. "Tvoja žena je izuzetno prijatna. Čini mi se da puno radi. Ne postavlja pitanja, ali mnogo toga uvića, na Irimer onaj telefonski poziv. Počela je usiljeno da se smeje. Ne veruje da smo nas dvojica prijatelji. Ona pokušava to da sakrije, ali istini za volju, činim je nervoznom i za ručkom ona to više nije mogla da sakrije. Ako bude i dalje nervozna, ja ću morati da odem."

Dojl je i dalje gledao napred, stavivši naočari za sunce. Činilo se da se mrštio zbog

problema, a ne

žda ima pitanja u vezi opreme koju sam instalirao. Da li je rekao ime?"

Dojl tmurno odmahnu glavom.

"Onda verovatno nije važno." Buhanan je pokušavao da zvuči ležerno.

"Tako sam i ja mislio," uzvratila Dojl. "Posle ručka moram do kancelarije. Treba da proverim nekoliko stvari. Ako se osećaš dobro, da li bi pošao sa mnom?"

"Džek, on treba da se oporavi, a ne da radi," primeti Sindi.

Buhanan proguta zalogaj. "Ne brini. Naravno da ću poći. Lepo sam odspavao."

"Odlično." Dojl konačno počela da jede, gledajući u Sindi. "Je li u redu, što idemo? Možeš li sama?"

"Zašto ne bih mogla?" upitala Sindi smešeći se, ali ovaj put usiljeno.

"Supa je odlična," reče Dojl.

"Drago mi je da ti prija." Sindin osmeh postade još usiljeniji. zbog sunčeve svetlosti. Buhanan pomisli da Dojl nikada neće odgovoriti, a bilo je neophodno.

"Nisi ti problem," počela Dojl, napetim glasom. "Da je život tako jednostavan! Sindi je drago što si kod nas. Stvarno. Ali želi da ostaneš koliko je potrebno. Kada su u pitanju usluge koje činim službi, ona ima sjajne nerve. Sećam se... Bio sam stacioniran u Koloradu, Kaliforniji... Živeli smo izvan baze. Pozdravili smo se ujutru, otišao sam na posao i moj tim je odjednom pozvan na zadatak. Nismo imali kontakt nisakim u bazi. Nisam ni mogao da joj kažem, da su me prebacili avionom. Mogu samo da zamišljam, kako se osećala te noći, kada nisam došao. Konfuzija, strah, briga, pripreme za najgore." Dojlov glas postade grublji. "Bio sam odsutan šest meseci." Buhanan primeti da Dojl nije rekao gde je bio, a on ga to nikada ne bi ni pitao.

"Kasnije sam saznao da su novinari otkrili da sam radim u službi i otišli su kod Sindi," nastavi Dojl. "Tražili su da čuju, gde sam. Tada, Sindi još nije znala kuda sam poslat. Ali, ona je tako jaka da nije pokazala ni malo iznenađenje, kada je čula da sam poslat na misiju. Prirodno bi bilo da pokaže iznenađenje. Ali, to nije sa Sindi slučaj. Hladno mu je rekla da ne zna o čemu govori. Posle nekoliko dana je došao drugi novinar i njemu je rekla isto: "Ne znam o čemu govorite." Zadržavajući. Nikada nije nazvala bazu da čuje šta je sa mnom. Ponašala se kao da je sve u savršenom redu, išla je na posao i kada sam se konačno vratio, strasno me poljubila i rekla da sam joj nedostajao. Ne "Gde si bio?", samo da sam joj nedostajao. Bio sam na mnogo misija i ni za sekundu, nikada nisam sumnjao u njenu vernost."

Buhanan klimnu glavom, ne mogavši da sakrije divlješe. Ali, ako Sindi nije bila nervozna zbog njegovog prisustva, čemu onda ta napetost?

"Sindi ima rak," reče Dojl.

Buhanan se ukočio.

"Leukemija. Izgubila je kosu od hemoterapije. Zato nosi maramu."

Buhananove grudi se stegoše. Sada je shvatio zašto mu se činila tako providna,

nestvarna.

"Juče je izašla iz bolnice, posle trodnevnog tretmana," nastavi Dojl. "Sva ta gužva oko ručka i hrane... Do ćavola, ona to ništa ne sme da jede. Ni pitu... Hemoterapija joj je nekako poremetila čulo za ukus. Ne može da podnese slatko. Dok si spavao, ona je povraćala."

"Gospode!" izusti Buhanan.

"Ona je odlučna da učini sve, kako bi se ti osećao kao kod kuće," produži Dojl.

"Imam dovoljno problema i bez ... Zašto nisi odbio ovu uslugu? Kontrolori su sigurno mogli da pronađu nekog drugog."

"Izgleda da nisu," konstatova Dojl. "Iiače, ne bi me pitali."

"Da li si im rekao o...?"

"Sa," prizna Dojl gorko. "To ih nije sprečilo. Bez obzira koliko sumnja, Sindi se ne sme reći da je ovo tvoj lažni identitet. Mada ona to zna. Siguran sam, kao i N1 to sam siguran da će odraditi sve što bude mogla. Zahvaljujući tome, može da misli na nešto drugo, ane ..."

"Šta kažu lekari?" upita Buhanan.

Dojl ne odgovori.

"Da li teraiije pomažu?" insistirao je Buhanan.

"Misliš, hoće li uspeti?" upita Dojl s mukom.

"... Pretpostavljam da je to."

"Ne znam." Dojl uzdahnu. "Lekari nas ohrabruju, ali ne previše. Jedne nedelje joj je dobro, sledeće loše, onda još gore i tako... Ali ako moram da odgovorim sa da ili ne... Da, mislim da umire. Zato sam i pitao, da li ovo što radimo može biti opasno za nju. Bojim se da joj je ostalo još malo života. Ne bih podneo da je neko ubije i dan ranije. Poludeo bih."

"Ko misliš da je zvao Viktora Granta?"

Dojl, koji je razmišljao ćuteći, zaokupljen mislima o svojoj ženi, okrete se ka Buhananu. "Mogu samo da kažem da nisu tvoji kontrolori. Rekli su da će se javiti u osam ujutru, u tri popodne ili u deset uveče. Tražiće da govore sa mnom. Predstaviće se kao Rodžer Vinodou i predložiće vreme, kada da se naćemo u mojoj kancelariji i posavetuje se u vezi ćamaca. To bi znaćilo da treba da odeš na sastaiak, sat vremena ranije od pomenutog termina. Niko ne bi primetio nešto neuobićajeno."

"Znaći, ako nisu kontrolori, ko bi... Jedino, ko još zna da sam Viktor Grant i da radim za tebe je meksićka policija."

Dojl odmahnu glavom. "Ćovek nije imao španski akceiat."

"Šta je sa ćovekom iz Amerićke ambasade?" upita Buhanan.

"Možda je zvao da proveri da li si bezbedno stigao. On je imao iste informacije kao i meksićka policija."

"Da, možda je to bio on," ponada se Buhanan. Ali, nije mogao da se otrgne utisku da mu je bezbednost Ufožena i da stvari mogu da krenu naopako.

"Pošto treba da radiš za mene i živiš iznad. moJe kancelarije," poče Dojl, "bolje da vidiš kako mesto izgleda. Iza kancelarije je radionica. Ponekad, Moje mušterije donose čamce, mada uglavnom ja idem kod njih."

"Šta je sa tvojom sekretaricom?" upita Buhanan. "Znaće da nisam radio za tebe."

"Nemam sekretaricu. Do pre tri meseca, to je SinDi radila. Onda se razbolela... Zato i veruje da si počeo da radiš za mene, kada se razbolela."

Dojl je parkirao kola i kada je Buhanan pošao prema zgradi, zavijene glave, shvatio je, koliko je upadljiv. Osetio se ranjivo, glava mu je puleirala od succa. Dojl otključa vrat i oni ućoše. Buhanan razgleda kancelariju. To je bila dugaćka prostorija sa slikama ćamaca i jahti na zidovima. Na policama su bili razni modeli komandnih tabli.

"Dobio si pismo," reće Dojl, razgledajući poštu.

Buhanan ga uze, po malo iznenaćen. Kancelarija je idealno mesto za postavljanje "mušice" za prisluškivanje i dok Dojl ne proveri prostoriju, Buhanan nije smeo da każe ništa što Viktor Grant ne bi rekao, kao što ni Dojl neće reći ništa o njegovom lažnom identitetu.

Pismo je stiglo iz Providensa, država Roud Ajlend. On otvori koverat i pročita dve ispisane stranice".

"Od koga je?" upita Dojl.

"Moja majka." Buhanan odmahnu glavom s poštovanjem. NJegovi efikasni kontrolori su se pobrinuli i za sitne detalje koji će potvrditi postojanje ćoveka, ćije on ime trenutno nosi.

"Kako joj je?" upita opet Dojl.

"Dobro. Jedino se njen artitis ponovo aktivirao."

Telefon zazvoni.

Buhanan suzi oći.

"Opusti se," reće mu Dojl. "Zapamti, ovo je posao. I iskreno rećeno, mogli bi nešto i da uradimo."

Telefon ponovo zazvoni. Dojl podiže slušalicu i reće "Bon Vojaž kompani," a onda i on suzi oći.

Stavio je ruku preko mikrofona slušalice i obratio se Buhananu. "Pogrešio sam. Ovo Je onaj isti tip. Šta da kažem?"

"Bolje ja da muja kažem. Zanima me ko je." Buhanan uze slušalicu. "Ovde Viktor Grant."

Ćuo je dubok, ogrubeo, prepoznatliv glas. "Ti se ne zoveš Viktor Grant."

Buhananu zalupa srce, ali on pokuša da zvući normalno. "Molim? Ko je to? Moj šef "mi je rekao da neko želi da govori sa mnom ... Ćekajte. Da li je to...? Vi ste ćovek iz Meksika koji ...?"

"Bejli. Big Bob Bejli. Proklet bio, Kraforde, ideš mi na nerve. Bio bi još uvek u zatvoru da nisam nazvao Amerićku ambasadu. Bar bi mogao da budeš malo

zahvalan."

"Zahvalan? Ja ne bih ni bio u zatvoru, da me nisi zamenio s nekim. Koliko puta treba da ti kažem? Ja nisam Kraford. Ja sam Viktor Grant."

"Naravno, kao i Ed Poter. Ne znam kakvu to igru igraš, ali mi se čini da imaš više imena nego telefonski imenik i ako misliš i dalje da ih koristiš, moraćeš da platiš."

"Da platim? O čemu to govoriš?"

"Posle onoga što se desilo u Kuvajtu, nisam baš lud za poslom na naftnim poljima na Srednjem istoku," počeo Bejli. "Prestar sam da se više smucam. I pretpostavljam da ću morati da se oslonim na svoje stare prijatele, kao što si ti, Kraforde. Za ona vremena, kada smo zajedno bili u zatvoru, mogao bih da odvojiš sto hiljada dolara."

"Sto...? Je si li ti pijan?"

"Ceniš?"

"Ti si sišao s uma. Poslednji put ti kažem. Ja se ne zovem Kraford, niti Poter. Zovem se Viktor Grant i ne znam o čemu govoriš. Gubi se."

Buhanan spusti slušalicu.

Dojlgao je gledao. "Je li baš loše?" Buhananovi mišići na licu se stegoše. "Nisam siguran. Znaću za minut." Držao je ruku na telefonu.

Prošlo je desetak sekundi, pre nego što je zazvonio. On proguta i pusti da zvoni još tri puta. "Bon Vojaž kompani."

"Kraforde, ne zavaravaj sebe, misleći da ćeš me se tako lako otarasiti," izjavi Bejli.

"Tvrđoglav sam. Možeš da vučeš za nos meksičku policiju i Američku ambasadu, ali ne i mene. "Znam da tvoje pravo ime nije ni Grant ni Poter, a možda ni Kraford. Ko si ti, druškane? Mora da vredi sto hiljada dolara da me sprečiš da to otkrijem."

"Gubim strpljenje," odgovori Buhanan. "Prestani da me uznemiravaš."

"Ma, ti ne znaš šta znači uznemiravati."

"Ostavi me na miru ili ću zvati policiju."

"Da, to je dobra ideja," obradova se Bejli. "Možda oni mogu da otkriju, šta se dešava. Samo izvoli. Dokaži da si nevin i revnosan građanin. Pozovi pajkane. Voleo bih da popričam s njima o ona tri vašljiva dilera drogom koje si ubio u Meksiku i zašto koristiš tolika imena."

"Šta još treba da uradim da bih te ubedi...?"

"Druškane, mene ni u šta ne treba da ubediš. Samo treba da mi daš sto hiljada dolara. Posle toga, što se mene tiče, možeš da se nazivaš i Napoleonom."

"Nisi saslušao ni reč koju sam ..."

"Jedino što hoću da čujem je "ovo je tvoj novac"." Kraforde, ili kako god se zvao, ako to uskoro ne učiniš, kunem ti se, nazvaću policiju."

"Gde si?"

"Ne očekuješ valjda da ti to kažem. Kada nabaviš sto hiljada dolara a ja ih želim do sutra onda ću ti reći gde sam."

"Treba da se vidimo. Dokazaću ti da grešiš."

"A kako ćeš to da uradiš? Zaklećeš se u život?" Bejli se nasmeja i ovog puta on spusti slušalicu.

Buhananovo srce je divljalo. Okrenuo se ka Dojlu. "Da, ništa ne valja.

Morao je da podseti sebe, da je možda Bejli ili neko drugi postavio mikrofone u kancelariju. Do sada nije rekao ništa što bi ga inkriminiralo. Šta god da kaže Dojlu, moralo je da bude sa stanovišta Viktora Granta. "To je budala koja me je uvalila u neprilike u Meksiku. Misli da sam ubio tri preprodavca droge dole. Sada pokušava da me uceni. Ili, kaže da će otići u policiju."

Dojl je igrao svoju ulogu. "Pusti ga neka pokuša. Mislim da lokalnu policiju nije briga šta se desilo u Meksiku, a pošto nisi ništa loše učinio, ispašće budala. Onda još možeš da ga tužiš za klevetu."

"To baš nije tako jednostavno."

"Zašto?"

Buhananova rana sevnu, setivši se nečega. Telefon je zazvonio čim su ušli u kancelariju. Da li je to samo koincidencija? Gospode.

Buhanan požuri ka vratima, otvori ih i pogleda na ulicu. Prošla su kola, džoger je protrčao. Dete je vozilo bicikl. Buhanan je i dalje osmatrao. Tamo! Blizu plaže, visoki muškarac, širokih ramena Bejli čak i na toj razdaljini je bilo očigledno da se smejao. Ušao je u kola i odvezao se.

"Sindi?" Dojl utrča u kuću. Kuhinja je bila pusta. "Sindi?" Nema odgovora.

Dojl se okrete ka Buhananu. "Vrata su bila zaključana. Njena kola su ovde. Kuda bi otila pešice? Zašto bi...? Sindi?"

Buhanan je gledar kroz nrozor, ka trotoaru i ulici.

"Sindi?" čuo je povike sa stepenica.

Odjednom, Dojlov glas omekša. "Da li si...? Izvini što sam te probudio, dušo. Nisam znao da spavaš. Kada sam video da su vrata zaključana, uplašio sam se da se nešto nije..." Dojlov glas postade još nežniji.

, "Je si li dobro?" upita Buhanan Dojla, kada je sišao.

On odmahnu glavom. "Povraćala je kad smo otišli. Toliko je bila malaksala da je morala da legne."

"Da li je neki stranac zvao?"

"Ne."

"Zašto je onda zaključala vrata?"

Dojl se zbunio, čuvši to pitanje. "Verovatno, da bi se osećala sigurno dok spava."

"Naravno," složi se Buhanan. "Ali i ti si bio iznenađen kada smo došli. Pretpostavio si da je otišla nekuda, što znači da nema naviku da zaključava vrata kada je kod kuće." Buhanan priče Dojlu. "To znači da sam ja razlog, jer je osetila da donosim probleme. I u pravu je. Doneo sam probleme. Ne pripadam ovde. Ne možeš da brineš o meni dok se brineš ..."

Zvonjava telefona se činila preglasnom.

Dojl se namršti.

Buhanan mu pokaza da se javi. "Ovo je tvoja kuća. Ako ja odgovorim, izgledalo bi neobično. Moramo da se pretvaramo da je sve u redu. Požuri pre Sindi ..."

Dojl podiže slušalicu. "Halo?... Ko je ? Zašto vam treba? ... Slušaj, kučkin sine. Moja žena je mogla da se javi. Ako je uznemiriš ..."

Pući će brzo, pomisli Buhanan. Stigli smo skoro do tačke, da bi neko ko prisluškuje mogao da pomisli da li sam stvarno ta osoba, za koju se izdajem. On oštro pokaza Dojlu da prestane i uruči mu slušali. "Rekao sam ti da prestaneš."

"Kraforde, tvoj ortak zvuči kao da je izgubio nerve," reče Bejli. "Pretpostavljam da je to zato, što mu je žena bolesna, je l'?" Loše. Tako dobra riba kao ona."

Da, odradio si posao, pomisli Buhanan. Pratio si nas. Mora da si odmah za mnom poleteo za Majami. Otkrio si, rde živi čovek koji je navodno moj šef. Sačekao si da izađem iz bolnice i da nisam došao na posao, ne bih bio onaj, što sam se predstavio da sam. Onda bi tek pravio probleme.

"Sto hiljada dolara. Sutra, Kraforde. Ako ne misliš da sam ozbiljan, bićeš iznenađen. Veruj mi, zvaću policiju."

Odjednom, Buhanan začu da je veza slobodna.

On spusti zbunjeno slušalicu.

Dojlovo lice je bilo sivo. "Nemoj mi nikada više uzeti slušalicu iz ruke."

"Cek, dragi?"

Oni učutaše.

Sindi se pojavila na vratima kuhinje. Bila je bleđa. Marama joj je spala, otkrivajući njenu glavu bez kose. "Šta je bilo? Na koga si to vikao?"

Dojl se nakašlja prođe kroz sobu i zagrlji je.

Severni deo atlantske obale je uglavnom korišćen u komercijalne svrhe, ali na južnom delu, naročito na Floridi, saobraćaj na vodi je uglavnom bio zabavnog karaktera, a jedno od najatraktivnijih mesta je bio Fort Loderdejl.

Ujutru u 8:00 č, Buhanan je parkirao Dojlov auto ispred kancelarije "Bon vojaž kompanije" i ušao u prostorije. Prethodne noći je otšpao do telefonske govornice kako bi stupio u kontakt sa svojim kontrolorima. Sada je nosio nekoliko kutija elektronske opreme ka čamcu koji je bio usidren ispred kancelarije. Rana u ramenu ga je bolela od napora, a glava mu je pulsirala zbog sunca, Ipak je preneo kutije do čamca i uputio se njime kroz kanal.

Sledeći Dojlove instrukcije, Buhanan se kretao ka jugu. Pretvarao se da uživa u povetarcu i mirisu soli u vazduhu. Ni jednom se nije okrenuo da pogleda, da li ga neko prati. Morao je da pokaže da je nevin i da se ne oseća ugroženo, zbog Bejljeve pretlje. On je zvao još dva puta, u ponoć i u dva sata ujutru i oba puta je probudio Sindi. Obuzet besom, Dojl je isključio telefon. Što je više razmišljao, Buhanan je shvatao, da Bejli nije samo njegov problem.

Ploveći ka jugu, Buhanan prođe pored zgrada i hotela i konačno skrenu ka istoku, ka

ekskluzivnom pristaništu, po imenu Pier 66. Približio se dugačkoj jahti "Klementina" na kojoj su sedela dva muvdkarca i žena. Ugledavši ga, ustali su. Prvi muškarac je bio pedesetih godina, visok i vitak, sede, kratke kose. Nosio je beli šorc i zelenu svilenu majicu. Drugi muškarac je bio mlađi, četrdesetih godina, niži, nosio je jeftinije stvari, ali je bio mišićaviji. Plavuša, tridesetih godina je sjajno izgledala. Imala je plavu tuniku koja je otkrivala njen bikini, crven kao i njen karmin.

Visoki muškarac, verovatno šef, zapita: "Da li ste vi iz...?"

"Bon vojaž kompani," odgovori Buhanan. On skinu svoje "RejBan" naočari za sunce i kačket, kako bi ga bolje pogledao. Imam opremu koju ste naručili. Rečeno mi je da je ovo pravo vreme da je ugradim."

"Donesite je gore," reče visoki muškarac. On još pokaza mišićavom čoveku da mu pomogne.

Buhanan ugasi motor čamca. Dodao je kutije telohranitelju, pokušavajući da ignoriše lagaku vrtoglavicu i bol u ramenu. Morao je da održi ravnotežu. dok se čamac lagano ljuljao. Kada se popeo na palubu jahte, trudio se da ne pogleda u ženu.

"Kuda treba odneti opremu?"

"Ovuda," uputi ga telohranitelj, pokazujući mu ka binu.

Zidovi su bili obloženi mahagonijem. Po prostoriji je bio antički nameštaj, a u uglu je stajao mali klavir, pored koga Buhanan snusti kutije. Zaveses su već bile navučene. Nije znao kako žele da susret proće. "Kapetane," reče visoki muškarac. Znači, biće formalno. "Pukovniče," pozdravi Buhanan. "Ovo je major Putman." Visoki muškarac pokaza na mišićavog čoveka. "A ovo je kapetan Veler." Pogledao je prema ženi.

"Majore, kapetane," Buhanan ih oboje pozdravi. "A sada, šta se to, do đavola, dešava?" zahtevao je pukovnik objašnjenje. "Ovih nekoliko proteklih dana su bili košmar za administraciju, a politički, minsko poljs. Lenglej je besan zbog događaja u Kankunu. Tvoje privoćenje i angažovanje naše ambasade dole su mogli da nas totalno razotkriju."

"Gospodine, pretpostavljam da vam je preneto šta se dešavalo u Meksiku. Dok sam bio u bolnici, ispitali su me."

"Agencija. Ja radije volim da do informacija dbđem od mojih ljudi."

Prošlo je devedeset minuta. Buhanan je povremeno prekidan pitanjima i molbama da objasni detalje. Što je detaljnije pričao, to su njegovi slušači postajali neraspoloženij i.

"Sto hiljada dolara," ponovi pukovnik. "Pretpostavljam da ga to neće zadovoljiti," reče Buhanan. "Kada me jednom natera da platim, dolaziće stalno po još."

"Bejli samo lovi u mutnom," izjavio mišićav muškarac. "Dok mu ne platite, nema nikakav dokaz."

Pukovnik je proučavao Buhanana. "Da li i vi tako mislite, kapetane?"

"Bejli je okrutan, ali nije budala, gospodine. Uhvatio me je da igram tri različita identiteta. Zna da nešto u vezi mene nije u redu, čak i ako ne može to da dokaže. Znači, proverava da vidi da li ću zapasti u paniku i pružiti mu dokaz koji mu treba." "Očigledno je da ti nisi paničar," zaključio je major Putman. "Samo gubi vreme." Atraktivna žena, kapetan Veler, progovori. "Ali, Bejli može uvek da nam ugrozi operaciju ako odluči da sprovede svoju pretnju i ode u policiju i porazgovara sa novinarima."

Buhanan se složi. "Tačno. Policija ima dovoljno problema ovde, ne uključujući ubistva u Meksiku. Ali, mnogostruki identiteti bi mogli da privuku njihovu pažnju, i ako misle da sam preprodavac droge i pozovu DIAu i EfBiAj..."

"Tvoji dokumenti su savršeni," izjavi pukovnik. "Do čavola, tvoj pasoš je direktno iz Stejt Departmenta. A i sva ostala dokumenta. A svaki od tvojih fajlova je uništen, kada si razrešavan prethodnog identiteta. DIA i EfBiAj ništa ne bi mogli, da otkriju. Što se kartoteke tiče, ne postoji način da se DŽim Kraford poveže sa Ed Poterom ili Viktorom Grantom."

"Ipak," insistirala je žena, "kapetan Buhanan bi bio izložen pažnji javnosti i morao bi da bude oslobođen daljih dužnosti."

Pukovnik je tapkao prstima. "Slažem se. Znači, pitanje je, šta da radimo sa gospodinom Bejljem. Ako bi platiti, priznali bi krivicu. Ali, ako ga kapetan ignoriše i Bejli se obrati vlastima, EfBiAj bi verovatno počeo da ga prati."

"Ulog je prilično važan," nastavi žena, "moramo uzeti u obzir mogućnost..."

Pukovnik je izgledao zbunjeno. "Kažite šta mislite."

"Da neutrališemo Bejlja?"

U kabini je zavladao tišina.

Mišićav muškarac konačno progovori. "Laknulo bi mi kada bi se to desilo. Ali, neutralizacija bi mogla da prouzrokuje više problema nego što bi nešto rešila. Još ne znamo, da li neko radi za Bejlja. A ako je tako, njegovim ubistvom ništa nećemo rešiti. U stvari, pogoršaće se jer bi kompanjon Bejljevu smrt iskoristio kao dodatno sredstvo da zainteresuje policiju."

"Ako. To prokleta, ako," reče pukovnik nestrpljivo. "Nemamo dovoljno informacija. Majore, hoću da naši ljudi potpuno provere Bejlja. Hoću da zпам sa kime imamo posla. Hoću i da proverite lokalne hotele i motele. Otkrite gde je odseo ipratite ga. Možda nema saradnika. U tom slučaju, ako bude uporan u stvaranju neprilika..." Čekali su.

"... eliminacija nije isključena," izjavi pukovnik.

Ponovo je zavladao tišina.

"Gospodine, s dužnim poštovanjem, provera Bejlja bi mogla da potraje," primeti Buhanan. "Trebalo bi ga pratiti, ali nemamo vremea. On novac hoće danas. Bio je jako odlučan. Pretpostavljam da tako žuri, da bi nas sprečio da nešto preduzmemo

protiv njega. Imamo posla s njim i to se mora odraditi večeras."

Svima je bilo neprijatno.

"A, ima još jedan problemL

Pukovnik se oseti još nelagodnije. "Je l'?"

"Džek Dojl."

"Nemaš u njega poverenje?"

"Siguran sam da je bio sjajan vojnik," poče Buhanan.

"Da, bio je," potvrdi pukovnik. "I ostale poslove, koje je radio na ugovor, su bili takođe impresivni."

"Pa, on sada nije isti čovek," nastavi Buhanan. "NJegova žena ima rak. Lečenje ne pomaže. Verovatno će uskoro umreti."

"Umreti?" Pukovnikovo lice se ukoči. "Pročitao sam o njenoj bolesti u fajlu, ali nije bilo ničeg što ukazuje na skorašnju fatalnost."

"Možda i neće biti tako brzo, ali Dojl je jako osetljiv kada je ona u pitanju. I razumljivo. On je pod stresom. Misli da je Bejli pretnja i za nju. Hajde da to ovako formulišemo. Verujem da bi Dojl izgubio kontrolu, ako Bejli nastavi da zove telefonom noću i stalno uznemirava njegovu ženu, a naročito ako bi se približio kući. Moram da nestanem iz Fort Loderdejla, daleko od Džeka Dojla i njegove žene. Jer, on bi mogao da uradi nešto neplanirano, što bi bilo teško razrešiti. A sam bog zna, šta bi policija mogla da sazna o Dojlovom životu i njegovom radu za nas."

"Sranje," izusti mišićavi muškarac.

"To sam i ja mislio," reče Buhanan. "Došao sam u pakao. Mislim da bi i Viktor Grant trebalo da nestane."

"Ali, zar to ne bi bilo isto što i priznanje krivice?" upita žena. "Zar to ne bi još više uticalo na Bejlja da te ulovi?"

"Prvo bi morao da me pronađe. A kada nestanem, i preuzmem nov identitet, to bi mu teško pošlo za rukom."

"Ali, Džek Dojl je još tu," primeti major. "Bejli bi izvršio pritisak na njega."

"Dojl treba onda da kaže da ništa ne zna o meni, osim da sam mu drug iz vojske, koji se pojavio pre tri meseca i tražio posao. Dojl bi mogao Bejlja da prijavi policiji zbog uznemiravanja. Konačno, on bi sa ženom mogao da ode nekuda, gde se rak uspešno leči."

"Moguće," složi se pukovnik, lupkajući prstima po stolici. "To je jedna od opcija koju ćemo uzeti u razmatranje." On pogleda na sat. "Razgovaraćemo o tome detaljno. A sada je bolje da odeš. Ako neko nadgleda jahtu, izgledaće neobično da smo svi tako dugo unutra." On pogleda u ženu i telohranitelja. "Bitno je obezbediti pokriće."

"A šta ćemo sa Bejljem?" upita Buhanan.

"Saopštićemo ti kasnije našu odluku."

"Gospodine, nemamo mnogo vremena."

"Znamo to, kapetane." Pukovnik je bio iritiran. "Rekoh, javićemo ti se."

"A šta da radim u međuvremenu?"

"Zar nije očigledno? Ono što misliš, da bi Viktor Grant radio."

Odgovor je bio traljav. Buhanan oseti zebnju.

Štedeći desno rame, Buhanan se polako spuštao ka čamcu. Kada je izašao na sunce, glava je ponovo počela da mu pulsira. Stavio je kačket i naočari, dok su ga tri muškarca i žena pratili pogledima.

"Samo nas pozovi," reče pukovnik.

"Da, gospodine. Hvala." Buhanan uključi motor i poče da se udaljava od jahte.

Osećao je napetost u mišićima.

Gospode, pomisli. Oni ni ne znaju, šta da rade. Meni treba odluka, a oni mi ništa ne saopštavaju. Ne mogu da delujem bez naređenja. A ako od njih ništa ne čujem do večeras, kako ću zaustaviti Bejlja?

Zaokupljen mislima, Buhanan se ukoči primetivši da mu se približava brzi čamac u kome je bio Bejli. Udobno se smestio za volanom i izgledao je kao da leži na sofi i puši cigaru.

Buhanan uspori i primeti kameru sa telefoto sočivom na Bejljevom ramenu.

Buhananove instrukcije su bile da se ponašao kao Viktor Grant i on. Je odlučio, da Viktor Grant ne bi ignorisao ovog kurvinog sina.

On uspori i približi se Bejljevom čamcu.

"Kako si, Kraforde?"

"Koliko puta treba da ti kažem? Ja nisam Kraford."

"Da, počinjem da shvatam. Verovatno ima još ne što, osim Kraforda. Ali sam siguran, da nisi ni Viktor Grant." Bejli otvori limenku s pivom.

"Vidi, sve sam uradio da ti dokažem istinu. Tu je kraj. Gubim strpljenje. Prestani da me pratiš. Hoću da prestaneš da..."

"Skoro sam zaboravio. Izvini što sam grub, imam još piva, ako hoćeš ..."

"Ma, nosi se."

"Zar se tako govori sa starim drugarom? A da ne pominjem poslovnu povezanost." .

"Ostavi me na miru! Nisam te nikada video do trenutka, kada si se pojavio u zatvoru u Meksiku."

"E, tu grešiš." Bejli spusti noge sa komandne table. "Imam stvar za prodaju, a ti ćeš je kupiti. Kada si se pridružio onim papagajima na jahti, pretpostavio sam da će ti dati sto hiljada dolara, ali ti nisi ništa izneo. Vreme prolazi. Bolje da nabaviš taj novac. Jer, posle ponoći ću ... Uz put, ona maca na jahti je strava. Kroz sočivo na kameri sam je sjajno video... Imam njene dobre fotke, ali i one dvojice sa palube. Oni su neke face! U stvari, imam već neke slike ovde u kovertu ..."

"Ne zanimaju me."

"O, ali garantujem ti da su interesantne. Moram da priznam da ih nisam je napravio."

Ja sam ih samo razvio. Ali, ako ne znaš razliku,..."

"O čemu govoriš?"

"Samo pogledaj slike, Kraforde. "

Grudi mu se stegoše pri pomisli da ga je Bejli slikao sa pukovnikom. Oficiri nisu bili javne ličnosti, inače bi ih Bejli prepoznao. Ali, ako te slike odnese u policiju ili novinarima, ako identifikuju pukovnika, posledice bi bile katastrofalne. Moraće nekako da se dokopa filma.

Ali, kada je iogledao slike, shvatio je da ima mnogo više briga, nego što su njegove slike sa pukovnikom. Mnogo više. Jer, video je slike iz decembra 1990. u Frankfurtu. Skinute su sa videotrake. Pokazivale su američke zarobljenike, puštene iz Iraka. I na njima je Big Bob Bejli silazio iz aviona sa...

"Neverovatna sličnost, Kraforde," reče Bejli. "Imam kopiju originalne trake, tako da niko ne može da kaže da su slike fotomontaža. Ako me naljutiš i ne platiš, kunem se da ću ih poslati policiji, zajedno sa improvizovanom slikom Eda Potera, koju je meksička policija izdala i slikama Viktora Granta."

Slike Viktora Granta? Buhanan je bio zbunjen. On pogleda poslednje slike i sledi se, videvši da je na njima on, kako napušta meksički zatvor, zajedno sa Garsonom Vudfildom iz Američke ambasade.

"Još jedna velika sličnost," primeti Bejli. "Ako ne shvataš, taj tip iz Ambasade je morao da bude na slici, jer je on svedok koji će te identifikovati kao Viktora Granta. Imam te kao tri različite osobe, Kraforde. Dobro sam te uhvatio."

Gledajući slike, Buhanan se seti atraktivne žene koja ga je slikala ispred zatvora. Sada nije bilo sumnje da Bejli ima saradnika. Možda i više od jednog. Posao s njim će biti izuzetno težak. Moram da upozorim pukovnika.

"Zadrži te slike. Imam ih na pretek i to na sigurnim mestima. Imam i negative i kopije, uključujući i onu traku iz Nemačke. Pa, nisam svaki dan na televiziji. Drugar me je snimio i poklonio mi je. Nisam ni pomislio da će toliko vredeti." Bejli se nagnu unapred. "Priznaj, Kraforde, zeznuo sam te. Prestani da izigravaš nevinašce. Prihvati kaznu, što si uhvaćen. Plati sto hiljada dolara. Neću te čak ni pitati zašto si koristio sva ta imena. To me se ne tiče. Moje je da dobijem pare."

Buhanan odjednom primeti: tokom razgovora Bejli je držao glavu okrenutu ulevo, prisiljavajući Buhana da ga gleda pravo u oči.

Buhanan pogleda ka doku i na njemu vide, između dva čamca, riđokosu, atraktivnu ženu sa fotoaparatom, kako slika njega i Bejlja. Ovog puta je na sebi imala košulju i pantalone od teksasa i patike. Iako joj je lice skrivao aparat, nije bilo ni najmanje sumnje da je to ona ista atletska figura i ta duga, dramatično vatrena kosa.

"Primetio si moju prijateljicu." Bejli izbacio dim cigarete. Pretpostavljam da ti je jasno, da ako se mene otarasiš, nećeš rešiti probleme. Ona ima brdo naših slika i ako mi se nešto desi, a ti se bolje potrudi da do toga ne dođe, sve te slike će biti poslate policiji. Ona je napravila većinu tih slika, uključujući i one sa jahte. Bilo bi

zanimljivo otkriti ko su ti tipovi."

Ridokosa žena je spustila aparat i pogledala u njih. To je definitivno ista osoba, koja me je slikala u Meksiku, pomisli Buhanan. Naglašeno čelo, senzualne usne i brada. Podsećala ga je na modele sa naslovnih strana modnih časopisa. Ali, po načinu na koji ih je gledala, pomislio je, da bi fotograf imao paklenih problema da je natera da se nasmeši.

"Kraforde, ima toliko toga što je trebalo da kažeš. Šta je s tobom?" upita Bejli.

"Mačka ti je odgrizla jezik? Ili ne možeš da smisliš više nikakvu glupost. Pazi se, Hoću svoje pare."

Buhanan je oklevao i onda reče; "Kada i gde?"

"Budi u blizini telefona tvog ortaka. Nazvaću u osam i trideset večeras i reći ću ti mesto i vreme."

Napolju je bilo mračno. Buhanan se pakovao i proveravajući da li je sve poneo razmišljao je da li da uzme i pištolj od 9 mm koji je bio ispod kreveta. Ako bude u neprilici, policija bi mogla da otkrije da je to Dojlov pištolj, a Buhanan nije želeo da mu stvori veće neprilike, od ovih u koje ga je već uvalio.

Izašavši iz sobe, Buhanan se uputi kroz hodnik, do Sindine sobe. Zakucao je, i ne dobivši odgovor on uđe, jer su vrata bila odškrinuta. Tiho pozva: "Sindi?"

"...Šta je?" začu se slabašan glas iz mraka. Buhanan uđe, približi se krevetu i kleknu.

"Nedostajala si mi za večerom."

"Umorna sam," prošapta. "Kiflice sa sirom...?"

"Bile su izvanredne. Nije trebalo da se zamaraš, mogao sam sa DŽekom da jedem u restoranu."

"Ns dok. sam ja u kući." Sindi uspe da izgovori, uprkos malaksalosti.

"Pa," poče Buhanan. "Samo sam hteo da kažem, da cenim tvoj napor i da ti se zahvalim za sve." Ona se polako pokrenu, okrećući glavu ka njemu. "Zvučiš kao da... Odlaziš?"

"Moram."

Pokušala je da se uspravi, ali nije uspela. "Nadam se da nije zbog mene."

"Zbog čega tako misliš?"

"Jer se ljudi osećaju neugodno, zbog moje bolesti. Teško je biti okolo..."

"Ja se tako ne osećam," reče Buhanan. "Idem jer imam posla. Vreme je da ga obavim."

Nije odgovorila.

"Sindi?"

"Nadala sam se da ćeš još dugo ostati i praviti DŽeku društvo." Ona je disala tako, da se Buhananu učini da plače. "Ja sam ili u bolnici ili ovde u krevetu. Za sebe se ne plašim, ali mi je žao DŽeka."

"On te mnogo voli."

"Znam."

"To mi je nekoliko puta rekao. Ispričao mi je koliko je ponosan na tebe, posebno zbog način na koji si odbrusila novinarima dok je on bio na službi u SEALu."

Ona klimnu i lagano se nasmeši. "Da, bila sam hrabra. Dobra vremena. Jedino je Džek bio dugo odsutan, a sada kad smo zajedno..."

"Dobro. Upravo si rekla. Zajedno ste i nije vam potrebno smetalo kao ja. Za nekoliko minuta ću otići."

"Uzmi moj auto."

Buhanan podiže iznenačeno obrve. "Čini mi se da tebi više treba."

Ona mu dotače ruku. "Neće sigurno. Nisam ih vozila od prošlog boravka u bolnici. Uzmi ih, molim te."

"Vratiću ti ih, kada se sredim."

"Nemoj da žuriš."

"Sindi?"

"Da?"

"Žaomije."

"Da, i meni."

Buhanan se nagnu i nežno je poljubi u obraz, osetivši so na usnama od njeiih so.

"Čuvaj se."

"Uvek se trudim. Ali mi baš ne polazi za rukom. Ti treba da se čuvaš."

"Moraću." Ustao je. "Možda ću opet svratiti."

Nije odgovorila.

"Bolje sad da te pustim, da malo odspavaš." Buhanan je pomilova po obrazu i napusti sobu.

Dojl je sedeo i otvarao pasijans u kuhinji. Nije podigao pogled, kada je Buhanan ušao. "Čuo sam."

"I?"

"Hvala. Prijatelji mnogo znače. U ovo vreme, ona ih nema baš mnogo. Većina beži, kada shvati koliko je bolesna. Nisu umeli ni da kažu, ono što si joj ti upravo rekao."

"A šta to?"

"Žao mi je". Dojl ga pogleda. "Sindi je u pravu. Mislim da je bolje da uzmeš njena kola umesto mojih. Manje je upadljivo. Kada završiš, nazovi me i reci gde si ih ostavio. A ovo je druga dobra ideja." Dojl izvadi "beretu" od 9 mm iz fioke stola. Buhanan pogleda ka prozoru. Roletne su bile spuštene, znači niko nije mogao da vidi pištolj. Ali, on se još uvek brinuo zbog mikrofona. Umesto reči, on odmahnu glavom odbijajući.

Dojl samo usnama pokaza ZAŠTO NE?

Buhanan uze papirić sa stola i napisao: ŠTA AKO MORAM DA GA UPOTREBIM?

Dojl uze olovku i napisao ispod: UZEO SAM GA OD MRTVOG VOJNIKA U PANAMI. NE MOGU GA POVEZATI SA MNOM.

Buhanan ga pogleda i onda klimnu. Uklonio je magacin da se uveri da li je napunjen

i stavi pištolj za pojas, pored kičme i prekri ga, oblačeći crnu vetrovku koju mu je Dojl pozajmio.

"Odlično ti stoji," primeti Dojl.

Buhanan pogleda na sat koji je pokazivao 8:25. Dojl slegnu ramenima kao da hoće da kaže, budi strpljiv. Svesni da je kuhinja možda ozvučena, nisu govorili. Dojl ustade, zaiali papire po kojima su pisali i vrati se pasijansu.

Osam i trideset. Buhanan je buljio u telefon. Prošlo je pet, deset minuta. Glava je počela da ga boli. U petnaest do devet telefon zazvoni.

Buhanan se javi odmah, kako se Sindi ne bi probudila.

"Na putu Pajm Island je tržni centar," začu se grub Bejljev glas.

"Znam, vozio sam tuda."

"Doći do picerije i stani sa desne strane ulaza. Budi tamo u devet, sam."

Pre nego što je Buhanan išta mogao da kaže, veza se prekide. On pogleda u Dojla.

"Moram da požurim."

"Ključevi su na polici."

"Hvala." Buhanan se rukova s njim.

To je bila sva sentimentalnost koju je Buhanan smeo sebi da dozvoli. Uze ključeve, kofer sa stvarima i crveni koferčić i izlazeći klimnu Dojlu.

Sledećeg minuta je već vozio.

U crvenom koferčiću je bio sendvič i flaša vode a ispod pregrade se nalazilo sto hiljada dolara u novčanicama od po sto američkih dolara. Buhanan pogleda u retrovizor, radi provere da li ga neko prati.

Tokom dana je ispred jednog semafora, na putu ka Dojlovoj kući, dobio crveni koferčić s novcem. No. vac je bio pukovnikov odgovor na Buhananov telefonski poziv, u kojem mu je preneo nova saznanja o Bejlju, fotografijama i njegovoj saradnici. Pukovnik je rekao Buhananu da čeka ispred kompanije "Bon vojaž" do tri sata, i onda da krene sa otvorenim prozorom na kolima. Na semaforu se zaustavio motociklista, ubacio koferčić kroz prozor i produžio dalje.

Sada se Buhananu ubrzavao puls. On se narkira ispred tržnog centra, uze crveni koferčić i ode do ulaza u piceriju. Čekao je, gledajući mušterije koje su izlazile.

Ovog puta je Bejli stupio u kontakt kada je i rekao.

"Da li ste vi gospodin Grant?" začu se glas.

Buhanan se okrete ka vratima picerije i ugleda mladića koji je nosio belu kecelju, umazanu kečapom.

"Tako je."

"Upravo je nazvao neki muškarac i rekao da ste vi njegov prijatelj. Obećao je da ćete mi dati pet dolara, ako vam prenesem poruku."

"Moj prijatelj je govorio istinu." Buhanan izvadi pet dolara. "Kakva je poruka?"

"Rekao je da treba da se sastanete za dvadeset minuta u holu hotela "Tauer,.."

Buhanan suzi oči. "Hotel "Tauer,,? Gde je to?"

"Na kraju Brovard bulevara, pored parka "Viktorija Roud,,."

Buhanan je shvatio da se Bejli bojao da dođe sam po novac, dok ne osmotri dobro da li je Buhanan sam. On se uputi ka hotelu. Ali, tim je ipak postojao, koji je kontrolisao Buhananovo kretanje. Oni treba da prate Bejlija po predaji novca i da pokušaju da pronađu, gde krije videotrake, slike i negative, naročito onu sliku pukovnika na jahti, zbog koje je bio prilično uzbuđen posle Buhananovog poziva. To je trebalo da bude uništeno.

Buhanan ponovo proveru u retrovizoru, da li ga neko prati. Bejliju neće pomoći njegova pažljiva organizacija, jer tim ima načina da ga prati, pored njegovog opreza. Jer, oni nisu morali da ga drže na oku. Oni su samo trebali da prate signal odašiljača koji je bio smešten u koferčiću s novcem.

Buhanan stiže do hotela i uđe u hol, noseći koferčić. U vetrovcu i farmerkama, privukao je brojne poglede ljudi u večernjim toaletama. On sačeka malo, nadajući se da će videti Bejlija. Sat za recepcijom je pokazivao devet i dvadeset, kada je Buhanan trebalo da ...

"Gospodine Grant?" upita uniformisani portir.

"Da, ja sam," odgovori Buhanan.

"Vaš prijatelj je ostavio ovaj koverat za vas."

Pronašavši miran ugao, Buhanan otvori kovertu.

U petnaest do deset budi na ulazu u restoran "Širteil Čarli"...

Buhanan je obišao još tri mesta i oko jedanaest je stigao do hotela "Riversajd u ulici Las Olas, koja je za to mesto bila isto što i Beverli Hills za Los Anđeles. Buhanan je čekao petnaestak minuta u pustom holu.

"Gospodin Grant?"

Buhanan podiže pogled i shvati da mu se obraćala umiljata žena sa recepcije.

"Da?"

"Imate telefonski poziv."

Buhanan ponese koferčić i spusti ga na pult.

"Izađi kroz ta staklena vrata, prođi kroz kapiju, pored bazena." Posle ovoga se začu signal oslobođene linije.

Buhanan vrati slušalicu, zahvali se i uputi se ka staklenim vratima. Preko puta ulice je bila kapija iza koje se nazirao bazen za plivanje. Približavajući se, Buhanan primeti palme, očekujući da čuje hrapav Bejljev glas.

Bilo je prilično mračno. Jedino osvetljenje je dopiralo od udaljene ulične lampe.

Brujao je neki brodić u kanalu. "Gospodine Grant, jeste li to vi?"

Buhanan prođe pored bazena i uputi se ka kanalu. Približavajući se on shvati da je tu parkiran brodićtaksi. Još uvek je bilo dosta prolaznika, koji su odlazili na zabave, jer je bio petak uveče.

"Da, ja sam Grant," reče Buhanan vozaču, koji je sedeo za volanom brodića.

"Pa, vaš prijatelj je u inostranstvu. Već sam se pitao da li ćete doći. Upravo sam hteo da krenem."

Napinjući oči u mraku, Buhanan se polako pope na brodić, stežući crveni koferčić.

"Koliko vam dugujem?" upita on vozača.

"Vaš prijatelj je već platio."

"Baš velikodušno,"

"Ovamo, Vik," začu se hrapavi glas iz tame.

Dok je vozač pokretao brodić, Buhanan se približavao Bejliju.

"Kako si ortak?"

Buhanan sede i stavi koferčić između njih dvojice.

"Nisi morao da donosiš i ručak," reče Bejli.

Buhanan je gledao u vozača i kuće, koje su ostajale na obali. Odvojen sam od tima, pomisli Buhanan. Nisu mogli da stignu do ovog brodićataksija na vreme.

Kada su mu se oči privikle na tamu, on primeti mobilni telefon koji je Bejli držao zakačen za pojasom.

"Sjajna stvar," reče Bejli. "Možeš da zoveš koga hoćeš i odakle hoćeš."

"Na primer iz kola ispred picerije. Ili hotel sa brodića."

"Shvatio si," primeti Bejli. "Olakšava mi kontakte, dok ne proverim da li te neko prati." Bejli spusti glas i pokaza na koferčić. "Nema šale. Bolje da tu nije samo tvoj ručak, već da je sve unutra."

Ostali putnici na brodiću su glasno govorili, tako da nisu mogli da čuju njihov razgovor.

"To je sve, nema više ni na mestu, odakle je došlo," promrmlja Buhanan.

Bejli slegnu ramenima. "Hej, nisam pbhlepan. Samo mi je potrebna mala pomoć za troškove i mala nagrada za nevolje kroz koje sam prošao."

"Trebalo mi je mnogo napora da nabavim to, gato je u torbi," reče Buhanan. "Neću da mi se to ponovi."

"Ni ne očekujem to više od tebe."

"To je olakšanje."

Brodićtaksi stiže do natpisa restorana, "Pols on river". Zgrada je bila duga i otmena.

Unutra je svirao orkestar. Kroz stakla na prozorima se videlo da su gosti igrali.

Vozač pristade, nekoliko putnika izađe. Bejli odjednom ustade i zgrabi koferče.

"Ovde se rastajemo, Kraforde. U, zaboravih, Grante. Zašto ne ostaneš na brodu, provozaš se i malo razgledaš okolinu?"

"Što da ne? sdoži se Buhanan.

Bejli je izgledao vrlo zadovoljno. "Vidimo se."

"Ne, nećemo."

"Tačno," izjavi Bejli i izađe sa koferčetom u ruci. Pošao je u pravcu iz koga je dopirala muzika.

Jedini problem je bio, kako da se pukovnik dokopa svih slika i negativa. Na kraju, Bejliju će to sve biti beskorisno, ako je čovek koga ucenjuje mrtav.

EKSPLOZIJA UBILA TROJE

UBISTVO SAMOUBISTVO

Trideset minuta kasnije, Buhanan je ponovo bio na mestu, gde se ukrcao. Ne bi se vraćao, da nije morao da obavesti Dojla, gde je ostavio Sindina kola. Taksijem se odvezao do najbliže agencije za iznajmljivanje kola, odakle je nazvao Dojla. Potom je kupio pakovanje piva od dvanaest limenki, isprosipao ih po kolima i otvorio prozore, jer mu se smučilo od mirisa.

Bilo je skoro jedan sat po ponoći. Vozio je ka okeanu. Kolima je namerno udario u bankinu, vodeći računa da to izgleda kao da su kočnice popustile na kolima. Zaustavio se, izašao iz kola i gurnuo ih u vodu. Iako je čuo da su kola bućnula, požurio je da nestane u mraku. Novčanik kofer i Džekovu jaknu je ostavio u kolima. Ali, pasoš je zadržao. Nije želeo da iko proverava taj dokument. Kada policija bude izvadila kola, u njima će naći konzerve piva. Logično bi bilo da zaključe, da je vozač, Viktor Grant, jer to će ime naći na dokumentima i polisi koju je popunio kada je iznajmio kola, vozio u pijanom stanju, zbog koga nije mogao adekvatno da reaguje i kola su sletela s puta. Pošto neće naći telo vozača, pomisliće da je otplivalo ka okeanu ili je potonulo pod dok. Buhanan se najviše nadao da će to i Bejli poverovati. Zbog stresa od ucene i straha da bi se Bejli ponovovratio i tražio još novca, KrafordPotterGrant je iznajmio kola da pobjegne, napio se, izgubio kontrolu i ... Možda će upaliti. Pukovnik je naredio da Viktor Grant nestane, jer će time biti uništena svaka veza sa Bejlijem. A biće stavljena i tačka na ono što se desilo u Meksiku. Ako meksičke vlasti odluče da ponovo ispituju slučaj i zatraže saradnju američkih vlasti, neće imati u vezi koga da istražuju.

Rešeni svi problemi, pomisli Buhanan, žureći kroz mrak. Naći će neko mesto do sutra, kupiće brijač, srediće se u nekom javnom toaletu i krenuće vozom, kao anonimni putnik, ka Vašingtonu. Krajnje vreme za novi početak.

Fort Loderdejl Snažna eksplozija je nešto pre ponoći uništila kola na parkingu ispred restorana "Pols on river,, ubivši tri osobe, od kojih je identifikovan vozač, na osnovu dozvole. To je Robert Bejli, 48, iz

Fort Loderdejl Odgovarajući na telefonski poziv preplašenih suseda, policija je rano jutros utvrdila da su u predgraću Plentejšn pronađena dva tela, Džeka Dojla 34 i njegove su Oklahome. Ubijena su još dva gosta, koja su izlazila iz restorana, a mnoga kola su uništena. Nađeni su ostaci visoke sume novca, pa vlasti pretpostavljaju da je reč o eskalaciji rata među preprodavcima droge. pruge, Sindi 30, oboje usmrćeni metkom. Veruje se da je gospodin Dojl, očajan zbog bolesti svoje supruge, prvo ubio nju, dok je spavala, pa sebe, istim malim pištoljem, kalibra .38.

Poludsšrvo Jukašan

Raspoređujući blokove betona, buldožere, kamione i džipove, generatore i radnike, Đina Lejn je crtala još jednu preglednu mapu. Znoj joj se slivao niz lica. Senka se pojavi na ulazu u njen šator. Bio je to MekAjntir, šef projekta. Izvadio je maramicu, obrisao svoje preplanulo, znojavo i prljavo čelo. "On dolazi."

Đina pogleda na sat. "Zar već? Tek je deset sati. Ne bi trebalo da bude ovde do ..."
"Rekoh ti, dolazi."

Đina priđe vratima i uprkos buci buldožera, ona razazna zvuk helikoptera koji se približavao. Sletajući, on je podigao čitav oblak prašine. Iako mali, putnički helikopter, mogao je da se spusti na krov jahte, kakvu je posedovao jedan od najbogatijih poslovnih ljudi u svetu. Čak iz daljine, crveni logotip na helikopteru je bio prepoznatljiv: DRAMOND INDUSTRIJA. Sam pogled na natpis je terao ljude da rade još više, jer on nikada nije bio zadovoljan.

Ali, čuvari nisu obraćali pažnju na helikopter. Patrolirali su okolo sa puškama u rukama. Profesionalci, svoju pažnju su usmerili ka šumi.

"Bolje da nas ne čeka," reče MekAjntir.

"On ni ne čeka, pogledaj, do đavola. Već je izašao. Biće ovde za čas. Čula sam da svako jutro pliva dve milje."

"Da, matoro đubre ima izgleda više snage nego nas dvoje zajedno," primeti MekAjntir, gledajući na mapu.

Brzo su pošli ka najvećoj građevini u kampu. Bila je od drveta i u njoj su čuvane rezerve hrane, gorivo, municija, dinamit. Jedan deo je bio administrativni centar, gde su stajali projekti i nacrti plana i radio stanica.

Đina je bila u pravu. Alister Drumond je pre njih stigao do zgrade. Njegove godine niko tačno nije znao, ali govorilo se da je u ranim osamdesetim, ali ako se izuzmu naborane ruke, izgledao je bar dvadeset godina mlađe. Koža na licu mu je bila neprirodno zategnuta od mnogobrojnih operacija.

Koliko je bio bogat i kakav uticaj je imao na premijera Narodne republike Kine? Kakvu ulogu je odigrao u arapskom naftnom embargu 1973.? Kakve je veze imao sa skandalom oružja u Iranu? Da li je bio u in timnoj vezi sa Ingrid Bergman, Marlen Ditrih i Merilin Monro? Šest puta se razvodio. Tokom godine proveo više vremena u svom avionu, nego na svojih jedanaest imanja u različitim zemljama. Najbolji je prijatelj svih značajnih ruskih, američkih i britanskih vođa od 1940. Alister Dramond je bio jedna od najprominentnijih svetskih ličnosti. Glasine o njemu su bile kontradiktorne. Na primer, zašto je toliko poklanjao fondu za brbu protiv side? Da li je to bilo iz humanitarnih razloga ili što je na taj način zarađivao, jer je i sam posedovao farmaceutsku industriju. On je bio moćna enigma i ko god ga je sreo, nije mogao da zaboravi taj susret, njegov proračunati šarm i bezobzirno manipulisanje. Sigurno ga neću zaboraviti, pomisli Đina, a ni ovaj prokleti posao. Na intervjuu za ovaj posao, Dramond ju je svlačio pogledom i ponuda za posao je zvučala kao

predlog za seks. Možda je tako stvarno i bilo. Možda je Dramond sve radnike smatrao prostitutkama. Ali, vrhunskim prostitutkama, pomisli Đina. Jer, iako je Dramond najhladnije i najneugodnije đubre koje je ikada upoznala, bio je ipak i velikodušan. Honorar koji dobija za ovaj projekat je ravan zbiru deset prethodnih angažmana. Ali, zaslužen. Jer, ako je već prodavala svoj profesionalni duh, moralo je skuno da kocka.

Iako je nosio savršeno plavo odelo, engleske izrade, odlično se uklapao među radnike u prljavoj opremi. Iza njega je stajao plavokosi, otmeno odeveni muškarac, hladnog izraza lica. Zvao se Rajmond. Đini se činilo da je on u svom elementu jedino kada nanosi bol drugima.

Blagi bože, u šta sam se uvalila?

"Ne," reče Dramond menadžeru, ostrim glasom. Ne. Prihvatili ste propozicije, pre nego što ste zaposleni. Potpisali ste dokument, koji vas obavezuje na određene uslove. Ni pod kojim uslovima se ni vama, niti bilo kome nije dozvoljava da napuštate kamp, dok se posao ne završi. Plaćam vas da radite sedam dana u nedelji i očekujem maksimalan doprinos za taj novac. Da dovedete žene? Gluposti. Nikome nije dozvoljeno da uđe u kamp. Dozvolu da koristite radio u privatne svrhe? Definitivno ne. Ono što se ovde dešava se tiče samo mene, i ne želim da vaši ljudi ikome to govore. Znači šta mislim o irivatnosti. Na sve moguće načine ću da održim ovaj kamp zapečaćen. Nemojte ponovo da pokrećete tu temu."

Dramond se okrete od grupe ka Đini i MekAjntiru. "Dobro je, želim da vas vidim oboje. Jeste li pronašli?"

Oni pogledaše u stranu.

"Ne znam ni zašto sam pitao," konstatova Dramond. "Da ste pronašli, ti idioti bi me već histerično obavestili, ne bi se suzdržavali. Znači, još uvek ne sumnjaju, je l' tako?"

MekAjntir pročisti grlo. "Da. Tačno."

Rajmond isprati ostale ljude napolje, zatvori vrata, nasloni se na njih i hladno pogleda Đinu.

"Nisam ni malo zadovoljan," počeo Dramond. "Dao sam vas sve neophodne informacije. Posao i nije tako komšgakovan. Imate instrukcije do u tančine i još niste pronašli."

MekAjntir promrmlja nešto.

"Šta?" pogleda ga Dramond. "Proklet bio, reci. Mumlanjem me nećeš zavarati."

"Nisam nameravao..."

"Ne izvinjavaj se. Mrzim cmizdre. Možda zato nisi postigao cdlj, jer nisi muško, pa ni ne možeš da obaviš taj posao."

"Uputstva nisu tako precizna kao što tvrdite," upade Đina.

"O?" starac se okrete ka njoj. "Vi bar niste kukavica. Ali, nisam vas pitao za mišljenje."

"Ako treba da me pitate, znači da nisam dobar radnik, slažete li se?"

"Odličan odgovor." Dramond je proučavao. "Nastavite."

"Ovakav prevod baš nije najrazumljivije uputstvo."

"Prevod je odličan. Najveći stručnjaci su maksimalno plaćeni da dešifruju tekst."

"Ali, čak ni stručnjaci ne znaju sve simbole Maja."

"A vi ste takav stručnjak, da to znate?"

"Možda ste zaboravili."

"Ništa ne zaboravljam."

"Ja nisam samo istraživač, ja sam arheološki istraživač. Možda nisam u stanju da prevedem simbole Maja, ali znam nekoliko ljudi koji umeju, i oni će vam potvrditi, da tu ima još mnogo nepoznanica."

"Možda. Ili hoćete samo da opravdate loše rezultate. Možda treba još nekoga da zaposlim i taj honorar odbijem od vaše plate."

Stani, reče Đina sebi. Nemoj sav bes da pokažeš.

"Radite više," reče Dramond. "Prestanite sa izgovorima. Taj prevod ne može da bude bolji. Ono što tražimo je ovde. I zašto ne možete da pronađete?"

"Topografija nema toliko varijacija na Jukatanu," reče Đina. "Mesto opisano u tekstu može biti bilo gde. Plus, geološki, ovo područje nije stabilno. U proteklih hiljadu godina, zemljotresi su mogli da promene područja za kojima tragamo." Dramond se obrati MekAjntiru. "Nemam vremena za odlaganje. Prašuma se mora raščistiti. A vi zaostajete za planom."

"To je zbog sabotaza," reče MekAjntir.

Dramond zabaci glavu unazad. "Oabotaza?"

"Neko je stavio prašgu u gorivo, stali su buldožeri i kamioni. Bušene su gume. Dramond pocrvene. "Zašto mi to nije rečeno?" "Mislili smo da ćemo rešiti problem, ne zamara1 jući vas. Popravili smo vozila i postavili stražare s oko njih," izjavi MekAjntir. "I?"

"Postavljanje čuvara oko vozila je značilo smanjen broj oko kampa i sledeće noći je nestalo mnogo delova sa opreme. Voda je bila zatrovana. Burići s gorivom probušeni. Helikopteri su donosili rezervne delove..."

"To nije pravi odgovor! Treba naći one koji su napravili štetu. Da li je to neko od ovih, što su se malopre žalili? Možda su to uradili da bi dobili slobodan vikend i otišli u Meridu?"

"Činilo nam se," poče MekAjntir. "Ali nisu. Oni jesu umorni, ali žele da se posao što ire završi, kako bi dobili svoj bonus i otišli. Niko ne bi uradio nešto, što bi ih ovde zadržalo." "Ko je onda?"

"Domoroci," reče Đina. "Maje." Dramond je bio zaprepašćei. "Hoćete da kažete da šaćica preživelih Indijanaca može da ugrozi projekat?"

"Ima ih više nego što vi mislite. I, ovo je njihov teren, ne naš. Poznaju ovu teritoriju mnogo bolje od nas."

"Izgovori."

"Sigurna sam da posmatraju svaki naš korak iz prašume," naglasi Đina, "i čini mi se da ovo mesto ima ogroman religiozni značaj za njih i besni su zbog naših istraživanja."

"Sujeverje i gluposti. Zapanjen sam što ste to uogapte povezali sa projektom."

Dramond zastade. "Ali, da li ste mi ideju. U pravu ste. Ovo jeste njihov teren." On se okrenu ka otmeno obučenom, plavokosom muškarcu. "Rejmonde, hoćeš li u lov?"

"To bih jako voleo, gospodine Dramond."

"Obucite se iropisno." Dramond se okrete ka Đini. "Gde žive ti domoroci? Da li ste ucrtali njihova sela na tu mapu što je pripremate?"

"Sela?" ponovi Đina. "Imam dovoljno problema da lociram spomenike. Mi smo u sred džungle. Nema nikakvih tragova. Ne možete tek tako da počete. Izgubićete se, ili nešto još gore. Mi nismo uspeli ni njih da vidimo, a kamoli sela."

"A sigurni ste da su oni odgovorni?" Dramond se okrete svom pomoćniku.

"Rejmonde, pronađi ih i zaustavi."

"Da, gospodine." Rejmond otvori vrata.

"Ali, Rejmonde..."

"Da, gospodine?"

"Pošto je ovo njihov teren i pošto ga odlično poznaju, hoću jednog domoroca, koji može da govori. Dovedi ga, da ga ispitamo. Možda on zna, gde je to što tražimo." Rejmond izaće, a za njim uđe čovek sa oznakom DRAMOND INDUSTRIJA na leđima.

"Gospodine, imate poziv na radiju, u helikopteru." Bio je skoro bez vazduha.

"Prebaci ga ovamo. MekAjntire, koju frekvenciju koristite ovde?"

MekAjntir mu reče i čovek se udalji.

Dramond pokaza na mapu koju je Đina crtala. "Da vidim šta ste završili."

Đina raširi mapu na stolu.

"Ne, ne, ne," izgovori Dramond.

"Šta nije u redu? Temeljito sam ucrtala. Sve sam pRoverila dva puta ..."

"U tome i jeste problem, što ste temeljiti. Tačno sam vam rekao. Hoću mapu koja je dovoljno ubedljiva za meksičke vlasti." Dramond je povede ka vratima, pokazujući na radnike koji rasčišćavaju drveće.

Đina zakloni oči od sunca i pogleda u pravcu na

N koji je Dramond pokazivao. Što je više drveća sečesj no, sve je bilo očiglednije da su tu bile piramide, hramovi, palate, prestonica nekadašnje imperije Maja. Srce joj je lupalo.

"Od toga zavisi previše stvari," reče Dramond. "Tvoja mapa ne može ..."

Odjednom ga prekide zvuk na radioprijemniku.

"To je vaš poziv," primeti MekAjntir.

"Da li skrembler radi?"

MekAjntir klimnu potvrdno. "Samo pritisnite prekidač."

"Ostanite ovde, neću dugo."

Kada Dramond uće u zgradu, Đina odmahnu glavom isfrustrirano, ljutito i zbunjeno.

"Kučkin sin."

"Tiše malo," upozori je MekAjntir. "Može da te čuje."

MejAjntir je bio u pravu, jer je bila dovoljno blizu vratima, da se moglo čuti. Tada Đina začu povremene izlive besa.

"...Pronađite ženu. Ako Delgado sazna da ne saraduje... uništeno. Sve. Nađi je. Izvrši pritisak. Ne zanima me šta moraš... Ubi ga ako... "

Đina se udalji od vrata, shvativši da treba strpljivo da sačeka.

Dramond silovito otvori vrata i izaće. Bio je spreman da ih i dalje vreća. Ali, ugledao je Rejmonda u safariodeći, i puškom u ruci. Čak i sa te razdalji ne, njegovo uzbuđenje je bilo očigledno.

Dramondov glas joj privuče pažnju.

"Sve ovo," naređivao je. "Suviše ste verno to prikazali. Meksičke vlasti ne smeju da shvate važnost i značaj ovog nalazišta. To na mapi mora da bude mnogo manje, beznačajnije, da ne privuče pažnju, ne sme da izgleda kao nenadoknativ gubitak."

Dramond pokaza na najveći hram, palatu i piramidu na čijem vrhu je bila ogromna zmija. "Za deset dana očekujem da se to sve poravna sa terenom. Čujete li me MekAjntire?" Gledao

je u šefa. "Znate naređenja i plan. Upotrebite buldožere, dinamit. Ako treba, koristite i nokte na rukama. Za deset dana očekujem da ova oprema bude sklonjena. Sravnite to. Dođite do svih ivica. Kopajte. Neka helikopteri izvlače sve. Ne zanima me, kako ćete to da uradite, hoću samo da je gotovo!"

ŠESTI DEO

Aleksandrija, Virdžinija

Na trećem spratu, u stanu, gde se Buhanan nalazio, bilo je bezbedno. Pošto je stigao u Vašington sa Floride, iozvao je svoje kontrolore, iz govornice, i rečeno mu je da bude ispred biblioteke u Kongresu tačno u 15:00. Buhanan je sedeo na stepenicama u to vreme, čovek je prišao i zavezujući pertlu, dobacio mu koverat. Buhanan je otišao do toaleta u biblioteci, otvorio koverat, uzeo ključ i pročitao adresu stana, do kojeg treba da ode i podatke o novom idečtitetu. Sada se zvao Don Kolton. Bio je dopisnik putničkih magazina. Taj poziv je odlično odlično pokriće, pomisli Buhanan, jer po

definiciji, putopisac je uglavnom odsutan, tako da se susedi neće čuditi, što ga ne vićaju. Buhanan je automatski zaključio da će ovaj identitet biti samo privremev, a kada njegovi kontrolori budu imali potrebe za nekom hitnom akcijom, biće poslat ko zna kuda i pod kojim imenom.

Izbegavajući lift, jer su tako manje šanse da nekog sretne, on se pope stepenicama do trećeg sprata. Čuo je muziku iza nekih vrata. Prišao je stanu broj 327, otključao bravu i ušao.

Upalio je svetla, proverio sve prostorije izbegavajući da priće prozoru, potom ugasio svetla, spustio zavese i roletne, ponovo upalio svetla i seo na sofu. Bio je siguran, za sada.

Stan je bio jednostavno, ali bezlično namešten. U dnevnoj sobi je bio radni sto sa kompjuterom i nekoliko magazina, za koje je on navodno pisao. Buhanan napravi sebi kafu i poče da ih lista. Našao je članke sa svojim inicijalima. To je potvrdilo, da je to identitet za sve tajne agente, kojima je potrebna ovakva vrsta pokrića.

Trebalo je da se upozna sa novim karakterom. Počeo je da čita članke i odjednom shvati, da je već prošlo dva sata. Nemoguće da je čitao nekoliko strana dva sata. Da li je zadremao? Glavobolja, koja nije prestajala od udara u Kankunu, se pogoršala.

Ustao je, sipao čašu konjaka, koji je bio u frižideru. Dodao je led i vodu i pitajući se šta prvo da radi, da se istušira ili da pojede nešto. Sutra će morati da odluči šta će sa odećom, jer ona u ormanu je bila premala. Ali, stac nije mogao da napusti bez dogovora sa kontrolorima, a oni su mu u pismu napomenuli, kako će stupiti u kontakt s njim.

Zazvonio je telefon. On otpi gutljaj konjaka. Zvonjava se čula po treći put. Mrzeo je telefone. Namršteno uće u dnevnu sobu i podiže slušalicu.

"Halo." Pokušao je da mu glas zvuči neutralno.

"Don!" začu se uzbuđeni muški glas. "Alan ovde! Nisam bio siguran, da li si se vratio. Kako si?"

"Dobro," odgovori Buhanan. "Odlično."

"Kako je bilo na putu?"

"Poslednja etapa je bila malo loša."

"Da, to si spomenuo i na razglednici, da je bilo malo problema. Ali si izašao s tim na kraj, je l' da?"

"Naravno," potvrdi se Buhanan.

"Slušaj, drugar. Znam da je kasno, ali se dugo ni smo videli. Je si li već nešto večerao? Da izađemo nekuda?"

"Ne," odgovori Buhanan. "Nisam još jeo."

"Š, da svratim do tebe?"

"Da, što da ne."

"Odlično Don. Jedva čekam. Stižem za petnaestak minuta. Razmisli šta hoćeš da

jedeš."

"Neko mesto koje je tamno i ne previše bučno. Možda sa klavirom."

"Čitaš mi misli, Don."

"Vidimo se." Buhanan spusti slušalicu. Čovek je pomenuo razglednicu, on je pomenuo klavir i to su bili prepoznatljivi znaci, koje su bili napisani u pismu, koje je dobio ispred biblioteke Kongresa. Uskoro će početi primopredaja.

Još jedna.

Osećao je bol u slepoočnicama. Pošao je da se umije, ali je prvo iscio čašu konjaka. Petnaest minuta kasnije začulo se zvono. Buhanan pogleda kroz špijunku i vide nižeg, starijeg muškarca sa retkom sedom kosom, u smećoj jakni. Glas mu se nije učinio poznatim preko telefona, pa Buhanan nije ni bio iznenađen, što ne prepoznaje čoveka.

Otvorio je oprezno vrata, jer nije bio siguran da li je to osoba koja ga je kontaktirala. Ali, brzo se razuverio.

"Don, izgledaš sjajno. Nisi napomenuo u razglednicama da si oslabio."

"Dijeta mi je prijala. Ući, Alane. Kad bolje razmislim, i nisam baš raspoložen za izlazak i klavir."

"Kako bilo." Čovek koji se predstavio kao Alan, što je verovatno bio pseudonim, nosio je metalni koferčić. Izgledao je kao poslovni čovek. "Stan je jutros očišćen. Nema "bubica". Kako se osećaš?"

Buhanan slegnu ramenima. Bio je iscrpljen, ali se trudio da to ne pokaže.

"Da li rana dobro zarasta?" upita ga čovek.

"Infekcija je zalečena."

"Dobro je. A kako je glava? Rečeno mi je da si udario..."

"Glupa nesreća," napomenu Buhanan.

"U medicinskom izveštaju stoji da je to potres mozga."

Buhanan klimnu potvrdno.

"I fraktura lobanje," dodade čovek.

Buhanan klimnu ponovo i to pojača njegovu glavobolju. "Udubljena fraktura lobanje. Mali deo kosti je pritisnuo mozak. To je izazvalo potres. Nije tako ozbiljno. U Fort Loderdejlu su me zadržali creko noći u bolnici, na ispitivanju. Onda me je doktor pustio. Ne bi me pustio da ..."

Čovek koji se predstavljao kao Alan, sede . "To stoji u izveštaju. Ali napisano je i da je neophodan skenerski pregled glave, kako bi se utvrdilo da li se posekotina na glavi smanjuje."

"Da li bih ja šetao okolo, da mi je mozak naduven?"

"Ne znam." Čovek ga je posmatrao. "Da li bi? Agenti za specijalne operacije imaju stav, da ne postoji ono što oni ne mogu. Problemi koji bi usporili nekog drugog, izgleda tebi ne smetaju uvek."

"Ne. Misija je na prvom mestu. Ako mislim da bi povreda umanjila moje sposobnosti

za izvođenje misije, ja bih ti rekao."

"Razumljivo. I ako smatraš da ti je potrebno malo odmora, i to bi rekao?"

"Naravno. Niko ne odbija odmor i opuštanje."

Čovek ne reče ništa, samo je nastavio da ga proučava.

Da bi promenio temu, Buhanan upita. "Šta se desilo u Fort Loderdejlu, pošto sam otišao? Da li je situadija rešene na povoljno? Da li su fotografije ...?"

Čovek spusti nogled, otključa svoje koferče i otvori ga. "Ne znam niglta o tome."

Izvadio je fasciklu. "Treba da sredimo neku papirologiju."

Buhanan sede preko puta njega. Instikt ga je upozoravao. Možda je to posledica premora ili stresa. Iz ma kog razloga, iešto u stavu tog čoveka je doprinosilo da se Buhanan oseća nelagodno.

Tokom osmogodišnjeg operativnog rada, Buhanan se sretao sa različitim kontrolorima. Nisu bile neophodne lične simpatije da se posao obavi. Nekada nije ni bilo vremena da se učtivo govori, a nije ni pametno uspostaviti blizak odnos sa nekim, koga možda nikada više nećeš sresti.

Preuzimajući brojne identitete, Buhanan se retko vezivao za ljude koje je sretao. Ali, Sindi i DŽek Dojl su bili izuzetak. Ma koliko se on branio od takvog osećanja, osetio je tugu, iošto je otišao. Zato razume, što kontrolor nije želeo da prenese ništa, što je imalo emotivpu konotaciju.

Nije to razlog, što se Buhanan osećao neprijatno. U pitanju je nešto drugo i on je to povezivao sa lošim iskustvom koje je imao sa Bejljem. Zato je bio naročito oprezan.

"Evo potaisanog primerka," pruži mu Alan papir. "Sada mi daj sva dokumenta na ime Viktor Grant."

Buhanan donese važnu odluku. Nije imao poverenja u ovog čoveka. "Nemam."

"Šta?" čovek iodiže pogled sa papira.

"Morao sam da ostavim dokumenta u kolima, koja sam gurnuo u vodu u Fort Loderdejlu... kako bi vlasti mogle da identifikuju nastradalog, jer neće naći telo ... pa, da mogu da objave da je Viktor Grant mrtav."

"Sve? Ostavio si sve?"

"Vozačku dozvolu, kreditnu karticu, radnu knjižicu. Ostavio sam u novčaniku u jakni. Morao sam da ostavim sve. Policiji bi se učinilo čudnim da su pronašli samo vozačku dozvolu."

"Ali pasoš, Buhanane. Govorim o pasošu. Nisi smeo da ostaviš pasoš. Ne zanimaju nas ostala dokumenta. Svako može da dobije lažnu vozačku dozvolu. Ali lažni pasoš, do ćavola, on je direktno iz Stejt Departmenta. Ako policija odnese pasoš stručnjaku na analizu, biće pitanja, na koja ljudi iz Departmenta neće moći da odgovore. Onda će možda pitanja biti postavljena, čak i nama."

"Morao sam da ga ostavim," lagao je Buhanan. Pasoš je u stvari bio u spavaćoj sobi, u maloj nepromoćivoj torbici, zajedno sa pištoljem koji mu je dao DŽek Dojl. Nije imao nameru da mu kaže da ima pištolj.

"Ako vlasti povedu istragu o Viktoru Grantu, saznaće da je bio u Meksiku. Shvatiće da je morao dole da ima pasoš. Onda će se zapitati, gde je pasoš? Imaju moj novčanik. Imaju kofer ostavio sam ih u kolima. Imaju sve što je posedovao Viktor Grant, osim tela i pasoša. To ne može. Dobar detektiv bi mogao da posumnja da je Viktor Grant falsifikovao svoju smrt i pobjegao sa pasošem iz zemlje: Ali, pošto je pasoš u novčaniku u jakni, vlasti će imati jedan detalj manje, na osnovu koga bi mogli da sumnjaju."

"Pametno, Buhanane," reče čovek. "Ima samo jedan problem."

"Da?"

"Policija nije našla pasoš."

"Šta? Onda je verovatno otplivao."

"Ali novčanik nije."

"Pa, novčanik je teži. Kako mogu da znam šta se Desilo? Meni je narećeno da Viktor Grant nestane. Uradio sam to kako sam najbolje umeo."

Čovek ga je kritički posmatrao.

"Da li su u policiji zbog toga pomislili da nešto nije u redu?" upita Buhanan.

Čovek ga je gledao netremice. "Moraćeš da potpišeš dokument, da nisi predao pasoš."

"Naravno," reče Buhanan. On ga potpisa i vrati papir čoveku koji se predstavljao kao Alan. .

"Sledeći posao." Čovek izvuče veliku fasciklu sa brojnim papirima i spusti je na stočić. Buhanan je gledao u časopise, kataloge, videotrake i raznu poštu. Pošiljke su bile adresovane na nekoliko različitih osoba, Ričard Dana, Robert Čambers, Kreg Mejden i Brajan MekDonald, najčešći pseudonimi, koga je Buhanan koristio, pre nego što je poslat kao Ed Poter u Meksiko.

"Rasčišćavanje," reče čovek.

Buhanan klimnu glavnom. Pod svim imenima koje je nosio, morao je da organizuje i normalan život. Dobijao je poštu, računi su morali da budu plaćani. To je potvrđivalo da te ličnosti zaista postoje. Kada preuzme novi identitet, stari prestaje da postoji i treba rasčistiti sve što je bilo u vezi s njim. Uvek je ostavljao adresu na koju mogu da pošalju poštu koja stiže pošto on "ode", a to je bila adresa neke privatne firme koja je bila u vlasništvu njegovih kontrolora.

"Ima li ovde nešto, što treba proveriti?" upita čovek. "To mora da se utvrdi, ire nego što se stvari zapale."

Buhanan prelista poštu. "Ne. Ove časopise uništite... i kataloge. Ovo..."

Naježio se kada je uzeo razglednicu. "Adresirana je na Pitera Langa. Nisam koristio to ime već šest godina. Gde se zagubila toliko dugo?"

"Nije se zagubila. Proveri pečat. Neko ju je poslao iz Baltimora. ... Prošle nedelje."

"Prošle nedelje?" Buhanan se stresao. "Ko bi želeo da stupi u kontakt sa Piterom Langom, posle šest godine? Ko ga se još seća? Kome je stalo...?"

"To bi i mi voleli da znamo," izjavi Alan, izoštravajući svoj pogled. "I, zašto razglednica, a ne pismo? I, šta znači ta poruka?"

Zbunjen, Buhanan je proučavao. Bila je napisana crnim mastilom, pisanim, preciznim slovima.

Ženski rukopis. Bez imena.

Pet rečenica, neke nepotpune, bez značenja.

Ali, ne i Buhananu. Nije mu ni bio potreban potpis da kaže ko je poslao razglednicu. Jer, ne bi ona tek tako napisala nešto što mogu da vide i njegovi poslodavci. Poštovao je njenu besciljnost.

Ovo je razglednica, koju sam mislila da nikada neću poslati. Nadam se da si zaista mislio, ono što si obećao. Vreme i mesto na kome smo se poslednji put sreli.

Računam na tebe. MOLIM TE.

Buhanan pročita poruku nekoliko puta i pogleda u čoveka koji je suzio oči.

"I?" upita on.

"To je žena koja me je poznavala kao Petera Langa. Bila je propratni detalj."

"Itojesve?"

Buhanan slegnu ramenima.

"Ko je ona, Buhanane?"

"To je bilo tako davno, čak joj se i imena ne sećam."

"Nemoj mi reći da te tvoja čuvena memorija izdaJe."

"Sećam se onoga što je suštinsko. A ona to nije."

"Zašto se nije potpisala?"

"Bila je čudna. Možda misli da je zabavno ili misteriozno, ako pošalje kartu bez potpisa."

"Znači, bez imena na karti, osoba čije si ime, kažeš, zaboravio, i ti znaš ko je?"

"Ona je to često radila. Nepotpisane tajnovite poruke. Nalazio sam ih u kupatilu, na pižami, u fiokama. Rekoh da je bila čudna. Ali je izvanredna. Nisam nikada pročitao ovako elegantnu i zabavnu poruku. Ponosila se uvek svojim lepim rukopisom."

"Opet si u pravu. Igranje karaktera me održava u životu."

"Naravno. Ali, meni je rečeno i da si u stanju da otkineš glavu kontroloru, koji te oslovi tvojim pravim imenom. Ja sam to radio sve vreme od kako sam došao. Trebalo je da insistiraš da te nazivam Don Kolton."

"U tome nema ničeg čudnog. Dok ne dobije dokumenta Dona Koltona i priču o njegovom poreklu, ne mogu da budem on. Ne znam kakvu ličnost da igram."

"Pa, u tom slučaju sam očekivao da insistiraš da te nazivam Viktor Grant."

"Kako mogu?"

"Ne razumem."

"Nemoguće je da me zoveš Viktor Grant. "Ne bih odgovorio."

"Zašto?"

"Jer je Viktor Grant mrtav." Buhanan se naježi, kada je shvatio značaj onoga što je

rekao.

I čovek kojije sebe nazivaG Alan je shvatio značaj tih reči. "Kao što si rekao, nalaziš se u zlatnom kavezu." Otvorio je vrata. "Bićemo u kontaktu."

Razglednica.

Buhanan krenu ka kuhinji i nasu sebi još jedan konjak, doda led i vodu. Otpi veliki gutljaj, bsetivši da mu se grče mišići.

Razglednica.

Da, nisi samo lagao za pasoš. O čemu se radi? Zašto mu nisi rekao istinu?

Jer je previše pitao.

Hej, razglednica je stigla prošle nedelje, na ime čoveka koji nije postojao, već šest godina. To je privuklo njihovu pažnju. Samo je, prirodno, hteo da zna, šta se dešava. Nešto iz tvoje prošlosti može da ugrozi dalje operacije. Zašto mu nisi rekao?

Jer nisam siguran. Jer, da sam znao šta se dešava, možda bi mu i rekao.

Sranje. Istina je u stvari, da se bojiš.

Nikako.

Da. Zbunjen si i uplašen. Svo ovo vreme nisi mislio na nju. I sada, iznenada, bum, vratila se u tvoje misli i ne znaš kako s njima da izađeš na kraj. Ali, jedno je sigurno ne želiš da oni imaju veze s njom.

Buljio je u čašu konjaka, osećajući nadiranje emocija.

Buhanan se nasloni na vrata, dok je poruka odzvanjala u njegovoj bolnoj glavi.

Toliko toga je pošlo pogrešno, da nije znao odakle da počne sa analizama.

Pokušaj da počneš sa onim, zašto si lagao u vezi pasoša.

Ne želim da ih izgubim. Nemam poverenja u njega.

Pa, tu si u pravu. Ovaj razgovor sigurno nije bio kao prethodni. Nije te ništa pitao o onome što si radio. A nije ti dao ni ličnu kartu. Stavio te je na led. To je više ličilo na ispitivanje, samo što se nije interesovao za ...

Ovo je razglednica, koju sam mislila da nikada neću poslati.

Bila je tako besna u noći, kada je odlučila da više neće da ga vidi. Rekla mu je da ni ne pokušava da stupi s njom u kontakt ponovo, a ako joj ikada bude potreban, poslaće mu prokletu razglednicu.

Nadam se da si zaista mislio, ono što si obećao.

Rekao joj je, da bez obzira koliko vremena i prostora ih delilo, sve što treba da uradi, je da ga pozove i on će biti tamo.

Vreme i mesto na kome smo se poslednji put sreli.

Sećao se dobro datuma njihovog rastanka, jer su oko njih bili šareni kostimi, muzika 31. oktobar, noć veštica. Bila je skoro ponoć, u "Kafe d Mondu" u NJu Orleansu.

Računam na tebe. MOLIM TE.

Velikim, štampanim slovima? Možda je time htela da kaže, da ga preklinje.

To nije ličilo na nju.

Bila je u nevolji.

I dalje je buljio u čašu sa konjakom, zamišljajući njenu napetost dok je pisala kartu. Možda je imala samo nekoliko sekundi da je napiše, nadajući se da će mu biti jasno, čak i ako se ne potpiše.

Nije želela da iko drugi osim mene, zna kuda ide i kada.

Preplašenaje.

Čovek koji se predstavljao kao Alan, po izlasku iz Buhananovog stana, počeo kroz hodnik. Kao Buhanan, i on je pošao stepenicama, izbegavajući lift. Ali, on se uputi naviše, i brzo uđe u stan tačno iznad Buhananovog.

U stanu je vladao mrak, ali pošto je zatvorio vrata, začu se klik prekidača i dnevnu sobu obasja svetlost. Guste zavese i spuštene roletne su sprečavale da se svetlo vidi napolju.

U sobi je bilo pet osoba. Visoki, vitak čovek, sede kose, koji je odavao autoritet, imao je držanje kao vojno lice i uvek su ga oslovljavali sa "pukovniče". Sledeći je bio mlađi muškarac, niži, ali mišićaviji, major Putman. Pored njega je stajala zanosna plavuša, tridesetih godina, kapetan Veler. Tu su bila i dva pripadnika obezbeđenja. Pukovnik, major i kapetan nisu mnogo obratili pažnju na Alana kada je ušao, već su zainteresovano posmatrali ekrane, nakonjima se videlo sve, što se dešava u Buhananovom stanu. Pored ekrana, tu su bili i ostali audiovideo uređaji. Zato i nije bilo čudo što je svetlo bilo ugašeno, s obzirom da pukovnik nije želeo da iko drugi vidi šta se tu dešava.

Alan spusti metalni koferčić na sto, pored kutije sa krofnama. Nije bilo ni jedne pepeljare na stolu, jer je pukovnik zabranio pušenje.

"Šta radi od kada sam otišao?" upita Alan. Pošto je bio jedini civil u stanu, nije osećao potrebu da bilo koga oslovljava po činu. Već ga je nerviralo, što pripadnici ove specijalne jedinice sebe smatraju apsolutnom elitom u Agenciji.

Posle pauze, žena, kapetan Veler, odgovori ne odvajajući pogled od ekrana.

"Naslonio se na vrata. Protrljao glavu. Izgleda da ima glavobolje. Otišao je do kuhinje i nasuo piće."

"Još jedno?" upita Alan s negodovanjem.

Ovaj njegov stav je naterao majora Putmana da progovori. "To ne znači ništa.

Alkohol je jedno od njegovih oružja. On ga koristi da razoruža svoje saradnike. Ako ne može da podnese alkohol, podložan je isto toliko napadima napadima, kao da ne zna ni jednu borilačku veštinu."

"To nikada ranije nisam čuo," reče Alan skeptično. "Da je samo moj, zabrinuo bih se. Ali, u ovoj jedinici ništa nije konvencionalno, zar ne?"

Sada se i pukovnik okrenuo. "Kako se usućuješ da nam držiš predavanja?"

"Nisam. Samo sam komentarisao ono što sam zaključio tokom kontrole."

"Mi smo već zaključili," reče pukovnik. "Ako popije ovo piće i uzme još jedno, ja ću biti zabrinut."

"Tačno. Kao da nemamo više ni oko čega da brinemo. Kakve su vaše analize našeg

susreta?"

Pokret na jednom od monitora privuče pažnju svih prisutnih. Svi su gledali u ekran. Buhanana je došao iz kuhinje u dnevnu sobu, seo na sofu, podigao noge na sto, naslonio se i pritisnuo hladnu čašu na obrve.

"Da, sigurno ima glavobolje," reče Alan.

"A možda je samo umoran od stresa i puta," umeša

"Skenerski pregled će nam reći, šta se dešava u njegovoj glavi," zaključio Alan.

"Misliš naravno, na njegov mozak, ali ne i misli," prokomentarisala žena.

"Upravo to. Pitao sam vas, kakvi su vaši utisci."

"Objašnjenje za pasoš je logično," reče major. "Ja na njegovom mestu to možda ne bih uradio, ali zato i nisam na njegovom mestu. Nemam taj talenat za glumu, kao on. Voda će uništiti pasoš i neće ugroziti misiju."

"Ali," ispravi ga Alan, "pasoš nije pronađen."

"Splet okolnosti."

"Naša mišljenja se razlikuju. Ali, to ćemo ostaviti za kasnije. Šta je sa razglednicom?"

"I to objašnjenje je razumno," reče major.

"Ovaj razgovor zvuči kao eho," primeti Alan. "Gubim strpljenje. Ako hoćete sve da zataškate, zašto ste me zvali? Imam ženu i decu koji se pitaju kako uopšte izgledam."

"Da zataškamo?" pukovnikov glas je bio leden. "Gubim strpljenje? Osoba koju posmatramo ovde, zbog koje treba da se osećaš počastvovano, što si ga ispitivao je, bez sumnje, jedan od najboljih tajnih agenata, koje sam imao čast da usmeravam. Preživeo je duže i promenio više identiteta, izbegao opasnosti i ispunio opasnije misije, nego bilo koji tajni agent, za koga sam čuo. On je tako dobar, da moram, sa žaljenjem, da priznam, što uopšte razmišljam o kraju njegove karijere."

O, pomisli Alan, tu smo. Konačno smo stigli do toga. On pokaza na čuvare. "Da li ste sigurni da o tome treba da govorimo pred ...?"

"Oni su odani," reče pukovnik.

"Kao i Buhanan."

"O tome, ne sme ni pitanje da se postavi. Nije njegova krivica što ga je neko prepoznao. Nije se moglo nikako predvideti da će neko, ko je bio u Iraku i Kuvajtu biti to veče i u restoranu u Kankunu. Toje najgora mora za tajnog agenta kada se jedan identitet preklopi sa drugim. A nije se moglo ni predvideti, da je Bejli tako proketo uporan, da će skupiti dokaze tri različita identiteta. Gospode, fotografije. Samo da kućkin sin nije počeo da fotografiše."

Naročito ti i Buhanan zajedno, pomisli Alan.

"Priznajem da sam pogrešio. Zato sam te i poslao da ga ispitaš. Neću sebi nikada više dozvoliti da budemo u direktnom kontaktu. Ali, šteta je načinjena, a i tvoji ljudi su takođe pogrešili. Da je bilo vremena u Fort Loderdeju, doveo bih svoj tim za

praćenje. Umesto toga, morao sam da se oslonim na... Tvoji su mi ljudi garantovali da su našli hotel u kome je Bejli odseo i da su konfiskovali sve fotografije."

"Tu sam informaciju i ja dobio," reče Alan.

"Pa, bila je pogrešna. Nije nađena ni jedna fotografija mene i Buhana. I pre nego što ste Bejliju mogli da ispitajte, bomba prikačena za koferče je eksplodirala."

"Takvo je bilo naređenje," insistirao je Alan. Lokalni odašiljač u koferčetu je trebalo da bude aktiviran, kada ga Buhanan preda Bejliju i on više ne bi bio problem."

"Uproščavaš situaciju, kako bi minimizirao grešku. Naređenje je bilo da se sačeka, jer je postojala mogućnost da se Bejli sretne sa ženom koja je fotografisala.

Eksplodiv Ce4 je odabran, jer je trebalo da se pobrine za oboje."

"Da su se sreli," konstatova Alan. "A šta ako joj je Bejli već unapred platio? I šta da je uzeo novac i bacio torbu?"

"Onda moraš da priznaš, da su tvoji ljudi zanemarili naređenja."

Alan nije odgovorio.

"Pa?" upita pukovnik.

"Istina je da niko nije postupio po naređenju. Bomba je sama eksplodirala."

"Sama...?"

"Stručnjak koji je sastavio bombu sa samoinicijalnim detonatorom ju je podesio na radiofrekvenciju koja se ne koristi u tom području. U stvari, detonator je iniciran sa dve slične frekvencije. Svi ti brodovi u Fort Loderdeju... U stvari, dole više ne postoji frekvencija koja se ne upotrebljava."

"Gospode," uzviknu pukovnik. "Bomba je mogla da eksplodira i kod Buhana, pre nego što je Bejliju dao koferče."

"Ne znam, zašto vas to sada uznemirava. Upravo ste govorili o mogućnosti da uklonite Buhana."

Pukovnik zbunjeno pogleda. Onda shvati. "Ukloniti bez predrasuda. Šta je s tobom? Zar ti misliš da bih ja naredio smrt jednog od mojih oficira koji me je verno služio godinama?"

"Njegova vernost nije dokazana." Alan pokaza na jedan od mnogih ekrana, gde se video Buhanan sa čašom konjaka pritisnutom na obrve. "Nisam siguran da mi je rekao istinu."

"O pasošu?"

"Nisam mislio samo na pasoš. Razglednica. To me brine. Čini mi se, da je to zadržao za sebe. Mislim da je lagao."

"Zašto bi to uradio?"

"Nisam siguran. Ali, po vašem naređenju, pojavljivao se u različitim identitetima, neobično dugo. Doživeo je tešku fizičku traumu u Meksiku. Glava ga očigledno još boli. Možda će uskoro pokleći. Postoje slike na kojima ste zajedno, a mi ne možemo da ih pronađemo. A tu je i žena koja ga je videla s Bejlijem i s vama. Ima mnogo nerešenih stvari. Ako Buhanan "pukne", mislim da nam ne treba još jedan skandal,

poput Hazenfusa."

Alap je mislio na bivšeg marinca Ojgena Hazenfusa, koji je 1986. oboren tokom leta, dok je prebacivao američko oružje pobunjenicima protiv marksista u Nikaragvi.

Hazenfus je u Nikaragvi rekao vlastima da je CIA umešana i to je izazvalo politički skandal, koji je ukazao da je iz Bele kuće vođen rat u Nikaragvi.

"Buhanan nikada ne bi progovorio," izjavi pukovnik. "Ne bi nikada ugrozio našu bezbednost."

"To je verovatno neko rekao i za Hazenfusa, kada su ga zaposlili."

"Do toga ne bi nikada došlo," počeo pukovnik. "Odlučio sam se. Staviću Buhanana u neaktivan status. Polako ćemo ga privići da ne doživi šok. A možda će pristati da obučava druge. Ali, sa njegovim misijama je završeno."

"Sutra, kada ga povedete na skener..."

"Na šta ciljaš?" upita pukovnik.

"Voleo bih da mu se ubrizga sodijumamital i da ga tada ispitamo u vezi one razglednice," reče Alan.

"Ne."

"Ali ..."

"Ne," ponovi pukovnik. "On je moj tajni agent i znam kako bi odreagovao ako bi ga ispitivali pod dejstvom droge. Osetio bi se ugroženi, izdanim a povrh svega, bio bi uvređen. Onda bi imali problem. Najbrži način da nekoga učiniš nelojalnim je pretnja."

"Onda insistiram da se budno prati," reče Alan. "Ima nešto, što me kod njega brine. I ta razglednica mi je još uvek misterija."

"Da ga pratimo?" pukovnik podiže obrve i okrete se ka monitoru, gde ugleda Buhananovu priliku na sofi, kako spava. "To nije problem. Zar to već ne radimo?"

I ne shvatajući da je stavljen u zlatan kavez, Buhanan nije ni bio svestan da je oslovljavan ličnim imenom. Ali, čim je čovek naglasio ono što je radio, čim je Buhanan shvatio da je suspendovan, postao je više nego svestan svog imena. U prethodnih nekoliko godina, skoro uošte nije ni mislio o sebi kao o Buhananu. On se nije samo pretvarao da je osoba, čiji je identitet nosio. On je bio svaki od tih ljudi. Morao je da bude. Najmanja slabost u karakteru je mogla da izazove njegovu smrt. On je ime, Buhanan, skoro toliko potisnuo iz svoje svesti, da ako bi ga neko tako oslovio na ulici, on se čak ne bi ni osvrnuo.

Ali, sada, kada ga je vozio ka bolnici, čovek koji se predstavljao kao Alan, Buhanan se mrštio svaki put, kada bi čuo svoje ime. Osećao se kao kada je prvi put u životu pitao devojkicu za ples, kada je prvi put čuo snimljen svoj glas i kada je prvi put vodio ljubav. Ta iskustva su bila čudna i prijatna, iako je zvuk njegovog imena izazivao kod Buhanana strah. Osećao se ranjivo i izložen opasnosti. Ne zovi me tako. Ako neki ljudi stvarno otkriju ko sam, to će me ubiti.

U Fairfaksu, u državi Virdžinija, na privatnoj klinici koja je sarađivala sa

Buhananovim kontrolorima, ponovo je bio nervozan, jer su ga doktori konstantno oslovljavali njegovim ličnim imenom.

Kako ste, gospodine Buhanane? Da li vas glava još uvek boli, gospodine Buhanane.

Sestra će vas odvesti do skenera, gospodine Buhanane...

Nisu se čak postarali ni da mi obezbede najminimalniju zaštitu identiteta, pomisli Buhanan. Za to ne bi ni trebala dokumenta. Ali, moje pravo ime na zdravstvenom kartonu, koji ostaje na klinici! Razumem da su želeli da zadrže identitet Dona Koltona i za druge, ali mogli su da mi daju bilo kakvo ime. Ovako, ako iko bude upoređivao snimke Viktora Granta i moje, mogu da otkriju sličnost.

Doktor se vratio sa rezultatima. "Dobre vesti. Rana se značajno smanjuje, gospodine Buhanane."

Ako me još jednom nazove, ja ću

"I nema indikacija da je neki nerv oštećen. Podrhtavanje vaše desne ruke je prestalo. Čini mi se da je to ipak bilo prouzrokovano metkom u ramenu."

"A šta je sa mojom glavoboljom?"

"Posle potresa mozga, glavobolje su uobičajene. To me ne brine."

"Pa, ne boli vas."

Lekar nije odreagovao na ovu opasku. "Mogu da vam prepisem nešto za smirenje bolova, ako želite."

"Nešto, gde na pakovanju piše, "Ne upravljati vozilima dok ste pod terapijom,,"?"

"Tačno."

"Ne, hvala, radije ću se zadržati na aspirinu," od govori Buhanan.

"Kako želite. Dođite ponovo za nedelju dana, to je drugi novembar, na kontrolu. U međuvremenu, budite oprezni. Nemojte ponovo da povredite glavu. Ako imate ikakvih problema, obavestite me."

Ovo je razglednica koju sam mislila da nikada neću poslati.

Problema? pomisli Buhanan. Probleme koje ja imam, vi ne možete da razrešite.

"Hoćeš li mi reći šta se dešava?" upita Buhanan dok su se vozili natrag ka Aleksandriji. Pozni oktobarski dan je bio siv, kišovit. .

Čovek koji se predstavljao kao Alan ga pogleda, potom se ponovo skoncentrisa na vožnju. "Ne znam na šta misliš."

"Zašto ste me ovako razotkrili?"

Čuo se ravnomeran rad brisača. "Razotkrili? Zašto tako misliš...?"

Buhanan je buljio u njega.

Čovek upali farove.

"Pa, nije mnogo ostalo," reče Buhanan. "Ti izbegavaš odgovor. Šta ćeš sledeće da uradiš? Da upališ radio ili ćeš početi da menjaš ulje?"

"O čemu govoriš, Buhanane?"

"Baš o tome. O mom imenu. Koristi se otvoreno, prvi put za ovih osam godina. Zašto

se to čini?"

"Rekao sam ti sinoć. Vreme je da se odmoriš."

"To ne opravdava kršenje osnovnih pravila."

"Pa doktor je osoba od poverenja."

"To je bilo nepotrebno kršenje," reče Buhanan. "On sigurno nije morao da zna moje pravo ime, da bi mi pregledao glavu na skeneru. Pomenuo je i ranu u mom ramenu, a nije je ni pogledao, niti sam mu ja pomenuo. Šta mu je još rečeno, što nije morao da zna? Kako sam povređen?"

"Naravno da mu to nije rečeno."

"Sigurno. Mogu da se opkladim. Nije u pitanju samo odmor i zlatni kavez.

Suspendovan sam. Je l' da?"

Čovek je gledao u put.

"Postavio sam ti pitanje. Da li sam suspendovan?"

"Ništa ne traje večno, Buhanane."

"Prestani tako da me zoveš."

"A kako da te zovem? Ko misliš, uopšte da si?"

Buhanan oseti bol u glavi. Nije morao da odgovori.

"Tajni agent, tvog kova i iskustva, bi mogao da bude odličan trener," reče Alana.

Buhanan je i dalje ćutao.

"Nisi valjda očekivao da budeš, operativac, tajni agent celog života?"

"Nikada nisam o tome razmišljao."

"Ma hajde," reče čovek. "To ipak ne mogu da verujem."

"Mislio sam upravo ono što sam rekao. Ja bukvalno nikada o tome nisam razmišljao. Tokom svake misije sam mislio samo kao lik koga sam šrao. Da sam razmišljao o penziji tokom misija, napravio bih grešku. Zaboravio sam, ko sam zapravo. To je jedini način da shvatiš koliko je život kratak i da je penziju teško planirati."

"Pa, bolje da sada o tome razmisliš."

Buhanan je osećao bol u talasima. "Zašto mi ovo radite? Nisam ništa zabrljao. Ništa nije bila moja krivica. Savršeno sam sve kompenzovao. Ni operacija nije ugrožena."

"Ali, mogla je da bude."

"Ni to ne bi bila moja krivica," primeti Buhanan.

"Ne govorimo o krivici. Pričamo o onome što se desilo i što je moglo da se desi.

Možda te sreća napušta. Krajnja granica je tridesetdruga godina. U ovoj igri si već senior. Osam godina! Čoveče, zapanjujuće je da si uopšte živ. Vreme je da se povučesh."

"To što sam živ, dokazuje samo koliko sam dobar. Ne zaslužujem..."

Kiša je dobovala po krovu kola.

"Da li si ikada video svoj dosije?"

Uprkos bolu, Buhanan odmahnu glavom.

"Da li bi želeo?"

"Ne."

"Psihološki profil je vrlo dobro obrađen."

"Ne zanima me."

"Okarakterisan si kao "asocijalna osoba"."

"Rekoh ti, ne zanima me."

"Ja nisam psiholog, ali u drsijeju ima dosta logičnih stvari. Ti ne voliš sebe. Radiš sve, samo da se ne suočiš sa samim sobom. Rascepljen si. Poistovećuješ se sa ljudima i objektima oko sebe. Objektiviziraš. Ti ... otuđio si se."

Buhanan je gledao u kola i kišu.

"U prosečnom društvu, taj uslov bi bio obavezujući," nastavio je čovek. "Ali, tvoji treneri su shvatili sinoć koga imaju, kada su izvukli tvoj dosije iz kompjutera. Još si u srednjoj školi pokazao talenat, možda je bolji izraz neodoljivu potrebu, za glumom. Tvoji specijalni operativni komandanti su o tebi napisali sjajne izveštaje i preporuke. Uzimajući u obzir jedinstvenost tvoje ličnosti, upućen si na specijalne obuke."

"Ne želim više da slušam o tome," pobuni se Buhanan.

"Ti si idealan tajni agent. Nije ni čudo što si odigrao tolike karaktere za osam godina i što su tvoji komandanti smatrali da si u stanju to da obaviš a da ne pukneš. DA! A ti si već puk"o. Radeći kao tajni agent, ti si se lećio. Toliko si mrzeo sebe, da bi uradio sve, sve bi podneo, samo da budeš neko drugi."

Buhanan pruži ruku i steže čoveka za desnu nadlakticu.

"Hej," pobuni se on.

Buhanan ga stegnu još jače.

Čovek se razdra. Drhteći od bola, počeo je da gubi kontrolu nad kolima i gume su klizile po mokrom putu. Ostali vozači su ablenovali i svirali.

"A sada će ovako da funkcioniše," počeo Buhanan, "ili ćeš ućutati, ili ćeš osetiti kako izgleda gubljenje kontrole nad kolima, dok voziš osamdeset na sat."

Čovek je posiveo. Usta su mu bila otvorena, znoj mu je nakvasio čelo? dok se borio da povрати kontrolu nad volanom. Potom je klimnuo.

"Dobro," prihvati Buhanan. "Znao sam da možemo da se razumemo." Popuštajući stisak, on se uspravi u sedištu.

Čovek promumla nešto. "Šta?" upita Buhanan. "Ništa," odgovori on. "Tako sam i mislio." Ali, Buhanan je znao, šta je čovek rekao. , Zbog tvog brata.

"Šta radi sad?" upita čovek koji se predstavlja kao Alan, kada je ušao u stan iznad Buhananovog.

"Ništa," reče mišićavi major Putnam. Pio je kafu i gledao u monitor. Opet je na sebi imao civilno odelo.

"Pa, mora nešto da radi." Alan pogleda po stanu.

Pukovnik i kapetan Veler nisu bili tu.

"Ništa. Mislio sam da će sebi nasuti piće, otići do spavaće sobe, gledati TV i raditi vežbe. Ali, on je samo legao na sofu. Evo ga. Tu je od kako si otišao.

Ništa ne radi."

Alan se približi monitoru. Masirajući svoju nadlakticu, gledao je u Buhananovu priliku. "Gospode."

Buhanan je nepomično sedeo i buljio u stolicu ispred sebe.

"Gospode," ponovi Alan. "On je šizofren. Da li pukovnik zna to?" "Nazvao sam ga." "I?"

"Treba i dalje da ga pratimo. O čemu ste pričali?

Kada je ušao, izgledao je..."

"O tome nismo govorili."

"Ne razumem."

"O njegovom bratu."

"Isuse," reče major. "Zar ne znaš da se o tome ne sme govoriti."

"Hteo sam da ga testiram."

"Pa, verovatno si i dobio odgovarajuću reakciju."

"Da, ali ne onu, koju sam želeo."

Buhanan se setio priče o magaretu između dva plasta sena. Ne mogavši da se odluči ni za jedan plast, magare je umrlo od gladi.

Mogućnost izbora zavisi od određenih uslova, ali bez toga, čovek se može osetiti nemotivisano, kao što je sada bio Buhanan.

NJegov brat.

Buhanan se toliko trudio da zaboravi sećanja na događaj koji je uticao na njegovo džonašanje. Više puta je to pomislio. U retkim trenucima slabosti, kasno noću, osećao je košmar koji se kroz mrak prikrađao iz podsvesti. Onda mu je bila potrebna sva snaga da podigne zid mentalnog negodovanja, pomoću koga će odbiti da prihvati neprihvatljivo,

Čak i sada, sećanje je bilo samo delimično.

NJegov brat.

NJegov divni brat.

Dvanaest godina.

Slatki Tomi.

Biojemrtav.

A ongaJeubio.

Buhanan je imao osećaj da je zarobljen u ledu. Nije mogao da se pomakne. Sedeo je na sofi, telo mu je bilo hladno, paralisano. Buljio je u stolicu ispred sebe, ne primećujući je. Nije bio svestan ni vremena, kao kategorije.

Pet sati.

Šest sati.

Sedam sati.

U sobi je zavladao mrak. Buhanan je i dalje buljio.

Tomije mrtav. I on ga je ubio.

Krv.

Vukao je Tomijevo tanano telo, pokušavajući da ga oslobodi. Tomijevi obrazi su bili potpuno bleedi. Jedva je disao. Iz usta mu je izlazila tečnost. Ali, to nije bila voda. To je bila...

Krv.

"Boli. To tako boli."

"Tomi, o bože, žao mi je. Nisam hteo."

Gurnuo sam ga.

Nisam ni pomislio da bi mogao da izgubi ravnotežu i padne. Nisam znao da je dole bila rupa.

Građevinska skela. Letnje večer. Dva brata u avanturi.

"To tako boli!"

"Tomi!"

"Ne boli više."

"Tomi!"

Koliko krvi.

Buhanan je imao petnaest godina.

Još uvek šizofren, sedeo je na sofii, buljio u tamu, pokušavajući da se odbrani od nadirućih uspomena. Iako je bilo sveže, znoj mu je oblio lice. Previše, pomisli. Nije se prisećao svih ovih detalja od Tomijeve sahrane i tog leta, koje je tako sporo prošlo...

Buhanan nije mogao da se oslobodi slike Tomijevih krvavih grudi. "Ja sam kriv." "Ne, to ti nije bila namera," govorila je Buhanova majka.

"Ubio sam ga."

"To je bio nesrećan slučaj," ponavljala je Buhanova majka.

Buhanan joj nije verovao i skoro bi poludeo da nije pronašao sredstvo da se zaštiti. Odgovor je bio zapanjujuće jednostavan. Postao je neko drugi.

Asocijalna osoba. Buhanan je zamišljao sebe kao poznatog sportistu, rokzvezdu, popularnog glumca. Počeo je da čita romane, sa čijim likovima se poistovećivao.

Tog avgusta je otkrio dramsku sekciju u školi, i zbog potrebe da zaštiti sebe, preuzimao je tuđe identitete, što mu je omogućavalo da pobegne od samog sebe.

Onda je, posle srednje škole, možda zbog dokazivanja ili samokažnjavanja, otišao u vojsku, i to ne u bilo koji rod, već se priključio specijalnim snagama. Ime govori sve,

specijalan, poseban. Hteo je da se žrtvuje. Nadao se da će susretom sa brojnim smrtnim slučajevima, zaboraviti onaj jedan.

Buhanan je bio čovek, kojem su očajnički bili potrebni tući identiteti. Okarakterisan je od strane komandanata, kao budući tajni agent, koji će dugo biti nenadmašan. A sada su ga razotkrivali i rušili mu sve štitove, zahvaljujući kojima je bio tako uspešan agent.

Buhanan? Ko je, do đavola u stvari on bio? DŽim Kraford je bio čoveka koga je on jako dobro shvatao. I Eda Potera i Viktora Granta. Za svakog od njih je smišljao detalje, znao je kako se svaki od njih oblači i šta voli da jede, ali i kakav tip žena im se dopadao...

A ko je bio Buhanan? I on, kao i njegovi kontrolori su o njemu mislili samo kao o poslednjoj ličnosti koju je predstavljao. Bezlično. Posle osam godina i preko stotinak "uloga", Buhanan nije znao kakav je on sam bio. Kako se ponašao dok govori? Kako je hodao? Koju muziku, hranu, odeću je voleo? Da li je bio religiozan? Čime se bavio?

On u stvari nije ni želeo da zna, ko je Buhanan. Priča o magarcu i plastovima sena je bila njegova priča. Bio je paralisano.

Samoodbrana je bila nešto drugo zaštitnički instikti. Sedeći u mračnoj sobi, začuo je zvuke, okretanje ključa u bravi na ulaznim vratima. Telo mu više nije bilo ni hladno, ni nepokretno. Adrenalin je proradio.

Začu se kvaka. Buhanan se povuče u spavaću sobu, shvativši da neko ulazi u stan. Čuo je prekidač, video svetlo koje se rasulo, osetio mekane korake.

Obuzela ga je napetost.

"Buhanane?" Glas mu je bio poznat. To je bio čovek koji se predstavljao kao Alan. Ali, zvučao je zabrinuto. "Buhanane?"

Buhanan nije želeo da se odazove na to ime. Ipak je izašao iz sobe, ali je stajao u senci.

Alan se okrenu a izraz lica je odavao iznenađenje i zabrinutost.

"Zar ne znaš da se prvo pokuca?" upita Buhanan.

"Pa,..." Alan počea svoju desnu ruku. "Mislio sam da spavaš i ..."

"I odlučio si da se osećaš kao kod kuće, dok se ne probudim?"

"Ne," reče Alan. "Nije baš tako."

"A šta je onda?" Čovek je inače bio samouveren, ali sada je odavao nesigurnost.

"Šta se dešava?"

"Samo sam hteo da proverim, da li si dobro."

"A, zašto ne bih bio?"

"Ti, pa, bio si uvrećen u kolima..."

"Štajoš?"

"Ništa. Samo... Izgleda da sam pogrešio."

Buhanan izađe iz tame. Približavajući se, primetio je Alanov nervozni pogled ka

ćošku.

A, pomisli Buhanan. Mesto se prisluškuje i to ne samo mikrofona. Tu su i skrivene kamere, ne veće od vrha igle.

Kada je Buhanan juče stigao, osećao se kao na nebu. Nije imao razloga da sumnja u namere svojih kontrolora, pa nije ni proveravao da li je mesto ozvučeno. Posle sinoćnjeg razgovora sa Alanom je bio uznemiren zbog razglednice, da se nije setio da proveriti stan. Šta im je cilj? Osim Alana, on ni sa kime nije više mogao da razgovara. Čemu mikrofoni?

Ali, videopraćenje je nešto drugo. I mnogo ozbiljnije, pomisli Buhanan. Nešto ih je toliko zabrinulo, da žele da vide svaki moj korak.

Ali šta? Šta je moglo da ih uplaši?

Za početak, bio sam šizofren, tokom popodneva i večeri. Onaj ko me je posmatrao, mora da se preplašio. Poslali su Alana da proveriti da li sam krahirao. Alan izgleda sada razmišlja da li sam toliko poremećen, da će morati da izvuče pištolj.

U međuvremenu, kamere prenose svaki moj pokret. Ali, Alan ne želi da je to znam. Buhanan se oseti slobodnim. Osećaj" da je na bini mu je pružio neophodnu motivaciju, da glumi sebe.

"Kucao sam," izgovori Alan. "Pretpostavljam da nisi čuo. Pošto ne smeš da napuštaš stan, pitao sam se, da li ti se nešto desilo." Alan je sada izgledao manje nervozno. "Ta povreda na glavi. Možda si se opet povredio. Možda si se okliznuo pod tušem, ili slično. Zato sam došao da proverim. Propitivao sam mnoge operativce ovde, zato imam ključ.",,

"Pretpostavljam da treba da sam počastvovan što se brineš."

"Hej, s tobom baš nije lako izaći na kraj." Alan je trljao desnu nadlakticu. "Ali, ja obavljam posao i pazim na ljude koji su mi dodeljeni."

"Slušaj," reče Buhanan. "Za ono jutros u kolima, ... Žao mi je."

Alan slegnu ramenima.

"Mnogo toga se izdešavalo. Pretpostavljam da imam problema oko navikavanja da nisam pod pritiskom."

Alan ponovo slegnu ramenima. "Razumljivo. Ponekad agenti osećaju pritisak, čak i kad je nestao."

"Kada već govorimo..."

"O čemu?"

"Pritisku."

Buhanan ga je osećao u grudima. Pokazao je na kupatilo, ušao, zatvorio vrata i otkopčao šlic.

Pretpostavljao je i da je u kupatilu jedna kamera, ali to mu nije smetalo. Čak i da je bio zabrinut, ne bi dozvolio da se to vidi. To ga ne bi sprečilo da obavi fiziološke potrebe.

Sad mu je trebalo malo vremena, da se skloni od Alana. Morao je da razmisli.

Ovo je razglednica koju sam mislila da nikada neću poslati. Nadam se da si zaista mislio, ono što si obećao. Vreme i mesto na kome smo se poslednji put sreli.

Računam na tebe. MOLIM TE:

Buhanan izaće iz kupatila. "Sinoć si pominjao odmor i relaksaciju."

Alan ga pogleda sumnjičavo. "Tačno."

"Pa, ti ovo nazivaš odmorom i relaksacijom? U ovom kavezu?"

"Rekao sam ti, Don Kolton treba da bude nevidljiv. Ako počneš da se šetaš, susedi mogu da pomisle da si ti on, i kada se sledeći Don Kolton pojavi, postaće sumnjičavi."

"A šta ako odem odavde? Ja. Buhanan. Na odsustvo. Nisam ga imao osam godina. Ko bi primetio? Koga bi se ticalo?"

"Na odsustvo?"

"Pod mojim pravim imenom. Možda bi bilo dobro, da budem neko vreme ja."

"Ja o tome ne mogu sam da odlučim."

"Razgovaraj sa pukovnikom," preporuči mu Buhanan.

Alan ga je i dalje zainteresovano nosmatrao. "Kuda bi otišao? Pošto nemaš pasoš, ne možeš da napustiš zemlju."

"Ne bih naištao zemlju. Išao bih na jug. NJu Orleans. Za dva dana je noć veštica. A tada je sjajno u NJu Orleansu."

"Čuo sam za to," priseti se Alan. "U stvari, čuo sam da se u NJu Orleansu uvek može sjajno zabaviti."

Buhanan klimnu glavom. Zahtev će mu biti odobren.

Ali, neće ići kao Buhanan.

Nikako, pomisli.

Vratiće se šest godina unazad.

Biće osoba koja je bio tada. Pre stotinak života.

Srećan čovek, koji je voleo džez, sirup od mentola, crveni pasulj sa pirinčem.

Karakter pilota, po imenu Piter Lang, koji je imao tragično ljubavno iskustvo.

Ovo je razglednica, koju sam mislila da nikada neću poslati.

SEDMI DEO

Piloti, čak i ako se ne bave samo time, moraju da lete. Ali BuhananLang je vozom otišao za NJu Orleans, jer taj način putovanja ima više prednosti. Mogao je da se odmori, a i traje duže, a on nije imao ništa drugo u NJu Orleansu da radi do večernjeg susreta. Taj grad je jako dobro poznao, Francusku četvrt, Garden Distrikt i sva egzotična mesta, naročito groblja. Piter Lang je bio fasciniran grobljima. Posećivao ih je kad god je imao vremena. Buhanan nije sebi dozvoljavao da analizira uzroke. Jedan od glavnih razloga što je pošao vozom je, da tu nije bilo rentgenske kontrole niti metalnih detektora, a on je sa sobom nosio "beretu" od 9 mm koju je dobio od DŽeka Dojla. Sa sobom je imao i pasoš Viktora Granta. Zbog svoje zbunjenosti a rastućeg nesporazuma sa poslodavcima, Buhanan je bio srećan što je "lagao u vezi pasoša i što nije pomenuo da ima pištolj kod sebe. Sa te dve stvari je imao izbora. Obezbeđivale su mu potencijalnu slobodu. NJegova priča je očigledno bila, dovoljno ubedljiva, inače mu kontrolori ne bi dali novac i dokumenta sa njegovim pravim imenom, niti bi mu dozvolili da počne na put.

Na železničkoj stanici u Vašingtonu je kupio džepnu knjigu, ali je skoro nije ni pogledao. U vozu je masirao svoje čelo, delimično zbog bole a delom da bi poboljšao koncentraciju.

Piter Lang. Morao je da se seti svega. Trebalo je ponovo da bude Piter Lang. Pretvaranje, da je pilot i nije problem, jer je Buhanan i bio pilot. To je bila jedna od nekoliko veština, koje je savladao tokom obuke. Za taj lik je bio pravi ekspert. Ali, problem je setiti se Piterovih karakteristika. Buhanan nikada nije zapisivao najbitnije odlike brojnih karaktera, jer bi to moglo da bude iskorišćeno protiv ljege. Morao je da se oslanja na svoje pamćenje, a bilo je toliko misija i ličnosti koje je sretao, tako da je morao maksimalno da se napregne.

Piter Lang.

Buhanan je u NJu Orleansu predstavljao pilota koji za naftnu kompaniju prevozi opremu i tehničare na razna područja u Centralnoj Americi. Suština njegove misije je bila da prevozi savetnike specijalnih snaga u civilu, na tajne aerodrome u prašumi Nikaragve, gde su obučavali kontrapobunjenike marksističkog režima. Godinu dana pre toga, 1986. kada je Ojgen Hazenus oboren prevozeći municiju pobunjenicima, rekao je nikaragvanskim vlastima da pretpostavlja da radi za CIAu. A pri tom je Kongres striktno zabranio CIAi da ima bilo kakve veze sa Nikaragvom. Ova izjava je doprinela da mediji stvore politički skandal u kojem je CIA stalno ponavljala da nema nikakve veze sa Hazenusom. Pošto su ga zaposlili preko posrednika i pošto je Hazenus1 kasnije to porekao, CIA je izbegla sramotu, ali Nikaragva je i dalje bila osetljivo područje, iako je predsednik Regan izdao naredbu kojom se suspenduje odluka Kongresa i kojom se odobrava pomoć pobunjenicima. Pošto ta naredba nije

omogućavala pomoć u vojnicima, Buhanan je dole prevezio ljude, koji su kao i on, nosili civilno odelo. Kao i Buhanan i oni su imali lažne identitete i dokumenta i nije ih bilo moguće povezati sa Vojskom Sjedinjenih Američkih Država.

S obzirom da su NJu Orleans i Majami dva grada , koja su najviše povezana sa dostavljanjem pomoći kontrašima, novinari su se izuzetno interesovali, šta avioni privatnih firmi prevoze u zemlje Latinske Amerike. Avion, koji je po rasporedu trebalo da isporuči opremu u El Salvador, Honduras i Kosta Riku, van ragaoreda je sletao u Nikaragvu, gde je ostavljao ljude i opremu. Svaki novinar, koji bi dokazao ovu nezakonitu umešanost vojske Sjedinjenih Država, bio bi kandidat za Pulicerovu nagradu. Zbog toga je Buhanan morao da bude jako oprezan, pri stvaranju svog imidža. Jedna od tehnika je bila, da od svojih kontrolora zatraži suprugu, ženu, koja bi i poslovno zajedno radila sa suprugom, koja je volela da leti i umela da govori španski, mogla je da bude i španskog porekla, ali samo da ne privlači pažnju zbog čestog putovanja u Latinsku"Ameriku. Buhananova namera je bila da odvuče pažnju novinara i da im razbije svaku sumnju da ima nešto sa Nikaragvom. Jer, oni su verovatno mislili da niko nije toliko lud sa svojom ženom da leti na ratno područje. Žena koju su njegovi kontrolori obezbedili je zaista bila španskog porekla.

Atraktivna, pametna žena, po imenu Huana Mendez, imala je dvadesetpet godi: na. Roditelji su vodili poreklo iz Meksika. Kao poručnik u obaveštajnoj službi, odrasla je u San Antoniju u Teksasu. Piter Lang je bio takođe iz San Antonija i Huana je bila tu, da pripomogne ako on ne zna nešto u vezi tog grada.

Buhanan je bio četiri meseca Piter Lang, što je bio jedan od najdužih naimenovanja. Tokom tog vremena, živeo je zajedno sa Huanom u stanu u Francuskoj četvrti. I on i Huana su bili svesni opasnosti da se emocionalno vežu za partnera koji je bio tajni agent. Pokušali su da to obave strogo profesionalno. Izuzetno su se trudili da na njih ne utiču intimnosti, kao što su ručaku dvoje, korišćenje istog kupatila, deljenje iste spavaće sobe. Nisu ni jednom vodili ljubav. Nisu bili toliko nedisciplinovani. Ali, i pored toga, efekat je bio isti. Seksualne aktivnosti su samo deo a često mali, ponekad ni to u uspešnom braku. Oni su svoje uloge igrali tako dobro, da su na kraju priznali da su se stvarno osećali kao da su venčani. Noćima je slušao njeno nežno disanje, postao je skoro zavisn od njenog mirisa, koji ga je podsećao na cimet.

Zajedno su preživeli stresne situacije. Tokom borbenog okršaja u Nikaragvi, Buhanan ne bi nikada stigao do aviona, da mu ona nije pružala odstuinicu, pucajući u pravcu prašume. Uspeo je da uđe u avion i ona je pucala iz M16 dok nisu poleteli. To su bile situacije koje zbližavaju ljude do kraja života. Buhanan je to osetio u društvu muškaraca. Ali, u toj četvoromesečnoj misiji je osetio zahvalnost prema ženi i shvatio da je toliko dobro odigrao svoju ulogu, da se u nju čak i zaljubio.

A nije smeo. Očajnički je pokušavao da potisne to osećanje. I nije mu pošlo za rukom. Čak ni tada nisu imali seksualni odnos. Uprkos snažnom iskušenju, nisu prekršili profesionalnu etiku. Ali su prekršili drugo pravilo, ono koje je upozoravalo

da ne zamene dodeljene uloge sa stvarnošću, iako Buhanan nije ni verovao u to pravilo. A to mu se upravo dogodilo. Jer, dok je on predstavljao nekoga, ta osoba je bila stvarnost.

Jedne noći, dok je Buhanan gledao tvprogram, Huana se vratila iz prodavnice. Na licu joj se videla zabrinutost.

"Je si li dobro?" prišao joj je brižno. "Da li se nešto desilo?"

Kao odgovor, ona prvo spusti kese koje je donela. Onda je shvatio da to nije bio pravi razlog njenog neraspoloženja. Posmatrala je namflet koji je rekla mirao džezkoncert i koji joj je uručen na ulici. Kada mu ga je pružila, Buhanan vide malo slovo h u uglu, što je bio signal za je operacija završena.

Biće rasioređeni pa druge zadatke.

Tog trenutka, Buhanan je bio svestan njenog lepog, ovalnog lica, meke tamne kože i čvrstih grudi, koje su se nazirale ispod bluze. Poželeo je da je zagrlji, ali je bio suviše disciplinovan.

Huanin, uglavnom razdragan glas, je zvučao napeto. "Pretpostavljam da će nas ponovo rasporediti. Ništa ne traje večno, zar ne?"

"Da odgovori on suvo.

"Pa,... Da li će nas rasporediti zajedno?"

"Ne znam."

Ona klimnu glavom.

"To skoro nikada ne rade."

"Da," potvrdi Huana.

U noći pre nego što su se rastali, prošetali su kroz Francusku četvrt. Bila je noć veštica, i stari deo grada je bio festivalski okićen. Prolaznici su nosili kostime, igrali su, pevali i pili. Cez se mogao čuti na svakom ćošku.

Ušli su u "Kafe d Mond", poznati restoran sa mlečnim specijalitetima. To oktobarsko veče je bilo prijatno, kiša se osećala u vazduhu, a sa Misisipija je dolazio prijatan povetarac. Buhanan se ne seća, ko je započeo razgovor i kako, ali raspravljali su da li je to kraj ili će nastaviti da se vide i posle misije. I kada se Buhanan direktno susreo sa tim pitanjem, odjednom je shvatio koliko je to apsurdno. Sutra, Piter Jjang više neće postojati. I kako je onda mogao da nastavi odnos sa svojom ženom, koja takođe sutra više neće postojati?

Buhanan joj je pažljivo saopštio da njihovi karakteri prestaju da postoje i Huana ga je posmatrala kao da govori kineski.

"Ne zanima me ko smo bšš," rekla je. "Ja govorim o nama."

"Ija."

"Ne," usprotivila se. "Ti ljudi ne postoje. Mi po stojimo. Sutra počinje stvarnost.

Mašti je kraj. Šta ćemo onda da radimo?"

"Volim te," rekao je.

Ona se strese i uzdahnu. "Koliko sam samo čekala da to čujem... Nadala se... Ne

znam kako se to desilo, ali se tako osećam. Volim te."

"Hoću da znaš, da si za mene oduvek bila nešto posebno," izjavio je Buhanan.

Huana ga je posmatrala ne trepnuvši.

"Hoću da znaš," nastavio je Buhanan, "Da ..."

Konobar se približio i on je zastao. Čim se udaljio, Huana se naslonila na sto, približivši se Buhananu. Njen glas je odavao zabrinutost. "O čemu to govoriš?"

"... da ćeš za uvek ostati nešto posebno. Ako ti ikada zatreba pomoć, ako ima nešto što ja mogu da uradim..."

"Čekaj malo." Huana izoštri pogled, njene oči zasvetlucaše. "Ovo zvuči kao zbogom."

"...Biću tamo. Bilo kad, bilo gde. Ti samo treba da mi javiš. Za tebe bih sve učinio."

"Đubre jedno," uzviknula je.

"Šta?"

"To nije pošteno. Dobra sam kada rizikujem život zbog tebe i kada ti treba potpora. Ali nisam dovoljno dobra da posle ..."

"Nisam to mislio," reče Buhanan.

"A sa čime to onda ima veze? Voliš me, a rastajemo se."

"Nisam hteo da se zaljubim. Ja ..."

"Kada čovek voli ženu, on je ne napušta, osim ako misli da ga nije dostojna."

"Slušaj me..."

"To je zato što sam španskog porekla."

"Ne. To nema nikakve veze. To je ludost. Molim te. Samo me saslušaj."

"Ne, ti slušaj. Mogla bih da budem najlepša stvar koja ti se desila u životu. Ne dozvoli sebi da to izgubiš."

"Ali, sutra ću morati."

"Morati? Zašto? Zbog ljudi za koje radimo? Do đavola s njima. Oni očekuju da ponovo potpišem ugovor. Ali, ja to neću."

"Nisu oni u pitanju," počeo Buhanan. "Već ja i ono što radim. Posle ovoga, ne možemo da budemo ni u kakvim odnosima, jer ja neću biti ista osoba. Biću stranac."

"Šta?"

"Biću drugačiji."

Buljila je u njega, shvatajući polako o čemu govori. "Izabrao si svoj posao umesto ...?"

"To je sve što imam."

"Ne," zaključio je Huana. "Mogao si da imaš mene."

Izgledala je šokirano.

"Uvek ću ti biti prijatelj," rekao je Buhanan. "Zapamti to. Kunem se. Ako ti ikada bude potrebna pomoć, ako budeš u nevolji, samo reci, i bez obzira koliko vremena do tada proće, bez obzira koliko daleko ja bio,..."

Huana ustade, stolica zagreba betonski pod. Ljudi su ih posmatrali.

"Ako mi ikada budeš trebao, poslaću ti prokletu razglednicu."

Skrivajući suze, izletela je iz restorana.

Tada su poslednji put razgovarali. Kada se vratio u stan, ona ga je već napustila. Ostao je budan čitave noći, sedevši u mraku i buljeći u zid koji je bio nasuprot kreveta, koji su delili.

Isto, kao što je sada buljio u prozor voza koji je brzo prolazio.

Ponovo je to uradio, zaključio Buhanan.

Postao je šizofren. Trljajući bolnu glavu, imao je osećaj da se vraća iz daljine. U kupeu je bilo mračno. Koliko dugo li je ...?

Pogledao je na digitalni pilotski sat, Pitera Langa, i video je da je već prošlo deset sati. Vašington su napustili oko podne. Voz je već prošao kroz Virdžiniju i sada je verovatno u Cordžiji. Bio je zaianjei. Šta se to dešava s njim?

Ustao je, upalio svetlo i navukao zavese. Uzeo je dva aspirina, nokušavajući da se vrati u vreme pre šest godina. Morao je ponovo da postane Piter Lang. Ali je morao i da funkcioniše. Posle svega, i ovaj iut za NJu Orleans nije bio samo zbog Huanine razglednice, već i zbog neophodnosti da odredi svoj dalji smisao života.

Huana. Koliko je morao da se usredsredi da se seti osobina Pitera Langa, toliko mu je trebalo pažnje da posveti i Huani. Sada ima tridesetjednu. Pitao se da li je još uvek onako vitka i zategnuta. Prošla je razne treninge u vojsci i imala je atletsku ali istovremeno čvrstu konstituciju. Da li je i sada njena crna, gusta kosa, kratka? Imao je želju da joj prođe prstima kroz kosu. Da li njene tamne oči još uvek svetlucaju i da li su joj usta onako senzualna?

Koji je pravi motiv njegovog vraćanja? pitao se. Da li to stvarno samo da bi nekuda pošao? Ili je ta razglednica probudila nešto u njemu? Potiskivao je sećanje na nju, kao što je potiskivao neke činjenice o sebi. I sada...

Možda nije trebalo da dozvolim da ode. Možda je trebalo da ...

Ne, pomisli. Prošlost je zamka. Ostavi to. Očigledno ti ne prija, čim te čini šizofrenim. Ono što osećaš je greška. Tokom svojih prethodnih života, ostavio si pregršt nedovršenih ioslova, mnoge ljude koji su ti bili dragi. Ali se nikada ranije nisi vraćao. Budi oprezan.

Ali ja te ostale ljude ne volim. Zašto je poslala razglednicu? U kakvoj je to neprilici? Tvoji kontrolori bi bili jako luti, da znaju šta misliš.

Muka je, što se sećam tako dobro. Osim toga, obećao sam.

Ne, začu upozoravajući glas. Nisi ti obećao. Piter Lang je obećao.

Tačno i ja sam to sada.

Mislio sam ono što sam rekao. Obećao sam.

Buhanan oseti glad, btključa kupe, uze torbu sa pištoljem i dokumentima i uputi se ka vagonrestoranu, do kojeg je morao da prođe kroz dva vagona. Ušavši, primetio je da je restoran skoro pust. Samo nekoliko putnika je pilo kafu, kelneri su brisali stolove. Buhanan protrlja bolno čelo i približi se najbližem kelneru, koji je već znao šta će ga

pitati. "Žao nam je, gospodine. Ne radimo više. Doručak je od šest ujutru."

"Uspavao sam se a umirem od gladi. Ima li bar nešto, što bi mogli da mi date, kako moj stomak ne bi zavijao celu noć?" Buhanan diskretno izvadi novčanice od deset dolara.

"Da, gospodine. Razumem vaš problem. Videću šta mogu da uradim. Možda neki hladan sendvič sa biftekom."

"Zvučiodlično."

"I neki sok."

"Bolje pivo."

"Pa," reče glas iza Buhanana, "nemam pivo, ali sam ostavila nekoliko sendviča."

Trudeći se da ne pokaže iznenađenje," Buhanan se polako okreće u pravcu iz koga je dolazio ženski glas. Kada ju je ugledao, morao je još više da se kontroliše i ne pokaže iznenađenje. U stvari, bio je zaprepašćen.

Žena je imala dugu, riđu kosu. Visoka, u kasnim dvadesetim, atletska figura, veliko čelo, lice za naslovne strane modnih časopisa.

Poznavao je tu ženu. Bar ju je već video ranije. Prvi put je sreo u Meksiku, kada ga je slikala ispred zatvora u Meridi. Drugi put je video u Fort Loderdejlu. Ponovo ga je slikala, dok je razgovarao sa Big Bob Bejljem.

Sada je na sebi imala safari jaknu sa mnogo džepova. Preko levog ramena je nosila aparat a u desnoj ruci je držala veliku papirnu kesu.

Levom rukom je dodala deset dolara onim što je Buhanan već dao kelneru. "Hvala." Nasmejala se. "Mislila sam da se moj prijatelj uopšte neće pojaviti. Hvala na strpljenju."

"Nema problema, gospođo." Kelner stavi novac u džep. "Ako vam još nešto zatreba..."

"Ne, hvala."

Kada se kelner udaljio ka stolovima, ona svoju pažnju usmeri ka Buhananu. "Nadam se da ti srce ne tuguje za onim sendvičima koje je pomenuo. Moji su sa piletinom."

"Molim?" upita Buhanan.

"Piletina..."

"To nije ono ... Da li se mi uopšte poznajemo?"

"Pitaš to posle svega što smo prošli zajedno?" Ženine smaragdno zelene oči se suziše.

"Damo, nisam raspoložen. Siguran sam da u ovom vozu ima mnogo tipova koji..."

"Dobro, ako insistiraš, igraćemo se. Da li se poznajemo?" Zapita seona. "Da. Na neki način. Možeš reći da smo se sreli, iako se nismo lično upoznali." Izgledalo joj je zabavno.

"Ne želim da budem nepristojan."

"To mi ne smeta. Navikla sam."

"Previše si popila."

"Ni kap. I bilo bi mi draže da jesam. Toliko sam se dosađivala čekajući. S druge strane..." Okrenula se ka kelneru. "Nekoliko piva bi nam dobro došlo. Da li bi još uvek mogli da ih dobijemo?"

"Naravno, gospođo. Još nešto?"

"Neka bude četiri piva a možete da donesete i te sendviče. Čini mi se da će ovo biti duga noć."

"Onda možda i kafu....?"

"Ne. Pivo je dovoljno," zaključila ona. Kelner se udalji i ona se ponovo okrete ka Buhananu. Osim ako ti više voliš kafu."

"Nisi ni sačekala da čuješ šta više volim, šta to, do đavola radiš?"

"Tražim intervju."

"Šta?"

"Ja sam novinar".

"Čestitam. Kakve to veze ima sa mnom?"

"Daću ti ponudu."

Buhanan odmahnu glavom. "Ovo je apsurdno." Okrenuo se i pošao.

"Ne, baš. Kladim se da mogu da pogodim tvoje ime."

"To kladim se, znači da ćeš nešto da dobiješ ili izgubiš. Vidim šta ja dobijam, ali ..."

"Ako ne pogodim tvoje ime, ostaviću te na miru."

Buhanan razmisli na trenutak. "Dobro." Složi se. "Samo da te se otarasim. Kako se zovem?"

"Buhanan."

"Greška. PiterLang." Ponovo je pošao.

"Dokaži."

"Ne moram išta da dokazujem. Gubim strpljenje." Buhanan nastavi da hoda.

Sledila ga je. "Vidi, nadala sam se da ovo obavim tiho, ali ako hoćeš da praviš probleme, to je tvoja odluka. Ne zoveš se Piter Lang, kao što se više ne zoveš ni Kraford, ni Ed Poter, ni Viktor Grant, ni Don Kolton. Naravno da si koristio ta imena, i mnoga druga. Ali, tvoje pravo ime je Buhanan. Lično ime: Brendon. Nadimak: Bren."

Mišići su mu se grčili i Buhanan zastade na izlazu iz vagona. Ne pokazujući napetost, okrenuo se. Pretvarao se da ništa ne shvata. "Šta treba da uradim, da te se otarasim?"

"Da me se otarasiš? Nadam se da je to samo način izražavanja."

"Ne znam šta ..."

Ona podiže papirnu kesu. "Gladna sam. Nisam mogla da te nađem u vozu, pa sam čekala da se pojaviš u vagonrestoranu. Onda sam se uplašila da si poneo nešto za jelo. Svakih pola sata sam morala da dam kelneru po deset dolara, samo da ostanem za stolom. Za deset minuta, restoran će biti potpuno prazan i ja bih morala da ga napustim. Hvala bogu, pojavio si se."

"Naravno," reče Buhanan. "Hvala bogu." Primetio je da im se kelner približava.

"Izvol"te, sendviči i pivo." Kelner joj pruži papirnu kesu.

"Hvala. Koliko vam dugujem?" Platila je ostavljajući i za napojnicu.

Ponovo su bili sami.

"I šta kažeš?" NJene oči su svetlucale. "Bar ćeš dobiti nešto za jelo. Pošto te nisam našla u kupeu, pretpostavljam da si u spavaćim kolima. Zašto ne ...?"

"Da sam koristio sva imena, koja tvrdiš da jesam, onda mora da sam umešan u nešto vrlo sumnjivo."

"Ne želim da sudim o tome."

"Ali šta sam ja onda? U mafiji? Tajni agent? Zar se ne plašiš da ostaneš na samo sa mnom?"

"Ko kaže da sam sama? Valjda ne misliš da bih pošla na ovaj put bez pomoći?"

"Ne reci samo, da si sa ona dva tipa koji su upravo završili s kafom za oni stolom," primeti Buhanan. "Oni odlaze, ali ne u ovom pravcu. Meni se čini da si sama."

"Ma sa kime da sam, neće dozvoliti da ga vidiš."

"Da, naravno, u pravu si."

"A očigledno je da i tebe prate."

"Zašto bi iko mene pratio?" začudi se Buhanan. "Ovo je sigurno najluđi... Dobro. Gladan sam. Čini mi se da me nećeš ostaviti na miru. Hajde da jedemo."

On otvori vrata vagonrestorana. Zvuk točkova postade glasniji. "Upozoravam te."

"Šta?" upita ona.

"Sa mnom nije lako izaći na kraj."

"Kakva koincidencija." Sledila ga je.

Pretvarajući se da ne primećuje njenu sumnjičavost dok je zatvarao vrata, Buhanan zaključa kupe i stavi lanac. Onda odmota papir i izvadi sendviče koje je doneo kelner. Nije se usudio da uzme njene, jer nije bio siguran da li je u njih nešto stavila. Ona je još uvek stajala. Na malom prostoru, Buhanan je osećao da su jako blizu. Dodao joj je bocu piva, zagrizao sendvič i spustio ga na sto. "Misliš da znaš moje ime. U stvari, prema tebi, ja ih imam više. A kako je tvoje?"

Ona sede preko puta njega, doterujući kosu. Imala je ruž u istoj boji. "Holi MekKoj."

"I kažeš da si novinar?" Buhanan je pio iivo. Ona svoje nije ni takla. Možda se nadala da ću ja popiti sva četiri i reći sve što je zanima, pomisli. "Za koje novine?"

"Vašington post."

"Puno sam čitao te novine. Ali mi se čini da tvoje ime nikada nisam video." "Nova sam."

"Aha."

"Ovo će biti moja prva velika priča."

"Aha."

"Za Post. Pre toga sam radila u "El Ej Tajmsu,,."

"Aha." Buhanan Iroguta zalogaj i otpi gutljaj piva. "Mislio sam da si gladna. Ne jedeš." Kada je zagrizla sendvič sa piletinom, on nastavi. "O čemu je ovaj intervju? I

ta imena koja tvrdiš da imam... Rekoh ti, ja sam Piter Lang."

Buhanan zažali. To je bila greška. Kada ju je sreo, predstavio se kao osoba oko čijeg karaktera se trenutno koncentrisao. Postao je zbunjen u vezi sopstvenog identiteta. Nije imao dokumenta na ime Pitera Langa. Morao je da ispravi grešku.

"Moram nešto da priznam," počeo. "Lagao sam. Rekla si da ćeš me ostaviti na miru, ako pogodiš moje ime. I kada si me oslovila mojim pravim imenom, odlučio sam da se pretvaram da sam neko drugi, pomislivši da ćeš otići."

"Nisam," reče ona.

"Onda, pretpostavljam da treba da budem iskren." On spusti bocu piva, izvadi svoj novčanik i pokaza joj vozačku dozvolu. "Ja se zovem Buhanan. Brendon. Nadimak: Bren. Iako me već dugo, niko ne zove Bren. Kako si to saznala?"

"Radiš za vojsku."

"Tačno. I ponovo te pitam otkud znaš? To se tebe ne tiče, ali ja sam kapetan u specijalnim snagama. Nastanjen sam u Fort Bregu. Na odsustvu sam i idem u NJu Orleans. Tamo nisam bio nikada ranije. Pa šta? Imaš sliku o vojnicima? Je li to?"

Ona elegantno iskosi glavu i otkri deo lepog vrata. "Na neki način."

"Pa, kad već govoriš, zašto sve ne kažeš?" upita Buhanan. "Što je dosta, dosta je. Još mi nisi rekla otkud znaš moje ime. Bio sam korektan sagovornik. O čemu se radi?"

"Ne zasmekavaj me. Volela bih da ti napomenem neke šifre," reče ona.

"Šifre? Od svih..." Buhanan postade razdražljiv.

"Kaži mi, da li ti išta znače. Posebna jedinica 160. "Morski sprej". Obaveštajne aktivnosti. "Žuto voće"."

Gospode bože, pomisli Buhanan, ne pokazujući koliko je zapanjen. "Nikada ih nisam čuo."

"I zašto ti ja ne verujem?"

"Vidi, damo..."

"Opusti se. Uživaj u sendviču," uzvratila ona. "Ispričaću ti celu priču."

Operacija "Orlova kandža". Dana 24. aprila, 1980. američka vojna antiteroristička jedinica, poznata kao Delta je poslata u Iran da spase pedesetdvoje Amerikanaca, koje je Teheran držao kao zatvorenike od novembra 1979. Osam helikoptera, tri aviona EmCe130 i tri aviona sa gorivom su poslata na područje čije šifrovano ime je "Pustinja jedan,.. Helikopteri su trebali da se spuste izvan Teherana. Tim od stoosamnaest članova je tokom noći trebalo da uđe u grad i približi se cilju.

Ali, problemi su ugrozili misiju. Na putu sa američkog nosača aviona "Nimic" u Persijskom zalivu, jedan od helikoptera je morao da se vrati, zbog problema sa elisom. Uskoro je morao da se vrati i drugi zbog greške u sistemu za navigaciju, U "Pustinji jedan" se pokvario još jedan helikopter. Za misiju je bilo potrebno bar šest helikoptera i operacija "Orlova kandža" je morala da bude irekinuta. Na putu natrag, jedan helikopter je udario u avion sa gorivom. U eksploziji je poginulo osam američkih vojnika a pet je imalo teške opekotine. Plamen je sprečio da se dođe do

tela vojnika. Tajni dokumenti i oprema su morali da budu ostavljeni.

Poniženi i uvređeni Pentagon je odlučio da istraži, šta se desilo. Naravno, nisu samo mehaničke greške otkrivene. Detaljna istraga je pokazala da su se različitirodovima američke vojske toliko takmičili oko učestvovanja u operaciji spasavanja, da su njihovi naponi bili kontraproduktivni. Neefikasnost, nedovoljna pripravnost i obučenost, neadekvatni transport, nepouzdana informacije lista problema je bila duga. Brzo je postalo jasno da Sjedinjene Američke Države mora da oforme delotvornu antiterorističku grupu, koja će biti u stanju da sama deluje, bez pomoći sa strane, bilo vojne ili civilne. Delta, tim komandos, koji su trebali da spase zarobljenike, je premeštena u centar za obučavanje, u restriktivni prostor Fort Brega u Severnoj Karolini. Slična grupa, "SIAL tim 6" je bila stacionirana u Litl Kriku, pomorskoj bazi u Virdžiniji. Oformljena je združena komanda za specijalne operacije, da bi nadgledala nekonvencionalne jedinice u svim rodovima Vojske Sjedinjenih Američkih Država. Odvojena grupa, Odeljenje za specijalne operacije, je osnovano da bi koordiniralo specijalnim operacijama unutar Vojske.

Dok je žena govorila, Buhanan je ispio jedno pivo i naćeo drugo. Poćeo je da zeva. "To zvući više kao lekcija iz istorije, nego kao prića. Zapamti, ja sam zaioslen u Fort Bregu. Znam sve pojedinosti o toj akciji i o osnivanju snaga Delta."

"Sigurna sam da znaš i više od toga," reće Holi MekKoj. "Ali da krenemo sada malo dalje."

Buhanan slegnu ramenima i pokaza joj da nastavi, slušajući kloparanje toćkova.

"Jedan od prvih problema koje je Odeljenja za specijalne operacije htelo da reši, je bio transport," nastavi Holi. "Delti je trebalo previše vremena da stigne u Iran. Avion nije bio adekvatan za tu operaciju. Previše ljudi u VOJSCI je moralo o tome da bude obavegateno kuda i kada Delta ide. Ona je morala da stigne do cilja što pre i to tajno. Zato su formirane Posebna jedinica 160 i "Morski sprej,.."

Buhanan je ponovo morao da bude više nego disciplinovan da ne pokaže koliko ga iritira pominjanje ovih šifrovanih imena. Dok su mu se mišići na stomaku grćili, pretvarao se da zeva. "Źao mi je. Ne Źelim da misliš da mi dosađuješ. Nastavi i popi svoje pivo."

Holi zabaci svoju riću kosu, uputi mu ljutit pogled i nastavi. "Posebna jedinica 160 je tajna jedinica pri vojsci, koja obezbeđuje avijaciju za Deltu, kao i specijalne snage i rejndžere. Poseduju velike transportne helikoptere, kao i razne brze ćamce sa topovima. "Morski sprej" je potpuno van svih fajlova, tajna jedinica, pripada avijaciji vojske i kupuje avione preko civilnih posrednika, tajno oprema te avione posebnim instrumentima prigušivaćem motora, radarima, raketnim lanserima i sličnim stvarima i koristi te avione za posebne, tajne operacije. Civilni posrednici, koji sarađuju sa "Morskim eprejom,, angažuju se preko CIAe, a neki poslovi koje "Morski sprej" obavlja su za pojedine civilne agencije, na primer DIAu Odeljenje za suzbijanje droge. Tu poćinju neprilike, ćini mi se. Iza zajednićkog rada civila i

vojske se krije saradnja između Pentagona i Kongresa."

Buhanan otpi poveći gutljaj iz druge flaše piva i pogleda na sat. "Skoro je ponoć. Ako ova priča ima neku svrhu, predlažen da je kažeš, ili ću zaspati."

"Mislim da je to preveliki rizik," izjavi Holi. "U stvari, čini mi se da i tebe ovo mnogo više zanima, nego što pokazuješ."

"Zanimaš me ti. Ali, više volim kada se na sastancima manje priča."

"Obrati pažnju," upozori ga Holi. "Sledeći problem Odeljenja za specijalne operacije je bio angažovanje agenata. Kada je Šah izgubio vlast u Iranu 1979. CIA je izgubila skoro sve pristupe. Tokom krize sa zarobljenicima u Iranu, Agencija nije bila u stanju da dobavi pouzdane informacije, gde se zarobljenici drže i kako ih čuvaju. Očigledno je, da su snagama Delte bili potrebni detalji o situaciji sa kojom je trebalo da se suoče. Ali, agenti su morali da imaju i vojno obrazovanje. Tako je oformljeno Odeljenje za obaveštajne aktivnosti."

Ponovo su se Buhananovi mišići zgrčili. Gospode, pomisli. Odakle, po bogu, ovoj ženi sve te informacije?

"Odeljenje za obaveštajne aktivnosti je bilo još jedna tajna vojna formacija," nastavila je Holi. "NJen zadatak je da šalje vojnike, koji se predstavljaju da su civili, u strane zemlje, gde su krizne situacije kao što je terorizam po aerodromima. Oni tamo osmatraju moguće Deltine mete i obezbećuju, ne samo informacije, već i taktičku podršku, ako je neophodna. To je bilo nešto novo. Operativna vojna jedinica radi tajno, kao civilna, obezbećujući takve informacije, do kojih u stvari treba da dođe CIA. Komandosi špijuni. Odeljenje za obaveštajne aktivnosti je tako netipično i tajno, da većina najviših političara ni u Pentagonu nije znala da postoji."

Buhanan je otvorio treću bocu piva. Hteo je uskoro da zatvori oči, pretvarajući se da alkohol deluje uspavljujuće.

"Obrati pažnju," ponovi Holi.

"Da, obraćam."

"Ovaj deo će ti se svideti. Odeljenje za specijalne operacije je otkrilo da ima problem. Kako će sve te jedinice da očuva u tajnosti, čak i od Pentagona, koji nikada nije bio pristalica nekonvencionalne taktike? Odgovor je, osnivanje jedinice za obezbećenje, koja je takođe tajna. NJeno šifrovano ime je "Žuto voće". Ponovo vojnici koriste identitete civila. Pretvaraju se, da se bave civilnim poslovima. Ali, u stvarnosti, oni se staraju oko sigurnosti "Morskog spreja", Odeljenje za obaveštajne aktivnosti i nekoliko ostalih vojnih jedinica. Posao "Žutog voća" je da sve ostane skriveno."

Holi ga je posmatrala, čekajući reakciju.

Buhanan spusti flašu piva. Napravio je najrazum
niji izraz lica. "Fascinantno."

"Je li to sve što imaš da kažeš?"

"Pa, operacija je morala da uspe," reče Buhanan, "ako pretpostavim da ovo što si mi

rekla nije mašta. A uspela je zato, što nikada nisam čuo za "Žuto voće", niti za Odeljenje za obaveštajne aktivnosti, niti za "Morski sprej" ili za Posebnu jedinicu "Znaš šta, čini mi se da po prvi put govoriš istinu."

"U ovom slučaju, možda i ne. Te jedinice su podeljene na odeljenja. Često članovi jedne grupe, ne znaju za bilo koju drugu grupu. Na primer, Odeljenje za obaveštajne aktivnosti je takođe podeljeno. Neki čak nisu ni znali, da pripadaju tom odeljenju. Plus, "Morski sprej" i "Žuto voće" su verovatno raspuštene. One više ne postoje, osim samih imena. Znam da je "Morski sprej" bio samo privremeno oformljen, a nazivan je i "Kvazar talent"."

"Ako onda ne postoje..."

"Neke od njih," reče Holi. "Ostali još uvek rade svoj posao, kao i obično. A neke su nedavno oformljene i još su tajnije, izdeljenije i ambicioznije, kao sada "Viski i soda", na primer."

"Viski i...?" Buhana prođe ledena jeza.

"To je šifrovano ime još jedne tajne vojne obaveštajne grupe, reče Holi. "Sarađuje sa Odeljenjem za sprečavanje droge i CIAom radi infiltriranja i razaranja mreža droge u Centralnoj i Južnoj Americi. Ali, pošto te vlade ne sankcionišu prisustvo američkih vojnika u civilu naoružanih vojnika, koji koriste lažna imena na njihovom tlu, operacija je uglavnom protivzakonita."

A "Ti ili imaš paklenu maštu ili su tvoji obavljajni izvori u bolnici za mentalno obolele," prileti Buhana. "Šta god da je, mene se ne tiče. Ne znam ništa o tim stvarima i zašto...?"

"Radio si u Odeljenju za obaveštajne aktivnosti, ali si pre šest meseci premešten u "Viski i sodu"."

Buhana prestade da diše.

"Ti si jedan od brojnih vojnika za specijalne operacije, koji radi kao tajni agent nosiš civilno odelo, ali si naoružan i imaš lažni identitet i u stvari funkcioniseš kao vojni deo DIAe i CIAe u stranim zemljama."

Buhana se polako ispravi. "Dobro, sada mi je dosta. To je to. Ovo što mi pričaš... i za šta me optužuješ ... je besmisleno. Da si sve te gluposti rekla pred pogrešnim ljudima, pred nekom budalom policajcem, na primer možda bi ti i poverovao. I ja bih onda bio u zatvoru, ispitivali bi me do kraja života. Zbog tvoje glupe mante."

"Da li je to mašta?" Holi izvadi iz papirne kese kopiju improvizovane slike iz Kankuna, kao i kopije fotografija koje mu je Big Bob Bejli pokazao u Fort Loderdeju. "One nisu mašta."

Buhanove grudi se stegoše, kada ugleda improvizovanu sliku i fotografiju sa frankfurtskog aerodroma sa BeLijem, potom sliku ispred zatvora u Meridi, zajedno sa Garsonom Vudfildom iz Američke ambasade. Neke slike su mu bile nepoznate. Napravljene su dok se vozio čamcem po Fort Loderdeju, i na njima se čak vidi i natpis grada.

Za boga miloga, pomisli Buhanan, te fotografije su trebale da budu uništene. Šta se desilo u Fort Loderdejlju, pošto sam otišao? Zar tim nije obavio svoj posao?

"Pa?" upita on, boreći se da ne pokaže napetost. "Šta to treba da znači?"

"Stvarno si neverovatan."

"Šta?"

"Sediš tu miriog lica i ... Ne poričeš ništa, bez obzira kako čvrsti dokazi bili," reče Holi."

"To ništa ne dokazuje. O čemu ti uoppšte govoriš?"

"Ma, hajde. Na ovim slikama predstavljáš trirazličite osobe."

"One pokazuju tri čovek koji po malo liče na mene, i ma šta oni radili, ne izgledaju kao tajni agenti."

"DŽim Kraford. Ed Poter. Viktor Grant."

"Hej, ne znam o čemu govoriš. I ponovo te pitam, kako znaš moje ime? Otkud znaš da sam vojnik? I kako si, do đavola, znala da ću biti u ovom vozu?"

Holi odmahnu glavom. "To je poverljivo."

"A ove gluposti za koje me optužuješ nisu? Vidi, ima načina da se dokaže da grešiš, kada sam ja u pitanju. Jednostavan način. Vrlo je lako. Znaš da se zovem Buhanan. Pošto nemam šta da krijem, čak sam tn pokazao i svoju vozačku dozvolu. Znaš da radim u Fort Bregu. Proveri. Sve što ćeš naći je da sam kapetan, čija specijalnost je obuka na terenu. To je sve. Ništa više. Nema iičeg mračnog i misterioznog."

"Proverila sam," reče Holi. "I u pravu si, oko jedne stvari. Sve što sam saznala je, to što si mi .upravo rekao. Ima mnogo papirologije u vezi tebe. Ali, ti toliko putuješ na te mitske obuke, da nisam mogla nikoga da pronađem, ko te je ikada sreo."

"Pitala si pogrešne ljude."

"Koga? Kaži mi koga da pitam? Ne pravim razliku. Ali, čini mi se da bi svako koga bi mi preporučio bio deo ove zavere."

"Damo, znaš li kako zvučiš? Sledeće što ćeš mi verovatno reći je da sam imao nešto sa Kenedijem, a da ne pominjem Martina Lutera Kinga."

"Nemoj da si snishodljiv." "Ja sam besan."

"Ili se pretvaraš da si. Imam osećaj da ste svi ogledala i dim, oklop u oklopu. Tvoje ime. Tvoje isprave. Kako da budem sigurna da Buhanan nije jedan od tvojih pseudonima?"

"Za boga miloga..."

"Da uzmemo snage Delta, koje su tajne, ali svi znaju za njih. One nisu tako misteriozne kao Odeljenje za obaveštajne aktivnosti ili Viski i soda". Članovi Delte žive van baze. Imaju prosečne civilne stanove. Kada se probude i odu na posao, to izgleda kao da idu na sasvim normalan posao, osim što tamo treniraju kako će da upadnu u otete avione i spasu taoce. Nose civilnu odeću. Imaju lažna civilna

dokumenta, pozadinu, pokriće... Niko ko živi oko njih nema pojma, ko su oni zapravo ili šta rade. U stvari, ni većina ljudi u Fort Bregu nema pojma. Ako članovi Delte koriste pokriće civila, kako je onda sa nekim ko pripada Odeljenju za obaveštajne aktivnosti ili "Viskiju i sOdi", koje su mnogo tajnovitije?"

"Ne možeš da znaš sve, Holi. Kažeš da hoćeš istšgu, ali izgleda ne veruješ ni jednu reč. Šta da sam rekao da pripadam "Viskiju i sodi"? Verovatno bi rekla da lažem i da sam u nekoj drugoj jedinici." "Vrlo si sposoban. Iskreno, moje poštovanje." "Da pretpostavimo da si u pravu?" upita Buhanan. "Zar nije ludo od tebe, što me optužuješ da sam šgšjun? Šta ako se osetim ugroženo? Možda bih pokušao da te učutkam."

"Ne verujem u to," izjavi Holi. "Nećeš ništa pokušati, dok ne budeš siguran da s tim možeš da izađeš na kraj. Postarala sam se da se obezbedim."

"Zvučiš strašno poverljivo." Buhanan protrlja čelo koje je pulsiralo od bola. "Da li zaista misliš da na tim fotografijama izgledam bez kontrole. Čak i da je tako, to bih mogao kasnije da opovrgnem. Tvoja reč protiv moje. Osim..."

Buhanan poseže za njenom kamerom u torbi.

"Hej," uzviknu ona.

On dohvati njen fotoaparat, koji je visio o ramenu. Pokušala je da ga zaustavi, ali ju je on stegao za članak i otvorio torbu. Unutra je bio mali kasetofon na kome je sijalo crveno svetlo, ukazujući da snima. "Da, da," promrmlja Buhanan. "Ja sam na skrivenoj kameri. Samo što je to u ovom slučaju kasetofon. Nije lepo kada obmanjuješ."

"Tačno. Ko mi kaže."

Buhanan povuče kabl i nađe mali mikrofon sa spoljne strane torbe. "Šta koristiš? Kasete na najsporijem obrtaju, kako ne bi morala da je okrećeš. I da si morala da je okreneš, pretvarala bi se da moraš u toalet."

"Ne možeš me kriviti zbog pokušaja." "!" Buhanan isključí aparat. "Za sve dobro što sam ti uradio. Rekoh ti da nemam nikakve veze sa tim što pričaš. To je sve što imaš moje negiranje."

Holi slegnu ramenima, iskazujući manje samouverenosti.

"Nema više igri." Buhanan joj se približi. "Skidaj se."

Ona ga oštro pogleda. "Šta?"

"Svlači se, ili ću ti to ja uraditi."

"Nisi valjda ozbiljan?"

"Damo, kada pokupiš tipa u vozu, moraš da računaš da će poželeti nešto više od razgovora. Svlači se." Buhanan tresnu pesnicom o sto.

"Sklanjaj se od mene!"

Neko je lupao sa spoljne strane kupea.

"Impresivno," primeti Buhanan. "Brže nego što sam očekivao."

Na Holinom licu su se mešali olakšanje i zbunjenost. "Šta si ...? Brže nego ...?"

Buhanan otvori vrata i ugleda visokog muškarca, tridesetih godina, širokih ramena i grudi. On je zbunjeno pogledao u Buhanana.

"A ko si ti?" upita Buhanan. "Muž?"

Krupan čovek pogleda ka Holi, da se uveri da je u redu.

"Ili dečko? Ma hajde," nastavi Buhanan. "Ne snalazim se više sa tim kategorijama."

"Zanimljiva žurka."

"Možeš i ti da se pridružiš." Buhanan šire otvori vrata i propusti ga. "Dobro je što nisi poveo društvo, jer bi inače nestalo kiseonika."

"Prestani sa šalama. Da skine odeću? Ko misliš da si?" Čovek ostade otvorenih usta.

"Taj kasetofon je suviše očigledan," reče Buhanan okrećući se ka Holi.

„Lretpostavljam da si želela da ga pronaćem. Onda bih mogao bezbedno da govorim, ne znajući da je sve prenošeno preko mikrofona i tvome partneru u susedni kupe.

Mikrofon sam mogao da pronaćem samo ako te skinem i evo šta se desilo." Okrenuo se ka čoveku. "I ti si ovde."

"Ti..." Holi nije završila rečenicu.

"Hej, mislio sam ono što sam rekao. Nemam ništa sa tim tajnim stvarima, ali to ne znači da sam idiot," izjavi Buhanan. ""Hoćeš li još nešto da me nitaš? Jer, kasno je. Umoran sam. Hoću malo da odspavam."

"Ti..."

"Da, verovatno sam i to," složi se Buhanan. "Hajdemo Holi," javi se njen kompanjon. Buhanan se skloni s puta i s teškoćom otvori vrata. "Hvala za pivo i sendviče. Stvarno umeš da priuštiš muškarcima lepo vreme."

Holine oči se suziše. "Ja ostajem."

"Ne budi luda," reče njen pratilac.

"Znam šta radim," odgovori ona.

"Pazi, ovo je sve vrlo zanimljivo," primeti Buhanan. "Ali, ja sam stvarno umoran."

Holi, razmisli," reče joj pratilac.

"Biće u redu, Ted."

"Da, Ted.," potvrdi Buhanan. "Biće u redu. Obećavam da je neću svući. Laku noć, Tede." Buhanan ga isprati do vrata, zaključa i pogleda u Holi. "Pa, koju pozu voliš? Da si dole ili gore?"

"Nemoj pogrešno da shvatiš, što sam ostala. Ted je vrlo snalažljiv. Ako mu se učini da nisam bezbedna, on će ..."

"Lezi."

"Šta?"

"Govorim ti da legneš." Buhanan povuče jedan od ležajeva i počeo da ga rasprema.

"Ne znam šta očekuješ da upotpuniš. Ali predlažem da bacimo novčić i vidimo ko će prvi u kupatilo."

" O "

"A ako nemaš četkicu za zube, uzmi moju."

"Kada bol.e razmislim..."

"Da se kladimo." Buhanan otključa vrata. "Laku noć, Holi."

"Laku noć."

"Kako je saznala moje pravo ime? Kako zna tolike moje pseudonime? Kako je znala gde da me traži! Pitao sam je to nekoliko puta." Buhanan je bio u telefonskoj govornici na Lojola aveniji u NJu Orleansu. Ulica je bila bučna, vazduh topao i vlažan. Ali, Buhanan se samo koncentrisao na ono što je čuo preko telefona, i da li ga neko prati.

"Saznaćemo," odgovori mu njegov kontaktoficir. "Radi što si nameravao. Nemoj da menjaš planove. Javićemo ti se. Ali, ako se nešto novo desi, odmah nas pozovi. Samo upamti, dokaze koje tvrdi da ima slike nisu autentične."

"Ali ona ne bi smela uopšte da ih ima. Šta se desilo u Fort Loderdejlu, pošto sam otišao?" zahtevao je Buhanan da mu se odgovornj "O tome je trebalo da se povede računa."

"Mislili smo da je ona samo pomoćnik. Niko nije ni pretpostavio da je novinar. Pošto se nije pojavljivala, smatrali smo da nije važna."

"Koliko znam, i Bejli je u ovo umešan."

"Ne," odgovori glas odlučno. "On nije. Budi smiren. Uživaj na svom odsustvu. U ovom trenutku, ta žena ne može ništa da dokaže."

"Kaži pukovniku, da je i on na jednoj od slika."

"Ne brini, sigurno ću mu preneti. U međuvremenu, budi u hotelu između šest i osam, ako treba da stupimo s tobom u kontakt. Posle toga, običi mesta koje smo naveli za mogući sastanak."

Napet, Buhanan spusti slotalicu, uze torbu i izađe iz govornice. Rićokosa žena i njen iratilac se pojaviše iza drveća u obližnjem parku.

Pobogu, pomisli Buhanan.

On im se približi. "E, stvarno je dosta. Nećete mi uništiti odsustvo."

Holi je bila razočarana što je otkrivena. "Koga si zvao? Tvoje nadređene oficire da im kažeš da si otkriven?"

"Damo, ja sam već dovoljno razočaran što ne mogu da vidim prijatelja koga sam zvao a ti postavljanjem pitanja nećeš ništa popraviti ..."

"Holi. Molim te, zovi me Holi. Pošto smo skoro proveli noć zajedno, možemo se oslovljavati po imenu."

Buhanan pođe ka obližnjoj pošti.

"Brendone!" vikala je Holi.

On se nije osvrtao.

"Bren!" povikala je ponovo.

"Hej! U kom si hotelu?"

Toliko dugo, Buhanan nije čuo svoje pravo ime i nadimak, da nije ni pomislio da se neko njemu obraća. Ali, polako se okrenuo. "Zašto bi ti olakšao stvari? Otkri sama!"

Buhanan uđe u taksi, čuvši Holin glas koji se polako gubio.

Brendon. Brep. Koliko dugo to nije bio deo njega.

Ali, ovo je bilo drugačije. Simultano je bio i Buhanan i Piter Lang. A da bi saznao zašto je Huana poslala razglednicu i u kakvoj je nevolji, morao je da oživi lik Pitera Langa. Očajno je želeo da bude on, samo da nije Buhanan. Ali, Pitera Langa nije proganjala Holi MekKoj, niti je on bio u Odeljenju za obaveštajne aktivnosti, niti je o njemu istraživano od strane "Vašington posta". Buhanan s time mora sam da izađe na kraj i obeshrabri Holi.

Ali, morao je nešto da radi u NJu Orleansu. Piter Lang bi odseo na mestu u Francuskom kvartu, ali teoretski, Brendon Buhanan nikada nije bio u NJu Orleansu. Hotel "Holidays In Kraun Plaza" mu se učini idealnim. Otišao je do sobe, stavio dokumenta u jaknu i pištolj za pojas, pored kičme.

Nekoliko minuta posle ulaska u sobu, on je izašao i pošao pomoćnim stepenicama, do lobija. Uverivši se da Holi nije u hodniku on brzo prođe i uđe u taksi koji ga je čekao ispred hotela.

"Kuda ćete sada?" upita stariji, sedokosi crnac.

"Meteri groblje."

"Nekojeumro, a?"

"Svo vreme."

"Pa, to je istina."

Buhanan je trebalo da bude između šest i osam u hotelu, radi kontakta sa kontrolorima a do tada je bilo tri sata, pa je nekako morao da utroši vreme. A želeo je da radi ono, što bi Piter Lang radio.

Veliko groblje datira još iz 1873. godine. Kao i većina ostalih starih grobalja u NJu Orleansu, na njemu su bili brojni redovi spomenika. Nalazilo se na ravnom prostoru, u blizini je proticala Misisipi, koja je ranije pravila poplave, ali zahvaljujući modernizaciji, to je rešeno.

Piter Lang je često dolazio ovamo. On je voleo gotski stil i istoriju, ali se tu sastajao i sa svojim kontrolorima. U retkim prilikama su mu ovde prenosili šifrovane poruke. Sada je BuhananLang došao iz drugih razloga. Obilazio je groblje i sa Huanom.

Često ga je pratila, jer se i ona interesovala za nadgrobne spomenike.

Sunce se probilo kroz oblake i on zamisli da je Huana pored njega, da mu se osmehuje, prebacivši ruku preko njegovog ramena. Poželeo je da je zagrlji.

I noćas će to i uraditi.

Nije trebalo da je pustim da ode. Moj život bi bio drugačiji.

Neću te ponovo pustiti. Nisam ni znao, koliko si mi bila potrebna.

Mislio sam ono, što sam rekao pre šest godina. Volim te.

Ili te možda Pite Lang voli. Ali, šta je sa BuhananomLangom, pitao se.

Glava mu je pulsirala. Masirao je slepoočnice, ali glavobolja nije prestajala da ga muči.

Šest po podne.

Vratio se u sobu, sledeći instrukcije, čekajući da ga kontrolori pozovu. Pomislio je da naruči nešto za jelo ili pogleda TVprogram, ali ga je jedino zanimala Huana. Samo je čekao na ponovni susret. Prisećao se poslednje zajedničke noći, pre šest godina. I dalje je žalio što je propustio tu priliku.

Seo je u stolicu, soba je utonula u mrak. Pre nekoliko trenutaka je bilo sunčano. On pogleda na sat.

Devet i šesnaest?

Ne. To je nemoguće. Upalio je svetlo, ne verujući šta sat pokazuje. Ovo je već treći ili četvrti put u poslednjih nekoliko dana. Gospode! Otišao je do kupatila, vratio se, pokušao da se razmrda. Podigao je slušalicu, da proveriti da li je bio neki poziv za njega.

Ali, nisam čuo zvonjavu telefona.

Javio mu se ženski glas. "Operater hotela."

Pokušao je da zvuči smireno. "Ovo je soba dvanaestčetrnaest. Uključena je signalna lampica."

"Samo trenutak, gospodine, da proverim ... Da."

Buhananovo srce zakuca.

Operaterka reče: "Holi MekKoj je ostavila poruku u pet i četrdesetpet. Kaže "Odseli smo u istom hotelu. Možemo kasnije zajedno da izaćemo". Mogu da pozovem njenu sobu, ako želite, gospodine."

"Ne, hvala. Nema potrebe."

Buhanan spusti slušalicu.

Bio je zbunjen. Osećao je olakšanje što nije propustio poruku svojih kontrolora, ali ta poruka... Ostavljena je pre nego što se vratio u sobu. Ohrabrilo ga je to što bar još nije toliko izgubio osećaj, da ne čuje ni telefon.

Ali, nerviralo ga je što je Holi uspela da sazna u kom je hotelu. Kako ga je samo pronašla? Bila je toliko odlučna, da je nazvala stotine hotela da bi saznala gde je... Trebalo je da koristim drugo ime. Hej, pa to te i dovelo dovde. Da je Holi saznala da koristiš neki pseudonim, onda bi stvarno postala sumnjičava. Ti si na odmoru i relaksaciji, a ne na zadatku.

Ali, Buhanan je ipak bio na zadatku i vreme susreta se približavalo. Trebalo je da stigne do "Kafe d Monda" do jedanaest sati. Tamo je poslednji put bio sa Huanom, pre šest godina.

Noćas. Proverivši da li je pištolj dobro skriven jaknom, on napusti sobu i uputi se ka stepenicama.

I noć je bila slična onoj pre šest godina. Buhanan oseti miris kiše u vazduhu i prijatan povetarac koji je dolazio sa Misisipija. A bila je i noć veštica. Prolaznici su nosili maske. Među mnoštvom ljudi, on nije bio siguran da li ga neko prati. Pripadao je onoj manjini, koja nije imala nikakvu masku.

Dok je išao kroz Francusku četvrt do njega su dopirali zvuci džez. Ulični orkestri su se dopunjavali sa onima u barovima.

Buhananje nekako pokušao da utroši sat vremena, koliko mu je još preostalo do susreta sa Huanom. Iritirala ga je toliko gužva, koja ga je ometala u normalnom kretanju. Kada je pogledao na sat, bilo je skoro jedanaest. Morao je da stigne do mesta susreta.

Uskoro, pomisli. Uskoro će zagrliti Huanu i saznati zašto joj je toliko neophodan. Pomoći će joj. Pokazaće joj koliko je voli. Ispraviće grešku koju je napravio pre šest godina.

Ko je pogrešio?

Stigao je do parka Svetog Antonija. Pošao je ka Pekson skveru. Odjednom primeti da tu više nema mnogo ljudi i oseti se ugroženim. Približavao se "Kafe d Mondu".

On se nalazio u visokoj betonskoj zgradi sa velikim svodovima. I večeras je, kao i pre šest godina bilo mnogo gostiju na tom mestu. Zbog praznika, zbog noći veštica. Gosti su stajali u redu, čekajući na sto.

Buhanan se izdignu na prste, ne bi li ugledao Huanu. Otići će iz ove gužve. Staviće ruku preko njenog ramena i naći će neko tiho mesto. Tamo će mu ispričati, šta ju je nateralo da mu se javi i pruži mu još jednu šansu.

Huana. Naprezao se da je ugleda. Pogledom je prešao po gostima u restoranu.

Šta ako nosi masku? pomisli. Kako će je prepoznati? Možda joj se ne žuri toliko da se sretnu. Možda je preplašena, pa ne sme da mu priče pred toliko ljudi.

Huana. Čak i ako ne nosi masku, kako da bude siguran da će je prepoznati? Prošlo je šest godina. Možda je pustila kosu. Možda...

A on? Da li se i on promenio, kao što je menjao identitete? Da li mu je kosa bila isteboje? Da li se ugojio? Da li je Piter Lang nosio brkove?

Huana. On uđe u restoran, odlučan da je pronađe. Mora da je tu. Razglednica nije mogla ništa drugo da znači. Tražila je njegovu pomoć.

"Hej, ortak, čekaj red," povika neko.

"Gospodine, moraćete da odete na kraj reda," obratio mu se kelner.

"Ne shvatate. Treba da se sretnem sa nekim i ..."

"Molim vas, na kraj reda."

Huana. On ustuknu. Glavobolja mu se poveća, videvši tu gužvu oko sebe. Izašao je na pločnik, trljajući čelo. I dalje se naprezao da vidi da li je i Huana tu.

Oseti nož koji mu se zabodeu leđa. Hladan i oštar. Odjednom oseti plamen. To ga je izbacilo iz ravnoteže. Osetio je kako mu klizi topla krv. Neko vrisnu. Čovek nalete na njega. Buhanan skliznu. Gvozdena ograda mu se približavala.

Ne! vrisnuo je u mislima. Ne moja glava! Ne opet! Ne smem da povredim moju !

OSMA GLAVA

Keriavaka, Meksiko

Crna limuzina je prolazila putem s pratnjom. Konvoj je bio primoran da usporava zbog gustog saobraćaja koji se kretao južno od Meksiko Sitija. Posle tridesetsedam milja su stigli do Kernavake, popularnog mondenskog mesta. Ovde je bio čist vazduh i vladala je divna tišina. Acteški vladari su tu izgradili palate. To je uradio i Kortezi. Imperator Maksimilijan je voleo ovo područje, zbog lepih bašti. Danas, posetioци najviše cene luksuzne hotele i vile pored mora.

Limuzina se zaustavila ispred velike gvozdene kapije, jedne od vila. Oko ograde je bilo drveće, koje je pružalo prijatan hlad. Uniformisani vozač izađe iz limuzine i približi se naoružanom čuvaru. Posle kratkog razgovora i pokazivanja dokumenata, stražar uđe u kućicu, podiže slušalicu i popriča sa nekim iz kuće. Nešto kasnije je otvorio kapiju i propustio limuzinu, ali ne i prateća kola.

Limuzina je prošla putem pored fontane, do kuće. Na vratima je stajao čovek aristokratskog izgleda, sa brkovima. To je bio potez koji odaje poštovanje, jer je sišao lično, umesto svog poslužitelja. Zvao se Estabo Delgado. Njegovo ime je značilo "mršav" i potpuno mu je odgovaralo, naročito posle posete direktora Nacionalnog muzeja za arheologiju i istoriju. Odeća je na njemu skoro visila. Lice mu je bilo bledo i skoro bi poverovao glasinama da je ozbiljno bolestan, da nije bio svestan nenormalne tenzije, kojoj je bio izložen.

Naterao je sebe da se nasmeši, kada je iz limuzine izašao otmeno odeveni, plavokosi Amerikanac, tridesetih godina. Njegov osmeh Delgada nije mogao da zavara, jer taj osmeh nije odavao ni malo topline. To je bio Rejmond i Delgado ga je jedino video da se smeje tokom borbe petlova.

Rejmond je ignorisao Delgada, proverivši mere bezbednosti i potom otvori vrata kola. Izašao je stariji muškarac, sa tamnim naočarima i sede kose. Imao je oko osamdeset godina, mada je izgledao dvadesetak godina mlade.

"Profesore Dramond," pozdravi ga Delgado usiljeno. "Nisam imao pojma da planirate posetu. Da sam znao, napravio bih prijem u vašu čast."

Dramond se rukova s Delgadam autoritativno, odmeri ga i sačeka malo, potom odgovori na španskom. "Bio sam poslom u Meksiko Sitiju i hteo sam nešto da popričam s vama. Iz vašeg kabineta su me obavestili da ste ovde. Ako vam je čast da odvojite..."

"Naravno." Delgado povede Dramonda ka stepenicama. "Čast mi je, što ste u mojoj kući." Uprkos hladovini drveća, Delgado se znojio. "Reći su posluži da donesu neko osveženje. Hoćete li rum i kokakolu ili možda..."

"Ne pijem alkohol. Vi možete, ako želite."

"Hteo sam da naručim limunadu."

Delgado je poveo Dramonda i Rejmonda hodnikom u kojem je bila lamperija od mahagonija i razni trofeji iz lova, kao i mnogobrojne puške i antičko oružje. U Rejmondovim očima se primeti interesovanje. Poslužitelj je brzo doneo osveženje i ponovo nestao.

Ni Dramond ni Rejmond se ne poslužiše limunadom.

Dramond se spusti u stolicu, sedeći začuđujuće pravo. Glas mu je bio oštar, pogled direktan. "Pretpostavljam da su vam saradnici već rekli, ali treba Da uporedimo reakcije."

Delgado se pretvarao da je zbunjen.

"Žena, Ministre. Mislim da nije iznenađenje, kada kažem da je nestala."

"A." Delgadovo srce je divljalo, ali on ne pokaza nikakvu reakciju. "Da. Žena. Čuo sam informaciju koja je nagoveštavala da je nestala."

"I?"

Delgado je pokušao da mu glas zvuči odlučno. "Šta nameravate da uradite?"

"Ja koristim sve svoje izvore, da lociram gde je. Svaki delić njenog porekla, svaka osoba i mesto, gde bi mogla da se obrati za pomoć, se istražuju."

"I posle dve nedelje nema nikakvih rezultata."

Dramond klimnu s poštovanjem. "Odlično ste obavesteni."

"Niste odgovorili na moje pitanje. Šta ćete da uradite?"

"U odnosu na vas? Ništa," odgovori Dramond. "Naš dogovor ostaje isti."

"Ne znam zašto bi. Vi ste prekršili svoje obaveze u ugovoru. Garantovali ste mi da možete da je kontrolišete. Bili ste uvereni da će ona rešiti moj problem."

"I jeste."

"Privremeno. Ali sada, kada je nestala, problem je isti kao i ranije."

Dramondove oči se suziše. "Ne slažem se. Nestanak se ne može povezati s vama."

"Cok ne progovori."

"Ali, neće," reče Dramond. "Jer, da je planirala da govori, to bi učinila do sada. To je očigledan metod, pomoću koga je mogla da pokuša da spase svoj život. Zna, da bi je zauzvrat ubili. Verujem da će ćutati, i kao znak nama, da ako je ostavimo na miru, neće predstavljati pretnju. Moram da kažem, pretnja vama. Posle svega, to je vaš problem. Ja sam vam činio uslugu, pokušavajući da to ispravim."

Delgadov puls se poveća zbog besa. "Ne uslugu. To je bio poslovni dogovor."

"Ne bih se raspravljao oko terminologije. Došao sam da vam kažem, da uprkos njenom nestanku, očekujem da mi se dozvoli da obavljam poslove, kao što je dogovoreno."

Delgado je trošio svoju energiju stojeći. "To će biti jako teško. Direktor Nacionalnog instituta za arheologiju i istoriju je besan što kontrolišete mesto u Jukatanu. Pridobija podršku vlade za pokretanje istrage."

"Obeshrabrite ga," reče Dramond.

"Vrlo je odlučan."

Sada je Dramond ustao. Uprkos godinama, dominirao je. "Potrebno mi je samo još nekoliko nedelja. Suviše sam blizu. Neću se zaustaviti."

"Osim ako ne padnete."

"Ja nikada ne padam." uzvratu Dramond resko. "Ja sam partner koji ne oprašta. Ako me izdate, zbog nestanka žene, preduzeću korake, zbog kojih ćete zažaliti."

"Kako? Ako ne pronađete ženu i ona ne progovori?"

"Ona je bila potrebna, samo da vas zaštiti. A da bih vas izložio, potrebno je samo ovo." Dramond pucnu prstom.

Kao odgovor, Rejmond otvori aktašnu i dodade Dramondu veliki koverat u kome je bila videotraka.

Dramond pruži traku Delgadu. "To je kopija, naravno. Čuvam original za dalje pregovore. Budite oprezni. Ne ostavljajte je tamo, gde bi to vaša supruga i kćerka mogle da vide, šta je na njoj. Ili predsednik. Ne bi voleli da on to vidi. Politički skandal te vrste bi ugrozio njegovu administraciju, što bi uništilo i vaše šanse da postanete predsednik."

Delgado oseti znoj kako mu se sliva niz kičmu.

Vrata se iznenada otvoriše. Delgadov stomak se zgrči ugledavši suprugu.

Inteligentna, obrazovana, vrlo dobro je znala svoju ulogu. Tolerisala je Delgadova odsustva, ne sumnjajući u njegovu indiskretnost. Uvek je bila tu, kada je bila potrebna njena simbolična podrška u javnosti. Jer, odrasla je u porodici političara. Od najranije mladosti je učila iravila. Bila je sestra Delgadovog najboljeg prijatelja, predsednika Meksika.

"Izvinjavam se što smetam. Nisam znala da imaš društvo. Kako ste, gospodine Dramond?" upita na savršenom engleskom. Skupa odeća i nakit su upotpunjavali njenu jednostavnu figuru.

"Odlično," odgovori Dramond na španskom. "A vi? Pretpostavljam da ste dobro, senjora."

"Da, hvala. Da li biste hteli da ostanete na večeri?"

"Hvala, ali upravo odlazim. Vaš suprug i ja smo morali da popričamo o nekim stvarima. Moram da letim za Evropu."

"Vi ste uvek dobrodošli," reče ona. "Esteban, biću u bašti." Potom zatvori vrata. U sobi je na trenutak zavladao nelagodna tišina.

"Razmislite o tome," napomenu Dramond. "Ne budite ljudi i uništite sve, što ste stekli mukotrpnim radom. Nemojte sebi uskratiti šansu da postignete još veće uspehe.

Pogledajte traku, uništite je i pošaljite i dalje dogovore o kojima smo pričali."

Delgado je savlađivao bes. Došao si u moju kuću. Ignorišeš moje gostoprimstvo.

Pretiš mi. Vilica mu se stezala. Ali, doći će vreme, kada nećeš imati više vlast nada mnom.

Onda ću te uništiti.

"Direktor Nacionalnog muzeja za arheologiju i istoriju," izgovori Dramond. "Kada sam rekao da ga obeshrabriš, mislio sam da ga eliminišeš." Hoću da ga zameniš nekim, ko je spreman na kompromise, ko neće praviti probleme, ko ceni usluge."

Nju Orleans

Buhanan je žmirkao.

"Dobrodošli. Kako se osećate?"

Trebalo mu je nekoliko trenutaka da shvati šta ga je žena pitala. Prošlo je još malo vremena, dok je odgovorio.

"... Boli."

"Pretpostavljam," primeti žena sa simpatijama.

Dopao mu se njen glas.

Bilo mu je potrebno još nekoliko trenutaka da shvati da se nalazi u bolnici. Nije znao gata ga više boli, glava ili rana na desnoj strani. Glava mu je bila povezana, kao i desna strana. Imao je i kopče.

"Zabršguli ste me," izjavi žena.

Pogledao je, očekujući da vidi Huanu, mada ta žena nije imala španski akcenat.

Primitivši njenu riđu kosu, uhvati ga panika.

"Opusti se," reče Holi MekKoj. "Dobro si. Biće sveu redu."

Kao u paklu, pomisli. Sve je pošlo naopako, ali su ga maglovite misli sprečile da shvati koliko.

"Pa," reče muškarac, "vidim da se oporavljate."

Lekar. NJegov beli mantil je činio kontrast sa tamnom kožom. Pogledao je karton i rekao: "Bolničarke su vas noćas povremeno budile, da bi proverile vaše neurološke znake. Sećaš li se toga?"

"...Ne."

"Sećate li se mene?"

"...Ne."

"Dobro. Jer, ja vas nisam ni pregledao sinoć, kada ste doveženi ovde. Odgovorite mi pošteno na pitanje. Prva stvar koja vam je pala na pamet. Shvatate?"

Buhanan klimnu, trepnuvši zbog bola koji je taj pokret izazvao.

"Da li znate zašto ste ovde?"

"...Uboden sam."

"Dobar odgovor. Sećate li se gde?"

"... Sa strane."

Doktor se nasmeši. "Ne. Mislim, gde ste bili, pre nego što su vas doveli u bolnicu."

"... Francuska četvrt.... "Kafe d Mond"."

"Tačno. Napadnuti ste na pločniku, ispred restorana. Čim se oporavite, policija bi

želela izjavu iako je vaša prijateljica već dala većinu neophodnih informacija."

Holi klimnu glavom.

Moja prijateljica?

Policiji?

"Ako ste osoba koja voli društvo, u ovoj bedi, niste sami," nastavi lekar. "Imali smo nekoliko žrtava pljački sinoć, a neki od njih nisu prošli tako srećno. Oni su u mnogo kritičnijem stanju."

"...Pljačke?"

"Dala sam policiji opis čoveka koji je to uradio," javi se Holi. "Ali, ne pomaže mnogo. Nosio je gusarski kostim. Sinoć je mnogo ljudi nosilo maske." Ona podiže plastičnu čašu i stavi mu slamku među usne.

Voda je bila hladna.

"Nalazite se u medicinskom centru," reče lekar. "Za ranu je bilo potrebno dvadeset kopči. Ali, imali ste sreće. Ni jedan vitalni organ nije povrećen. Oštrica nije toliko prodrla, koliko je zasekla."

Policija? pomisli Buhanan. Gospode, imao sam pištolj. Šta ako su ga našli? Mora da su ga pronašli. I lažan pasoš Viktora Granta. Pitaće se šta

"Udarili ste glavom, pri padu," nastavi lekar. "Doživeli ste potres mozga."

Još jedan?

"Čini mi se da nema neuroloških oštećenja. Ipak, umoriće vas postavljanje pitanja...

Koliko vidite prstiju?"

"Tri"

"Koliko imate godina?"

"Tridesetdve." "Kako se zovete?"

"Kako se zovete?" ponovi lekar.

On se koncentrisao.

Od svih pitanja...

Hajde. Hajde. Ko treba da sam?

"...Piter Lang." Izjavi sa uzdahom.

"Ne. Pogrešan odgovor. Vaš novčanik kojeg pljačkaši nisu uspeli da otmu ukazuje da se zovete..."

"Brendon Buhanan."

"To je bolje," reče lekar. "Mnogo bolje. Da budemo jasni. Kako se zovete?"

"...Brendon Buhanan."

"Zašto ste onda rekli, da se zovete Piter Lang?"

"... Moj prijatelj. Treba da mu kažem, šta mi se dogodilo."

"Gospođica MekKoj može da pozove umesto vas. Zabrinuli ste me na trenutak.

Pomislio sam da je potres ozbiljniji, nego što skenerski snimak pokazuje."

Nije uspeo da uzme moj novčanik! Znači, policija je verovatno pretražila novčanik.

Mora da su pronašli i pištolj.

I pasoš! Možda lekar očekuje da se predstavim kao Viktor Grant.

Bolničarka mu je merila pritisak: "Sto petnaest sa sedamdesetpet."

Lekar klimnu odobravajući. "Pokušajte da otvorite oči što šire. Moram da usmerim ovo svetlo u vaše zenice. Dobro. Sada sledite pokrete moje ruke. Vaši refleksi su u redu. Pluća zvuče normalno. Otkucaji srca su jaki i normalni. Ohrabren sam.

Pokušajte da se odmorite. Vratću se oko podne."

"Praviću mu društvo." Holi dade Buhananu još jedan gutljaj vode.

"Ali dok se odmara. Ne želim da mnogo priča. S druge strane, ne želim ni da previše spava. Ne, dok se ne uverim da je van opasnosti."

"Razumem. Biću ovde, samo da proveravam," reče Holi.

"Imate i ranu na ramenu, gospodine Buhanan. Kako ste zadobili?"

"...Uh. To...."

"Nesreća na čamcu," odgovori Holi. "Ivica propelera."

"Dobro je što ste osigurani," primeti lekar.

Napet., Buhanan je čekao da lekar i sestra odu i polako se okrete ka Holi.

Ona mu se nasmešila. "Hoćeš li još vode?"

"...Šta se dešava?"

"Znaš, dok sam bila devojčica, nisam mogla da se odlučim da li da budem bolničarka ili novinarka. A sada sam i jedno i drugo."

Buhanan je teško disao, jedva je govorio. "Šta se desilo? Kako sam...?"

"Čuvaj snagu. Sinoć sam te pratila od hotela."

"Kako si saznala gde odsedam?"

"Poverljivo. Ostalo ću ti ispričati. Osetila sam da ćeš jednom napustiti hotel, pa sam čekala preko puta. Ted je nadgledao sporedni ulaz. Bili smo u vezi, preko ručne radiostanice. Kada si izašao, ja sam bila jedna od ljudi u kostimu, sa maskom. Inače, ova riđa kosa bi me odala. Nisi ni primetio da te pratim."

Buhanan reče s uzdahom: "Treba da se ofarbaš."

"Šta?"

"Kosu. Da bi pratila ljude. Promeni boju, nešto svetlije."

"Nikada. Ali, pretpostavljam da si ti dovoljno često menjao boju kose."

Nije odgovorio.

Holi mu dade još jedan gutljaj vode. "Uz put, da li sam tačno odgovorila, kada je lekar pitao za ranu na ramenu? Nesreća na čamcu? Dok si bio Viktor Grant, zar nisi to rekao policiji u Meksiku?"

"Ne znam o čemu pričaš."

"Naravno."

Osetio je da mu kapci postaju sve teži.

Otkuda joj sve te informacije? pomisli.

"Poverljivo," reče ona.

"Šta?"

"Pitao si odakle mi te informacije. To je tajna."

Zar jesam? To sam je glasno pitao?

Nije više mogao da drži otvorene oči.

Lekar pokaza na nedirnuti sendvič sa tunjevinom. "Nedostatak apetita me zabrinjava."

"Bolnička hrana. Nikada je nisam voleo. Podnosim sva ostala jela, ali to..."

"Gospodine Lang..."

"Buhanan."

"Tačno. Gospodine Buhanan. Samo sam hteo da se uverim. Ako hoćete da izađete odavde, moraćete da odagnate moje brige zbog potresa mozga. Da sam na vašem mestu, pojeo bih sve i zamolio bolničarku da mi donese još."

Buhanan se napregnu da dohvati sendvič.

"Evo, dodaću ti," reče Holi.

"Čini mi se da lekar želi da vidi, da li ja to mogu sam."

"Proučavate ljudsku prirodu," konstatova lekar. "Kada to pojedete, hoću da malo prošetate. Na primer, do kupatila. Moram da se uverim da vaše noge i ostalo normalno funkcioniše."

"Da li vam je neko rekao da ste gonič robova?"

Lekar, crnac podiže svoje obrve. "Znači da vam je bolje, čim se šalite. Pregledaću vas posle ručka."

U trenutku kada je lekar izašao, Buhanan je spustio sendvič. Pogledao je u Holi. "Ne očekujem da ćeš to pojesti za mene. Ali ga baci negde i neka izgleda, kao da sam ga pojeo."

"Napregni se i pojedi to, ako misliš da izaćeš odavde." Holine zelene oči su odavale neposlušnost.

"Kako su ti oči promenile boju? Nosiš sočiva u boji?"

"Francuske kapi za oči. Mnoge filmske zvezde ih koriste. Kapi ističu boju očiju. Taj trik sam naučila, dok sam radila u Los Anđelesu. Pokazaću ti trik, da znaš kada budeš menjao izgled Zašto bi se zamajavao tim kontaktnim sočivima?"

"Zašto bih menjao svoj izgled?"

Zvučala je iznervirano. "Nikada ne odustaješ."

"Ni ti. Prošle noći. Šta se desilo? Nisi mi sve ispričala."

"Pratila sam te kroz Francusku četvrt, do "Kafe d Monda". Bilo je oko jedanaest sati. Kao da si tražio nekoga. U stvari, baš si se trudio."

"Stari prijatelj, sa kojim je trebalo da se sretnem. Jedini razlog, što nisam želeo da me slediš je da izbegnem tvoja pitanja."

"A sada ih slušaj."

"Kafe d Mond."

"Gledala sam preko ulice i nisam videla baš najjasnije. Izašao si iz restorana. Grupa ljudi sa maskama je prolazila. Ponašali su se kao da su pijani. Jedan od njih, u

kostimu gusara, ti je zabo nož i ti si se uhvatio za desnu stranu. Žena je vrisnula. Ljudi su se gurali da ti oslobode put. Pao si preko nekoga i udario glavom čeličnu ogradu. Potrčala sam ka tebi, ali ne pre nego što sam primetila da je tip u gusarskom kostimu iz vukao nož, stavio ga za pojas i produžio ulicom. Ostala sam sa tobom, pokušavajući da zaustavim krv, dok je neki od konobara zvao hitnu pomoć."

"Ne gadiš se od krvi?"

"Hej, ne mogu da dovršim priču, ako mi umreš na rukama."

"A ja sam pomislio da si to uradila, zato što sam te privukao kao ličnost."

"Koja?"

"Šta?"

"Koja ličnost? Glumiš toliko njih."

Buhanan spusti tanjir sa sendvičem. "Odustajem. Ne mogu da smislim način da te ubedim da..."

"U pravu si. Nema načina da me ubediš. A sinoć sam se uverila još više. Čovek u kostimu gusara nije ni pokušao da te odžepari. To sam rekla policiji. Ne, to nije bilo namerno džeparenje. To je bilo namerno ubistvo." Uspravila se. "Zašto? Sa kime je trebalo da se sretneš? Šta je ...?"

"Holi."

"Kuda si pošao...?"

"Imam i ja pitanje," primeti Buhanan. "Imao sam nešto sa sobom. Ako je to iko pronašao, siguran sam da će policija..."

"Naravno," reče Holi.

"Vратиće ili ..."

"Želim da ovo bude krajnje iskreno." Holi otvori svoju tašnu. "Da li si ovo izgubio?" U tašni je bila poluautomatska "bereta" od 9 mm. Oči mu se suziše.

"Nisi ga ispustio," reče Holi. "Ja sam ga osetila, dok sam pokušavala da ti zaustavim krvarenje. Pre nego što su policija i kola hitne pomoći stigla, uspela sam da ga uzmem, a da to niko ne primeti."

"Ništa posebno. Nosio sam ga zbog sigurnosti."

"Naravno. Pogotovo kada se srećeš sa starim prijateljem. Ne znam kakav je zakon o oružja u ovoj državi, ali mi se čini da ti je za nošenje ovoga potrebna dozvola. A naravno, ako te legitimišu, sigurna sam da Vojska ne bi stala iza tebe, jer si nosio oružje na dopustu."

"Hej, mnogi ljudi nose oružje ovih dana," primeti Buhanan. "Ta namerna pljačka sinoć uostalom, objašnjava."

"Pokušaj ubistva, a ne pljačke."

"To opravdava moje ponašanje. Neke budale su se napile, možda i drogirale. Nosio je gusarski kostim. Odjednom je pomislio da je pravi gusar pa je probo nekoga, onako u prolazu."

"Ne misliš valjda da ću poverovati?"

"Vidi, ne znam zašto mi je zario nož. Može se svašta pomisliti," zaključio Buhanan.

"Ali, da li bi to prošlo kod policije, da su pronašli i drugu stvar koju si izgubio?"

"Drugu...?" Buhanan se sledi.

"Čekao sam da mi kažeš za to." Proverivši da niko ne ulazi, Holi izvadi pasoš iz tašne. "Medicinsko osoblje je moralo da ti skine jaknu u kolima, da bi pregledali ranu. Rekla sam im da sam tvoja devojka i uzela jaknu. Dobru sam stvar uradila. Za tebe." Otvorila je pasoš. "Viktor Grant, ma, ma."

Buhanan je osetio još veću jezu.

"Čak ni slika nije loša. Kosa ti je bila malo kraća. Pištolj, a naročito pasoš, koji se ne slaže sa tvojim dokumentima, bi policiju definitivno navelo da pomisli da nešto stvarno nije u redu," zaključio Holi. "Za početak bi mislili da se baviš drogom. U stvari, to i nije tako daleko od istine, imajući u vidu tvoju umešanost u tajne akcije "Viskija i sode"."

Buhanan je prestao da diše.

"Pa?" Holi vrati pištolj i pasoš u tašnu. "Već si dao mnoga objašnjenja za svoje neobično ponašanje. Šta imaš ovog puta da kažeš?"

Buhanan privuče sendvič.

Odjednom si ogladneo? Ili pokušavaš da dobiješ na vremenu, dok nešto ne smisliš u vezi lažnog pasoša?"

"Holi, ja..."

Uzeo jeviljušku.

"Ne možeš ništa da smisliš, je l' da?"

On spusti viljušku. "Ti ni ne slutiš koliko si zabrljala sa ovim. Učini sebi uslugu i tiho se izvuci. Zaboravi da si ikada videla taj pasoš."

"Ne mogu. Uvek sam priželjkivala Pulicerovu nagradu. Čini mi se da će mi je ovo doneti."

"Pazi se. Da pretpostavimo na trenutak da si u pravu." Buhanan podiže ruku. "Ne priznajem ništa, ali da pretpostavimo. LJudi, na koje" si se ustremila, ne znaju ni za kakva pravila. Umesto Pulicera možeš da dobiješ metak."

"Timipretiš?"

"To je hipotetično upozorenje s najboljim namerama."

"Zar misliš da se nisam zaštitila? Napravila sam kopije mojih istraživanja. Poverila sam ih pet različitim osobama, kojima verujem."

"Naravno. Kao što je tvoj advokat. Tvoj urednik. Tvoj najbolji prijatelj."

"Dobro, pogodio si."

"Sve je predvidivo," počeo Buhanan. "Obučeni muškarac sa crnom torbom će naći sve što je skriveno. Ali, verovatno je da niko neće ni tražiti. Da je tvoja istraga bila tako dobra, priča bi do sada bila objavljena. Zar nisi posumnjala. Sve se može poreći. Ali, ako se iko oseti ugroženim zbog tvoje istrage, možda ih neće ni biti briga, što si napravila kopije. Mogu samo da odluče da te se otarase."

"A šta je sa tobom?" upita Holi.

"Misliš, da li bih ja pokušao da te se otarasim? Ne budi smešna. Ja sa time nemam ništa. Samo te savetujem."

"Ne. Šta je sa tobom? Zar se ti ne osećaš ugrože

"Šta bi na svetu ja...?"

"Da si na kaznenoj misiji, putovao bi pod sopstvenim identitetom, a ne bi nosio pasoš na tuđe ime. Tvojim kontrolorima se to neće svideti. Posle onoga, što ti se desilo u Meksiku i na Floridi, misliće da nešto muvaš. Pitaće se šta si radio sa pištoljem i pasošem, koji ne smeš da imaš. Imaš pored mene i ostale probleme. Verovatno si dogovorio raspored kako ćeš stupati u kontakt sa kontrolorima. Ako propustiš neki od susreta, biće nervozni. Bolje ih nazovi."

"Ako sam onaj ko misliš da sam, ne očekuješ valjda da ću ih pozvati pred tobom? I to preko nezaštićenog telefona?"

"Bolje uradi nešto. Postaćete nestrpljivi. I ne zaboravi što duže vreme prođe bez kontakta, biće sve sumnjičaviji, da možeš da obavljaš svoj posao."

Buhanan je osećao pritisak iza ušiju.

"Vidim da vam se apetit poboljšao," primeti lekar, ulazeći u sobu.

"Da, skoro sam sve pojeo."

"Pojedite i dezert, gospodine Lang."

"Buhanan."

"Onda prošetajte do kupatila. Posle toga ću možda razmisliti o vašem otpuštanju iz bolnice."

Na sebi je imao farmerke, majicu i patike, koje mu je Holi kupila, jer je njegova odeća bila krvava. Bolničarka ga je gurala u kolicima.

"Rekao sam vam da mogu da hodam," bunio se Buhanan.

"Dok se ne sapletete i padnete, pa onda tužite bolnicu. Kada izađete iz ove zgrade, radite kako hoćete. Do tada ste u mojoj nadležnosti."

Buhanan je morao da zakloni oči rukom, zbog jakog sunca. Bolničarka mu pomogla da ustane iz kolica. "Rekoste da će vas neko sačekati?"

"Da," slaga Buhanan. Holi poduže nije video i nije ni znao šta se s njom dešava.

Njena pitanja su mu smetala, ali ovog trenutka je bio zabrinut i nervozan. Pištolj i pasoš. Mora da ih uzme natrag. "Sešću na klupu. Moj prijatelj treba da stigne svakog trenutka."

"Uživajte, gospodine Buhanan."

"Lang."

Bolničarka ga čudno pogleda i pogura kolica.

Pitao se zašto.

Onda shvati.

Osećao je peckanje po koži.

Šta se dešava sa mnom?

Čim je bolničarka nestala u zgradi, on ustade. Nije hteo da napusti bolnicu, jer je želeo da telefonira.

Uđe ponovo u zgradu bolnice i uputi se ka telefonskoj govornici. Ruka mu se tresla dok je stavljao novčiće u aparat. Trideset sekundi kasnije je govorio sa svojim kontaktoficirom.

"Gde si bio?" upita glas zahtevajući momentalni odgovor.

Govoreći tiho, da ga neko ne čuje, Buhanan odgovori. "U bolnici."

"Šta?"

"Neki tip je pokušao da me odžepari," lagao je. "Nisam ga video kada se približio. Zario mi je nož u leđa."

"Gospode bože. Kada se jutros nisi pojavio, zabrinuli smo se. Tim je čekao, za slučaj da si u nevolji."

"Imao sam sreće. Rana nije toliko ozbiljna. Uglavnom su me zadržali zbog ispitivanja. Zbog silnih bolničarki koje su ulazile i izlazile, nisam smeo da rizikujem i pozovem vas. Ovo je prva prilika koJa mi se ukazala da vas pozovem."

"Znaš da smo se tresli, ortak."

"Neprilike su prošle. Ako imate ljude na dogovorenim mestima za susrete, znači da hoćete nešto da mi kažete. Šta je to?"

"U vezi one novinarke koju si sreo u vozu... Da li je ta linija zaštićena?"

"Da."

"Evo poruke. Nastavi sa dopustom. Ne brini za nju. Preduzimamo korake koji garantuju da će biti obeshrabrena."

Buhanan čvršće stegnu slušalicu.

"Javi se na dogovoreno mesto. Obavestićemo te, ako se nešto promeni."

"Primljeno," reče Buhanan. Osušenog grla, vrati slušalicu na aparat u koji je buljio. Preduzimaju korake koji garantuju da će biti obeshrabrena? Šta je, do ćavola, time mislio?

Nije bilo profesionalno da traži da mu se to razjasni. Njegovi nadrećeni nikada nisu govorili više nego što su imali nameru. Precizno su se izražavali. "Obeshrabrena?" bi moglo da znači, od gubljenja posla, preko podmićivanja... diskreditovanja njenih istraživanja... zastrašivanja, ili...

Buhanan nije želeo da uzme u obzir da bi ona mogla da bude meta konačnog

"obeshrabrenja". Ne, ne bi oni uklonili novinara, naročito ne iz "Vašington posta,,.

Okrenuvši se od telefona, on ugleda ricokosu ženu, sa zelenim očima koja je sedela na samo nekoliko metara od njega. Nije pokazao nikakvo iznenaćenje.

Prišla mu je. "Dogovaraš se sa pretpostavljenima?"

"Zvao sam prijatelja."

"Zašto ti ne verujem?"

"Slušaj, kloni me se," reče Buhanan.

"Kraj lepog druženja? Sada hoćeš da me povredšl."

"Ozbiljan sam. Nemoj da si oko mene, privlačiš pažnju."

"O čemu to govoriš?"

Buhanan se uputi ka apoteci u holu bolnice.

"Pa, nećeš me se tako lako otarasiti." NJene visoke potpetice su odzvanjale po hodniku.

"Pokušavam da ti učinim uslugu," reče Buhanan. "Poslušaj moj savet. Ostani podalje od mene."

Kupio je jake tablete protiv bolova, jer su glavobolje postale nesnosne. Nije tražio od lekara da mu prepíše lekove, jer se plašio da će ga zadržati duže u bolnici.

Holi ga je sledila. "Imam nekoliko stvari da ti pokažem."

"Ne zanima me." Zaustavio se pored česme, progutao nekoliko tableta i uputio se ka izlazu. "Jedino sam zainteresovan da uzmem svoje stvari natrag."

"Nema šanse."

"Holi." Pogledao je oštro. "Da se pretvaramo da jesam osoba za koju misliš da sam. Šta misliš da će ti se desiti, ako kažem ljudima za koje radim, da imaš lažni pasoš sa mojom slikom u njemu? Koliko dugo ćeš još šetati s njim okolo?"

NJene smaragdne oči postaše još zelenije. "Znači, nisi im još rekao."

"Šta hoćeš da kažeš?"

"Pitala sam se da li si im rekao. Sumnjala sam. Ne želiš da tvoji pretpostavljeni saznaju da imaš taj pasoš i da si ga izgubio. Zbog čega ti je uopšte i trebao?"

"Zar nije očigledno? Da mogu da napustim zemlju."

"Šta fali tvom pasošu?"

"Da." Buhanan pogleda u ljude blizu izlaza. "Nemam ga. Nikada ga nisam ni imao." Stigli su na bučnu ulicu. Ponovo mu je sunce zasenilo oči. "Gde ti je prijatelj? Ted. Tip iz voza. Čini mi se da više ne ideš s njim."

"Tu je, u okolini."

"Koristite ručne radiostanice? Neću da govorim s tobom ako mi ne dokažeš da ne snimaš ovaj razgovor."

Ona otvori torbu. "Vidiš? Nema kasetofona."

"A ni moje stvari nisu tu. Gde si ih ostavila?"

"Na bezbednom su mestu."

Muškarac i žena izaćoše iz taksija i Buhanan požuri da ga zaustavi. Holi je vikala za njim.

"Ovo baš i nije pametno," primeti Buhanan.

"Kuda?" upita vozač.

"Holidaj In Kraun Plaza."

Pre nego što je taksista Pošao, Buhanan se obrati Holi. "Ovo nije igra, koja ti se čini da se odvija. Želim moje stvari natrag. Daj mi ključ od tvoje sobe. Uzeću šta je moje, spakovaću tvoje stvari i vratiti ih."

"Zbog čega misliš da ću da napustim hotel?"

"Jer ne želiš da te vide u mojoj blizini. Ne traži da budem precizniji. Ovo je tako prosto."

"Opet pokušavaš da me uplašiš.

"Nego šta, i nadama se da ću uspeti."

"Dovoljno je blizu," obrati se Buhanan vozaču. "Provozajte damu i vratite se za trideset minuta." Buhanan pogleda u Holi. "Ključ od sobe." Ispružio je ruku.

"Stvarno si ozbiljan."

"Ključ."

Holi mu ga pruži. "Ali. tvoje stvari nisu u mojoj sobi."

"Gde su? U Tedovoj sobi?"

Nije odgovorila.

"Ozbiljan sam, Holi. Ni ti a ni tvoj prijatelj ne bi voleli da kod vas pronaću te moje stvari. To za vas nije dobro."

Njeno lice lagano poblede, kao da je shvatala njegovu poruku. "Šta ću dobiti za uzvrat?"

"Miran san."

"To nije dovoljno," primeti ona.

"Šta hoćeš?"

"Priliku da porazgovaramo."

"Rekoh ti da se vraćam za pola sata."

Holi ga je proučavala. "Da. U redu. U Tedovoj su sobi."

"Pretpostavljam da nemaš ključ."

"U stvari," ona mu pruži ključ. "Za slučaj da su mi trebale, a Ted nije tu."

"Pametna stvar." Buhanan izaće iz taksija.

"Pažljivo spakuj moje rublje. Skupo je. Nemoj da se čipka izgužva."

Buhanan je pogleda i zatvori vrata.

Buhanan odveza zavoj oko glave i baci ga u kantu za ćubre. Vrtelo mu se u glavi i graške znoja su mu bile na čelu.

Odlučio je da prvo vidi ima li neka poruka za njega. U lobiju, pored ulaza je sedeo na kratko ošišan muškarac, čitaJući novine. Odatle je odlično mogao da vidi ko ulazi i izlazi iz hotela. I kao dobar operativac, nije pokazao da poznaje Buhanana.

Znači, u hotelu su, pomisli Buhanan.

Ali, ne zbog mene.

Ne. Oni traže Holi.

Buhanan se približi recepciji.

"Da, gorpodine?"

"Ima li kakvih poruka za mene? Broj moje sobe je..."

Službenik se nasmeja, čekajući.

"Broj sobe je..."

"Da?L

"...Prokletstvo." Buhananov puls se ubrza. Ne mogu da ga se setim. Ostavio sam ključ kada sam izašao, pa ne mogu da proverim."

"Nema problema, gospodine. Samo recite ime. Naći ćemo u kompjuteru broj sobe."

"Viktor Grant," reče Buhanan automatski.

Službenik ukuca ime u kompjuter. "Žao mi je, gospodine. Pod tim imenom niko nije prijavljen."

"Viktor Grant, mora da ga ima."

"Ne, gospodine."

Gospode, shvati on. "Brendon Buhanan. Dao sam vam pogrešno ime."

"Pogrešno ime? Kako to mislite?"

"Ja sam glumac. Snimamo film ovde. Moj lik se zove Viktor Grant. Toliko sam se navikao na to ime da... Ako sam se toliko uživao u lik, morao bih da dobijem Oskara."

"Kakav je to film, gospodine?" "O NJu Orleansu."

"Pronašao sam, gospodine. Brendon Buhanan. Soba dvanaestčetnaest. I, nema nikakvih poruka." "Mogu li da dobijem ključ?"

Službenik mu pruži ključ. "U kojim ste još filmovima glumili?"

"Ni u jednom. Radio sam u pozorištu. Ovo je moj veliki početak. Hvala."

Buhanan počeo, ubeđen da je službenik gledao za njim. Ne okreći se.

Viktor Grant? Gubiš se, druškane. Napravio si istu grešku kada si izašao iz bolnice. Rekao si bolničarki da si...

Ne. To je bila drugačija greška. Bolničarki si rekao da si Piter Lang. A sada kažeš da si ...

Ne možeš čak ni imena da zapamtiš. Glava je pulsirala od bola. Buhanan protrlja čelo upitavši se da li je bolestan. Ne, moram da idem dalje.

Nije ni nameravao da ide u svoju sobu. Recepciji je prišao, samo da pita ima li poruka za njega. Ali, prestravila ga je činjenica da nije mogao da se seti broja svoje sobe.

Otišao je u Tedovu sobu. Brzo je našao pištolj i pasoš, koje je Ted stavio pod dušek. Viktor Grant. Buhanan je buljio u sliku u pasošu. Poželeo je da ga pocepa. Tako bi bar ostalo manje dokaza sa prethodnim likom. Ali, šta ako bude morao da napusti zemlju?

Viktor Grant. Piter Lang. Brendon Buhanan.

Izaberijedno, proklet bio. Budi dosledan.

Zbog čega si ovde?

Huana. Gde li je bila sinoć? Zašto mi je sinoć neko zario nož u leća? Da li je neko pokušao da me sprečidajoj pomognem...?

Saberu se. Šta ćeš sada da preduzmeš? Do ćavola, ko da budem sada?

Holi. Ona mi je još uvek na vratu...

Buhanan stavi pištolj za pojas, pored kičme, uze jednu Tedovu jaknu, pasoš stavi u

džep i izaće neprimećeno iz sobe.

Sada, u Holinu sobu. Približavajući se, Buhanan pomisli na čoveka koji je čekao u lobiju, zaključivši da je verovatno neko i u njenoj sobi. Možda ne bi trebalo da ulazim? Možda je bolje da stvari pokupi Ted ili sama Holi? Sada imam pištolj i pasoš... Razmišljao je. Što duže Holi čeka, to je veća mogućnost, da će nekoga biti u njenoj sobi. Pa šta? To nije tvoj problem. Akojoj se nešto desi, toje jedanproblem manje...

On pokuca na vrata njene sobe i najavi, "Osoblje hotela," dok je kucao. Otključavši vrata, shvati da nikoga nema u sobi. Brzo je spakovao njene stvari. Samo je pazio na rublje. Holi je rekla istinu. Bilo je skupo i imalo je čipku. Svićao mu se taj osećaj. Buhanan ponese stvari niz stepenice, misleći na čipku koju je spakovao. Odavno nije bio intiman ni sa jednom ženom. Nije u pitanju seks, nego bliskost. Već šest godina. I Huana.

Jedva je nosio torbe zbog iscrpljenosti i bola u lećima od uboda noža. Bar je taksi čekao. Kada je vozač ugledao da Buhanan ima problema sa prtljagom, on izaće.

"Dajte da vam pomognem."

"Hvala." Buhanan mu dade novčanicu od deset dolara i okrete se ka Holi. Neko je sedeo pored nje. Ulazeći u kola Buhanan reče: "Pa, Tede, dugo se nismo videli. Hvala što si mi pomogao oko prtljaga."

"Pomogao?"

"Baš to."

"Trebalo je da tražiš."

"Mislim da ne treba tako nešto da tražim."

"Kao što nisi osećao potrebu da tražiš dozvolu da ućeš u moju sobu. Ne svića mi se pomisao da neko pretura po MOJIM stvarima. A nosiš i moju jaknu."

"Odlično uočavaš. Pa, šta misliš? Kako mi stoji? Evo ti ključ."

Holi pokuša da ih razdvoji. "Je si li našao šta si tražio?"

"Odmah. Ted baš i nije vičan u tome."

"Hej," pobuni se Ted.

"Dobro, razumem što si ljut," primeti Holi. "Trebalo je da ti pomognem oko torbi. TGek si pušten iz bolnice. Trebalo je da pomognem prijatelju."

"Ovaj tip nije prijatelj," izjavi Ted.

"Ted," reče Holi upozoravajućim tonom. Onda se okrete ka Buhananu. "Žao mi je. Seti se, to je bila tvoja ideja, da te sačekam van hotela. Ako upotrebljavaš melodramatične gestove da me uplašiš, ne možeš da očekuješ moju saradnju."

"Hajde onda da se vratimo natrag, da te predstavim tipu koji te čeka u holu."

Holine oči se suziše. "To je šala, je l' da?"

"Nije mi ličio na one koji se šale." "Ovo je sve sranje," konstatova Ted.

"U pravu svd, Ted. Sranje," složi se Buhanan. "Nije me briga šta će se desiti tebi, ali voleo bih da se Holi ništa nee desi, dok ne sredimo neke račune."

"Prestani sa tim pokušajima da me zastrašiš," obrati mu se HSoli.

"Kuda ćeteg?" upita vozač koji se vratio u kola.

"Ovaj posao me iscrpljuje," zaključi Buhanan, brišući znoj sa č"ela. "Došao sam ovamo, misleći da ću se opustiti pored reke, odvesti nas do Tuluz strita... Skoro je dva li trideset. Možda uspemo da uhvatimo "Načez."

Kada je taksi pošao Holi konstatova. "Za čoveka koji tvrdi da igakada nije bio u NJu Orleansu, odlično poznaješ turističke atrakcije."

"Čitao saž o njima u vodiču za turiste."

"Da. A kadda? Dok si bio u nesvesti?"

Stotine gautnika se vozilo na trospratnom brodu po Misisipijju, uživajući u osvežavajućem poventarcu. Dok se činilš da putnici uživaju i u zracima sunca, Buhananove oči su bile još uvek Jako osetljive na jako svetlo. Holi: je sedela pored njega. Pošto je masa ljudi bila oko vdgah, nisu mogli da razgovaraju.

Holi ovdmahnu glavom. "Ne razumem. Zašto krstarenje paarobrodom?"

"Proces eeliminacije." Buhanan otpi kokakolu iz limenke koje je kupio, kada su se ukrcali na brod. "Potrebno ši je vreme i mesto da razmislim." Progutao je još dvee tablete za smirenje bolova.

"Trebalo r je još da ostaneš u bolnici."

"Ima prešiše toga da se uradi," primeti Buhanan.

"Da, kao što je posmatranje blatnjave Misisipi. Tedu se nije ddopalo što smo ga ostavili sa torbama."

"Rekla si da hoćeš da razgovaramo. Ja ne želim društvo, dok to radimo. Ovako ne može da nas prati. A uskoro ni te vaše ručne radiostanice neće dosezati. Ali, gde ti uopšte skrivaš svoju? U tašni? Ili možda...? Buhanan pokaza na njen dekolte.

"Dobro." Zvučala je obeshrabreno. Zavukla je ruku i izvadila mali mikrofon sa odašiljačem i predala mu ga. "Pobedio si."

"Suviše lako." Buhanan isključí odašiljač. "Kako mogu da znam da ih nema još?"

"Postoji samo jedan način da proveriš. Ali, pošto ti nisam dozvolila da me pretreseš ni u kupeu voza, sigurno neću..."

"O čemu si htela da razgovaramo?" "Za početak, ko je pokušao da te ubije? I nemoj mi pričati o džeparošima u prolazu." "Ko? Da, to je dobro pitanje." "Jedno od njih." To pitanje je zaokupljalo Buhananove misli od kako je prebačen u bolnicu. "Otvori tašnu." Ona to učini.

Nije našao nikakav kasetofon. "Dobro, reći ću ti ovoliko. Nisam lagao, kada sam rekao da sam došao u NJu Orleans da vidim prijatelja." Dvourio se da li da nastavi.

"Žena." Pomislio je na nju. "Ovo nije poverljivo. Ne vidim razlog da ti ne... Nisam ništa o njoj čuo već šest godina. Nedavno mi je poslala poruku, da joj je potrebna pomoć. Ona je vrlo samostalna. Nije tip koji će tražiti pomo osim ako nije u ozbiljnoj

neprilici."

"Da li ste bili ljubavnici?"

"Da li si ti novinar ili tračara? Moram da kažem da se tatebe ne tiče."

Holije čekala.

Buhanan se ugrize za donju usnu. "Mogla je da bude moja ljubavnica. Možda je i trebalo. Možda smo mogli i da se venčamo."

"Ali...?"

"Recimo, da sam imao probleme da dokučim ko sam bio." Prošlo vreme? upita se Buhanan. "Kako bilo, trebalo je da se sretnemo sinoć, u jedanaest sati, u "Kafe d Mondu". Ona nije došla, ali je zato tamo bio onaj tip sa nožem." Naslonivši se, on oseti pištolj pored kičme i shvati da je on jedini razlog što ubod nije bio tako dubok i opasan. Postade mu jasno, za koliko je izbegao smrt i preznoji se. Nasuprot tome, njegova usta se osušiše. Uzeo je gutljaj kokakole. "Kakva koincidencija. Pojavio se on, a ona, koja je trebala da dođe, nije. Pokušavam da razmišljam. Toliko se trudim da održim zdrav skepticizam. Ali, ovakvu koincidenciju je teško zanemariti.

Počinjem da verujem, da je moja prijateljica u nekoj vezi sa čovekom sa nožem."

"I pokušao je da te zaustavi da joj pomogneš?" "Možda ti imaš neko bolje objašnjenje." "Pa, deo tvoje logike me zabrinjava. Pošto se nije pojavila, ne možeš da znaš šta je htela, pa nije ni bilo potrebe da te neko sprečava." "Ili možda ..."

Buhananovo srce je ludovalo.

"Možda se neko uplašio kada se nije pojavila, da ću postati tako besan, da se neću zaustaviti dok ne saznam gde je i zašto sam joj potreban." Buhananov glas postade grublji. "Ako je tako, s pravom su se uplašili. Jer, upravo to će se i desiti."

Parobrod je ulazio u krivinu, jer je na tom mestu reka prirodno skretala.

"U bolnici si rekla da imaš nešto da mi pokažeš."

Holi se uspravi. "Da. Ali mi nisi pružio šansu."

"Jer sam hteo moje stvari natrag. Sada ih imam." Uprkos glavobolji, Buhanan je smogao snagu da nastavi sa igrom. "Pogledaću, šta god da je. Sve, samo da odagnam tvoje sumnje. Moram da pomognem prijateljici. Ali, neću to uspeti, ako nastaviš da se mešaš. Postavi sva pitanja. Hoću da završimo."

Holi otvori tašnu, pogleda ga oklevajući i izvadi tri novinska lista koja su bila u koverti.

Buhanan ih zbunjeno uze. Na prvoj strani je pisalo, "Pre šest dana. On se napregnu i vide" da je novina izdata u Fort Loderdejlu.

Fort Loderdejlu Sna i dva gosta koja su napuštala zna eksplozija je kratko la restoran. Oštećena su i pre ponoći uništila auto uništena brojna kola. Na

na parkingu ispred restora osnovu ostataka novca, vladala na "Pauls on river". Nalaznici pretpostavljaju da je osnovu vozačke dozvole je eksplozija možda posledica identifikovan vozač, Robert Bejli, 48, iz Oklahome. Nedavne eskalacije rata među krijumčarima droge.

Od eksplozije su nastradala

Njegovo srce je još brže lupalo i on se okreće ka njoj. Šta god bilo, nije smeo da dozvoli da otkrije njegovu reakciju. Glava ga je još više bolela. "Toliko ljudi nastradalo, strašno. Ali, kakve to ima veze sa mnom? Zašto si mi to pokazala ...?"

"Poričeš da si poznavao Roberta Bejlja?"

"Ne znam ništa o tome."

A to je i bila istina, pomisli Buchanan. Naprezao se da izgleda mirno, dok je krv brzo strujala njegovim venama.

Holi izoštri pogled. "Uglavnom se predstavljao kao Big Bob Bejli. Možda ti to pomogne da se setiš."

"Nikada čuo."

"Buchanane, gubim strpljenje. Oboje znamo da je naleteo na tebe u Kankunu. To je bilo tamo."

Buchanan se oseti kao da je na njega priključena struja.

"Gledala sam iz ugla restorana," objasni Holi. "Klub internacional". Videla sam šta se desilo. Tada su počeli svi tvoji problemi, kada je Bejli upao u jedan od tvojih života."

Buchanan se jedva kontrolisao da ne pokaže šok.

"Ona dva dilera drogom su postali sumnjičavi kada te je Bejli oslovio sa Kraford, umesto Potter. Odveli su te na plažu. Bejli je pošao za vama. Kasnije mi je rekao da je prekinuo svaču. Ubio si oba dilera i njihovog telohranitelja. Onda si pobeo u noć, a policija je uhapsila Bejlja, misleći da je on odgovoran." E

"Ti nisi novinar. Ti si pisac naučne fantastike. Kada je to moglo da se desi? Ja nikada nisam bio u Kankunu. Nikad..."

"Ne kao Brendon Buchanan, nego kao Ed Potter. Rekoh ti da sam bila u restoranu. Videla sam šta se desilo!"

Kako? pomisli Buchanan. Kako je dospela tamo? Kako je znala da će biti tamo? Kako je... ?

"Video si da sam te slikala, kada si izašao iz zatvora u Meridi," nastavi Holi. "To ne dokazuje da si poznavao Bejlja. Ali kasnije, u Fort Loderdejlju, video si da sam te slikala sa Bejljem u kanalu. Već sam ti pokazala te slike."

"Pokazala si mi fotografije, da, i priznajem da taj čovek liči na mene. Ali, to nisam

bio ja," izjavi Buhanan. "Ali, podseća na mene. Ja u stvari, nikada nisam bio ni u Fort Loderdejlu."

"Verujem ti."

"Dobro."

"Kao Brendon Buhanan. Ali, kao Viktor Grant si definitivno bio u Fort Loderdejlu." Buhanan odmahnu glavom, kao da je razočaran njenom konstatacijom. "I čovek koga si mi pokazala sa slike je Bejli?"

Holi je izgledala iritirano.

"Ne shvatam," primeti Buhanan. "Ti si poznavala tog Bejlija? Da li si ga pratila? Zašto se toliko zanimaš..?"

"Nisam ga pratila. Pratila sam tebe. A zašto se interesujem? Zato što je radio za mene."

Buhananov stomak se zgrči. Dva deteta su protrčala i Buhanan im je bio zahvalan što je imao pauzu.

"On nije radio za mene, kada je naleteo na tebe u Kankunu," nastavi Holi. "Ali sam se pobrinula da posle toga radi za mene. Koji izraz, vi ono, beše koristite, regrutovati? Da, regrutovala sam ga. Hiljadu dolara, plus troškovi. Bejli je bio prilično u dugovima. Nije se mnogo razmišljao, pre nego što je prihvatio."

"To je mnogo novca za novinara, da može toliko da..."

"Velika priča. Veliki bučet za troškove."

"Tvoj urednik neće biti srećan, kada se priča ne poklopi u svim delovima."

Holi je bila besna. "Da li si ti s druge planete? Da li vas uče da poričete sve, bez obzira, što je očigledno tačno? Ili si toliko van stvarnosti, da sebe možeš iskreno da ubediš, da se ništa od toga nije desilo tebi, već nekom drugom, čak i ako je taj neko drugi, ti?"

"Žao mi je što se Bejliju to desilo," reče Buhanan. "Ono što sam rekao, to sam i mislio. To je strašno. Ali, moraš da veruješ ja nemam ništa sa tim."

Ali imam, pomisli, Buhanan. Kako je ...?

Odgovor je bio očigledan.

Plastični eksploziv je bio u koferu koji sam mu dao. Kada je ušao u kola, mora da ga je otvorio da pogleda novac...

Samo je to trebalo uraditi da se aktivira eksploziv.

A šta da je otvorio kofer dok sam bio sa njim?

"Šta je bilo?" upita Holi.

"...Izvini?" ..

"Ponovo si prebledeo."

"To je zbog ove glavobolje."

"Pomislila sam da je to zato, što si pogledao sledeći članak."

"Sledeći...?" Buhanan pogleda u sledeći papir, kojijedržaouruci.

UBISTVO SAMOUBISTVO

Fort Loderdejł Na po usmrćeni metkom. Veruje se
živ uplašeni suseda, polida je gospodin Dojl, oćajan
cija je je jutros u predgrađu zbog bolesti supruge, prvu
Plantejšen otkrila tela ubio nju pa sebe, iz .38 ka
DŽeka Dojla 34 i njegove libarskog revolvera.
supruge, Sindi 30, oboje

Buhanan je proćitao priću ponovo, i još jednom, i još jednom. Nije više primećivao
rad parne mašine ni gomilu ljudi, ni vlažan povetarac. Samo je buljio u parće papira.
"Žao mi je," reće Holi.

Buhananu je trebalo neko vreme dok je shvatio da je nešto rekla. Nije odgovorio.
Samo je i dalje buljio u ćlanak.

"Hoćeš li poreći da si i njih poznavao? Ako to nameravaš, nemoj," izjavi Holi.

"Slikala sam te zajedno sa Cekom Dojłom, kao i što sam sa Bejlujem."

"Ne," reće Buhanan. S nadljudskim naporom je vratio Holi papir i pogledao je. Kroz
glavu mu je odzvanjao tekst koji je upravo proćitao. Po prvi put, u svojoj dugoj
karijeri tajnog agenta, učinio je ono što je nezamislivo.

Odao se. "Ne." Ćinilo mu se da će pasti sa stolice. "Neću poreći. Poznavao sam
DŽeka Dojla i njegovu ženu Sindi. Dopadala mi se. Bila mi je jako draga."

Holine oći se suziše. "Ranije si govorio o koincidenciji, kako je neki put i više od
toga, kao što se tvoja prijateljica nije pojavila u "Kafe d Mondu",
ali ćovek sa nožem jeste. Poznavao si Bejluija. On je mrtav. Poznavao si i DŽeka
Dojla i njegovu suprugu i oni su, takođe, mrtvi. I to se desilo iste noći. Šta je...?
Upravo sam nešto shvatila."

"Šta?"

"Izraz na tvom licu. Ti si sjajan glumac. Ali niko nije tako dobar. Nisi ništa znao o
ubistvu Bejluija i Dojłovih."

"Taćno." Buhananovo grlo je bilo toliko suvo, da nije mogao ni da govori. "Nisam
znao."

Za trenutak je pomislio da je to trik, ali je shvatio da su isećci iz novina nisu kopije.
To što im se desilo bilo je tako operativno logićno, da nije više sumnjao u istinitost.
Da, prevaren je. Ali to nije uradila Holi.

"Ili je možda slućajnost," reće ona. "Možda je DŽek Dojl ubio svoju ženu, iste noći
kada je Bejli umro u eksploziji."

"Ne."

"Misliš da je dvostruko ubistvo."

"Ne može da bude ništa drugo."

"Zašto si tako siguran?"

Buhanan pokaza u novinski ćlanak. "...ubio je iz .38kalibarskog revolvera." Nema
šanse."

"Propustila sam nešto izgleda. Šta fali revolveru 38kalibra...?"

"Sa tom igračkom?" Nasmija se Buhanan. "Džek Dojl je bio član "SIELa"."

"Da. Komandant u mornarici. Još uvek ne..."

"Bavio se oružjem. To je za njega bila igračka. Do duše, takav pištolj je bio u njegovoj kući, ali za Sindinu odbranu. Ali Džek je imao mnogo pištolja u kući i da je to uradio, izabrao bi poluautomatsku devetku.

Toliko je voleo svoju ženu, da sam mu zavideo. Bila je ozbiljno bolesna, od leukemije. Terapija nije pomagala. Ali, još uvek nije toliko patila. Kada bi taj dan došao, uz Sindinu dozvolu, on bi upotrebio oružjedostojno poštovanja."

"Tvoj svet je potpuno drugačiji od mog," konstatare Holi. "Etika, koje oružje upotrebiti za ubistvo i samoubistvo."

"Džek nije bio budala. Ni na trenutak ne bi pomislio da..."

"Ne," reče Holi. "Nisam to mislila. Mislila sam upravo ono što sam rekla. Tvoj svet je sasvim drugačiji od mog. Vrednosti su različite. Moj otac je bio sudija. Nije voleo oružje. Prvi put sam videla pištolj u Los Angelesu, kada sam izveštavala o ratu među mafijama."

Buhanan je čekao.

"Pa," počne Holi. "Ako je to bilo dvostruko ubistvo, ko ga je počinio? Isti ljudi koji su ubili Bejliju?"

Masirajući slepoočnice, Buhanan otpi gutljaj kokakole i zagleda se u daljinu. "Ja sa time nemam ništa."

"Nisi pročitao treći članak."

Buhanan spusti pogled, potrešen onim što je malopre pročitao.

SAOBRAĆAJNA NESREĆA, ŽRTVA NIŠE PRONAĐENA

Fort Loderdejl Ronio piva ukazuju da je bio u pijanosti i dalje traže telo Viktora Grant, čoveka koji je izgubio kontrolu nad kolima. U veštom stanju, kada je izveštavao, uvećano, koja je nađen novčanik sa su prošle noći sletela sa dokumentima na ime Viktor puta, u more, južno od Grant. Policija pretpostavlja da je telo otplivalo ka Oklend park bulevara. Brojne prazne limenke od pučini.

Buhanan se osećao kao da pada i da nikada neće dosegnuti dno.

"Razlog, što se nisam svađala s tobom, kada si tražio natrag pasoš na ime Viktor Grant," počne Holi, "je što sam slikala ponaosob, svaku stranicu pasoša. Imam slike tebe i Bejliju u Fort Loderdejlu. Mogu te povezati sa Bejlijem. Mogu te povezati sa Dojlom. Ovaj novinski članak potvrđuje, da je nekko, po imenu Viktor Grant i bio je Fort Loderdejlu, nestao iste noći kada su ubijeni Dojlovi i Vejli. Rekao si da će moj urednik biti razočaran, što se priča ne slaže u svim detaljima. Pa, izgleda mi, da se priča odlično uklapa."

Buhanan oseti neki udar, kao da je pao na dno. "Čekam reakciju," nastavi Holi. "Šta

misliš o mojoj priči?"

"Pravo pitanje je, Šta osećam?" "Ne razumem."

Buhanan je masirao bolno čelo. "Zašto ambicija toliko zaglupljuje lude? Holi, odgovor na pitanje, Šta osećam? je da sam preplašen. A trebalo bi i da si ti. Ja predviđam budućnost, da li znaš to? Imam dar da predvidim budućnost. A imajući u vidu to što si mi upravo rekla, garantujem ti, da ako se ne zaustaviš sa tom pričom, bićeš mrtva do ujutru." Holi trepnu.

"I," nastavi Buhanan ogrubelim glasom, "ako ne odglumim najbolju ulogu u svom životu, i ja ću biti mrtav. Jer, isti ljudi koji su ubili Džeka Dojla i Boba Bejlja će se za to pobrinuti. Da li je tebi to dovoljno jasno? Je si li to htela da ti kažem? To je dobro za citiranje. Šteta, što ne možeš to da iskoristiš."

"Naravno da mogu da iskoristim. Briga me, da li poričeš ili..." "Tineslušaš!"

Buhanan je tako glasno rekao da se nekoliko ljudi okrenulo i pogledalo ih. Približio se Holi i prošaptao. "U tvom svetu, ljudi se plaše da ne prekrše zakone. U mom svetu, ljudi samo stvaraju zakone. Ako se osećeš ugroženo, pucaće na tebe ili će te baciti sa vrha solitera, ili će te pregaziti kolima i potom će otići na večeru, osećajući da je pravda zadovoljena, jer su zaštitili sebe. Bićeš definitivno mrtva do sutra, ako ne pronaćemo način da ubedimo ljude da im ne predstavljaš pretnju. Ako se ja osećam preplašeno, ti si budala, ako to isto ne osećaš."

Holi ga je proučavala. "Ovo je još jedna dobra gluma. Pokušavaš da me ubediš da odustanem."

"Predajem se," izgovori Buhanan. "Vodi sama računa o sebi. Veruj mi, moram da se pobrinem za sebe."

Buhanan uće u hol "Kraun Plaza" hotela. Dok je čekao lift, primetio je da umesto čoveka koji je čitao novine, sada tamo stajao neko u trenerci. I on se pretvarao da čita novine. Bio je krupan, lepo građen, oštrog pogleda.

Vojnik, pomisli Buhanan, isto kao i prvi. Agenti civilne obaveštajne službe koji prate ljude, su različitih profila. Za razliku od njih, vojni agenti liče jedni na druge, slično su građeni i nose istu frizuru. Izgledaju disciplinovano.

Holi, pomisli. Još uvek je traže.

Ušao je u lift, popeo se na dvanaesti sprat i izvadio ključeve. Osećao se potpuno iscrpljeno, od vožnje parobrodom, Holinih pitanja i glavobolje. A i strah je učinio svoje. Odmor mu je bio neophodan, a morao je i da razmisli.

Kada je otvorio vrata...

Tri osobe su ga čekale. Sedeli su, jer nisu želeli da izazovu njegovu odbrambenu reakciju. Buhanan ih je sve poznavao.

Alan, Buhananov ispitivač, je sedeo na krevetu. Ovog puta je na sebi imao plavu jaknu.

Na sofi je bio mišićav muškarac, major Putman, a pored njega je sedela atraktivna plavuša, kapetan Veler. Buhanan ih je sreo na jahti u Fort Loderdejlu.

Svi su bili u civilu, major je, na sebi imao odelo bež boje, a kapetan svilenu belu bluzu i plavu suknju, koja se pripijala uz nju, kako bi u javnosti odvukla pažnju od dva muškarca.

Buhanan baci pogled ka kupatilu, da proveriti da li je još neko tu. Potom uđe, izvadi ključ i zaključa vrata sa unutrašnje strane. Popodnevno sunce je ispunilo sobu.

"Kapetane," obrati se major.

Buhanan klimnu glavom i zaustavi se na metar od njega.

"Nisi iznenađen što nas vidiš," primeti major.

"Na "farmi" sam imao trenera koji ja imao običaj da kaže, "Jedino što treba da očekuješ je neočekivano.""

"Dobar savet," zaključa žena. "Kako sam razumela, pljačkaš ti je zario nož u leđa."

"To sigurno nisam očekivao:"

"Kako je rana?"

"Zarasta. Gde je pukovnik?"

"Nije mogao da dođe," reče Alan.

"Nadam se da niste predugo čekali."

"Zar te ne zanima kako smo ušli?"

Buhanan odmahnu glavom.

"Kapetane" major je izgledao nezadovoljno "u holu hotela ste bili viđeni u jedan i četrdesetpet. Pretpostavljalo se da idete u sobu. Sada se vraćate a niko vas nije video da izlazite. Gde ste bili prethodna tri sata?"

"Vozio sam se parobrodom."

"Da li je to bilo pre i pošto ste proverili sobu novinarke?"

"Znači, znate za to. Posle. U stvari, ona je bila sa mnom na parobrodu."

"Šta?" kapetan Veler se nagnu unapred a bluza joj se pripila uz grudi. "Zar niste obavesteni da je tražimo?"

"Rečeno mi je da nameravate da je obeshrabrite. Ali, ona me proganja, pa sam odlučio da učinim nešto, da je lično obeshrabrim. Preplašio sam je, kako bi odustala od priče."

"Vi...? Kako bi...?"

"Koristeći njene argumente protiv nje. Pokazala mi je ovo." Buhanan izvadi novinske članke iz jakne i stavi ih na stočić. Pošto je major uzeo da ih čita, Buhanan nastavi. "O eksploziji u kojoj je Bejli umro. O ubik gvu i samoubistvu Ceka Dojla. Alane" Buhanan se okrete ka njemu "izostavio si nekoliko stvari, dok si mi pričao šta se desilo u Fort Loderdejlu, posle mog nestanka. Da li si znao za Bejlja i Dojlove?"

"Nije mi se činilo neophodnim da ti kažem."

"Zašto?"

"Što manje znaš o Bejlju, to bolje. Da su te saslušavali, tvoje izjave bi bile istinite. A što se Dojlovih tiče, pa, nismo hteli da te opterećujemo činjenicom da je čovek, za

koga si radio, ubio svoju ženu a potom isebe."

„Ubedio sam novinarku da je to dvostruko ubistvo

"Šta si uradio? Gospode bože," uzviknu major.

"Zamolio sam je da prouči situaciju," poče Buhanan. "Ako je Bejli ubijen jer je mene ucenjivao, i ako su Dojlovi ubijeni, jer su previše znali i mogli su da budu ispitivani u vezi mog nepronađenog tela, šta onda misli o daljim potezima ljudi, koji imaju za cilj, da sačuvaju tajnu o "Viskiju i sodi". Mislim da neme ničeg bleđeg od lica riđokose kada kvar nestane s njega. Shvatila je u kakvoj je opasnosti i da priča za naslovnu stranu nije vredna njenog života. Sada je na putu ka aerodromu, gde će uhvatiti prvi avion za Vašington. Neće biti nikakve priče."

"I ti joj veruješ?"

"Da. Obećao sam joj da ću je lično ubiti ako napiše priču. Verujem joj, jer znam, da je ona poverovala meni."

U sobi je zavladao tišina.

"Ona je van igre," konstatova Buhanan.

Major i kapetan su se pogledali.

Ma, hajde, pomisli Buhanan. Progutajte to.

"Hoćemo sve fotografije i negative." Alan se premesti na krevetu.

Major i kapetan se okrenuše ka njemu i kao da nisu ni bili svesni njegove prisutnosti, oni se iznenadipite što je progovorio.

"To nije problem," izjavi Buhanan. "Već se složila da mi ih preda. Kao potez dobre volje" on izvadi neke fotografije iz unutrašnjeg džepa jakne ove je imala kod sebe."

"Stvarno misliš da će se držati obećanja?" upita major.

"Suviše je uplašena, ispuniće ga."

"Očigledno si bio ubedljiv."

"To mi je specijalnost. Da budem ubedljiv."

A da li sam ubedio vas? zapita se Buhanan.

"Mogla bi da napravi nove kopije i negative," reče major.

"Ili zadrži neke," nadoveza se kapetan. "Jedini način da se obezbedimo je da je eliminišemo."

Alan ustade sa kreveta. "Ne znam." Odmahnu glavom zabrinuto. "Da li bi to stvarno rešilo problem? Čak i da je ubijemo, ostaje pitanje, da li je sakrila kopije kod prijatelja. Nema garancije da možemo sve da ih pronaćemo. Strah bi mogao da postane efikasan motiv. Ako Buhanan misli da je uspeo da neutrališe situaciju bez primene sile, možda treba da prihvatimo taj predlog. Posle svega, koliko god njena smrt izgledala kao nesrećni slučaj, biće odjeka, sumnji. Njeno ubistvo bi moglo da prouzrokuje više neprilika, nego što bi nešto rešilo."

Buhanan ga je posmatrao. Njega sam zadobio. Slaže se. Sada samo moram da...

Major je žmirkao. "Moram da razgovaram sa pukovnikom."

"Naravno," reče Alan sarkastično. "Pukovnikova reč je konačna. Agencija to ima na umu."

"Imamo ista ovlašćenja kao i ti. Moramo da se konsultujemo sa pukovnikom," ponovi major.

Sranje, pomisli Buchanan. Ovo je samo odlaganje.

On brzo pokuša drugačiji pristup.

"Imam još nešto, što treba da prenesete pukovniku."

"Jel'?"

"... Dajem ostavku."

Svi su blenuli u njega.

"Već ste planirali da me povučete iz akcija i zaposlite me kao trenera. Zašto raditi polovično? Prihvatite moju ostavku. Ako sam van vojske, neću vam predstavljati nikakvu pretnju."

"Pretnju? Kako to misliš?" upita major.

"Mislim da je to očigledno. Pravi problem sam ovdeja."

Soba kao da se smanjivala.

"Ponavljam, kapetane. Kako to mislite?" zapita major.

"Ne bismo bili u ovoj situaciji, da se nije desilo ono u Kankunu i Fort Loderdejlu. Operacija ne bi bila ugrožena. Osoba koja me je sinoć ubola, nije bila lopov. To je neko ko radi za vas."

"To je apsurdno," reče kapetan.

"Koristeći ulično oružje, ne izgleda profesio-

nalno. Zbog noža, nisam to odmah shvatio. Ni jedan ugledni atentator ne bi upotrebio nož. U porećenju sa metkom, to je suviše nesigurno. Stoga i suviše ri-

lično, Jer se mora prići meti. Ali sam onda shvatio,

Da ono što je izgledalo kao amaterski pokušaj ubiva, Je odlično pokriće za profesionalno. Bejli,

ja Jlovi, ja. Svi bi bili mrtvi. Slučajna koincidencibe Da "li" svaka °D smrti bi se razjasnila, bez potre

Da se postavi teorija o zaveri. I ako novinarka na fada u saobraćajnoj nesreći..."vi su postali nečujni.

"Bilo bi samo zbog fotografija," reče Buchanan. "Onih, koje sam vam pokazao i još bitnija, pukovnik i ja na jahti u Fort Loderdejlu. Nije problem, da ja budem izložen javnosti. Znae da ne bih nikoga u to umešao. Ali vaše slike, a naročito pukovnikova na naslovnoj strani "Vašington posta", to je nešto drugo. To bi dovelo do razotkrivanja svega. Sada ne morate da brinete zbog toga. Ona neće napisati priču. Čak i ako je nisam dovoljno uplašio, slika na kojoj sam ja s vama i pukovnikom, ništa ne znači ako ne može da me poveže sa "Viskijem i sodom". Ne morate da me ubijete. Učiniću vam uslugu i nestaću."

Svi su izgledali kao sleđeni.

Konačno, major pročisti svoje grlo i pogleda u Alana i ženu.

"Ma, hajde," reče Buhanan. "Imamo problem. Hajde da ga rešimo."

"Kapetane, da li shvatate kako zvučite?" upita ga major.

"Direktno."

"Pokušaj je paranoičan."

"Odlično," reče Buhanan. "Niko nije naredio moju likvidaciju. Pravićemo se da je to bio slučajni čin nasilja, koji ćemo zaboraviti. Kako bilo, vi hoćete ovako da igrate. Meni to ne pravi razliku. Ali, shvatićete. Nestaću. Na taj način ćete imati dvostruku zaštitu. Holi MekKoj neće napisati priču a ja neću biti okolo da mi postavljaju pitanja."

"Ko bi rekao, da ću ovo čuti od tebe." Major ja suzio oči. "Drago mi je što smo odlučili da te posmatramo. Definitivno si bio predugo tajni agent."

"Čini mi se, da ti je potreban odmor," reče Alan. "Upravo si izašao iz bolnice. Mora da si umoran."

"Uboden si. Ponovo si povredio glavu. Na tvom mestu, ja bih ..." žena ne dovrši.

"Otkud znate da sam ponovo povredio glavu? To nikome nisam pomenuo."

"Samo sam pretpostavila."

"Ili ste čuli od čoveka koga ste poslali da me ubije."

"Kapetane, očigledno ste prenapeti. Želim da u stvari naređujem vam da ostanete u sobi, da pokušate da se odmorite i opustite. Doći ćemo ponovo u devet ujutru da nastavimo razgovor. Nadam se da ćete do tada biti manje napeti."

"Iskreno, ja vas ne krivim što ste pokušali da zašтите misiju," reče Buhanan. "Ali, da ne okolišamo. Pošto vam nudim bolje rešenje, ne morate da me ubijete."

Alan zabrinuto pogleda Buhanana i izađe, zajedno sa majorom i kapetanom iz sobe. Buhananu pokleknuše kolena, kada je zaključao vrata. Naporan razgovor je pojačao glavobolju. U usta je stavio tri tablete protiv bolova i krenu ka kupatilu. Bio je toliko žedan da je popio dve čaše vode. U ogledalu je video svoje lice sa velikim crnim podočnjacima. Gubim se polako, pomisli.

Navukao je zavese. Spustivši se u krevet, on oseti bol u leđima. Ali, misli nije mogao da zaustavi.

Da li sam se izvukao?

Da li su ubeđeni?

Nije shvatao zašto se toliko brinuo za Holinu bezbednost. Sreo je tek pre nekoliko dana. Po teoriji su bili antagonisti. Većinu problema je izazvalo njeno mešanje. U stvari, može se reći, da su Cek i Sindi Dojl zbog nje sada mrtvi. Ali, ona ih nije ubila. NJegovi ljudi su to uradili. Isto, kao i sa Bejljem. A ubili bi i mene, da sam bio pored Bejlja, kada je otvorio kofer sa novcem.

Zato su čekali priliku da me se dokopaju, na način, koji kod novinara ne bi izazvao sumnju.

Holi MekKoj.

Da li me smatra privlačnim? zapita se. Ranije je mogao da opravda sve i ubistvo novinara, sve samo da se ne ugrozi operativna bezbednost. Sada...

Da? Možda mi više nije stalo do operacija. Ili možda...

Šta? Možda postajem ljudsko biće.

Da, ali koje ljudsko biće?

"Još jednom," progovori Alan. "Hoću da budem siguran u to." Vozili su se iznajmljenim pontijakom od hotela "Kraun Plaza". Major Putman je sedeo pored njega. Kapetan Veler se nagla unapred. "Da li neko od vas zna bilo šta o nalogu za Buhananovu likvidaciju?"

"Apsolutno ne," izjavi kapetan.

"Ja nisam primio takve instrukcije," nadoveza se major.

"A nisam ni ja," konstatova Alan.

"Šta je ovo sa Sindi i Džekom Dojлом?" upita major. "Mislio sam da je to stvarno bilo ubistosamoubistvo."

"I ja," složi se kapetan. "Buhanan me je totalno izbacio iz ravnoteže, kada je reko da je to dvostruko ubistvo. Nisam čula za naređenje da se likvidiraju."

"Ko je pokušao da ubije Buhanana?" upita Alan.

"Nenamerno džeparenje je jedino logično objašnjenje," primeti major.

"U redu, ispred restorana?" Alan stegnu volan čvršće. "Džeparoš. Ali, nikada nisam čuo da probadaju nožem dok pokušavaju da ukradu novčanik."

"A šta ako je to neki čudak, koji bode ljude po ulici?" upita kapetan.

"To zvuči logičnije," primeti Alan, paleći farove. "To je ludost, ali je logično."

"Problem je što Buhanan misli, da smo to mi uradili," zaključi major. "A to je isto tako ludo."

"Ali, misliš li da stvarno veruje u to?" upita kapetan. "On je glumac. Govori radi efekta. Može da bude vrlo ubedljiv."

"Mene je sigurno ubedio," izjavi Alan.

"Ali, zašto bi lagao?" upita major.

"Da bi zabašurio stvari. Da bi nas zbunio i odvuкао našu pažnju od novinarke."

"Zašto?" ponovi major.

"Buhanan je možda u pravu kada kaže da bi ubistvo novinarke prouzrokovalo probleme i ništa ne bi rešilo," javi se Alan. "Ako je stvarno uplašena i neće napisati priču, postigli smo cilj."

"Ako. To se mnogo često čuje."

"Slažem se sa Buhananom," reče kapetan. "Čini mi se da je bolje ako sada ništa ne uradimo."

"U tom slučaju, pukovnikovo mišljenje je važno," reče major.

Vozili su se u tišini.

"Još uvek ne..." Alan je žmirkao od uličnog svetla.

"Šta?" upita kapetan.

"Da li je neko pokušao da ubi Buhanana? Ne čuĐak, već neki profesionalac koji je sledio nareĐenja. A, ako mi nismo izdali nareĐenje, ko je?"

Pravilo je, ako se kontaktosoba ne pojavi na dogovorenom mestu i u dogovoreno vreme, alternativa je da se na dogovorenom mestu sreću za dvadesetčetiri časa. Jer, šta god da je sprečilo da se dođe na sastanak, za to vreme bi se razrešilo. Ali, ako se kontaktosoba ne pojavi i drugi put...

Buhanan nije ni želeo da misli o tome. Išao je kroz uzane ulice u Francuskom kvartu. Odzvanjao je bluz i džez, igra na ulici, ali nije bilo maski i kostima. Ovog puta, Buhanan je mnogo lakše mogao da primeti, da li ga neko prati. Sinoć je bio sumnjiv, jer nije nosio ni kostim, ni masku. Sada je bio samo jedan od običnih prolaznika. Sećajući se sinoćnjih scena i uboda nožem, on se približavao "Kafe d Mondu". Opet je bilo puno posetilaca. Sada je stigao u deset i petnaest, a ne u jedanaest kao sinoć i pre šest godina sa Huanom.

Gosti su ustali od stola u sredini restorana. Tu smo sedeli. Možda ne baš za istim stolom, ali je bio u tom delu restorana, pomisli Buhanan.

Pogledao je na sat, kojije pokazivao 10:40. Uskoro, pomisli, uskoro.

Ponovo mu je bilo loše zbog glavobolje. Naručio je kafu, kolač i čašu vode. Zapravo, želeo je samo vodu, a ostalo je naručio, kako bi mogao da sedi za stolom. Uskoro. Huana.

"Volim te," rekao joj je tada. "Želim da znaš, da ćeš za mene uvek 1ziti nešto posebno. Želim da znaš, da ćeš mi uvek biti bliska. Kunem ti se. Ako ti ikada bude potrebna pomoć, ako ikada budeš u neprilici, samo treba da mi se obratiš, i bez obzira koliko vremena prošlo i bez obzira koliko daleko ja bio, jaću..."

Buhanan trepnu, shvativši da je konobar doneo ono što je naručio. On uze nekoliko tableta protiv bolova i otpi vodu. Pogledao je na sat. Petnaest minuta je prošlo kao petnaest sekundi. Skoro jedanaest sati.

Buljio je ka ulazu.

Ovo je razglednica, koju sam mislila da nikada neću poslati. Nadam se da si zaista mislio, ono što si obećao. Vreme i mesto na kome smo se poslednji put sreli.

Računam na tebe. MOLIM TE.

"Da li je sve u redu, gospodine?"

"Izvinite?"

"Sedite ovde već pola sata a niste ni dotakli kafu ikolač."

"Polasata?"

"Ostali ljudi bi voleli da sednu, takođe."

"Čekam nekoga."

"Čak i u tom slučaju, ljudi bi voleli ..."

"Donesite još jednu turu. Evo deset dolara zbog neprilika."

"Hvala, gospodine."

Buhanan je i dalje gledao ka ulazu.

Ponoć.

Jedan sat. Ljudi su gledali ka njemu i šaputali.

U dva sata je znao, da neće doći.

Šta li se to desilo? Bila joj je potrebna njegova pomoć. Zašto mu nije dozvolila da joj dokaže da je voli?

On spakova svoje stvari i u tri sata ujutru napusti hotelsku sobu. Niko ga nije video da odlazi iz hotela, jer je izašao na sporedan izlaz. Zaustavio je taksi.

"Kuda?" upita vozač zabrinuto, videvši čoveka sa koferom u tri sata ujutru.

"Do agencije za iznajmljivanje kola, koja radi celu noć."

"Zar nije nezgodno vreme za put?" upita vozač.

"Ne, nije."

On sede na zadnje sedište. Razmišljao je, da li da pođe avionom. Ali, shvatio je da nema dovoljno gotovine, pa će morati da koristi kreditnu karticu. Zato je sigurnije da pođe kolima, jer pukovnik, Alan, major i kapetan neće odmah znati kuda je pošao i teže će moći da ga prate. Uz sreću, Alan i major će prihvatiti da je odlučio da uradi ono što je rekao misleći da će nestati. Da bi potvrdio njihove pretpostavke, na pisao je poruku o svojoj odluci da nestane i ostavio je zapečaćenu u koverti, adresovanom na Alana i ostavio je na stočiću pored kreveta, zajedno sa čekom za pokriće hotelskih troškova.

"Evo, stigli smo."

"Molim?" on podiže pogled i ugleda reklamu agencije za iznajmljivanje kola.

"Da sam na vašem mestu, polako bih vozio. Izgledate umorno."

"Hvala, biće sve u redu."

Ali, bolje da izgledam odmornije, dok iznajmljujem kola, pomisli. Plativši vozaču, izašao je iz kola, trudeći se da ne pokaže napor s kojim je nosio torbe do agencije, čija su svetla iritirala njegove oči.

Službenik ga pozdravi. "Moram da vidim vašu kreditnu karticu i vozačku dozvolu. Da li ste osigurani? Potpišite na dnu."

Morao je da pogleda na karticu da proveri, čije ime koristi. "Buhanan. Brendon Buhanan.

Kada bi samo ova glavobolja prestala.

Huana.

Morao je da je pronaće.

A bilo je samo jedno mesto odakle je mogao da počne.

"Vodimo računa o tome," reče Rejmond.

Sedeći u svom privatnom avionu, Alistar Dramondje gledao u izveštaj koji je dobio.

"Specifičnosti," progovori.

"Prema poruci sa radija, koja je upravo stigla," poče Rejmond, "sinoć je direktor Nacionalnog instituta za arheologiju i istoriju nastradao u saobraćajnoj nesreći, blizu

Nacionalne palate u Meksiko Sijaju.

"Tragično," primeti Dramond. Uprkos svojim godinama, nije pokazivao nikakav umor zbog poslovnog letenja, prvo u Moskvu a potom u Rijad, u Saudijsku Arabiju, pa natrag na poluostrvo Jukatan u Meksiku, i to sve za četrdesetosam sati. "Imamo li dokaze da je Delgado za to odgovoran?"

"Čovek, kome je Delgado izdao naređenje je na našoj platnoj listi. Svedočiće, ukoliko ga pitamo, ako mu garantujemo da neće biti kažnjen."

"Mi?" upita Dramond.

"Mislio sam vi."

"Tvoja zbunjenost oko zamenica me brine, Rejmonde. Ne podnosim da me izjednačavaš sa sobom."

"Ne, gospodine, ne radim to. Neću ponovo pogrešiti."

"Da li je njegov naslednik izabran?"

Rejmond klimnu potvrdno.

"Nama naklonjen?"

Rejmond ponovo klimnu. "A zbog novca će biti još naklonjeniji."

"Dobro," reče Dramond po malo piskavim glasom, koji je jedan od znakova njegove starosti. "Žena nam više nije potrebna, čak i ako je naćemo. Sada nam njena moć nad Delgadam nije neophodna, kada imamo druge načine da ga ucenimo. Delgado bi trebalo da bude sledeći predsednik Meksika, ali neće, ako obelodanimo njegov zločin. Obavesti ga da imamo dokaze da je naredio smrt direktora instituta i da njegova politička budućnost zavisi od mene."

"Da, gospodine."

"A, kada postane Predsednik, imaću još veći uticaj."

"Sve što vam treba."

"Nikada," ispravi ga Dramond.

"Možda će vam onda trebati žena."

Stari čovek se namršti i bore se tako produbiše da su odavale njegovu starost. "Skoro sam sve izgubio zbog nje. Kada je tvoš operativci pronaću ..."

"Da, gospodine?"

"Neka je ubiju na licu mesta."

DEVETI DEO

SanAntonio, Teksas

Buhanan je stigao u sumrak. Vozio je iz NJu Orleansa ka državi Teksas. Zbog glavobolje i bola u leđima, morao je nekoliko puta da se odmori. U Bimontu je odspavao u hotelskoj sobi, nekoliko sati i u podne pošao dalje. Znao jeda nije dobro što je zbog nedostatka keša, platio kreditnom karticom, jer ostavlja trag, ali se težio da neće znati kuda je dalje otišao. Uzeo je u obzir i mogućnost da bi njegovi kontrolori mogli da povežu NJu Orleans sa Huanom i San Antonijom, ali pošto je on proteklih godina bio na mnogim misijama, trebaće im malo vremena, da sklope kockice. Do tada će on biti već daleko.

Morao je što pre da stigne do San Antonija i sazna zašto je Huani bila potrebna njegova pomoć. Uprkos bolu i zbunjenosti, on je bio dovoljno svestan da se upita da li je preterao sa reakcijom. Obećanje dato pre šest godina, ženi, koju nije video od onda.

Možda poruke na razglednici nisu značile ono što je on mislio. Da li je imalo smisla da mu se Huana obrati posle toliko godina i zašto baš njemu? Zar nije imala nikoga osim njega, da zamoli za pomoć?

Zbog čega je on bio izabran?

Nije imao odgovor. Ali bio je siguran: nešto se s njim dogodilo.

Nešto zastrašujuće.

Pokušao je da drkuči kada je sve počelo. Možda kada je pogođen u Kankunu, ili kada je povredio glavu tokom bežanja, plivajući kroz kanal. Možda, kada je lupio glavom o beton dok su ga mučili u Meridi. Ili kasnije, kada je lupio u gvozdenu ogradu.

Što je više o tome razmišljao, shvatao je, da to nije bio razlog njegovog straha, ali su doprinosili njegovom uvećavanju. Analizirajući događaje prethodnih nedelja, došao je do zaključka da ga j.e jedan incident najviše uznemirio.

To nije bila fizička, već mentalna trauma.

Pretila je njegovom osećaju za pripadnost.

Ili, bolje rečeno, mnogostruki identiteti. Tokom proteklih osam godina, predstavljao je više od dve stotine ljudi. Ponekad se tokom jednog dana predstavljao sa šest različitih imena, u cilju regrutovanja novih saradnika. Tokom protekle dve nedelje su u njemu prepoznali DŽima Kraforda, on se identifikovao sa Piterom Langom, dok je predstavljao Eda Potera, Viktora Granta i Dona Koltona i...

Brendon Buhanan.

To je problem. Pošto je razrešen kao Viktor Grant, očekivao je da će dobiti nov identitet. Ali u stanu u Aleksandriji, Alan mu je rekao da nema novog identiteta, da je povučen iz operative i da će morati da postane...

On lično.

A ko je on, do đavola bio? Toliko dugo nije bio Brendon Buhanan. Nije znao ni kako se oblači, ni šta voli da jede. Nije imao nikakav kontakt sa samim sobom. Bio je glumac, koji se toliko uživljavao u svoje uloge, da je postao vakuum, kada su, mu te uloge oduzete.

Njegova profesija nije bila samo ono što je radio, ona je definisala i ko je bio. Bez uloge on je bio niko, shvatajući koliko je brutalno to, što ne može da zamisli da bude Brendon Buhanan do kraja života. Da bi to izbegao, poistovetio se sa Piterom Langom, jureći osobe iz njegovog života. Što je više o tome razmišljao, to se više pitao, koliko bi njegov život bio drugačiji da je ostao sa Huanom.

Sviđao mi se Piter Lang, pomisli.

A Piter Lang je voleo Huanu.

Prošavši Hjuston, stao je na prolaznoj stanici i potražio telefonsku govornicu. Jedina osoba iz života Brendona Buhana, do koje mu je stalo, bila je Holi MekKoj. Poznavao je samo nekoliko dana. Predstavljala mu je pretnju. A sada je osećao neodoljivu potrebu da je zaštiti i uveri se da je izbegla opasnost u koju je upala, istražujući njegov život. Mislio je, da je ubedio majora, kapetana i Alana da neće objaviti priču. Postojale su velike šanse da je ostave na miru. Ali, šta će pukovnik odlučiti? Da li će se složiti sa njihovim predlozima?

Buhanan nije lagao kada je rekao da je Holi odletela za Vašington, a nije lagao ni kada je rekao da je uplašio. Ali, morao je da se uveri u tu odluku. Pretpostavivši da će se njeni telefoni prislušivati, rekao joj je da će se predstavljati kao Majk Hamilton, ako bude trebalo da joj ostavi neku poruku na telefonskoj sekretarici ili kod nekoga u "Vašington postu". Bila je u redakciji.

"Kako si?"

"Pitam se da li sam pogrešila," odgovori Holi.

"Nisi pogrešila, veruj mi."

"Šta je sa pregovorima? Da li su uspele?"

"Još ne znam."

"Oh."

"Da, oh. Da li si poslala, ono što si obećala?"

"...Još ne."

"Uradito."

"Samo... To je tako dobar materijal. Mrzim da..."

„J Španjolka otključa " " u

4ima bio lanac. IzgledalaeFn TenGg

"Senjora Mendez?" "čn" SšTarIJije

"Sm.

"Perdone. Znam da je kasno. Ja sam DŽef Vok prijatelj vaše kćerke." Buhanan je

govorio špašls" koji je naučio pripremajući se za misiju u Meksiku. "Nisam je video nekoliko godina i ne znam gde živi. U gradu sam na nekoliko dana i... Nadao sam se da je tu. Možete li mi reći, gde da je nađem."

Huanina majka ga je posmatrala sumnjičavo. Sećao se da mu je Huana rekla, da njeni roditelji više vole da govore španski i da nisu voleli da govore engleski sa onima koji su znali španski. Zato on nastavi na španskom.

"Poznajem vašu Huanu. Bili smo zajedno u vojsci. Sreli smo se dok je bila stacionirana ovde u Fort Sam Hjustonu." To je bila jedna od Huaninih misija. "Dobro smo se slagali. Izašli smo nekoliko puta. Moglo bi se reći da smo bili bliski. Žao mi je što se dugo nismo čuli. Bio sam u Evropi i ... Voleo bih dajeopetvidim."

Žena ga je i dalje posmatrala sumnjičavo. Buhanan je bio siguran da ga ne bi ni slušala, da nije govorio španski i da nije pomenuo Fort Sam Hjuston. "Da li još uvek imate onog psa, zvao se Pepe. Da, Huana ga mnogo voli. Pričala mi je da je volela da ide s njim u šetnju pored reke."

Majka postade ljubaznija. "Ne."

"Molim?"

"Pas, Pepe je umro prošle godine."

"O, žao mi je, senjora Mendez. Izgubiti kućnog ljubimca je ... Huanu je to sigurno pogodilo."

"Rekli ste da se zovete DŽef Voker?"

"Tako je." Buhanan se trudio da stoji pravo, kako bi potvrdio da je bio u vojsci.

"Ne sećam se, da vas je ikada pomenula."

godina. Meni je Huana razmišljao, to se višeJššla je da pravite najbolje biodrugaciJI da Jeinom u gradu."

Sviđao mi nasmeši. "Huana to najviše voli." meh se pretvori u čkiljenje. "Setila bih vas se, da š vas videla ranije. Zašto vas Huana nikada nije dovela ovamo?"

Još jedno "zašto" pomisli Buhanan zabrinuto. Otkud tolika pitanja? Šta se, do đavola, ovde događa?

Na razdaljini od stotinak metara, ispreD kuće sa natpisom "Za prodaju", na ulici je bio parkiran sivi kombi, već nekoliko dana. Susedi se nisu zbog toga brinuli, jer im je privatni detektiv iz kraja rekao da je vozilo tu postavila kompanija za obezbeđenje, da bi sprečila pljačke kuća, naročito obližnjih vikendica. On je čak delio i telefonske brojeve te kompanije. Ko god da je pozvao čuo bi glas vrlo profesionalne sekretarice, koja bi to potvrdila, samo što niko nije mogao da vidi da ona sedi u običnoj sobi i da takva kompanija ne postoji već dve nedelje.

Privatni detektiv se zvao Dankan Bredli, imao je dvadesetosam godina i večito je bio sportski obučen. On je sa svojim partnerom radio naizmenično po dvanaest sati, pa je zato u kombiju bio i krevet, mikrotalasna pećnica i mali toalet. Ali, stakla su. bila zatamnjena. Dankan je stalno gledao u monitor televizijske kamere, koja je bila skrivena na krovu. To je bio tip kamere koji se stavlja na helikoptere i mogla je da

pokaže i broj registarskih tablica, čak i sa te razdaljine i u odsustvu dnevne svetlosti. Dankan nije imao problema da vidi broj kola iz kojih je muškarac izašao, primetio je kako popravlja frizuru i zateže odelo.

"V "Danas je drugi novembar," Dankan Je govorio u mikrofoni koji je bio vezan za kasetofon. "Devet i deset, uveče. Još uvek sam u kombiju. Mutkara upravo pojavio pred kućom." Dankan je opisivao muškarca i naveo broj tablica koje su bile iz drž. Luizijane. "Nije ni visok, ni nizak, ništa posebno.

Slušam razgovor."

Dankan pojača prijemnik i stavi slušalice. Prijemnik ja beležio sve audio signale, jer su mikrofoni sa odašiljačem bili postavljeni u svakoj sobi. Bili su privezani za električne instalacije, tako da su imali konstantno napajanje. Podešeni su na EfEm talasima koji nisu korišćeni u San Antoniju, tako da ne ometaju prijem radio i televizijskih signala i ne pobude sumnju ukućana.

Oprema je postavljena jednog popodneva kada su roditelji otišli u tržni centar. Dankanov partner ih je pratio. Telefonom je javio da se Dankanu pošalje poruka na pejdžer, kada su pošli kući, tako da je on na vreme mogao da je napusti. On je ušao kroz vrata na terasi i sve je postavio za četrdeset minuta.

Dankan je snimao na trake sve razgovore u kući. Tokom protekle dve nedelje, od kako je dobio taj zadatak, nije čuo ništa što izlazi van normalnog porodičnog života. Telefonski razgovori su bili uobičajeno komšijsko tračarenje. Tokom večere se govorilo o muževljevom uspešnom popravljanju kola, a uveče su gledali televizor. Nisu vodili ljubav u vreme kada je Dankan nadgledaokuću.

Ali, sada, kada je čuo zvono, on je uključio sve kasetofone. Razumeo je španski, i to je bio jedan od uslova da dobije posao. Od samog početka razgovora, osetio je napetost, jer je stranac koji se predstavio kao Cef Voker, pitao za Huanu. U poslu smo, pomisli Dankan. Konačno akcija! Proveravajući da kasetofoni snimaju svaku reč, istovremeno je pritisnuo dugme Na telefonu. Broj koji je trebalo da pozove, bio je isProgramiran.

raz "Poznajete moju kćerku? upita gospoća Mendez na bio DJNSKOM.

SvDuškarac koji se predstavio kao DŽef Voker je AuO da je upoznao u Fort Sam Hjustonu. 1?Dankan začu zvonjenje telefona sa druge strane. stovremeno je zaključio, da je stranac izgleda poznavao Huanu, čim je pominjao njenog psa. Neko se javio s druge strane žice. "Taker ovde." "Bredli govori. Čini mi se da imamo neke nagoveštaje."

"Zašto me Huana nije dovela kući?" ponovi Buhanan pitanje naTppanskom. "To sam se i ja pitao. Mislím da nije bila sigurna da li bi vi to odobrili."

Buhanan je pokušao da iskoristi ovu priliku u svoju korist. Nešto nije bilo u redu, ali nije znao šta.

"Zašto ne bismo to odobrili?" upita Huanina majka. "Jer ste belac? To je suludo. Polovina muževljevih radnika su belci. Huana zna da nemamo predrasuda."

"Žao mi je. Nisam to mislio. Nisam hteo da vas uvredim. Huana je napomenula da vi nemate ništa protiv ako se viđa sa nekim ko nije španskog porekla."

"Zašto onda ne bismo odobrili to?" ponovo majka, dok su joj oči svetlucale.

"Jer nisam katolik."

"...Ou." NJen glas utihnu.

"Huana je rekla da ste joj nekoliko puta napomenuli da muškarac sa kime ima ozbiljne namere, mora da bude katolik."

"Da," progovori majka. "To je tačno. To sam joj često govorila. U stvari, vi je dobro poznajete."

Iz sobe je dopirao muški glas. "Anita, sa kime to razgovaraš? Gde si tako dugo?"

"Sačekajte ovde," reče ona Buhananu.

Ona uđe u sobu i Buhanan začu šaputanje.

Majka se vratila. "Izvolite, uđite."

Nije izgledala ni srećno ni tužno, što ga je zvala unutra.

Buhanan oseti miris večere. U sobi je bilo previše nameštaja. U fotelji je sedeo nizak muškarac u poznim pedesetim, prosede kose i tamnih očiju. Na sebi je imao radno odelo na kojem je pisalo "MENDEZ MEHANIKS".

"Ko ste "i?" bilo ga je teško čuti zbog glasnog smeha sa televizora.

"Kao štekoh vašoj supruzi, zovem se..."

"Da DŽef Voker. Ko ste vi?"

Buhanan trepnu. "Izvinite, ne razumem vas. Ja sam prijatelj vaše kćerke."

"To vi tvrdite." Čovek je delovao nervozno. "Kada joj je rođendan?"

"Zašto bih po bogu?"

"Odgovorite. Ako ste dobri prijatelji, znate kada joj je rođendan."

"Pa?"

"Čini mi se da je u maju..Deseti." Buhanan se setio, jer joj je bio rođendan na početku njihove zajedničke misije i proslavili su ga u NJu Orleansu.

"To svako može da vidi u kartoteci. Da li je alergična na nešto?"

"Senjor Mendez, čemu ta pitanja? Nisam je video šest godina. Teško je setiti se..."

"To sam i mislio."

"Sećam se da nije podnosila korijander. Uvek me je čudilo da je alergična na začim, koji se tako često koristi u španskoj kuhinji."

"Osobeni znaci?"

"Ovoje..."

"Odgovorite na pitanje."

Raz! "Ima ožiljak na desnoj nozi, blizu kuka. Rekla je bio dC je to još iz detinjstva. Šta je sledeće? Hoćete S"; me pitate kako sam video taj ožiljak? Izgleda Au.m pogrešio. Nije trebalo da doćem. Trebalo je da

Ol do nekog Huaninog prijatelja i pitam, gde da je nađem."

Buhanan se okrete ka vratima i Huanina majka reče oštro, "Pedro."

"Čekajte," reče otac. "Ako ste stvarno prijatelj moje kćerke, ostanite."

Buhanan ga pogleda i potom klimnu glavom.

"Postavio sam vam ta pitanja jer ..." Pedro je bio zabrinut. "Vi ste četvrti Huanin prijatelj koji pita za nju, u poslednje dve nedelje."

Buhanan ne pokaza iznenađenje. "Četvrti...?"

"Da li je u nevolji?" upita Anita plašljivo.

"Svi su bili belci," nastavi Pedro. "Svi muškarci. Nisu je videli nekoliko godina. Ali, za razliku od vas, oni nisu ništa znali o njoj. Jedan je tvrdio da su zajedno služili u Fort Bregu. Ali, Huana nikada nije bila tamo."

Greška, pomisli Buhanan. Iako se Huana vodila da služi u Fort Sam Hjustonu, u stvari je bila u Fort Bregu. Ali, njeni roditelji to nisu znali. Znači, ko god to bio, govorio je istinu. Ali je pogrešio, jer je pretpostavio da su to roditelji znali.

"Drugi, navodni, prijatelj je tvrdio da je studirao sa Huanom, ovde u San Antoniju. Kada sam pitao šta su studirali, bio je zbunjen. Ako ju je poznavao, to je morao da zna."

Buhanan se složio, ali u sebi. Neko je probrljao po njenom fajlu i upropastio namere, jer nije obratio pažnju na detalje.

"Treći, nazovi prijatelj," nastavi Pedro, "je tvrdio da su izlazili dok je bila u Fort Sam Hjustonu. I kada smo ga pitali zašto ga Huana nikada nije dovela, nije imao odgovor. Ali, vi imate, a znate i neke lične sitnice. Pitam vas opet, Cefe Vokeru ... da li je,," ša kćerka u opasnosti?"

Majka je čekala gužvujući haljinu.

Odlučio je da se kocka. "Izgleda."

Pedro uzdahnu, odavajući da je konačno čuo što je želeo, iako je to pretpostavljao. m

"Znala sam," progovori majka. "U kakvoj je neprilici? Kažite nam. Toliko brinemo zbog nje..."

"Anita, molim te." Pedro pogleda u Buhanana. "U kakvoj je neprilici?"

"Da znam, ne bih bio ovde," reče Buhanan. "Prošle nedelje sam dobio poruku od nje u kojoj kaže da sam joj potreban. U NJu Orleansu postoji mesto, koje je nešto posebno za nas. Ne pominjući ga, zamolila me, preklinjala, da se sretnemo u isto vreme kao poslednji put. Bila je to noć veštica. Ali, nije došla ni te, ni sledeće noći. Očigledno nešto nije u redu. Zato sam i došao ovde. Jer, vi ste jedini, preko kojih bi mogao da uspostavim kontakt s njom. Mislio sam da znate nešto."

Ni Pedro ni Anita ne odgovoriše.

Buhanan im je dao vremena.

"Ne," reče Anita.

Buhanan ih pusti još.

"Ništa ne znamo," reče Anita. "Osim da smo zabrinuti, jer se nije ponašala normalno."

"Kako to?"

"Nismo ništa čuli od nje, već devet meseci. Obično, čak i kada je na putu, javljala se jednom nedeljno. Rekla je da će biti odsutna izvesno vreme. Ali devet meseci?"

"Čime se bavi, kako zarađuje novac?" Pedro i Anita pogledaše neodređeno. Ne znate?"

"Nešto u vezi bezbednosti," reče Pedro. "Nacionalne bezbednosti?"

"Privatne bezbednosti. Ima svoj posao ovde u San Antoniju. Toliko nam je rekla. Nikada nije detaljno ičala, ističući da to ne bi bilo korektno prema Raz" "ijentima. Nije mogla da izneveri njihovo poverenje." O, Jobro, pomisli Buhanan. Ostala je profesionalac. Au Dobro," reče on, "znači nije se javljala devet me0i. I odjednom se pojavljuju nekoliko njih, koji tvrdu da su prijatelji. Šta još nije ...?"

Buhanan primeti da ga Huanini roditelji drugačije posmatraju. Imali su potrebu da iskažu svoju zabrinutost a mučila ih je sumnja, jer su ga poredili s prethodnim posetiocima. Ali, njega je mučilo nešto drugo. Glavobolja je doprinela da njegova opreznost popusti. Jer, ako je neprijatelj koji hoće da pronađe Huanu poslao tri različita čoveka, zar nije otišao i dalje, kako bi nešto saznao? Da neprijatelj nije...?

"Izvinite. Mogu li da odem do kupatila?"

Pedro odobri sumnjičavo. "Dole je, u hodniku. Prvavrata s leva."

"Hvala."

Ušao je u izuzetno čisto i svetlo kupatilo. Pokušao je da urinira, pustio vodu, oprao ruke i otvorio ormarić sa lekovima. Dok je voda tekla, turpijom je odvrnuo zavrtnje od utičnice. Pazi da ne dotakneš žice, upozoravao je sebe. On izvadi celu utičnicu i pogleda šta je sve bilo iza nje.

Otkrio je minijaturne mikrofone sa odašiljačem, koji su bili uz žice za dovod struje. Pošto je kupatilo bilo izuzetno čisto, utičnica je bila idealno mesto za postavljanje "bubice", a tu su je profesionalci inače i postavljali. I telefon se verovatno prisluškuje.

Dobro, pomisli Buhanan. Idemo.

Isključi vodu, nadajući se da je neutralisala zvuk odvrtnja zavrtnja. Vratio se u sobu, gde su roditelji šaputali.

"Pedro, izvinjavam se," reče Buhanan.

"Zbog čega?"

"Dok sam prao ruke, prejako sam udario i čini ku" se da sam razbio nešto. Lavabo se zapušio. Žao

je..." biJe"

Pedro ustade i uputi se brzo ka kupatilu.

Buhanan izađe ispred njega u hodnik i pokaza prstom preko usta, da ništa ne govori. Ali, pošto Pedro nije razumeo poruku on htede da kaže nešto i u tom trenutku mu Buhanan stavi ruku preko usta, šapućući mu na španskom da ćuti. Pedro je bio zapanjen. Kuća je ozvučena, nastavi Buhanan.

Pedro izgleda nije shvatio. Buhanan ga uvuče u kupatilo i pokaza mu žice na utičnici, između kojih je stajao mikrofon sa odašiljačem.

Pedro razrogači oči.

Buhanan mu skide ruku sa usta. On ih protrlja i pogleda u Buhanana koji mu pokaza rukom na lavabo.

"Ovde? Vidiš, nije to ništa. Nisi dovoljno povukao polugu. Evo, voda otiče."

"Dobro je, nisam ništa polomio, " odahnu Buhanan.

Pedro izvuče nekoliko papirića iz džepa u radnom odelu. Buhanan uze olovku i napisa:

Ne možemo da govorimo u kući. Gde i kada da se sretremo? Uskoro.

Pedro pročita poruku, pogleda je i napisa: 7:00 ujutru u mojoj radnji u 1217 Loma Aveniji.

"Ne verujem ti," reče Pedro odjednom.

"Šta?" Buhanan se zbuni na trenutak jer je rečenica zvučala tako istinski.

"Izađite iz moje kuće."

"Ali ..."

"Izlazite." Pedro uhvati Buhanan za ruku i povuče ga kroz hodnik. "Zar nisam jasan, napolje!"

"Pedro!" Anita potrča iz dnevne sobe ka hodniku. "Šta radiš? Možda može da nam pomogne."

"Napolje!" Pedro pokaza Buhananu ulazna vrata.

Buhanan se pretvarao da pruža otpor. "Zašto? Ne Razumem. Šta sam uradio? Pre samo nekoliko minuta raz o govorili kako da pomognemo Huani. A sada odjedbiodum..."

Sv,Nešto mi se kod vas ne sviđa," reče Pedro. "Ima Au"ega suviše ubedljivog.

Mislim da si zajedno sa galima koji su je tražili. Mislim da si njen nepri Jatelj, a ne prijatelj. Nije trebalo uopšte da govorim s tobom. Izlazite. Odmah ili ću pozvati policiju. Pedro otključa vrata i otvori ih. "Grešite," reče mu Buhanan.

"Ne, vi ste pogrešili. A napravićete još veću grešku, ako se ikada više približite mojoj kući." "Ako vam ne treba moja pomoć..."

"Hoću da odete!" Pedro ponovo pokaza Buhananu da izađe.

Buhanan izađe i oseti se izloženo, zbog svetla u verandi. "Ne dodirujte me!"

"Pedro!" povika Anita.

"Ne znam gde je moja kćerka, ali i da znam, ne bih vam nikada rekao!" reče Pedro

Buhananu.

"Onda, idite do đavola."

"Bolje da odmah dođete," reče Dankan Bredli preko telefona, dok Je slušao razgovor iz kuće. "Nešto je Mendeza definitivno razljutilo. On misli da je ovaj tip sa nama. Viče na njega i izbacuje ga napolje.

"Tu sam. Samo nekoliko stotina metara," reče Dankanov partner.

"To može da bude i nekoliko kilometara." Dankan je gledao u monitor. "Vidim kako se približava kolima. Otići će pre nego što stigneš ovamo."

"Rekoh ti da sam blizu. Zar ne vidiš moje farove?"

Dankan pogleda u drugi monitor, koji je snimao teren iza kombija. "Odlično."

"Sjajno. Kada krene, biću samo jedan od vozača i;u putu," reče Taker. "Neće ništa pomisliti, kada vi moja svetla iza sebe."

"Ulazi u kola," prenese mu Dankan.

"Nema problema. Dao ei mi već registarski broj.

"Šta je sa njim?" čč

"Ušao sam u kompjuter sa vozilima iz Luizijane. Kola pripadaju agenciJI za iznajmljivanje kola."

"I?"

"Brendon Buhanan. Tako se potpisao na priznatici."

Taker prođe svojim džipom pored kombija i pođe za Buhananovim kolima.

"Vidiš, rekao sam ti," reče Taker preko telefona. "Nema panike, iza njega sam. Neću mu se približavati, kako ne bi posumnjao."

"Brendon Buhanan?" ponovi Dankan. "Ko je, do đavola, Brendon Buhanan? I kakve veze on ima se ženom?"

"Glavna kancelarija ga proverava. U međuvremenu, ja ću otkriti gde odseda. Posetićemo ga. Saznaćemo sve što treba o njemu da znamo."

Da bi se signali dobro primali, elektronska oprema je morala da bude smeštena u okolini. Ali Buhanan nije video ni jedna kola u blizini, a sumnjao je da bi to bilo u nekoj od porodičnih kuća.

Pedro Mendez je još uvek stajao ispred kuće, čekaJUći da Buhanan ode.

Sjajno Pedro, pomisli Buhanan. Pogrešio si zvaNJe trebalo je da budeš glumac.

Pretvarajući se da je besan, Buhanan pljunu na pločnik. Dok je otključavao kola, pogledao je niz uliČU i primetio neki kombi, stotinak metara od kuće. Nije ga primetio ranije, jer je bio u senci. Sada ga je

;deo, jer su ga obasjali farovi kola koja su prolazi

VaziČini mi se, da treba nekoga da posetim, pomisli

ioJ?IJanac startova motor i upali svetla. Svetla kola

dV"su ga sledila su mu direktno sijala u glavu, pove

Hajući njegovu glavobolju. ? Neko tako očajnički želi da pronade Huanu da čak

prisluškuje kuću. Ali, izgleda da nisu ništa mogli da čuju do sada, pa su slali ljude da se raspituju. Bezuspeha...

Ima li to smisla? pitao se Buhanan. Mora da pretpostave da će tri stara prijatelja za samo dve nedelje navesti Huanine roditelje na sumnju. Nadaju se, da će je prisiliti da izađe iz skrovišta. .

I sada, kada sam se ja pojavio, njeni goniči znaju da postoji slobodni strelac, i možda postanu toliko nervozni, izgube strpljenje i dođu na dugi razgovor kod Huaninin roditelja. Moram da upozorim Pedra i Anita da su u opasnosti.

A šta je sa mnom? zapita se Buhanan zalazeći u krivinu. Ma ko da juri Huanu, poželeće da govori sa strancem koji se pojavio i postavio ista pitanja kao i oni.

Buhanan skrenu za ugao.

Farovi iza njega su i dalje bili tu.

Da, da, pomisli Buhanan.

Fols Čerč, Virdžinija

Pukovnik je izabrao motel na kraju grada, nazvao iz telefonske govornice i rezervisao sobu pod pseudonimom. Pošto je elektronskim skenerom proverio da u sobi nema prislušnih sredstava, ušao je sa svoja tri saradnika. Svi su izgledali umorno, čak i kapetan Veler, koja je obično odavala seksualnu vitalnost.

Kosa joj je bila neuredna, bluza izgužvana. Skinula:ujaknu i cipele sa visokim potpeticama. Major Put i Alan su imali crvene obraze, od umora i nedoelbijetečnosti, koju je prouzrokovalo povećano konzumiranje alkohola.

"Možemo li da dobijemo kafu?" upita kapetan občler.

"Tamo," reče pukovnik. "Lonče s kafom je pored telefona." Za razliku od svojih posetilaca, pukovnik je izgledao sveže i gipko. Obrijao se i istuširao, delimično da bi se osvežio, a delimično da bi izgledao odmornije od saradnika. Bio je i elegantno odeven, bela košulja, crvena kravata na pruge i tamno plavi sako. Zahvaljujući svojoj telesnoj konstituciji i odelu, izgledao je kao vojnik, iako nije nosio uniformu.

Ni kapetan Veler, ni major Putman nisu nosili uniformu. "Oh," progovori kapetan Veler. "Nisam primetila."

Pukovnikove oči se suziše, bore na čelu se produbiše, on priđe stočiću nasu kafu i donese je kapetanu Veleru, što je sve iznenadilo.

Alan, jedini civil u sobi je razvezao svoju kravatu, otkopčao prvih nekoliko dugmadi na izgužvanoj košulji i nasuo sebi kafu. "Šta radimo ovde? Zar to nije moglo da sačeka do ujutru? Mrtav sam, da ne pominjem da imam ženu i decu, koja me nisu videla ..."

Pukovnik ga prekide ledenim glasom. "Hoću ceo izveštaj. Bez vaših predloga i

nagađanja, o kojima ne smete da govorite preko nezaštićenog telefona."

"Hej," počeo Alan, "da smo dobili portabl telefone sa skremblerom, sve bih vam rekao preko telefona, ali, ko se jednom opeče, pukovniče. U tom slučaju, potrebni su nam telefoni sa dvostrukom zaštitom."

"Potpuno se slažem." Pukovnik je stajao uspravno. Kiša je dobovala po prozoru.

"Zato sam i naredio Da budete ovde, a ne kod kuće sa ženom, u krevetu."

Alanov izraz lica se zaledi. "Naredili, pukovniče, Neka mi neko kaže, šta se dešava." Pukovnikov bio dok postade još fublji. "Majore, vi ste do sada ćutali."

ODajveći deo vam je već poznat." Major protrlja

A ,rat. "Pošli smo da se sretnemo sa Buhananom u

V tskoj sobi, u NJu Orleansu. Trebalo je da se vidi

.. !"u devet sati ujutru. Nije odgovorio kada smo poku

cali. Dan pre toga je pušten iz bolnice. Možda se

onesvestio. Ali u sobi smo pronašli ključ, ispunjen

ček za troškove hotela i poruku koju je adresovao na

Alana."

Pukovnik uze poruku i pogleda je.

"Znači, kaže da će nam učiniti uslugu i nestaće. Postaće nevidljiv, a novinarka iz

"Vašington posta" ne može da dokaže ono što piše."

"To je izgleda glavni povod," reče major.

"I šta mislite o ovome?" upita pukovnik.

"Pa, ne znam," odgovori major. "Sve je izmaklo kontroli i tako je zbunjujuće. Možda je u pravu."

"Do čavola, zar ste zaboravili da ste oficir Vojske Sjedinjenih Američkih Država?"

Major se uspravi. "Ne, gospodine, nisam ni na trenutak zaboravio."

"A zašto onda moram da vas podsećam da je kapetan Buhanan odsutan bez dozvole?

Dezertar. Naši operativci, tajni agenti, ne mogu sami da odluče o otkazu, a naročito

kada su upućeni u stvari, kao Buhanan. Imali bismo kaos, bezbednosnu moru.

Izgleda da vas nisam dovoljno dobro nadgledao. Vama je potrebna veća discššina,

više ..."

Bio je red na Alana da ga prekine. "Ne, potrebno je da svi imaju na umu, ko je oficir

Vojske Sjedinjenih Država." Tako munjevito je spustio šolju s kafom, da se tečnost

izlila. "Tu je ovaj zadatak pošao naopako, jer vojni personal radi poslove, koje treba

da obavljaju civili. Toliko dugo ste igrali ulogu civila, da više ne znate razliku."

"Kada kažeš "civili", misliš na Agenciju."

"Očigledno."

"Pa, da je agencija radila svoj posao, ne bi ni bupotrebe da nas zrve, zar ne?" reče

pukovnik. "T osamdesetih, vaši ljudi su se tako zaglavili okobijelita. I pošto ste

dovoljno puta zabrljali u K. Iraku i bivšem Sovjetskom Savezu, čak i vas je k nadio i

kolaps Sovjetskog Saveza, odlučili ste da nZi je potreban tim koji uvek sve može, a naročito da izvuče vaša dupeta i imovinu iz vatre. A to radimo mi." "Nije moja krivica," počeo Alan. "Činjenica je," nastavi pukovnik, "kada se završio "hladni rat", vaši ljudi su shvatili da ćete ostati bez posla, ako ne pronađete nešto čime ćete se baviti. Ali, problem je, što je za sve poslove koje treba uraditi, kao što je zaustavljanje kraljeva droge iz nerazvijenih zemalja, potrebna veština i rizik koji vi niste spremni da preduzmete. Zato ste zamolili nas, da preuzmemo rizik. Posle svega, razlog što nema uspeha u borbi sa kraljevima droge je, što štitite čelnike krijumčara, da bi od njih dobijali informacije. To je način na koji vi radite. I, onda tražite od nas da ih lovimo i to na način, da oni ne shvate, da ste se okrenuli protiv njih."

"Hej," pobuni se Alan, "nije u pitanju moj čovek, koji misli da je odjednom slobodan i da može da nestane."

"Kapetan Buhanan ne bi mogao da nestane iz vidokruga," reče pukovnik, "da su tvoji ljudi nadgledali hotel kako treba."

"Nisu moji ljudi bili zaduženi za taj hotel," reče Alan. "Ako mi se to podmeće... Ovo je vojska zabrljala. Vojnici nemaju nikakva posla ..."

"Dosta je," prekide ga pukovnik. "Tvoje mišljenje nam više nije potrebno."

"Ali ..."

"To je sve." Pukovnik se okrete ka majoru i kapetanu, koji su bili šokirani razgovorom koji su čuli. "Šta ćemo sa Buhananom?"

Kapetan Veler pročisti svoje grlo. "Nazvala sam kompaniju u kojoj ima kreditnu karticu, predstavila razgkao njegova supruga i izjavila da je kartica izgubio. Šta Očekivala sam, da je kupio avionsku kartu, ali Svogrešila. Iz kompanije su mi rekli da je neko sa A: "Pmenom iznajmio kola u NJu Orleansu." 4, " "I?" zahtevao je pukovnik da nastavi. J " "Sledeća upotreba kartice je bila za plaćanje motelske sobe u Bimontu u Teksasu."

"Impresioniran sam, kapetane. Pretpostavljam da su naši ljudi već u Bimontu."

"Da. Ali Buhanan više nije tamo."

"Nije...?"

"Ostao je samo nekoliko sati. Otišao je u podne."

"Šta?"

"Očigledno, nastavlja sa kretanjem," reče kapetan Veler.

"Kuda?"

Ona odmahnu glavom. "Izgleda, da ide ka zapadu. kompanija je obećala da će me informisati."

"To je jedan od problema," reče Alan.

Oni ga pogledaše.

"Sledeći put, kada Buhanan bude upotrebio karticu, kompanije neće samo blokirati račun. Poslaće policiju za njim. To će biti zabavno, zar ne? Imati još i policiju na

vratu."

"Sranje," reče kapetan Veler.

"I, ako ga vi prvi uhvatite," nastavi Alan, "šta ćete da radite s njim? Zatvoriti ga? Zar ne vidite koliko ovo može da izmakne kontroli? Zašto ga ne pustite da nestane, kao što je i obećao?"

Kiša je udarala u prozore.

"Prošle noći ste izvestili da je ubećen, da smo pokušali da ga likvidiramo," primeti pukovnik.

Tačno."

"Pa, njegove sumnje su apsurdne. On je paranoičan, ako misli da smo se okrenuli protiv njega. Šta to govori o njegovoj mogućnosti da nestane, kao što je obećao? Možda će da se vraća da na lovi. A šta je sa novinarkom? Predala je sav materijal. A da li je zadržala kopije? Da li će stvarno odustati od takve prkU če, kao što je obećala?" _ .

"Šta god da odlučimo, to mora biti brzo," ig;6iJe_ major. j,Imam gomilu tajnih agenata u Latinskoj A rici koji očekuju da se pobrinem o njihovom pokrnlj " Svaki minutJSOji provedem brinući o Buhananu, rizič kujem da još nekome poče naopako. Da je Buhanan samo saraćivao. Sve što je trebalo da uradi je da se drži svog pokrića i postane trener. Šta ima loše u tome?"

"Jer on to nije," reče Alan.

Svi su buljili u njega.

"Nisam čak ni siguran i da sam Buhanan zna ko ječ uopšte," konstatova Alan.

Buhanan je postao manje sumnjičav kada je stigao do centra San Antonija. Video je da ga prati džip sive boje, što baš i nije najpogodniji auto za praćenje, pogotovo noću. Čovek se trudio da vozi iza ostalih kola, kada je imao šansu. Samo je na početku bio direktno iza Buhanana, kome je to bilo dovoljno. On skrete na benzinsku stanicu, napuni rezervoar i poče do zgrade da plati. Kada je izašao, ugledao je da je sivi džip parkiran pored ulice.

Buhanan uće u restoran i naruči sendvič i kokakolu. Kroz prozor je pažljivo posmatrao vozača džipa, koji je bio parkiran u senci. Jasno se videlo da razgovara telefonom. Buhananu postade toplo. Pitao se da li je to zbog začinjenog jela ili od umora. Moram malo da se odmorim, pomisli, osetivši bol u rani na leđima. On proguta nekoliko tableta za smirenje bolova.

Potom izaće na sporedNi izlaz i skrivajući se po senkama, primače se sivom džipu. Vozač je telefonirao, gledajući glavni izlaz, tako da nije ni primetio raz uhanana. Kada je spustio telefon, Buhanan otvori bio d"Učta i pritisnu mu pištolj uz kičmu. Sv?ovekov uzdah je odavao iznenaćenje i bol. D4R"Kako se zoveš?" upita Buhanan. Čovek, od straha, nije mogao da odgovori. r Buhanan čvršće pritisnu pištolj.

"Tvojeime."

"Frenk... Frenk Taker."

"Pa, hajde da se provozamo, Frenk."

Čovek je izgledao paralisano od šoka.

"Frenk, vozi, ili ću te ubiti." Pretnja je bila očigledna.

Čovek je oklevao.

"Tako je," reče Buhanan. "Polako se uključi u saobraćaj. Drži obe ruke na volanu."

Prošli su Buhananova kola, koja su bila parkirana pored ostalih vozila ispred restorana, kako ne bi privukla pažnju.

"Šta hoćeš?" čovekov glas je podrhtavao.

"Pa, za početak..." Buhanan slobodnom rukom pretrese Frenka. Nije našao nikakvo oružje. "Gde je, Frenk?"

Čovek nervozno pogleda ka ladici. Buhanan je otvori i naće magnum .357. "A gde su ostali?"

"Nemam nikog drugog."

"Možda, Frenk. Uskoro ću saznati. Ali, ako lažeš, razmrskaću ti desno koleno.

Ostaćeš bogalj do kraja života, koji može biti mnogo kraći, nego što se nadaš. Okreni ovde i vrati se odakle smo krenuli."

"Slušaj, ne znam zašto ovo radiš, ali, daću ti sav novac koji imama i ..."

"Poštedi me toga, Frenk. Pazi. Rekoh ti, obe ruke na volanu."

"Ma, hajde, čoveče! Ako nagazim na rupu ta stvar će opaliti."

"Onda nemoj da nagaziš na rupu," konstatova Buhanan. "Šta si ti? Privatan ili zvaničan?" "Ne znam šta ..." "Za koga radiš?"

"Ne radim ni za koga."

"Da, Frenk. Mi smo samo dva stranca koja su st čajno, s pištoljima, naletela jedan na drugoga." B; bije nan ga je posmatrao. "Nisi pajkan. Da jesi, imao tim koji te pokriva. Možda si gangster, ali džipovi nisu baš njihov stil. Šta si ti?"

Nije bilo odgovora

"Frenk, postaje mi dosadno da govorim sa samim sobom. Ako pronaćem dokumenta privatnog detektiva kod tebe, smrskaću ti oba kolena." Buhanan poseže za čovekovim novčanikom.

. "U redu, u redu." Znoj obli čovekovo lice. "Ja sam privatni detektiv."

"Konačno smo se upoznali. Kaži mi, Frenk, gde si se obučavao? Hajde, da nastavimo s razgovorom. Gde si se obučavao?"

"Učio sam na poslu."

"Tako i izgleda. Na poslu i sa filmova. Evo jednog saveta: kada nema mnogo saobraćaja, svoju metu sledi bar na pristojnoj udaljenosti. Idi paralelno s njim, vozi istom brzinom kao i on. Samo kada ga ne vidiš, skrećeš u istu ulicu u koju je on skrenuo. Tu si napravio prvu grešku, bio si odmah iza mene. Druga greška je što nisi zaključao vrata. Trebalo je da mi otežaš da stignem do tebe. Treća greška: koliko god

Da ti je neprijatno, pištolj se drži za pojasom, da možeš da ga dohvatiš, kada ti zatreba. U ladici je beskoristan, ako ti neko upadne u kola s pištoljem."

Telefon zazvoni.

"Ne, Frenk. Vozi dalje."

Telefon ponovo zazvoni.

"Ma ko da je, može da sačeka," reče Buhanan. "U stvari, zašto ne porazgovaramo s njim? Vratimo se natrag."

SvLJankan Bredli je ležao na dušek u kombiju, slu AuJući svađu koja je započela, pošto je čovek koji se 1;";, edstavio kao DŽef Voker bio primoran da napusti ". " kuću Mendezovih. Žena je tvrdila da je čovek mogao da pomogne njihovoj kćerki, dok je muž insistirao da se taj ne razlikuje od prethodnih posetilaca, koji su se raspitivali o Huani. Otišli su ćuteći u krevet.

Dok je slušao, Dankan je pokušao da nazove partnera. Brinulo ga je što se Taker ne javlja. A možda je postojalo razumno objašnjenje. Možda je pratio DŽefa Vokera u hotel. Dankan ponovo pritisnu dugme koje automatski bira broj Takerovog telefona. Ali, u tom trenutku primeti na monitoru sivi, Takerov džip koji se približavao kombiju, gde se i zaustavio. Svetla se ugasiše. Dankan odahnu. Mora da sa Takerovim telefonom nešto nije u redu. Verovatno se zato vratio, da mu lično kaže, šta je otkrio u vezi DŽefa Vokera.

Kada je na monitoru video, da je Taker izašao iz džipa, Dankan ustade i otvori vrata. "Šta je sa tvojim telefonom? Pokušavao sam da..." Dankan umuknu. Zaprepastio se, videvši čoveka pored Taker. Mora da se krio u džipu. To je bio DŽef Voker.

Imao je pištolj.

Sranje, pomisli Dankan.

Konstantno zvonjenje na ulaznim vratima je razljutilo Pedra Mendeza. Iz više razloga. Zbog brige za kćerku, zbunjenosti u vezi DŽefa Vokera, ali i mikrofona koje je video na utičnici u kupatilu. To ga je toliko uzbudilo, da nije mogao da zaspi. Šta li će mu taj DŽef Voker reći?

"Anita, ostani u krevetu," naredio joj je ustaju;luNazuo je papuče, ogrnuo jaknu i uputio se niz steg ce. Kroz špijunku Je video senku nekog čoveka. bijeovaj bude tražio Huanu, Pedro je nameravao da tera da mu objasni šta se dešava.

Kada je upalio svetlo, video je DŽefa Vokera koJč je pokazao da mu otvori vrata. Pedro nije skinuo sigurnosni lanac. "Šta ...?"

"Požurite. Imam nešto da vam pokažem." DŽef pokaza ka ulici.

Pogledavši, Pedro primeti kombi. "Šta radite ovde u...?"

"Molim vas," reče DŽef Voker. "O Huani je. Važno

Pedro je oklevao, ali je u Vokeru bilo nešto što je ulivalo poverenje. On otvori vrata. DŽef je već pošao ka kombiju.

Pedro potrča za njim. "Šta hoćete da mi pokažete. Čijijeto ...?"

DŽef Voker otvori kombi i osvetli ga lampom. Dva čoveka, gola, vezanih ruku i nogu i zapušenih usta su sedela na podu. Kada ih je osvetlio, zažmureli su.

"Znam da je teško biti siguran u ovakvim prilikama," reče DŽef Voker, "ali, da li su ova dvojica dolazila u kuću i raspitivala se o Huanu?"

DŽedro uze lampu i priće bliže, uperivši svetlo u njih. "Da. Kako ste ...?"

"Nadgledali su vašu kuću," izjavi DŽef.

Pedro osvetli elektronsku opremu. Na monitoru je video ulaz u svoju kuću. Nekoliko kasetofona je bilo povezano sa prijemnicima. Znači, nije samo jedan mikrofon bio u kući, pomisli Pedro. Mora da je cela kuća... Kolena mu klecnuše.

DŽef Voker izvadi krpnu iz usta jednog od vezanih muškaraca. "Ko još radi s vama? Gde da ih pronaćem!"

Čovek je imao problema s govorom, jer je krpa upila svu tečnost iz njegovih usta.

Buhanan uperi pi raz 4" LJ ka njegovim testisima pitajući: "Ko je treći bio?" "Ko je bio K°D Pedra?"

OjCeko... neko ko je radio honorarno za nas. To je AJirmo na jedan dan. Vratio se u..." Shvatio je da je

.; to previše i ućutao je.

., r ""Gde se vratio?" upita DŽef Voker. Pošto nije dobio odgovor, on ga pogleda. "Izgleda da me ne shvataš ozbiljno." On mu vrati krpnu u usta, uze klešta koja su stajala na polici i išćupa mu gomilu stidnih dlaka.

Čovekov vrisak se nije čuo zbog krpe. Suze mu pođoše od bola.

Pedro je bio šokiran. Istovremeno se toliko bojao za Huanu, da je hteo da uhvati zatvorenike i udara njihovim glavama o pod, dok ne dobije odgovor.

DŽef Voker krenu ka drugom čoveku i ukloni mu krpnu iz usta. "Siguran sam, da ne želiš da ti se to dogodi. Pošto išćupam i poslednju dlačicu, uzeću šibice od Pedra i zapaliću onaj sitniš što je ostao. Tvoje prepone će izgledati kao dobro očupan ćureći vrat. Ali ja ne volim šiju. Uvek..." Načinio je pokret kao da seče.

Prvi čovek je počeo da se grči od bola.

"Kuda se vratio tvoj honorarni radnik?" upita DŽef Voker. "Nemaš teksaški akcent. Odakle si?"

DŽef Voker približi klešta čovekovim preponama.

"Filadelfija," promumlja.

"Nadgledate ovu kuću da bi pronašli Huanu Mendez. Zašto?"

Da, pomisli Pedro. Zašto?

Čovek ne odgovori.

"Pedro, donesi mi šibice."

Pedrov ljutiti izraz ga iznenadi. Krenuo je ka kući.

"Čekaj," progovori čovek. "Ne znam. To je istina. Stvarno ne znam. Rečeno nam je

da ih pratimo, da bi saznaligdeje."

"A da si je video? Da si saznao gde je?" zahtevao je DŽef odgovor.

Pedro je slušao napeto.

Nije usledio odgovor.

"Razočaravaš me," konstatova DŽef. "Treb podsetnik." On se približi prvom čoveku, k? bje iščupao još dlačica.

Pedro poče da odobrava Vokerovu taktiku, sh. jući da bol koji izaziva nije fizički, već psihički. č

Prvi čovek se zgrči, suze mu ponovo jurnuše a krpa neutralizova krik. Pošto su bili privezani, kad god se prvi čovek trgao, drugi je to osetio.

"Da probam ponovo?" upita Voker drugog čoveka, čije su oči bile ispunjene strahom. "Šta treba da uradite, ako vidite Huanu ili saznate gde je?"

"Da pozovemo ljude koji su nas zaposlili."

"Kosu.oni?"

"Ne znam."

"Ne znaš zašto je traže. Ne znaš ko su. Izgleda da mnogo toga ne znaš. A to me ljuti."

DŽef Voker približi klešta ka drugoj preponi prvog čoveka.

"Ne," uzviknu drugi.

"Ko vas je zaposlio?"

"Koristili su posrednika. Ne znam njihova imena."

"Ali znaš kako da stupiš u kontakt s njima."

"Preko telefona."

"Kojije broj?"

"Programiran je..." On pokaza bradom ka telefonskom aparatu koji je bio na podu kombija. "Ja treba samo da pritisnem to dugme i broj osam."

"Da li znaju da sam bio u ovoj kući?"

"Da."

"Koja je lozinka?"

"Žuta ruža."

DŽef Voker podiže slušalicu. "Nadam se, zbog tebe, da govoriš istinu." On otipka dugmad po instrukCiji i sačeka signal.

Pedro je bio blizu telefona, pa je i on mogao da čuje muški glas. "Eskort servis."

Sledeće što je čuo ga je zapanjilo. DŽef Voker je oponašao glas drugog čoveka.

AŽuta ruža," reče Buhanan. "Onaj tip što je bio u ,,;" ldezovoj kući me brine. Imate li nekih informaDija?"

Muškarac postade malo grublji. "Samo ono što sam ti rekao. Ne zove se DŽef Voker. To je Brendon Buhanan. Iznajmio je kola u NJu Orleansu i .... Čekaj malo. Nešto mi stiže preko druge linije." Veza se prekide.

Buhanan sačeka, uznemiren što su ti ljudi već saznali njegovo pravo ime. Muški

glas.se ponovo javi. "DobrO je što si se javio. Budi oprezan. Naš čovek na kompjuterima je saznao da je Brendon Buhanan kapetan u specijalnim snagama, instruktor u Fort Bregu."

Prokletstvo, pomisli Buhanan.

"Znači, s pravom sam se brinuo," reče Buhanan. "Hvala na upozorenju. Bićemo oprezni."

Zabrinut, Buhanan prekide vezu. Broj koji je upravo nazvao se pokazao na telefonu. On uze olovku i papirić sa poda, prepisa broj i stavi papir u džep.

Proučavao je drugog čoveka, razmišljajući šta" još da ga pita, kada začu korake. Okrenuo se i ugleda Anitu Mendez kako se približava kombiju. Imala je kućnu haljinu na sebi. Na licu joj se ocrtavala briga i strah.

"Anita," uzviknu Pedro, "vрати se u kuću."

"Neću. Ovo se tiče Huane. Ubeđena sam. Hoću da znamšta je."

Kada se približila, ona zastade, ugledavši dva gola, zavezana muškarca. "Madre deDios."

"Oni mogu da nam pomognu da pronađemo Huanu," reče Pedro. "Ovo je neophodno. Vрати se u kuću."

Anita ga pogleda. "Ostajem."

Umor je doprinosiso pojačanju Buhananove glavobolje. "Da li Huana ima kancelariju u gradu?"

Anita i Pedro ga pogledaše.

"Da," odgovori ona. "U kući, iako je retko tamo."

"Nemam vremena da čekam do ujutru," izjavi .

nan. "Možete li da me odvedete tamo?"

Pedro se zamisli. "Mislite da je kod kuće? "jslite da je povređena i ..."

"Ne," odgovori Buhanan. "Ali, možda na osnovuč fajlova i računa mogu da zaključim ko je to iz Filadelfijetraži."

Anita pogleda ka kući. "Obući ću se i odvešću vas tamo."

"Idemo oboje," reče Pedro žureći za njom.

Buhanan se odjednom okrete ka drugom čoveku koji je vezan ležao na podu kombija. "Ako je Huanina kancelarija u gradu, verovatno imate još jedan centar kojijenadgleda."

Čovek ne odgovori.

"Hoćeš na lak ili na teži način?" upita Buhanan pokazujući klešta.

"Da," postoji još jedan tim," odgovori on.

"Koliko ljudi?"

"Dvojica. Isto kao ovde."

"Menjaju se po smenama?"

"Da."

Pogrešna taktika, pomisli Buhanan. Detaljno osmatranje mete je nemoguće, ako to

radi samo jedan čovek. Pretpostavimo da se Huana pojavi. Dežurni će da pozove pomoć. Ali, kako može da bude siguran, da će tim stići na vreme i uhvati je? Dok je Buhanan razmišljao, dugačka senka sa kombija mu privuče pažnju. On usmeri snop svetlosti da osmotri šta je.

Osetio je grč u stomaku. Ugledavši objekt, on shvati da je ovakva taktika osmatranja imala smisla efikasno, smrtonosno.

Na krovu je bio snajper opremljen dodacima za noćno gađanje. Namera posmatranja nije bila da uhvate Huanu, već da je ubiju istog momenta kada je ugledaju.

1, , "g."uanina kuća je bila u brdima, na jugu grada, pored kg San Antonio. Trebalo im je četrdeset minuta da "gignu do tamo. Pedro je vozio Buhanana i zarobljenika a Anita je vozila sivi džip. Buhanan je uz put ponovo morao da upotrebi klešta, kako bi naterao čoveka da kaže broj telefona, preko koga može da stupi u vezu sa snajperistom koji je nadgledao Huaninu kuću.

Telefon jedva da je zazvonio, već se javio grubi muški glas, "Žuta ruža, dva."

"Ovde Frenk," reče Buhanan. Istreniran da oponaša glasove, zvučao je kao prvi muškarac. "Šta ima?"

"Prokleta mirno. Nikakav znak pokreta već dve nedelje. Čini mi se da gubimo vreme."

"Bar smo za to plaćeni," prokomentariša Buhanan. "Ostaću sa Dankanom.

Nadgledamo kuću Mendezovih. U međuvremenu sam mislio da ti kažem, da ti šaljem tipa u mom džipu. Tako ćeš znati da je naš. Treba da proveriti nekoliko stvari, koje su nam promakle, posebno neke stvari iz datoteke u kompjuteru."

"Nisam siguran da je to pametno. Ako posmatra guću i razmišlja da li da uđe ili ne, uplašiće se ako vidi nekoga."

"Slažem se. Ali, ja nemam izbora. To nije moja ideja. To su naređenja."

"Uvek isto," progovori snajperista ljutito. "Plaćaju nas da radimo posao, ali nam ne dozvoljavaju da to uradimo kako treba."

"Samo pusti tipa koga šaljem, da obavi svoj posao," reče Buhanan.

"Nema problema. Vidimo se."

Brže nego što sam očekivao, pomisli Buhanan, prekidajući vezu.

Nešto posle Jedan sat po ponoći, Pedro Je u l.

rio Buhanana da su samo jednu milju udaljeni od Anine kuće. "

"Dovoljno blizu. Stanite ovde," reče Buhanan.

Pošto se i Anita zaustavila iza njih, oni izadoše iz kombija. Buhanan je seo u džip, a Anita i Pedro su ostali da čekaju. Prolazio je kroz novi deo grada, osvetljavajući retku maglu koja se dizala iznad reke.

Huani se ovo ne bi svidelo.

Bolje se moli bogu da je još uvek živa, jer samo onda može da joj se nešto ne sviđa.

Roditelji su mu opisali kuću, koja je bila jedna od retkih na tom delu, tako da

Buhanan nije imao problema da je pronađe. Kuća je bila staromodna i jednostavna.

Buhanan zamisli kako bi Huana rado tuda trčati sa psom. Ako je još uvek živa...
Čoveče, ti mnogo misliš o smrti.

A onaj tip me posmatra kroz snajper, bog zna odakle.

Buhanan oseti napetost u leđima, otvorivši ulazna vrata. Možda ga snajperista nije video, zbog magle. Šta ako je sišao dole, radi provere?

Igraj po scenariju koji si mu opisao, pomisli Buhanan.

On otvori obe brave i uđe u zgradu u kojoj je vazduh bio ustajao. Osećajući se ranjivim zbog mraka, on zatvori i zaključa vrata, nasloni se na zid i pronade prekidač za svetlo. Lampa je obasjala dnevnu sobu u kojoj je bila polica, televizijski aparat, videorekorder, stereouređaj i vrlo malo nameštaja, samo sofa, stočić i stolica za ljuljanje. Huana ovde, očigledno, nije provodila puno vremena. A stvari su ukazivale da je retko imala društvo.

Buhanan se uputi kroz sobu, primećujući prašinu na sofi i stočiću, što je još jedan dokaz da Huana tu odavno nije bila. Upalio je svetlo i u kuhinji, gde je

Alo samo nekoliko aparata. Buhanan oseti samoću. Razčarano je izbijala iz te prostorije. Osetio je sažaljenje bioa Huani.

U prostoriji u hodniku je bila kancelarija. Tu je video samo neophodne stvari: polica, radni sto, stolica, kompjuter, laserski štampač, modem, telefon, stona lampa, blokčić za poruke i olovke. I ništa više, ni tepih, ni slike. Bezlično.

Pitao se šta snajperista misli u maglovitoj tami napolju. Kako će reagovati kada vidi tolika svetla? Uprkos instrukcijama, da li će ipak sići i proveriti situaciju?

Buhanan uze prvu fasciklu sa police i odmah mu jedna stvar privuče pažnju.

Predmeti su bili poređani alfabetski i svako slovo je bilo odvojeno praznim listom. U toj fascikli su bili fajlovi od A do D. Ali, jedan od fajlova na slovo D je nedostajao, zaključio Buhanan, jer je praznina bila očigledna. To je uklonio neko ko je pretraživao kao on.

On uze drugu fasciklu, pregleda fajlove od M do Z i primeti da nedostaju fajlovi na slovo T. Samo ta dva slova su nedostajala. Buhanan otvori donju fioku i ugleda poluautomatski "broving" od 9 mm. Neophodnost, pomisli.

Kako je Huana zarađivala za život? Roditelji su rekli da je bila umešana u bezbednost ličnosti. Takav posao bi bio logičan nastavak s obzirom da je Huana radila za vojnu obaveštajnu službu. Ali, obezbeđenje ličnosti podrazumeva i riskantne zadatke, kao što je postavljanje detektora i pružanje fizičke zaštite. Možda je bila slobodni strelac ili je radila za velike korporacije.

On zatvori donju fioku i vrati se čitanju fajlova. Trag je bio očigledan. Huana je radila u pratnji poslovnih žena, žena političara i poznatih ličnosti, ili njihovih žena, naročito kada su putovali u zemlje gde je u zvaničnoj upotrebi španski jezik. Logika je jasna. Zaštitnik je morao da se sporazume sa lokalnim stanovništvom. Pošto je Huana bila špansku. poredila, nije privlačila pažnju u zemljama Latinske Amerike. Ali, zato nije imalo smisla da ona gubi vreme u Africi, Evropi ili na Bliskom istoku. Zato su ;

nija i Latinska Amerika za nju bili idealni. S"; nije ni čudo što je po nekoliko meseci bila odsu_ od kuće. Možda se i ovo poslednje odsustvo može obja
sniti.

Ali, otkud onda razglednica? Zašto joj je potrebna moja pomoć? Da li to ima neke veze sa poslom koji sada obavlja? Možda je htela da me zaposli.

Buhanan oseti neku prazninu, ali se trgnu i natera sebe da razmišlja profesionalno a ne s ličnog stanovišta. Podsetio je sebe, da ne bi tako tajnovito pisala da je želela da ga zaposli. A ni snajperista ne bi čekao da jeubije.

Ne. Huana je u velikoj neprilici, i čak da je na dužem zadatku ne bi toliko dugo čekala da se javi roditeljima, naročito ne čitavih devet meseci. Ne dobrovoljno.

Nešto ju je sprečavalo. Ili nije bila fizički u mogućnosti da to učini, ili nije želela da rizikuje i uvlači svoje roditelje u to što joj se desilo.

Na pozadini svakog fajla, Buhanan uoči izjave, kopije računa i čekove. Otkrio je da je Huanin posao bio prilično dobar. NJeni honorari su bili od 5.000 da 10.000 dolara za pratnju u trajanju od nedelju ili dve dana, a za zaštitu u Argentini koja je trajala mesec do dva, honorar je bio 100.000 dolara. Napomena u fajlu je ukazivala da je u poslednjem slučaju bilo i pucnjave. Zaštita je bila neophodna, i to profesionalno obučene osobe. I najbolji operativci su bili toliko plaćeni. Pa ipak, Huana je bila neobično uspešna. Buhanan grubo proračuna da je zarađivala oko pola miliona dolara godišnje.

A živi ovako paradoksalno jednostavno? Šta je radila sa tolikim novcem? Buhanan ponovo nije imao odgovor. Pretražio je kancelariju, ali nije našao

.. "čode iz banaka, ili bilo kakav dokaz KOJI ukazuJe

o!.. ulagala novac. Misleći o tome, on shvati da ni sŽtmetio nikakvU poštu u sandučetu, niti na stolu.

dŠ da je Huana tražila od pošte da joj čuvaju po

uke, ili su je njeni roditelji uzimali. Večeras je

Jnita napomenula da povremeno odlazi sa Pedrom da obiđe kuću. Buhanan reče sebi da mora da ih upita, da li dobijaju izvode iz neke banke.

Odjednom mu se učini da je u sobi zavladao mrak, iako je bila obasjana svetlom.

Buhanan konstatova da je poslednji put spavao u bolnici, pre četrdesetosam sati, ali ni to nije bio normalan san. Od tada je spavao samo nekoliko sati u motelu u Bimontu u Teksasu. Rana od noža u leđima je trnula, on oseti bol i u ramenu, iako je ta rana skoro potpuno zarasla. Činilo mu se da u očima ima pesak.

Fajlovi, podseti se. Ko god se trudio da je pronaće i ubije, pretražio je ovu kuću. Ako su hteli da je ubiju što je znala previše o njima, uklonili su dokaze, koji su s njima u vezi.

Ime koje počinje na D. I jedno koje počinje na T. To su dva fajla koja su nedostajala. Možda nisu uklonili sve. Možda je sama Huana napravila tu prazninu.

Ali, moram od nekuda da počnem, pomisli Buhanan. Pretpostaviću da ti fajlovi ipak nedostaju i da su važni. Naslonio se u stolicu koja zaškripa, zaključio da fajlovi izgledaju kao da su odštampani sa kompjutera, pitajući se da li su možda još uvek u njemu.

Shvatio je da škripa koju je čuo, nije od stolice, već da dopire iz hodnika.

Buhanan polako okrete glavu.

Čovek je stajao na vratima: tridesetih godina, vitak i visok. Imao je prozedu, izuzetno kratku kosu. Nešto mu je ukazivalo da se čovek bavio džogingom.

Nosio je kaubojske čizme, farmerke i košulju od 7slu sasa, preko koje je bila malo veća jakna. Odeća je glašavala njegovu vitkost. g bije

"Je si li našao, to što tražiš?" Čovekov kc noamerički akcenat je bio u suprotnosti sa njept, odelom.

"Ne još." Buhanan spusti ruke, kojima je masirao slepoočnice. "Treba još da proverim nekoliko stari."

Zaključao sam vrata, pošto sam ušao, pomisli. Nisam tuo nikoga da me sledi. Kako je ...?

Ovaj kućkin sin ne nadgleda spolja. On se sve vreme krije u kući, zaključio Buhanan.

"Kao što je?" upita čovek spuštenih ruku. "Koje stvari to nisi proverio?"

"Fajlove u kompjuteru."

"Dobro, neću da te zadržavam." Obrazi su mu bili prekriveni bradom.

"Tako je." Buhanan uključi kompjuter.

Kada se začuo rad, čovek reče: "Izgledaš kao da si stigao iz pakla, druškane."

"Imao sam nekoliko napornih dana. Potreban mi je san."

"Ja sam ovde kao na pikniku. Samo čekam. Ovde sam se ugnezdio." Čovek pokaza na prva vrata do kancelarije. "Neobično. Nije ni čudo što je bila zaključana. Možda ne želi da njeni roditelji vide šta je unutra. Prvo sam mislio da su to delovi tela."

"Delovi tela?" začudi se Buhanan.

"Da, stvari u sobi. Kao iz filmova stave i užasa. Bizarno. Nisu ti rekli?"

O čemu on to govori, pobogu? pitao se Buhanan. "Verovatno su mislili da nije potrebno da znam."

"Čudno."

"Stvari u toj sobi?"

"Ne. To što ti nisu rekli," progovori čovek. "Ako su te poslali ovamo da nam kažeš gde bi meta mogla da bude, onda su morali da te upozore da je ovde suludo."

Samo su mi zadali da proverim fajlove." bio di" gmpjuter čeka."

dE;ga." Buhanan nije želeo da odvaja pogled od sagoAt?g1ka, ali nije imao izbora.

Ako izgleda da se ne Rine o poslu, postao bi čoveku još sumnjiviji. Ili je možda Buhanan samo uobražavao da je sumnjiv. Na ekranu je treptao kursor. "Kako se

zoveš?" upita ubica. "Brajan MekDonalds." Buhanan se odmah prebaci na identitet koji je imao pre nego što je postao Ed Poter i pre svih neprilika koje su počele u Kankunu. Brajan MekDonalds je navodno bio programer za kompjutere, tako da je Buhanan bio za to obučen.

"Imaš problema da uđeš u program?" upita ubica. "Ja nisam imao problema, kada su mi naredili da izbrišem nekoliko fajlova. Znaš za to, je l' da? Rekli su ti da sam izbrisao nekoliko fajlova?" "Da, ali me ti fajlovi ne zanimaju."

Kursor je i dalje treptao. Strane koje je Huana odštampala su bile standardne. Program za obradu teksta, ali koji?

BuhananMekDonalds istipka komandu. Začulo se kliktanje diska i na ekranu se pojavi spisak programa koji su bili instalirani.

Jedan od simbola je bio i U8, skraćenica za program za obradu teksta. Buhanan izade iz liste programa i otkuca tu skraćenicu. Ponovo se začulo pucketanje diska, što je ukazivalo da se podiže program. Na ekranu se pojavi lista fajlova.

BuhananMekDonalds je znao da je jedan od njih služio da se izlazi iz fajla u fajl. U jednom je bilo malo memorisanog teksta. Pretpostavio je da je Huana i ovde alfabetski uredila listu klijenata.

Ali, u tom trenutku je bio zaokupljen prisustvom čoveka kod vrata. Disanje ubice izgleda postade glasnije, oporije, kao da mu je nešto zasmetalo.

"Imaš problema?" upita ubica. "Zar ne znaš "; slu treba sledeće da uradiš? Da li ja treba da ti ggp žem?" bje

"Ne," reče Buhanan. Da je bio sam, odmah bip stupio direktoriju pod DiT. Ali se nije usuđi. Ako ih je ubica izbrisao, kao što je napomenuo, pitao bi se zašto ih traži.

"Sledeće što ću da uradim je da nađem neki lek za ovu glavobolju," reče Buhanan i polako ustade, masirajući vrat. "Ima li ovde aspirina?"

Ubica polako ustuknu. Još uvek je držao spuštene ruke. Ali je Buhanan imao osećaj da će napetost kulminirati.

Ili, čovek možda nije ustuknuo radi odbrane, već da ga propusti ka kupatilu. To je bilo teško znati.

"Ima nečega u polici u kupatilu," reče ubica.

"Odlično."

Sada se čovek sklonio s puta, pazeći da mu Buhanan ne priđe suviše blizu.

Kupatilo se nalazilo preko puta kancelarije. Prašnjavo, belih zidova, poda i kade. Jednostavno, samo najnužnije.

Buhanan nije imao izbora osim da traži aspirine, iako mu je glavobolja bila poslednja na pameti. Otvorio je policu.

Začuo je zvonjavu telefona koga je poneo iz kombija. Da su Pedro i Anita imali nameru da stupe s njim u kontakt, mogli su da pozovu regularan broj, a ne ovaj, koji je pripadao ljudima koji su nadgledali kuću. .Verovatno su ga zvali da ga upozore. Ili

su to bili kontrolori iz Filadelfije. Buhanan nije mogao da ne odgovori, jer bi to pobudilo još veću sumnju.

Ali, video je kako se ubica približava i u ruci takođe drži takav mobilni telefon. Mora da ga je uzeo iz sobe gde se smestio. Bio je loše volje.

"Smešno," progovori ubica. "Nikada nisam čuo za Brajana Mekdonaldsa. Upravo sam zvao Dankana da proverim da je sve u redu, a tvoj telefon zvonio. Znači, raz" Samo su mi zadali da proverim fajlove." bio d;6." ompjuter čeka."

E;4a." Buhanan nije želeo da odvajajući pogled od sagoAS;ka, ali nije imao izbora. Ako izgleda da se ne JmNe o poslu, postao bi čoveku još sumnjiviji. Ili je možda Buhanan samo uobražavao da je sumnjiv.

Na ekranu je treptao kursor.

"Kako se zoveš?" upita ubica.

"Brajan MekDonalds." Buhanan se odmah prebaci na identitet koji je imao pre nego što je postao Ed Potter i pre svih neprilika koje su počele u Kankunu.

Brajan MekDonalds je navodno bio programer za kompjutere, tako da je Buhanan bio za to obučen.

"Imaš problema da uđeš u program?" upita ubica. "Ja nisam imao problema, kada su mi naredili da izbrisem nekoliko fajlova. Znaš za to, je l' da? Rekli su ti da sam izbrisao nekoliko fajlova?"

"Da, ali me ti fajlovi ne zanimaju."

Kursor je i dalje treptao. Strane koje je Huana odštampala su bile standardne.

Program za obradu teksta, ali koji?

BuhananMekDonalds istipka komandu. Začulo se kliktanje diska i na ekranu se pojavi spisak programa koji su bili instalirani.

Jedan od simbola je bio i U8, skraćenica za program za obradu teksta. Buhanan iziđe iz liste programa i otkuca tu skraćenicu. Ponovo se začulo pucketanje diska, što je ukazivalo da se podiže program. Na ekranu se pojavi lista fajlova.

BuhananMekDonalds je znao da je jedan od njih služio da se izlazi iz fajla u fajl. U jednom je bilo malo memorisanog teksta. Pretpostavio je da je Huana i ovde alfabetski uredila listu klijenata.

Ali, u tom trenutku je bio zaokupljen prisustvom čoveka kod vrata. Disanje ubice izgleda postade glasnije, oporije, kao da mu je nešto zasmetalo.

"Imaš problema?" upita ubica. "Zar ne znaš slu treba sledeće da uradiš? Da li ja treba da ti g" žem?" p bije

"Ne," reče Buhanan. Da je bio sam, odmah bi stupio direktoriju pod D i T. Ali se nije usuđivao. Ako ih je ubica izbrisao, kao što je napomenuo, pitao bi se zašto ih traži.

"Sledeće što ću da uradim je da nađem neki lek za ovu glavobolju," reče Buhanan i polako ustade, masirajući vrat. "Ima li ovde aspirina?"

Ubica polako ustuknu. Još uvek je držao spuštene ruke. Ali je Buhanan imao osećaj

da će napetost kulminirati.

Ili, čovek možda nije ustuknuo radi odbrane, već da ga propusti ka kupatilu. To je bilo teško znati.

"Ima nečega u polici u kupatilu," reče ubica.

"Odlično."

Sada se čovek sklonio s puta, pazeći da mu Buhanan ne pride suviše blizu.

Kupatilo se nalazilo preko puta kancelarije. Prašnjavo, belih zidova, poda i kade.

Jednostavno, samo najnužnije.

Buhanan nije imao izbora osim da traži aspirine, iako mu je glavobolja bila poslednja na pameti. Otvorio je policu.

Začuo je zvonjavu telefona koga je poneo iz kombija. Da su Pedro i Anita imali nameru da stupe s njim u kontakt, mogli su da pozovu regularan broj, a ne ovaj, koji je pripadao ljudima koji su nadgledali kuću. .Verovatno su ga zvali da ga upozore. Ili su to bili kontrolori iz Filadelfije. Buhanan nije mogao da ne odgovori, jer bi to pobudilo još veću sumnju.

Ali, video je kako se ubica približava i u ruci takođe drži takav mobilni telefon. Mora da ga je uzeo iz sobe gde se smestio. Bio je loše volje.

"Smešno," progovori ubica. "Nikada nisam čuo za Brajana Mekdonaldsa. Upravo sam zvao Dankana da proverim da je sve u redu, a tvoj telefon zvoní. Znači, to Dankanov telefon i ja se pitam, zašto do đ

SOK je ubica pričao, držeći levom rukom telefon, dD?"m je otkopčavao teksas jaknu.

Čim je Buhanan to ,Setio JeDino logično što je pomislio je da je ispod pištolj.

"Slučajnost," primeti Buhanan. "Ti zoveš Dankana, dok neko drugi zove mene.

Pokazaću ti." Levom ru kom je dohvatio telefon.

Ubica je skoncentrisao pogled na njegove kretnje.

Istovremeno je Buhanan desnom rukom izvadio pištolj, koji je bio ispod jakne.

Čovekove oči se raširiše, dok je izvlačio svoj pištolj.

Buhanan opali.

Metak pogodi čoveka utruđi.

Iako je bio odbačen unazad i dalje je podizao svoje oružje.

Drugi Buhananov metak ga pogodi u grlo.

Krv poteče.

Čovek je ponovo odbačen unazad, ali je refleksivno podizao pištolj.

Buhananov treći metak ga pogodi u čelo.

Čovek je pao od tog pogotka, ali njegovi zgrčeni prsti povukoše okidač. U zidu se napravi rupa i parče maltera odlete.

Muškarac pade u kancelariju i krv se razli po podu. Buhanan mu brzo priče, uze pištolj i poče da proverava da li je još uvek živ. Oči su mu bile širom otvorene, ali su zenice bile ukočene.

Buhanan ga brzo pretrese. Našao je samo nekoliko novčića, rukavice i novčanik.

Požurio je da donese mali tepih koga je video u dnevnoj sobi i u njega je zavio telo i otkotrljao ga do stražnjih vrata u kuhinji.

Oštar noćni vazduh ga preseče. Drhteći zbog hladne vlage, Buhanan je vukao telo kroz terasu ka obali reke. Tu je pronašao panj, privezao ga za telo, bacio niz reku i gledao kako panj za sobom vuče telo.

Dva predmeta su brzo nestala sa vidika. Potom b SLu. teš" u reku, što je dalje mogao. Pištolj je već r?.a uzeo i takođe ga bacio u reku, poštujući pravi" bijene zadržava oružje čija mu prošlost nije poz Koiačno je izvukao ubičin mobilni telefon i b.s ga u pravcu gde je i pištolj pao. Izvesno vreme je gls ?;i dao u prazno, dišući duboko da bi se smirio. Zatim se žurno vratio u kuću.

U ušima mu je odzvanjalo od pucnjeva. Nozdrve su mu se širile zbog napora i brzog protoka krvi. Izvlačeći pištolj zategao je šavove na rani na leđima i napeo mišiće na povređenom ramenu. Vuča tela je još više napregla, kako ranu na leđima, tako i na ramenu. Imao je osećaj kao da mu neko zabada klince u glavu.

Zaključao je stražnja vrata za sobom. Pronašao je još jedan tepih i njime pokupio krv u kancelariji. Onda je otvorio prozor, kako bi miris nasilja nestao. Pretražio je novčanik i našao skoro trista dolara, vozačku dozvolu na ime Čarls Dafi iz Filadelfije i kreditnu karticu na isto ime. Čarls Dafi je možda bilo lažno ime. Verovatno. Ako su ta dokumenta bila dobra za ubicu, dobro će doći i Buhananu. Stavio je novčanik u svoj džep. Sada je imao nov identitet. Pošto je kuća izolovana, postojale su male šanse da je neko čuo pucnje, tako da će sve izgledati normalno.

Vratio se za kompjuter, pogledao u komande na ekranu ABC D ... i pomeri kursor sa A na D.

Disk je ponovo pucketao. Nova lista fajlova se pojavila na ekranu, sa novim poddirektorijumima.

Buhanan brzo otvori fasciklu sa imenima klijenata i izvadi dokumenta koja počinju na slovo D. Jedini način da utvrdi da li je nešto uklonjeno iz fascikle je da uporedi odštampane liste sa onima u kompj

! Ali, nije se nadao da će mnogo toga naći, s obziRa?C "ca je čovek koji se tu krio, izjavio da je neke fajLbrisao.

d laki kompjuterski fajl je bio označen sa "BAK" je bila skraćénica za komandu koja u slučaju da se DJL iz memorije izgubi, može taj isti fajl da povra r ti iz privremene memorije. Buhanan je poredio imena.

Na listi je stajalo ime DARNEL i DARNEL.BAK.

Nastavio je. DEJTON. DEJTON.BAK. Slagalo se.

DIEGO. DIEGO.BAK. Među odštampanim fajlovi

ma je bilo svako ime koje je pročitao na ekranu. DRA

MER. DRAMER.BAK. DURAN. DURAN.BAK. DU

RANGO. DURANGO.BAK. Svako ime je bilo tu.

Naslonio se iscrpljeno na stolicu. Gubi vreme. Nije bilo svrhe što je rizikovao život dolazeći ovamo. Samo se ponovo uverio da je neko neodložno želeo da ubije Huanu, ali to je već znao.

I zbog toga su skoro i njega ubili.

Protrljao je svoje naduvane kapke, posegao da ugasi kompjuter, ali se zaustavi, govoreći sebi, da ma kako beznadežno izgledalo, on mora sve da pretraži. Po, novo je približio tastaturu i nešto na ekranu privuče njegovu pažnju. Shvati šta ga je bunilo. Oči ga nisu dobro služile. Iza fajla DRAMER. nije bilo oznake "BAK". Do đavola, taj fajl nije imao rezervni. To je bio DRAMOND. fajl. Buhanan je bio siguran da nije video odštampan fajl na ime Dramond. Ruke su mu se tresle dok je ponovo proveravao u fascikli. DRAMER. DURAN. DURANGO. Ali Dramonda nije bilo. Isuse, pomisli. Kada je ubica izbrisao Dramond fajl, nije mu palo na pamet da izbriše i DRAMER, ne shvatajući da je to isto.

Dramond.

Buhanan nije znao šta to ime označava, i kada je pristupio DRAMOND.BAK fajlu, shvatio je da je prazan. Ni sama Huana nije u njega ništa unela, a ni ubica ga nije izbrisao.

Buhanan pređe na fajlove sa početnim slovo slu TAMAJO.BAK. TANBERG.BAK. TEJLOR.BAK.a REZA.BAK. TOLSA.BAK. Bio je svestan ve bije broja španskih imena. TOMEZ.BAK. Buhananov se poveća. č

Nije bilo nikakvog Tomeza među odštampanim do kumentima u fascikli. Buhanan uđe u fajl i ponovo ništa ne nađe. Psujući, pitao se da li je Huana lično to izbrisala. Sve što je imao su bila dva prezimena. I, da ubica nije napravio grešku, ostavljajući ih u memoriji, ne bi za njih saznao.

Isfrustriran, pitajući se šta dalje, on isključi kompjuter i odluči da na brzinu pretrese kuću, iako je bio siguran da je osoba koja traži Huanu već to uradila.

Izenada se seti nečega, što je ubica rekao, i prođe ga jeza. "Tamo gde sam se smestio. Čudnovato. Nije ni čudo što je soba bila zaključana. Verovatno nije želela da njeni roditelji vide šta je tamo. Prvo sam mislio da su to delovi tela. "

Delovi tela?

Imao je toliko posla, da nije uspeo da sazna, šta je ubica time mislio. On ustade, napusti kancelariju i uputi se ka susednoj sobi. Vrata su bila otvorena, ali je svetlo bilo ugašeno. Buhanan se oSvrnu i vide Da je na vratima zvezdasta brava, koja se rbično ne stavlja na unutrašnja vrata. On potraži rukom prekidač.

Potom zatrepta, ne samo zbog svetla, već i zbog onoga što je ugledao. Soba je zračila.

Delovi tela? Da, Buhanan shvati zašto je to ubica mislio. Svuda, osim u uglu gde je bila ubicina vreća za spavanje, su ležali predmeti koji su podsećali na noseve, uši,

brade, zube i čela. Na jednom stolu su bi samo perike, raznih boja i dužina. Plastični bio":,1S"i KS"JI SU nodsećali na delove tela su koristi

sŠRURZI za rekonstrukciju oštećenih delova lica.

d, utuhanan uđe u sobu proučavajući svaki sto i razne

Hacije ljudskog lica. Zaključio je da je Huana pogala u svom poslu nešto slično njemu. Ali, dok je njegova specijalnost bila kreiranje novih ličnosti, njena je bila kreiranje novih izgleda.

On nikada nije menjao izgled. Povremeno bi pustio brkove ili bradu. Nekoliko puta je stavio kontaktna sočiva, koja menjaju boju očiju. Dešavalo se da oboji kosu ili je skrati. Uvek se trudio da svakom identitetu dodeli i poseban stil oblačenja, kretanja, ishrane...

Ali, Huana se profesionalno prerušavala. Buhanan shvati da je putem prerušavanja ona uvek izgledala starije i krupnije. Našao je jastučice koji povećavaju grudi ili ostavljaju utisak da je trudna. Video je i posebno dizajnirane patike koje su je činile višom. Bilo je tu i krema koje su mogle njenu kožu da učine svetlijom.

Deo njega je bio zadivljen tolikom profesionalnošću, ali onaj drugi deo njegove ličnosti je bio zgrožen, shvatajući da je ona mogla da sedi u "Kafe d Mondu" a da je on ne prepozna. Možda je čak naleteo na nju ili razgovarao s njom, a nije ni slutio da je to ona.

Šta je bilo s njom u proteklih šest godina? Gde je sve ovo naučila? Koga je on uopšte tražio? Ona je mogla da bude bilo ko. Setio se njihovog poslednjeg razgovora. "Ne poznaješ me," rekao joj je kako bi opravdao svoju nemogućnost da ostane s njom. "Ti samo poznaješ onoga, koga sam glumio."

Pa, prevazišla ga je u prerušavanju. Prošavši kroz kući, isfruetrirano je zaključio da nigde nije video ni jednu njenu fotografiju. Toliko je hteo da se podseti njenih toplih smeđih očiju, sjajne crne kose i umiljatog lica. Onda je posumnjao da su njeni lovci pokupili sve fotografije kako bi lakše zapamtili njen izgled. AJŠ, to im neće mnogo pomoći, jer SLU svaki put izgleda drugačije. A možda je i Huana uklonila fotografije, jer nije više želela bjeidentifikuje ni sa jednim likom do sada. Buhaš jediom shvati, da je žena u koju se zaljubio, bila n terijalna, kao duh. Kao i on sam. Smučilo mu se. Az je morao da je pronađe.

On zatvori prozor u kancelariji i maramicom obrisa sve otiske, pogasi svetla i zaključa zvezdastu bravu. Kada stigne osoba koja odmenjuje ubicu, trebaće mu prilično vremena da shvati šta se desilo. Po rupi na zidu i tepihu koji je prekrivao mrlju krvi bi se moglo zaključiti šta se odvalo. Ono što bude ispričao šefovima zvučće konfuzno. Uz to je neizbežna i činjenica da su nestala dvojica, što su nadgledala Mendezovu kuću. Ali, postojala je velika mogućnost Da ljudi koji su lovili Huanu povežu Brendona Buhanana sa svim ovim događajima. Do ujutru će početi i mene da jure, pomisli on. Ne. Oni će loviti Brendona Buhanana. Uz sreću,

trebaće im vremena da shvate da sam noćas postao Čarls Dafi.

Proveravajući da je stavio čovekov novčanik u jaknu. Buhanan uđe u džip. Ruke su mu se tresle. Rane su ga oolele. U glavi mu je bilo mutno. Stigao je do granice izdržljivosti. Ali, morao je da nastavi dalje.

Milju dalje je naišao na kombi i izlazivši, držao je ruku na leđima, da može brzo da izvuče pingolj za slučaj potrebe. Opustio se, videvši da mu nita prilazi. Pedro je bio sa dvojicom zarobljenika.

"Telefon je stalno zvonio."

"Znam," reče Buhanan.

"Mislili smo da si možda ti, ali nije zvonio dva
gla" pa pRekiD. kao što si rekao da ćeš zvati. Nismo odgovorili."
Pravilno ste postupili."

.meuhanan je posmatrao. Ona je bila napeta, kao i on, Žizue nije uverio da su zatočnici u redu, i da se PeGh1IŠta nije desilo.

DŽj ?"Da li si pronašao Huanu?" upita Pedro. G "Ne."

"Da li si pronašao neki trag?" "Ne," slaga Buhanan.

"Znači, ovo je bilo besmisleno: Šta ćemo sada da radimo?"

"Ostavite me nasamo malo s ovim ljudima. Sačekajte me sa ženom u džipu," reče Buhanan.

"Zašto?" upita Pedro sumnjičavo. "Ako ćeš da ih ispituješ u vezi Huanu, hoću to i ja da čujem."

"Ne."

"Šta time misliš? Kažem ti, ako se radi o mojoj kćerki, hoću to da čujem."

"Nekada je bolje ne znati neke stvari."

"Ne razumem," izjavi Pedro.

"Razumećete. Samo me ostavite na samo s ovim muškarcima."

Pedro je oklevao i potom izaće iz kombija.

Buhanan je gledao, dok se" nije uverio da su oboje ušli u džip. Onda on zatvori vrata kombija. Muškarci su još uvek bili goli i izgleda da im je bilo hladno.

Uperio je snop svetlosti ka jednom potom ka drugom. "Trebalo je da mi kažete da je u kući stražar."

Njihove oči se uvećашe zbog straha.

"Sada je mrtav," reče Buhanan.

Njihov strah se pojača.

"To vas dvojicu stavlja u nezavidan položaj," nastavi on. Izvadio je svoj pištolj i izvadio krpu prvom čoveku iz usta.

"Pretpostavio sam, da si zato poslao muškarca i ženu, poče prvi muškarac. "Ne želiš da vide da si nasubio."

Buhanan uze cebe sa poda kombija.

"Naravno " nastavi čovek očajno. "Ćebe će poslužiti kao dobar prigušivač."

Buhanan ih prekri ćebetom. "Ne želim da dobije te upalu pluća." "

"Šta?" upita čovek iznenaćeno.

"Da si na mom mestu," zapita ga Buhanan, "šta bi uradio?"

Čovek ne dogovori.

"Slični smo," obrati mu se Buhanan. "Obojica bi ubili. Ali, razlika je, što ja nisam ubica."

"Ne znam o čemu govoriš."

"Da li je to toliko teško shvatiti? Pojasniću. Neću da vas ubijem."

Čovek je izgledao iznenaćeno i zabrinuto.

"Ja sledim osnovna pravila," nadoveza se Buhanan.

"Kakva...?"

"Prvo, ostaćete vezani do zalaska sunca," reče Buhanan. "Dobićete hranu i vodu i moći ćete da idete u toalet. Ali ćete ostati u kombiju. Je li jasno?"

Muškarac klimnu potvrdno.

"Drugo, bićete pušteni i ne smete da naudite PeDru i Aniti Mendez. Oni o meni ništa ne znaju. Ne znaju ništa ni o Huani. Ako ih budete mučili ili upotrebili bilo kakvo drugo sredstvo, nalutićete me. A vi ne želite da budem ljut. Ako im se išta dogodi, osetićete ono što niste do sada mogli ni da zamislite. Možete da se prerušite. Neće vam pomoći. Ja sam stručnjak za pronalaženje ljudi. Okretaćete se za sobom do kraja života. Jasno?"

Čovek proguta knedlu. "Da."

Buhanan izaće iz kombija, ostavi vrata otvorena i pozva Pedra i Anitu.

Pedro je hteo da kaže nešto na španskom.

luhanan ga spreči. "Ne. Govorićemo engleski. HoVU Da budem siguran, da su ovi ljudi sve razumeli."

Pedro je izgledao zbunjeno.

"Imaćete naporan dan, nadgledaćete ih," poče BuNan. "Hoću da pronaćete mesto gde ovaj kombi neće biti upadljiv. Možda iza vaše garaže. Pustićete ih kada sunce zađe."

"Ali..."

"Ne brinite," obrati mu se Buhanan. "Neće vas uznemiravati. U stvari, napustiće grad. Zar ne?" upita on prvog čoveka.

On ponovo proguta i klimnu potvrdno.

"Tako je. Sada samo hoću da mi kažete, na koji način vas proveravaju šefovi i da li ih izveštavate u neko određeno vreme?"

"Ne," reče prvi.

"Siguran si? U pitanju je tvoj život. Budi oprezan."

"Treba da pozovemo, samo ako imamo nešto da izvestimo, ili nam nešto nije jasno."

"Onda da okončamo ovo." Buhananove noge su klecale od umora. Okrenuo se ka

Aniti i Pedru. "Moram nešto da pojedem i da odspavam." .

"Biće nam čast, da vas ugostimo," reče Anita.

"Hvala, ali mi je draže da ne znate gde sam."

"Nećemo nikome reći."

"Naravno," nastavi Buhanan ne ispravljajući je, ali ne zaboravljajući kako bi lako iz njih mogli da izvuku svaku informaciju, zahvaljujući mučenju. "Što manje znate o ovome, to bolje po vas. Čim ovi ljudi shvate, da ne mogu od vas ništa da saznaju, bićete bezbedni. Samo ispoštujte ono što sam vam rekao. Pustite ih kada zađe sunce. U međuvremenu, treba da stignem do svojih kola. Moje torbe su u prtljažniku."

"Šta će biti pošto se odmorite? upita Pedro.

"Odlazim iz San Antonija."

"Kuda?"

Buhanan ne odgovori.

"Idete li u Filadelfiju? Da pronađete ljude, koji su zaposlili ovu dvojicu? LJude, sa kojima ste govorili preko telefona?"

Buhanan ne reče ništa.

"Šta se desilo u Huaninoj kući?"

"Ništa," rote Buhanan. "Pedro, vozite kombi, ja ću biti iza vas i paziću na muškarce. Anita, sledite nasdžipom."

"Ali, šta je sa Huanom?"

"Imate moju reč. Neću odustati."

Poluostrvo Jukatan

MekAjntri je ležao u prostoriji koja je prva napravljena kada su stigli. Imao je groznicu.

Kada mu je ruka otkazala i više nije mogao ni znoj da briše sa čela, zažalio je što je ikada potpisao taj ugovor sa Alisterom Dramondom. Veliki honorar, veći nego za bilo koji angažman, koji je potpisao u svojoj karijeri, će ga odvojiti od dve žene i dece koju je obožavao. A sve zbog njegove želje da porobi divljinu, da napravi red, tamo gde je vladao kaos. Ali, ovaj zadatak je tražio da uništi red i stvori kaos i zato je sada kažnjen.

Zemlja je izgleda počela da besni, zbog onoga što je MekAjntri uradio sa svojim ljudima. Ili su to možda bili bogovi, u čiju čast su te ruševine i napravljene. Ružno, u svakom slučaju, pomisli MekAjntri. Nikada nije bio religiozan, ali kako se smrt bližila, shvatio je da razmišlja o kraju. Ono što je nekada zvao praznoverje, sada je izgledalo vrlo logično. Bogovi SU bili ljuti, jer su njihovi hramovi pustošeni. Uništite ruševine, naređivao je Dramond. NJegova reč je morala da se sluša. I sa svakom eksplozijom Dinamita i gaženjem buldožera, lomljenjem hijeroglifskih

tablica, zemlja se bunila. Periodični poResi su se osećali u kampu. Sve su duže trajali. A "Rggenziviranje podrhtavanja je pratio još veći užas, R°JNe zmije su izlazile iz svojih skloništa. Morali su da ih posipaju kerozinom i pale, kako bi se odbranili. Oblaci dima su se dizali iznad ruševina.

Zmije su bile svuda, ali kada su podrhtaji prestali, one su nestale. Vratile su se u svoja podzemna gnezda.

Ali, ne na vreme, bar ne za MekAjntrija. Jer, juče ga je jedna ujela, kada je pošao da uzme neku alatku za popravak helikoptera koji je bio u kvaru. Lekar mu je dao serum i dezinfikovao ranu, tvrdeći da je MekAjnri imao sreće, jer nije pogođen glavni krvni sud na ruci.

Posle izvesnog vremena, MekAjntri se više nije osećao srećno. Jer, on nije video koja je vrsta zmije u pitanju, tako da se ne zna da li je dobio odgovarajući serum. Ali, i pored toga, morao je da bude prebačen u bolnicu, koja je bila na 150 milja odatle. To je jedino moglo da se uradi helikopterom, koji oni, u tom trenutku, nisu imali na raspolaganju. Zmija ga je upravo ujela, dok je tražio alatku, za popravku helikoptera. I dok je ležao na podu kancelarije, smrt ga je polako obuzimala. Osećao je toplinu, koja je izbacivala tečnost iz njegovog tela. Istovremeno, smrt je bila nesnosno hladna i on se tresao, želeći da ga prekriju sa još nekim ćebetom. Misli su mu se pomutile, eksplozije i buka motora kao da su dopirali iz velike daljine. Očajnički se nadao da čuje zvuk helikoptera, ali to se nije dogodilo. Shvatao je koliko je bila slaba medicinska pomoć koju su imali u kampu, a koju je Alister Dramond garantovao. Ostali radnici su tako prionuli na posao, sa samo jednom mišlju, da što pre odu odatle. Postajali su nestrpljivi, zbog nagrade koju su očekivali. Ništa nije moglo da ih omete u njihovoj pohlepi, ni potresi, ni zmije, ni MejAjntrijeva smrt. Istrajali su uprkos pokušajima lokalnih Indijanaca da ih u tome spreče. Ti Indijanci su vodili poreklo od Maja i bili su odlučni da spreče uništavanje svojih hramova. Radnici su hvatali i ubijali lokalnr stanovništvo, oponašajući nekadašnje žrtvovanje ljudi, koje su Maje upražnjavale. To je sve podsećalo MekAjntrija na događaje od pre četiri veka, koji su se odvijali u istoj ovoj prašumi, kada su stigli španski porobljivači. Niko izvan ovog kampa neće saznati šta se u njemu zbivalo, niti će neko to moći da dokaže. Kada se posao završi, ostaće samo rezultati.

U delirijumu, MekAjntri začu otvaranje ulaznih vrata i korake. Nežna ruka dotače njegovo čelo. "Da li ti je bolje?" On prepozna Đinin glas.

"Ne." MekAjntri se tresao i znojio istovremeno.

"Popi malo vode."

"Ne mogu." Borio se za vazduh. "Povratiću."

"Samo malo izdrži. Mehaničari samo što nisu popravili ovaj helikopter."

"Nema više vremena."

Đina kleknu pored njega i uhvati ga za ruku. MekAjntri se seti, kako je bio iznenađen, kada je čuo da je kartograf žena. Insistirao je da to nije za ženu, ali ona je

brzo dokazala da može da se privikne na džunglu, kao i muškarci. Tokom tri meseca zajedničkog rada, MekAjntri se zaljubio u nju. Imala je kosu boje meda, čvrste grudi i očaravajući osmeh. Ali, on joj to nije otkrio. Plašio se da će ga odbiti. I da se to desilo, dalja poslovna saradnja bi postala nemoguća. Ali, što se posao bližio kraju, nameravao je...

Đina se približi i njen glas mu prekide misli. "Ali, mogu da se opkladim, da će neki helikopter stići, pre nego što mi opravimo ovaj."

"Ja..." njegova usta su bila suva. "Ne znam šta..."

"Dramond će stići uskoro. Prebacićemo te njegovim helikopterom do bolnice."

"Dramond?"

"Zar se ne sećaš?" Đina mu prebrisa čelo vlanom krpom. "Pozvala sam ih radiom, pre pola sata."

"Radiom? Pre pola sata?"

"Našli smo ono što Dramond traži." Đinin glas I^o davao uzbuđenje. "Bilo je tu, ispred naših noseva. Imali smo uputstva iz" prevoda, ali smo suviše pametovali. Sami smo iskomplikovali traženje. Mislili smo da su instrukcije u prenesenom značenju, ali ih je u stvari trebalo shvatiti bukvalno. Bog Tame. Bog Podzemlja. Bog Piramida. Tako je lako, Mek. Kada su tvoji ljudi sravnili niramidu, bilo je tako očigledno, zašto su ih Maje podigle upravo tamo. Našli smo ono što je Dramond tražio."

DESETI DEO

Vašington

Pola dva, po podne. Čim je Buhanan izašao iz aviona kojim je doleteo iz San Antonija, prišao je prvoj telefonskoj govornici na aerodromu. Nekoliko puta je pravio pauzu da malo odrema, tokom puta. Prošle noći je spavao četiri sata u motelu kod aerodroma u San Antoniju, što mu je u kombinaciji sa obilnim doručkom u avionu, povratilo energiju. Rana ga je još uvek bolela. Imao je glavobolju. Ali, osećao se življe nego prethodnih dana, jer je adrenalin činio svoje. Putovao je kao Čarle Dafi. Ponovo je imao situaCiju pod kontrolom.

Muškarac se javio na Holin telefona u "Vašington postu", objasnio mu da ona trenutno govori na drugoj liniji i upitao za njegovo ime. "Majk Hamilton."

Buhanan je rekao Holi da će krristiti to ime, ako je bude kontaktirao. Morao je da ima u vidu da će je pukovnih i Alan pratiti i čekati na svaki znak koji bi ukazao da neće ispuniti ono što je s njima dogovorila. Ako posumnjaju da nije predala sav materijal, preduzeće oštre korake protiv nje. A ako pukovnik i Alan otkriju da je Buhanan još uvek u kontaktu sa njom, to će biti dovoljno da se njihova sumnja podigne Do

maksimalnih grašša. Čak i da Holi nije bila u opasnosti, Buhanan nije mogao da dozvoli da koristi svoje pravo ime. Pukovnik i Alan ga traže.

To je sve prolazilo kroz Buhananovu glavu, dok je čekao da se ona javi. Nije bio nervozan ni zabrinut, zbog svoje bezbednosti, već se pitao šta su njegovi motivi. Šta misli da radi? Nisi napustio samo najstrože čuvanu vojnu operaciju. Tokom osam godina rada kao tajni agent i tri godine obuke, Buhanan je poštovao svako narećenje. Bio je vojnik. Njegov posao je bio da sluša i na to je bio ponosan. I odjednom je njegova disciplina popustila. Jednostavno je otišao, i to ne ka budućnosti već u prošlost, i ne kao on lično, već kao jedan od njegovih ranijih karaktera.

Druškane, reče sebi, prekasno je. Bolje da se vratiš u program. Nazovi pukovnika. Kaži mu da si pogrešio i da ćeš to ispraviti. Kaži mu da ćeš uradi sve što želi. Bićeš instruktor. Ostaćeš van vidika. Sve.

Ali, jedna druga misao je bila jača.

Mora da pronade Huanu.

Mora da je to rekao glasno, jer je ženski glas odjednom upitao. "Šta? Nisam čula šta si rekao. Majk? Je si li to ti?"

To je bila Holi.

Buhanan se ispravi. "Da, ja sam." Pre nego što je otišao iz San Antonija, nazvao je u stan da proveri da li je u Vašingtonu, da ne bi putovao za badava. Upravo je polazila na posao. Pretpostavljajući da joj prisluškujaju telefon, predstavio se kao Majk Hamilton i dogovorio se gde će se sresti.

"Da li još uvek važi dogovor oko našeg ručka," upita ona.

"Ako si slobodna."

"Hej, za tebe sam uvek slobodna. Srećemo se na MekFerson skveru."

"Daj mi četrdeset minuta."

"Nemažurbe."

"Vidimo se." Buhanan vrati telefonsku slušalicu. Razgovor je odlično prošao, prirodno. A reč "žurba" su koristili kao signal da nema opasnosti i to suogovorili još u NJu Orleansu. "Vidimo se" je značilo da ni Buhanan nije u opasnosti.

On uze svoju torbu i pridruži se ostalim putnicima koji su došli istim letom. Ali, aerodrom su nadgledali agenti raznih službi, jer to je ipak bila prestonica. Buhanan nije očekivao da će pukovnik postaviti nekoga da nadgleda da li će on doći. Jer, bilo bi logično da Buhanan izbegava Vašington. Osim toga, pukovnik će misliti da je on u San Antoniju, jer je karticom platio kada je vratio iznajmljena kola. Ali, oni ne znaju da Buhanan sada koristi ime Čarls Dafi, na koje je glasila i avionska karta.

Jedini rizik je bio da Buhanana na aerodromu neko slučajno primeti, ali to bi se desilo, samo ako privuče pažnju, a to će izbegavati. Izašao je iz zgrade sa još nekoliko putnika, ušao u taksi i uputio se ka centru Vašingtona. To je bilo lako.

Ali, MekFerson skver je nešto drugo.

Još u NJu Orleansu, pre nego što se Holi vratila U Vašington, Buhanan joj je

objasnio, ako je pozove da se vide, da izabere neko javno mesto, gde često dolazi. "Ne radi ništa sumnjivo." Moralo je da ima više ulaza. "Kako ne bi bili uhvaćeni u klopku." I moralo je da bude u vreme, kada tu ima mnogo prolaznika.

Imajući te kriterijume u vidu, MekFerson skver Je bio idealno mesto. Javno mesto, samo nekoliko blokova udaljeno od Holine kancelarije, prirodno mesto Da se sa nekim sretne.

Buhanan je stigao malo ranije i ugledao je Holi kada je izlazila iz zgrade "Vašington posta." Pretvarao se da ga ona ne zanima, sačekao je nekoliko sekundi i odšetao do ugla, sa ostalim prolaznicima. Čekajući na zeleno svetlo za pešake, pogledao je ka njoj. Nosila je kišni mantil, neupadljive boje. Na glavi je imala kapu iste boje, pod koju je sakrila svoju upadljivu riću kosu. Jedino sumnjivo je bio aparat koji je nosila u tašni. To je bio dovoljan detalj, po kome je Buhanan mogao da je razlikuje u gomili prolaznika. Polako je pratio, zaustavljajući se ispred izloga i proveravajući da li je još neko prati.

Da. Čovek u smećoj kožnoj jakni, na drugoj strani ulice. Nije odvajao poglede od Holi. Povremeno je nameštao nešto u uhu i komentarisao za sebe.

Buhanan pažljivije osmotri ulicu i vide čoveka ispred Holi. Nosio je poslovno odelo, kišobran i nekoliko puta je pogledao na sat, kao da čeka nekoga. I on je nameštao nešto u uhu i to u isto vreme, kada i prvi čovek. Verovatno su komunicirali preko audioprijemnika, sa minijaturnim mikrofonom.

Ali, čija je ekipa to radila pukovnikova ili Alanova? Vojska ili civili, pripadnici specijalnih operacija ili Agencije? Kada Holi skrenu ka parku, Buhanan pogleda u muškarce koji su je sledili. Bili su skladno graćeni, širokih ramena, što je ukazivalo da su iz odeljenja za specijalne operacije. Pohaćali su takve obuke, da je gornji deo tela bio razvijeniji od nogu, kako bi mogli brzo da se kreću. I Buhanan je ranije tako izgledao, ali pošto je to doprinosilo da se otkrije za koga radi, prestao je sa daljim razvojem mišića na rukama i ramenima, upražnjavajući aktivnosti koje su mu pružale izdržljivost i pokretljivost.

Znajući kakve siluete da traži, on ugleda još dva muškarca u civilu, ali tipične graće. Pukovnik mora da je strepeo zbog nje, čim je toliko ljudi prate, pomisli Buhanan. Poslednja dvojica su bila ispred nje. A jedini način da znaju kuda je išla je da su čuli maloprećasnji razgovor. S pravom je bio oprezan.

Umesto da poće za Holi ka parku, Buhanan se okrete ka ulici i poće ka sledećoj zgradi. Prišao je iz Petnaeste ulice, gde je bilo mnogo ljudi. Gledao je ka ogolelom drveću u parku i primetio da Holi sedi na klupi, blizu statue generala MekFersona. Prolaznici su dolazili i odlazili a četiri muškarca su se rasporedila po parku, posmatrajući Holi i svakog ko bi pošao u njenom pravcu.

Kako da joj pošaljem poruku? zapita se Buhanan.

Idući ulicom, naišao je na crnca, koji je na lećima nosio natpis "Radim za hranu". Na sebi je imao čistu odeću. I cipele su bile očišćene i relativno očuvane.

"Možete li mi dati za jedan hamburger?" upita čovek. U očima mu se videla gorčina. Pokušao je da izgleda dostojanstveno, ali je ipak prosio.

"Mislim da možeš da zaradiš i više," reče mu Buhanan.

Čovek nabra obrve. Izgledao je zbunjeno i zabrinuto.

"Hoćeš da radiš?" upita Buhanan.

"Vidite, ne znam šta vam je na pameti, ali nadam se da nije ništa opasno. Poslednji čovek koji me je zaustavio, nazvao me lenjivcem i oterao do đavola. Da mogu da naćem posao, ne bih ovde prosio."

"Kako ti ovo zvuči?" poče Buhanan. "Pet minuta posla za sto dolara?"

"Sto dolara? Za toliko novca bi... Čekajte malo. Nije valjda droga ili...?"

U stanu koji je bio u zgradi nekoliko stotina metara severno od sedišta "Vašington posta", zazvoni telefon i pukovnik podiže slušalicu. "Arkadija viDeoklub, izvolite."

"Izgleda kao da nema predstave," izgovori muški glas. "Ko god da je taj Majk Hamilton, trebalo je da se sretnu u dva i dvadeset. A sada je petnaest do tri, iz maglica se pretvara u kišu i njoj je već izgleda jako hladno na onoj klupi u parku."

"Gledajte dok se ne vrati u zgradu a onda će čovek u zgradi da nastavi sa praćenjem," reče pukovnik.

"Možda to sada radi. Obavlja posao," izgovori muškarac. "To što tip koji radi s njom nije nikada čuo da govori sa nekim po imenu Majk Hamilton, ne znači da Hamilton nije izvor za priču na kojoj radi. Možda je to neki prijatelj koga zna još iz Kalifornije."

"Moguće, majore? Ne volim kada moji oficiri pretpostavljaju. Na trakama gde su nasnimljeni razgovori, ne pominje se Kalifornija ili nešto slično. Razgovarala je sa Hamiltonom kao da se zabavljaju. Ali ko je on? To je sve sumnjivo."

"Pa, većina ljudi ne priča o svom životnom putu, kada pbzivaju na ručak."

"Da li ste vi, majore, sarkastični?"

"Ne, gospodine. Definitivno nisam. Samo glasno razmišljam i analiziram problem. Pretpostavljam da ako taj susret sa Hamiltonom ima išta sa nama, ne bi to radila na otvorenom mestu. Osim toga, proverili smo naš dosije u kompjuteru. Ni jedan Hamilton nije nikada ima veze sa nekom od naših operacija."

"Niko po imenu Hamilton?" ponovi pukovnik. "Zar neki od naših operativaca ne može da upotrebi pseudonim? Prokletstvo, šta ako Hamilton nije pravoime?"

Na trenutak zavlada tišina. "Da, gospodine, shvatam."

"Od kako se vratila iz NJu Orleansa, sve što radi je rutinski. Sada, po prvi put, ona radi nešto, što ne može potpuno da se objasni. Nadam se, zbog nje, da se ne tiče nas. Želim da verujem, ono što je Buhananu rekla, da je odustala od priče. Ali, hoću i da znam, ko je taj Majk Hamilton."

"Pukovniče, možete da računate na mene... Sačekajte, stiže mi izveštaj od posmatračkog tima... Neko se približava ženi."

Pukovnik je prestao da diše. Blenuo je u zid naspram njega.

"Lažna uzbuna, gospodine, " javi se glas. "To je crnac sa natpisom da mu je potreban posao. Pokušava da izmoli neki novčić."

Pukovnik izdahnu i kao da se povratila iz transa. "Nastavite sa posmatranjem. Obaveštavajte me. Hoću da znam šta svake sekunde radi." On prekide vezu.

Alan ga je posmatrao sedeći preko puta njega. "Zašto ne odmorite malo? Šta god da se desi, desiće se bez obzira na da li vi buljili u telefon."

"Ti izgleda ovo ne shvataš ozbiljno."

"O, ja to ovo vrlo ozbiljno shvatam," reče Alan. "Ovo je za mene znak, koliko je operacija izmakla kontroli. Umesto da se vodi računa o poslu, vi traćite ljude i vreme na Buhana i novinarku."

"Traćimo?"

"Što se mene tiče, oba problema su rešena. Pustite Buhana da iskopa rupu i sakrije se u nju. Otišao je i ja kažem da je to sjajno. Pašće u zaborav. A što se novinarke tiče, bez Buhana nema priču. To je tako jednostavno. Ako prekrši dogovor, poreći ćemo sve što kaže, biće optužena da joj je karijera bitnija od istine i tražićemo da predstavi tog misterioznog čoveka, za koga tvrdi da je predstavljao mnoge ljude."

"Možda i može."

"O čemu to govorite?" upita Alan.

"Zbog nje nas je Buhana ostavio," konstatova pukovnik. "Ali, možda to nije samo profesionalno. Posle svega, on je pokušao da je zaštiti. Možda između njih postoji nešto lične prirode."

Alan trepnu.

"Jedan od Buhanovih talenata je da menja glas i imitira druge," nastavi pukovnik.

"Da li ste pomislili, da je, bez obzira kako zvučalo na traci, Majk Hamilton možda Buhana?"

Buhana nije imao vremena da dogovori unapred sa Holi kako će da se ponaša, ako primeti da je prate. Najbitnije je da ne počne neprirodno da se ponaša, kao da glumi za nekoga. "Nikada ne radi nešto, što obično ne bi. I nemoj da ne uradiš nešto, što bi obično uradila."

U tom trenutku, Holi bi normalno prestala da sedi na toj proklesoj klupi, jer se izmaglica već pretvara u kišu. Tu sedi već dvadesetpet minuta, a u NJu Orleansu joj je rekao da je trideset minuta maksimum koliko sme da ga čeka. Jer, ako je posmatraju, tim će se pitati zašto tu cupka, što je sumnjivo.

Holi odluči da treba da uradi nešto prirodno i da polako krene. Buhana joj je rekao, da ako se slučajno ne pojavi, treba da se vrati na dogovoreno mesto sastanka dvadesetčetiri sata kasnije, ako on u međuvremenu ne uspe da joj doturi poruku. Bilo bi sumnjivo da se vrati sutra, ali je još sumnjivije sedeti na kiši. U parku nije bilo mnogo ljudi. Većina njih je žurila ka zgradama.

Kada je ustala, primeti da se neko kreće sa njene leve strane. Tamo je neko bio i

ranije, ali nije obraćala pažnju. Sada se okrenula, ugledala je crnaca koji nosi natpis da mu je potreban posao. Približio joj se, ne govoreći ništa. Ona okrenu svoju glavu i požuri. Crnac je išao kroz park.

Holi oseti sažaljenje prema crncu koji se približavao. Ostali prolaznici su se pravili kao da gledaju kroz njega. Zbog kiše, slova na natpisu su počela da se brišu.

Do đavola, bar nešto da ispadne od ovoga, pomisli ona i izvadisvoj aparat iz torbe i jedan dolar iz novčanika i dade ga čoveku, kad joj se približi. Bila je toliko depresivna da bi mu dala i više, ali se pridržavala Buhananovih uputstava, da ne radi ništa neobično.

"Hvala, gospođo." Ono što je rekao sledeće, zbunilo je. "Majk Hamilton kaže da vas prate."

Holin puls se ubrza. "Šta?"

"Treba da odete do Četrnaeste ulice, u Metro. Pođite vozom ka ... tržnom centru Metro. Izadite na istočna vrata. Biće u kontaktu."

Stavljajući dolar koji mu je Holi dala, crnac se udalji.

Holi je instiktivno htela da pođe za njim, da upita za objašnjenje i kako je Buhanan znao da je prate.

Ali, njen instikt je bio pogrešan, zaključi, i potisnu ga, gledajući okolo, kao da će osoba koju čeka, ipak stići. Nije se usudila da odmah krene za čovekom. Jer, ma ko da je prati, mogao bi da posumnja da joj je predata neka poruka.

Čekala je. Pet sekundi, deset, petnaest. Kapi kiše su padale sa njene kape. Šta je najprirodnije sada učiniti? Da se još jednom osvrne oko sebe i ode.

Pošla je ka kancelariji, onda je malo zastala, kao da razmišla i promenila pravac, pošavši ka Četrnaestoj ulici i ulasku u Metro. Neodlučnost koju je ispoljila, bila je u skladu sa onim što je osećala. Pre dva dana Buhanan ju je preplašio razgovorom na parobrodu u NJu Orleansu. Predočio joj je vrlo upečatljivo moguće opasnosti, zbog njenog istraživanja u vezi priče. Zbog priče o njemu. Videvši nekolebljivu ubeđenost u njegovim očima, Holi oseti hladnoću. Ovaj čovek je ubijao. LJudi za koje radi, ubijaju. Oni se niSU rukovodili ni jednim pravilom koje ona poznaje. Pulicerova nagrada u grobu joj ništa neće značiti.

Ali, šta je sa novinarskom odgovornošću? Šta je sa obavezom da se bude profesionalan? Odlagala je odluku, nadajući se da će priča možda postati još boLJa. Nije je odbacila; samo je ostavila da sazri. NaRavno. A zašto je onda bila tako preplašena, kada joj Se Buhanan javio? Šta je hteo? Ako je novinar, kao što je verovala da jeste, mora da bude odlučna. A umesto toga, ona je bila u košmaru.

Deset mšguta kasnije se pela stepenicama u tržnom centru Metro, uzbuđena zbog gužve. Prolazila je pored Nacionalne galerije. I ovde je bilo onih koJI su tražili posao ili prosili. Jedan od njih je imao identičan natpis, kao crnac u parku, ne kome su neka slova bila izbrisana. Prolazila Je pored njega.

"Holi, čekaj. Udeli mi neki novčić," reče prosjak.

Čuvši svoje ime ona se šokira, kao da je udarila struja. Zaustavila se, naterala sebe nekako da se okrene i shvati da je čovek u izlizanom odelu, otrcanom šeširu i prljavog lica, Buhanan lično.

"Gospode," reče ona.

"Ne govori, Holi. Samo mi daj novčić."

Ona poseže za novčanikom. Sviđao joj se način na koji je izgovarao njeno ime. Buhanan je tiho govorio. "Dramond. Tomez. To je sve što imam. Prezimena. To su ljudi kojima su potrebni telohranitelji. Pronađite me što možete u vezi ta dva kandidata. Pretvaraj se da zoveš nekoga iz govornice u Nacionalnoj galeriji. Srešćemo se večeras u osam. U "RicCarltonu". Zamoli hotelskog operatera da te spoji sa Majkom Hamiltonom. Shvataš li? Odlično. Produži dalje."

Buhanan je još neko vreme držao ispruženu ruku, čekajući da mu Holi udeli novčić. Uzeo ga je i glasno se zahvalio. "Hvala, gospodo. Bog vas blagoslovio." Potom se okrenuo ka čoveku koji je prolazio. "Možete li mi udeliti novčić?"

Holi produži, kao što joj je Buhanan rekao, prođe pored Nacionalne galerije, nadajući se da izgleda prirodno. Ali, iako je koračala sigurno, u glavi je osećala konfuziju i strah.

Veliki plavi helikopter je pravio senku iznad prašume u Jukatanu. U njemu je sedeo Alistar Dramond, tako pretećeg pogleda, da je izgledao starije od osamdeset godina. U početku je sedeo uspravno, ali sa svakom novom informacijom koju mu je Rejmond saopštavao, on se sve više kočio. Njegov oštar glas se čuo, uprkos radu motora. "Brendon Buhanan"

"Instruktor vojnih specijalnih jedinica, raspoređen u Fort Bregu. Iznajmio je kola u NJu Orleansu, dovezao se do San Antonija i posetio ženine roditelje. Naši ljudi prenose da se Buhanan predstavio kao Džef Voker, prijatelj njihove kćerke. Raspitivao se gde je."

"Da li je on prijatelj?" Dramond je žmirkao iza tamnih naočara. "Zašto se lažno predstavio? Očigledno skriva nešto. Ali, šta? Šta hoće od žene?"

"Ne znamo," odgovori Rejmond. "Ali dva čoveka koja su nadgledala Mendezovu kuću su nestala, kao i onaj koji je u kući izvan San Antonija. Njegov partner je pronašao lokvu krvi ispod tepiha i rupu od metka u zidu. Bilo bi glupo, ne povezati pojavu Buhanana sa njihovim nestankom. Naredio sam da se ubije, ako se ponovo pojavi."

Dramond se tresao. "Ne. Promeni naređenje. Pronađi ga. Prati ga. Možda će nas odvesti do nje. Da li su radili zajedno u Fort Bregu? Saznaj u kakvoj su vezi. Možda on zna mesta, koja mi ne bi ni zamislili."

Tokom leta iz San Antonija do Vašingtona, Buhanan je pozvao mnoge hotele u Vašingtonu kako bi rezervisao sobu. Telefonirao je koristeći kreditnu karticu Čarlsa Dafija. Svi prosečni hoteli su bili puni, tako da je morao da rezerviše sobu u ekskluzivnijem hotelu, "RicCarltonu". Rezervisao je dve sobe.

"RicČarlton" je jedan od najelitnijih hotela u Vašingtonu. Dizajn je podsećao na engleski lovački klub, opremljen je nameštajem iz Evrope. Na zidovima su slike britanskih slikara iz osamnaestog i devetnaestog veka, na kojima su uglavnom bili konji i psi. Pošto je na kratko porazgovarao sa Holi, ispred Nacionalne galerije, Buhanan primeti da je i dalje prate, ali za njega niko od njih nije pokazao interes. Ipak je morao da proveriti da li je i njega neko počeo da prati. Za to mu je trebalo čitava dva sata, posle čega je zaključio da bi ga tim već pokupio, da su smatrali da je neko bitan i vredan ispitivanja. Osetio se bezbednim kada je ušao u "RicČarlton", oko pet popodne. Istuširao se, previo rane, obukao čisto odelo, pojeo hamburger i legao na krevet, pokušavajući da skupi energiju i razbistri svoje misli.

Poslednja dva dana su bila suluda i konstantno putovanje ga je izmorilo, kao i prepodnevene aktivnosti. Pre samo godinu dana ne bi osetio toliki umor. Ali, prošle godine nije imao dve rane i nije patio od stalnih glavobolja. Morao je da kupi još jedno pakovanje analgetika, a znao je i da ta glavobolja ne može više da se tretira kao prolazna pojava. Ona je bila direktno povezana sa njegovim povredama glave, kojoj je bio neophodan medicinski tretman. Ali, nije imao vremena da brine o sebi. Ako bi otišao do lekara, verovatno bi ga zadržali bar nedelju dana u bolnici. Ne bi samo ostanak u bolnici bio pretnja, što je na istom mestu dok ga mnogi ljudi traže, već bi i neko drugi bio u opasnosti.

Huana. Nije mogao da gubi vreme, misleći o sebi. To je predugo radio. Morao je da se pobrine za nekoga. Za Huanu. Morao je da je pronaće. Morao je da joj pomogne. Telefon zazvoni u osam uveče. Tačno na vreme. Odlično. Buhanan ustade i podiže slušalicu, javljajući se neutralnim glasom. "Halo."

"Majk?" Duboki, senzualni, ženski glas. Je mogao da pripada samo Holi.

"Da. Gde si?"

"U predvorju sam. Da se popnem gore? Koji je broj sobe?"

"U ovom trenutku je tridvatri. Ali, bolje idi u petdvanaest. I Holi, to moraš da učiniš na sledeći način. Liftom idi do trećeg sprata. Onda se stepenicama popni do petog sprata. Svako ko posmatra skalu spratova do kojeg je lift išao, misliće da si na trećem spratu."

"Pošla sam." U njenom glasu se osećala napetost.

Buhanan prekide vezu i pozva hotelskog operatera. "Molim vas, nemojte proslućivati nikakve telefonske pozive za mene, do sutra ujutru."

On ostavi upaljeno svetlo, uze svoju torbu, izaće iz sobe, na vrati okači oznaku "Ne uznemiravaj", zaključa ih i uputi se ka pomoćnim stepenicama. Čuo je da se lift zaustavio na trećem spratu.

Holi je ušla u sobu, minut posle njega. Ta soba se vodila na Čarlsa Dafija. Ona na trećem spratu je bila na ime Majk Hamilton, za koga je Buhanan recepcionaru rekao da će kasnije stići. Kada je drugi čovek počeo da radi na recepciji, Buhanan je sišao, predstavio se kao Majk Hamilton i uzeo ključeve.

Kada je Buhanan zaključao vrata iza Holi, ona ga iznenadi, spustivši torbu i zagrlivši ga čvrsto.

Tresla se.

Buhanan se pitao da li glumi, pokušavajući da izgleda uplašenije nego što je bila.

"Kako možeš da podnosiš ovakav život?" upita ga preko ramena.

"Kakav život? Ovo je normalno." Odgovorio je na nen zagrljaj.

"Normalan." NJen glas utihnu.

"Samo je malo podignut stepen pripravnosti." Osetio je njen parfem.

Ona se odmaknu, odajući depresivan izraz lica. "Naravno." Potom skide svoj kišni mantil i kapu i protrese kosu.

Na sebi je imala bež sako i pantalone, koji su isticali njenu visinu, bokove i grudi.

On konstatova da je privlačna, sećajući se dodira njenih grudi. Prisilio je sebe da se skoncentriše na posao. "Rezervisao sam sobu, gde nas neće ometati, oni što te prate," objasni joj. "Ako upitaju recepcionara, misliće da znaju sa kime si."

"Taj deo razumem. Holi se spusti na sofu. "Ali, ne razumem, zašto si mi rekao da se pretvaram da zovem iz Nacionalne galerije. Koga je trebalo da pozovem?"

"Majka Hamiltona."

Holi proće prstima kroz kosu, ne odajući utisak da sledi njegovu logiku.

"Kako bi inače znala, da treba ovde da se sretneš sa Majkom Hamiltonom?"

"Ali..." Zažmurila je. "Ali, to si mi već rekao u Metrou."

"Ljudi koji te prate, to ne znaju. Holi, moraš da upamtiš: u ovom poslu je sve gluma. Želiš da tvoja publika zna samo ono što je neophodno da bi stvorila iluziju.

Pretpostavi da sam te pustio da se vratiš na posao, nazvao te i rekao da se sretnemo ovde. Tvoji telefoni se prisluškuju. Ovaj hotel bi bio preplavljen tim ljudima, za petnaest minuta. Saznali bi ko je Majk Hamilton. Bez obzira na rezervnu sobu, do sada bi me već ispitivali."

"Sve radiš proračunato."

"Zato sam još uvek živ."

"A kako znaš da me prate? Kako da znam da to nisi izveo samo da bi me zaplašio da bi saraćivala s tobom i odustala od priče?"

"Ne možeš da znaš. I ja to ne mogu ni da ti dokažem. Ispravka. Ovo je bila greška. Mogu to da dokažem, ali bi taj dokaz mogao da te ubije."

"Opet to radiš," reče Holi. "Stalno me zastrašuješ." Prekrstila je ruke i protrljala ih, kao da joj je hladno.

"Da li si jela?" upita je Buhanan.

"Ne."

"Naruči ću ti nešto."

"Nemam apetit."

"Moraš da pojedeš nešto."

"Strah je dobar za gubljenje suvišne težine."

"A kafa? Ili čaj?"

"A kako bi bilo da mi kažeš, kakve veze sa mojom pričom, imaju imena koja si mi dao?"

"Nemaju nikakve veze," reče Buhanan.

"Šta? Zašto si me onda zvao? Zašto sam morala da prođem kroz sve ovo, da me prate, da dobijam tajne poruke ...?"

"Jer nisam imao izbora. Potrebna mi je tvoja pomoć."

Holi uzdiže glavu. "Tebi je potrebna moja pomoć? Šta bi to moglo ...?"

"Dramondi Tomez. To su dovoljno važni ljudi i potrebna im je zaštita. Šta si našla u vezi njih?"

"Zašto te to zanima?"

"Bolje je da ništa ne znaš o ..."

"Sranje," brecnu se Holi. "Od kako sam te srela u vozmu za NJu Orleans, igraš se sa mnom. Sve mora da bude kako ti kažeš a ti si stručnjak da manipulišeš ljudima. E, to se ovoga puta neće desiti. Ako se ne tiče moje priče, o čemu je? Možda bi o tome mogla da napišem priču? Usluga za uslugu, ortak. Ako moram od nečega da odustanem, hoću nešto za uzvrat."

Buhanan je promatrao i potom oseti olakšanje. "Možda si u pravu."

"Gospode, stvarno si moćan. Ne prestaješ da gluMiš. Stičem utisak da si hteo sve da mi ispričaš, ali mi ovako izgleda da ti meni činiš uslugu, a ne ja tebi." ..

Buhanan polako klimnu. "Izgleda da si suviše pametna. Kafa?"

"Čaj. I ako hoćeš da mi ispričaš priču, izgleda da dobijam apetit."

"Tiče se žene o kojoj sam ti pričao u NJu Orleansu," počeo Buhanan, pošto je naručio hranu. "Prijateljica koja me zamolila za pomoć. Ona, koju je trebalo da vidim u "Kafe d Mondu". Ali se nije pojavila."

Holi klimnu. "Tvoja bivša ljubavnica."

"Ne. Rekao sam ti da nikada nismo bili ljubavnici." Buhanan razmisli. "U stvari, mislim da su tada mnogi moji problemi i počeli. Jer joj se nisam predao." Setio se koliko je to želeo i koliko se toga odricao, zbog službe.

Holi ne promeni izraz lica. Ali se njene oči suziše, proučavajući ga.

"Jedna od poslednjih stvari koju sam joj rekao," nastavi Buhanan, "je da se zaljubila u mene, jer me nije poznavala. Poznavala je onoga, koga sam tada predstavljao."

Holine oči se još više suziše. "Ti nikada ne prestaješ s glumom. Čak ni sada. Ne mogu da kažem da li je ovo istina, ili manipulacija."

"Istina je. Čak i ako ne veruješ, to je istina. Ovo je jedna od najiskrenijih stvari koje si ikada čula od mene. Želim da joj pomognem, jer se pretvaram da sam osoba koja ju je poznavala. Hteo sam da odaberem da predstavljam nekoga do kraja života. Neću više promene. Hoću da budem dosledan."

"Zbog ljudi koje si predstavljao?"

"Rekoh ti, ne znam ništa o..."

"Ne glumi tako providno. Ne želiš da bilo šta priznaš. Hoćeš da prestaneš sa promenama? Zašto je to tako komplikovano? Zašto bi bio neko drugi? Zašto ne budeš ti lično?"

Buhanan ne odgovori.

"Ne svića ti se, kakav si?"

Buhanan je i dalje ćutao.

"Kako se zove ta žena?"

Buhanan je oklevao. Svi njegovi instikti i obuka su ga upozoravali da ne oda tu informaciju. Pripremio se da laže.

Umesto toga on izgovori istinu. "Huana Mendez."

"Pretpostavljam da ste zajedno bili na zadatku, kada si je upoznao."

"Znaš šta možeš sa svojim pretpostavkama."

"Nema potrebe da se uzbućuješ."

"Ovo je prvi put da ti otkrivam poverljive informacije. Sve što sam rekao o svom poreklu je bilo hipotetično, po scenariju "šta ako". Što se tebe tiče, ja sam instruktor u vojnim specijalnim jedinicama. To je sve što sam priznao. Ovo nema ništa sa prethodnom pričom. Je li to jasno?"

"Kao što rekoh, nemaš razloga za brigu."

"Pošto si otišla iz NJu Orleansa..." Ispričao joj je o vožnji do San Antonija, da je otkrio da se kuća Huaninih roditelja nadgleda i šta je našao u Huaninoj kancelariji. Nije još pomenuo da je eliminisao ubicu. "Dramond i Tomez. To su jedina dva fajla koja su nedostajala. Huana je stručnjak za bezbednost. Pretpostavljam da su ti ljudi bili njeni klijenti."

"Dovoljno važni, da im je potrebna zaštita." Holi ode do aktašne koju je donela i otvori je. "Koristila sam podatke iz "Posta"."

"Zato sam morao da te pozovem. Nisam u kontaktu ni sa kime ko bi mogao da dođe do tih informacija."

"Znaš..." Holi ga je fiksirala. "Ponekad bi mogao da se pretvaraš sa malo više takta."

"Molim?"

"Nećeš me obmanuti, da si prošao kroz sve ovo, a da nemaš neke koristi od toga. A ne bi ti ništa falilo da priznaš da sam interesantna."

"O... Izvinjavam se."

"Prihvatam izvinjenje. Ali, ako si i prema Huani Mendez bio ovako šarmantan, ne čudi me što nije uspelo."

"Slušaj, pokušavam da ispravim grešku."

Holi je na trenutak ćutala. "Pa, da vidimo da li će ovo pomoći. Dramond i Tomez. Imam izvesnih rezervi, ali hoću da proverim, pre nego što donesem zaključke."

"Dramond se zove Alistar," reče Buhanan. "To sam već utvrdio. On je bogat, poznat i dovoljno moćan, tako da se uklapa."

"Slažem se. Proveravala sam, ali on je jedini Dramond na koga sam naišla." Holi uze

beležnicu iz aktašne i prelista je. "Imam njegovu biografiju i neke isečke iz novina. Htela sam da ti donesem njegovu autobiografiju, ali to je takvo ispiranje mozga, da mislim da je beskorisna. Naravno, u njoj nećeš ni naići na neke tajne, a mislim da on mnogo toga krije."

"Šta je sa Tomazom?" upita Buhanan.

"To je bilo teže. Ja lično volim Frenka Sinatru."

"Kakve on ima veze sa ...?"

"Džez. Veliki bendovi. Toni Benet, Bili Holidej, Ela Fildžerald."

"Još uvek ne shvatam šta ..."

"Slušaš samo Pučinija?"

Buhanan je gledao, ništa ne shvatajući.

"Verdi? Rosini? Doničeti? Ne pali ti se lampica? A naslovi? Travijata, Karmen."

"Opere," reče Buhanan.

"Pogodak! Opere. Verovatno je ne obožavaš."

"Pa, što se muzike tiče..." Buhanan je oklevao. "Ne slušam ništa posebno."

"Ma, hajde, svako voli nekakvu muziku."

"Moji karakteri, da."

"Šta?"

"Ljudi koje ja ... hevi metal. Bluz. Nisam predstavljao nikoga ko je voleo operu."

"Buhanane, opet me plašiš."

"Prošle nedelje sam mislio o sebi, kao o čoveku po imenu Piter Lang. On voli Barbaru Strejsend."

"Ti me definitivno plašiš."

"Rekoh ti, podložan sam promenama." Buhanan se nasmeja otužno. "Ali niko, koga sam predstavljao nije voleo operu. Da jeste, veruj mi, bio bih stručnjak i mogao bih da ti održim predavanje. Kakve veze imaju opera i Tomez?"

"Marija Tomez," reče Holi. "Odmah sam se setila tog imena. Morala sam da proverim da li ima još poznatih ljudi, pod tim imenom." Holi uze knjigu i fasciklu iz aktašne. "I ima ih, ali se ne uklapaju. Marija Tomez da, citiram novine je najkontraverzniji, karizmatički mecosopran u današnjem svetu. Što se mene tiče, ona je jedini kandidat, na koga treba da obratiš pažnju:"

"Zašto si tako sigurna?"

"Jer, proteklih devet meseci, Alistar Dramond i Marija Tomez su, uprkos razlici u godinama, bili zajedno." Holi napravi dramsku pauzu. "A Marija Tomez je nestala pre dve nedelje."

Buhanan se nagnu unapred. "Nestala? "

"Tako tvrdi njen bivši muž. Zar ne čitaš novine?" upita Holi.

"Nisam baš imao vremena, prethodnih dana." "Pa, jutros je njen bivši muž otišao u njujoršku

policiju i prijavio da je nestala još pre dve nedelje.

Da bi se uverio da mu veruju, to je izjavio pred predstavnicima nekoliko televizijskih stanica i novinskih agencija. Ličilo je na cirkus."

Buhanan odmahnu glavom. "Ali zašto bi mislio da mu ne veruju?"

"Jer su on i Marija Tomez imali vrlo ružan razvod. On ju je optuživao da laže u vezi svojih finansijskih mogućnosti, kada su delili imovinu. Tražio je od nje deset miliona dolara. Naravno, policija bi mogla da misli da je nestala, kako bi ga izbegla. Ali, on se kune, kako zaista misli da joj se nešto dogodilo."

Holi mu pruži jučerašnji primerak "Vašington posta" i fotokopiju izdanja od pre pet godina. Buhanan prelete pogledom preko priče i fotografija. Bivši muž, Frederik Maltin je bio Marijin menadžer, a otkrio ju je, u njenoj dvadesetdrugoj godini, dok je pevala Tosku u Meksiko Sitiju. Do Marije Tomez, osim Plasida Dominga koji je muškarac, ni jedna meksička pevačica nije napravila tako blistavu karijeru. Uprkos njenom talentu, činjenica da je Meksikanka, joj je odmagala. Tradicionalno, ženske operne pevačice se školuju u Evropi i Sjedinjenim Državama.

Ali, Frederik Maltin, koji je bio u Meksiku na odmoru, oduševio se Marijinim pevanjem, od trenutka kada je čuo. Posle predstave joj je poslao cveće, zajedno sa svojom posetnicom i brojem telefona u Meksiko Sitiju. Ona ga je ujutru lično pozvala, što je ukazivalo ili da nema menadžera, ili da mu nije verovala.

Profesionalno govoreći, kod nje je imao pristup.

Otišli su na ručak koji su sastavili sa večerom. Zatim je ona imala predstavu, ovog puta Rigoletto, posle koje joj je Maltin obećao da će od nje napraviti svetski poznatu pevačicu. Dve godine kasnije je ispunio obećanje.

U međuvremenu su se venčali. On ju je savetovao kako da se oblači, šminka, ponaša. Na njegov savet je oslabila. Maltin ju je promovisao kao tradicionalnu, strastvenu pevačicu, poput Marije Kalas i Tereze Stratas. Isticao je i njihovu bliskost po poreklu, jer prethodne dve su bile Italijanka i Grkinja a ona je bila Španjolka. Prominentne ličnosti su dolazile da je slušaju. Pošto je Frederik Maltin oformio njen imidž, sve predstave su bile rasprodate.

Buhanan protrlja bolno čelo. "Ovaj Maltin mi deluje kao profesor Higinis."

"Zato je brak i propao," konstatova Holi. "Stalno ju je kontrolisao. Nadgledao je svaki njen korak. Toliko je dominirao, da se ona osetila ugroženo. Petnaest godina pošto su se upoznali, ona ga je napustila. Tog trenutka, kao da je nešto u njoj puklo. Prestala je da nastupa. Povukla se. U javnosti se retko poja vljivala."

"To je počelo ..." Buhanan uze novinski članak, da proveri. "Razveli su se pre šest meseci, nekoliko meseci, pošto se upoznala sa Alisterom Dramondom. Ali, zašto bi tako mlada žena, koliko ima, tridesetsedam godina izabrala starca od osamdeset go

dina?"

"Možda Dramond nema nikakve zahteve. Znam da to ne zvuči logično, kada je on u pitanju. Možda je samo hteo da je zbrine, jer je uživao u njenom društvu."

"Znači, ona se povukla i sada njen bivši muž tvrdi da je nestala." Buhanan trepnu. "Ili greši, ili laže. Frederik je stručnjak za odnose sa javnošću. Možda pokušava da odvuče pažnju od njihovih problema oko deljenja imovine."

"Ili joj se stvarno nešto desilo."

"Ali, šta?" Buhanan postade nestrpljiv. "I kakve to ima veze sa Huanom? Da li ju je Huana čuvala? Ili se obe kriju negde? Da li su obe ...?" Hteo je da kaže mrtve, ali se reč zaglavi u njegovom grlu.

Neko pokuca na vrata i Buhanan se trgnu.

"Vaša hrana," začu se glas iz hodnika.

Buhanan uzdahnu. "Dobro." On pogleda u Holi i tiho joj se obrati. "Za slučaj da bude nekih problema, uzmi torbu i aktašnu i sakri se u orman."

Holi zabrinuto podiže obrve.

"Mislim da će sve biti u redu. To je samo predostrožnost," nastavi Buhanan. "Ne zaboravi mantil i kapu."

"Već sam te pitala, kako podnosiš ovakav načkn života?"

Pošto je zatvorio orman, Buhanan priđe vratima. Kroz špijunku je video čoveka u hotelskoj uniformi.

Buhanan više nije imao pištolj. Bio je prisiljen da ga baci u reku. Treneri su ga naučili da nikada ne zadrži oružje, koje se može povezati sa zločinom. Osim toga, morao je da leti avionom do Vašingtona, i nije smeo da rizikuje da mu na aerodromu pronađu pištolj.

Buhanan otvori vrata, očigledno napet. "Izvinite što sam se toliko zadržao."

"Nema problema." Konobar je ugurao kolica sa hranom. Buhanan potpisa račun i doda petnaest posto za napojnicu.

"Hvala, gospodine Dafi."

"Nema na čemu."

Buhanan ponovo zaključa vrata. Polako se opuštao.

Holi izroni iz ormana, napetih crta lica. "Izgleda da ti nikome ne veruješ."

"Ranije sam bio sjajan ili je čovek u timu, ili je van njega."

"A ako je van njega?"

"Onda nije nevini posmatrač."

"Cinično."

"Praktično."

"A šta je sa mnom?"

Buhananu je trebalo poduže vreme da razmisli. "Ti nisi posmatrač."

Umesto da počne da jede, Buhanan pogleda na sat. Bilo je deset sati. Pre nego što je napustio San Antonio, zajedno sa Pedrom Mendezom je odabrao javnu govornicu

gde će ga pozvati u deset sati uveče. Neprijatelj nije mogao da prisluškuje taj telefon. Još su se dogovorili da Pedro govori engleski, ako se na njega vrši neki pritisak. Na Buhananovo olakšanje, govorio je španski.

"Ima li problema?"

"Čovek je poštovao dogovor," reče Pedro. "Kada sam ih pustio, nisu nas dirali. Ali, mislim da nisu daleko," nastavi Pedro. "Verujem da su u blizini i da nas nadgledaju." "I ja tako mislim," sdoži se Buhanan. "Nisam ni poverovao da će otići. Nemojte da uklanjate mikrofone iz kuće. Ponašajte se uobičajeno. Dve stvari vas štite: to što misle da ništa ne znate o kćerki, a potrebni ste im živi, za slučaj da Huana odluči da vas kontaktira. Pedro, moram da vas pitam nešto . Dobro razmislite pre nego što odgovorite, jer to može da objasni zašto je Huana nestala a istovremeno će vas staviti u opasan položaj."

Na trenutak je zavladao tišina.

"Nemam izbora," reče Pedro. "Ako je to u vezi Huane i može joj pomoći, moram da se potrudim da odgovorim na to pitanje."

Buhanan je sve više poštovao Pedra. "Da li vam ime Marija Tomez nešto znači? Da li ona ima ikakve veze sa ..".?"

"Naravno," reče Pedro. "Pevačica. Ne znam ništa o operi, ali sam gledao njene predstave. Pre godinu Dana je pevala u San Antoniju. Sećam se, jer je to bio jedan od retkih puta, kada nam je Huana rekla nešto o svom poslu. U stvari, dala nam je karte za prvi red. Nisam hteo da idem, Anita me naterala, i za divno čudo, svidelo mi se. Ne znam koja je opera bila, ali Marija Tomez je glumila nekoga ko umire od bolesti. Reči su bile na italijačskom, ali španski je sličan jezik, pa sam dosta razumeo. Marija Tomez je pevala kao anđeo. Bio sam zaprepašćen. Ali, kakve to veze ima sa Huanom? Kako bi operska pevačica, koja je bila ovde pre godinu dana...?"

"Još ne znam. Slušajte me pažljivo, Pedro. Zvaću vas s vremena na vreme, ali na kancelariju. Predstavljaju se kao Ben Klark. Možete li to da zapamtite? Ben Klark. Pitaću za ford, koji navodno treba da popravite. Ako mi kažete da će popravka biti skupa, znaću da ste u neprilici i doći ću što pre mogu, da vam pomognem."

"...BenKlark."

"Tačno. Pazite se, Pedro."

"Cef Vokeru, ili ko god da ste, hvala vam."

Tačno tako, pomisli Buhanan, spuštajući slušalicu. Ko god da sam.

Kada se okrenuo, sreo je Holin pogled. "Šta je bilo? Zašto me tako gledaš?" "Ben Klark? Ford? U ovoj sobi, ti si Čarls Dafi. Dole si Majk Hamilton. Pomenuo si nekog Pitera Langa. Da li to uključuje ... Kako samo ne pomešaš sve to?"

"Ponekad se i ja to pitam." Da bi izbegao dalji razgovor na tu temu, on sede i počeo sa jelom koje se

već skoro ohladilo.

Holi spusti svoju viljušku. "Ti si u stalnom pokretu, od kako si izašao iz bolnice?"

Buhanan je jeo, pokušavajući da ignoriše glavo bolju.

"Zar ne misliš da treba malo da usporiš?"

"Ne mogu. Čim završimo sa jelom, izvešću te iz hotela. Onda moram da napravim zamku."

"Gde?"

"Bolje da ne znaš."

"Ne veruješ mi? Posle pomoći koju ti pružam?"

Rekao si da sam u timu."

"To nije stvar poverenja. Ono što ne znaš, ne može da te povredi a neće povrediti ni mene ako..."

"Hoćeš da kažeš, ako me ispituju, ne mogu da im otkrijem tvoj sledeći potez."

Buhanan proguta zalogaj i pogleda je. "Ljudi koji te prate, nemaju nikakve veze sa Huanom. Ali, ako nas vide zajedno, pretpostaviće da si se vratila priči o šima, i učiniće sve, kako bi zaštitili sebe."

"Sada si to uradio."

"Šta?"

"Opet si me unlašio. Kada god počnem da se vra

ćam u normalu, ti me podsetiš ..." "Nikada ništa nije normalno." "Tačno. Stalno to zaboravljam."

Buhanan siđe s njom, požarnim stepenicama, do trećeg sprata. Dalje ju je uputio da siđe liftom. Jer, ko dole gleda do kojeg sprata lift ide, činiće mu se da je Holi bila kod Majka Hamiltona, na trećem spratu. "Ako te neko zaustavi, reci da te ostave na miru, ili ćeš zvati policiju. Ali, ako to bude ozbiljnije, kaži im delimičnu istšgu. Radiš na priči o Mariji Tomez, koja je nestala i da ispituješ da li postoji neka veza između še i Dramonda. Ako te ispituju o Majku Hamiltoiu, kaži da je on poverljiv izvor i da radi za Dramonda. Kaži im da te je kontaktirao i da se lažno predstavio, jer je zaposlen kod Dramonda i ne želi da se sazna da odaje podatke. Do sada ti nije mnogo toga otkrio."

Na trećem spratu, Buhanan pokaza Holi da sačeka, Dok on proveri hodnik. Pažljivo osmotrivši, on pozva Holi. "Požuri. Dvojica su ispred sobe Majka Hamiltona."

Pre nego što je napustila sobu broj petdvanaest, luhanan je spakovao svoje stvari i popunio i ostavio ček za pokriće hotelskih troškova. U poruci je napisao da sve troškove pokriva Čarls Dafi, sa svog račUna. "Ne želim da me traže više ljudi, nego što je p°trebno. Požuri. Idemo."

Požurio je sa Holi niz požarne stepenice, do predvorja. "Sačekaj dok ljudi ne izaću iz lifta. Idi iza njih. Gde živiš?"

Ona mu reče.

"Poći ću minut posle tebe. Uzeću taksi i ako me slede, proćiću ću pored tvog stana. Do tada, bi ti trebalo da stigneš taksijem kući. Ostavi upaljeno svetlo i otvoren zadnji prozor, s prednje strane. Ako vidim da je prozor otvoren, znaću da si u redu."

"Taksi? Došla sam kolima."

"Onda ćeš još brže stići kući. Vrata lifta se otvoriše. Sada."

Ona dodirnu njegov obraz. "...Pazi se." Buhanan je osećao milovanje njenih prstiju i kada je otišla.

"Buhanane!"

Mora da je to bila posledica umora.

"Buhanane!"

Ili rezultat razgovora sa Holi. Iako je u Va. šington stigao, misleći da je Piter Lang, a predstavljajući se kao Čarls Dafi i Majk Hamilton, Holi ga je oslovljavala imenom, koje je želeo da izbegne.

"Buhanane!"

Čuvši da neki muškarac izgovara njegovo ime dok je išao kišovitom ulicom, Buhanan se skoro refleksivno okrenuo, samo je delimično pomerio glavu unazad, ali to je bilo sve, što je njegovim lovcima bilo potrebno.

"Da, ti! Buhanane!"

On je nastavio da hoda, ne pokazujući da je pod pritiskom. I to velikim. Nervi su mu se grčili. Čuo je brze korake iza sebe. Činilo se da je u pitanju jedna osoba, ali se Buhanan nije usudio da se okrene i proveriti.

Bilo je skoro pola jedanaest. Saobraćaj je bio redak, svetla uličnih lampi su se probijala kroz maglu. Buhanan je po običaju pogledao unaokolo, kada je izašao iz hotela, prirodna stvar, proverava je da li je neko sledio Holi ili njega. Ne videvši ništa sumnjivo, skrenuo je u Masačusec aveniju, koja vodi ka jugu, ka Dvadesetprvoj ulici.

Srce mu je ludački lupalo, kada je shvatio da je Dvadesetprva ulica jednosmerna i da se kola kreću u istom smeru kao i on. Dok ne pogleda preko ramena, ne može da zna da li ga neka kola slede. Ali, ako se osvrne, povećaće sumnju svog goniča. Više njih. Čuli su se ubrzani koraci, bar dve osobe.

"Do đavola, Buhanane!" povika drugi glas.

Glas je bio dovoljno blizu da ga napadne. Nemajući izbora, Buhanan se okrete i ugleda dobro graćenog, kratkokosog muškarca, poznih dvadesetih godina, koji zastade. Ali, ne dovoljno brzo. Buhanan ga udari pesnicom u grudi. Udarac je bio jak, ali kontrolisan, odmeren, sa ciljem da čoveka izbacii iz ravnoteže, ali da mu ne slomije rebro.

Čovek ustuknu unazad. Brzo je izbacio vazduh, uvežbana reakcija, kako bi smanjio udarac. Ta reakcija i čovekova solidna građa su sugerisali Buhananu da to nije bio civil. Čovek je pripadao vojsci: uzani bokovi, široka, jaka ramena. Dok je pokušavao

da povрати ravnotežu, Buhanan ga udari u desnu nogu. To je uradio tako, da je glavni nerv na nozi postao traumatizovan. U tom slučaju, žrtva ne oseća samo bol, već je privremeno i paralizovana.

Za to vreme se približio i drugi čovek, koji proklinjući, počeo da zavlaci ruku u vetrovku. Buhanan bacila svoju torbu na njega, prisiljavajući ga da se izmakne, kako bi izbegao udarac. Pre nego što je čovek mogao da se oporavi i izvadi pištolj, Buhanan mu se približio i nadlanicom ga udari ispod nosa. Čoveku se zamuti pogled. Bol je bio intenzivan. To je Buhananu dalo dovoljno vremena da ga laktom udari u solarni pleksus i otme mu pištolj.

On ponovo dohvati prvog čoveka koji je pokušavao da se pridigne i tresnu ga o banderu. Od udara njegovog glave se začu tup zvuk. Buhanan se tada okrete ka drugom čoveku, KOJI je ležao na pločniku, pokušavajući da diše kroz slomljeni nos, iz koga je curila krv.

Da je bio na zadatku, Buhanan bi ga ubio. Ali ovog puta nije želeo da komplikuje stvari. Ako ubije pukovnikovog čoveka, sledeći put će oni imati narećenje, da ubiju njega, umesto da ga privedu. Ili je možda ovim ljudima već bilo naređeno da ga ubiju. Zašto bi inače onaj drugi posegao za pištoljem?

Iz pravca iz koga je Buhanan došao, pojavili su se elegantno obučeni stariji muškarac i žena. Žena pokaza na njega drhtavom rukom i vrisnu.

Buhanan uze svoju torbu i potrča. To nije uradio samo zbog straha od policije koja će uskoro stići. Adrenalin je jurnuo, ugledavši još dva čoveka koja su se pojavila iza staršeg para. Spazivši Buhanana, njihova ramena se još više raširiše. Ličili su na onu dvojicu koja su ležala na pločniku.

Buhanan je trčao još brže, a šavovi na rani od noža su pretili da popucaju. Nije mario. Morao je da umakne. Jer, druga dvojica su odmah posegla za pištoljima, kada su ga ugledali. Sada je sve bilo jasno. To nije bio samo prateći tim, već tim za eliminaciju. Šta li su uradili Holi?

Ali, nije smeo da dozvoli da o tome razmišlja. Morao je da ostane živ. Prvo je trebalo izaći iz ove proklete jednosmerne ulice, gde je saobraćaj sa leća mogao da ga ugrozi. Ugledao je dvojica kola, krenuo ka njima, sirena zaszvira, on ustuknu u stranu, održavajući ravnotežu i začu pucnje. Meci su završili u staklima okolnih kola. Stežući prste oko pištolja, koga je oteo čoveku razbijenog nosa, Buhanan je jurio dalje. Noć je postajala sve tamnija, magla sve gušća. Nije bilo ni jednih kola. Kretao se ka uglu Dvadesetprve i Dvadesete ulice. Torba ga je usporavala, ali nije smeo da je baci. Unutra su bile važne knjige i fascikle.

Čuo je brze korake i proklinjanje. Zašao je za ugao. Nije mogao jasno da vidi svoje goniče, što znači da ni oni njega nisu mogli da vide. Ipak je zauzeo stav i opalio tri metka. Uši mu zaglunuše od pucnjave. Nije mogao da zna da li je pogodio jednog od njih, jer su bili nisko na pločniku. Ali je jasno video vatru iz njihovih pištolja. Ljudi su počeli da pale svetla i pokazuju svoje siluete na okolnim prozorima. Ali, njega su

zanimali samo brzi koraci iza njega.

Nišaneći dva čoveka koja su se pojavila iz zgrade, on opali još dva puta. Muškarci se razdvojiše.

Buhanan je krivudao, kako bi izbegao metke. Jedan je okrznuo njegov levi rukav, drugi prođe pored njegovog desnog uha. Ali, ovog puta se nisu čuli pucnji, samo su se osećali meci. Goniči su stavili prigušivače na svoje pištolje. Tako je Buhananovo pucanje delovalo još glasnije. I dalje su se palila svetla, sirene su se približavale.

Buhanan potrča u Dvadesetu ulicu, srećan što će neko vreme biti van dometa.

Odjednom on pretrnu, jer ga osvetliše farovi kola. On je bio na sred ulice, ne znajući kuda da pođe. Kočnice zaškripaše, ali ne dovoljno brzo. Buhanan se baci na kola, kako bi izbegao UDarac i suoči se sa licem vozača. Iza stakla se sijala riđa kosa, nepogrešivo, to je mogla da bude samo Holi MekKoj.

Ona zadržava vrisak, pokušavajući da se povрати od šoka. Brisač stakla zagreba Buhanana po licu i on okrete glavu. U tom trenutku ugleda dva revolveraša Koji su izlazili iz zgrade. Brzo dišući, Buhanan poDiže pištolj i opali preko krova kola. S obzirom da nije mogao precizno da gađa, on opali četiri puta, kako bi ih primorao da potraže zaklon.

"Vozi, Holi! Ne zaustavljaj! Vozi!"

Ona nagazi gas. Buhanan prisloni svoje lice uz staklo. Holi skrete. On je u jednoj ruci držao torbu u DRugoj pištolj i nije mogao ni da se pridrži. Ali, i Da je bio u mogućnosti, ne bi imao za što da se uhvati.

Polako je klizio. Zamislio je pad na ulicu. Drži se laktovima, odkotrlaj se, govorio je sebi. Nije smeo opet da udari glavu. Laktom je obuhvatio retrovizor. I dalje je klizio i dočeka se na noge. Farovi drugih kola su ga osvetljavali, činilo mu se da čuje korake iza sebe. Od svega toga, samo je Holi vikala iz kola, otvarajući mu vrata.

Umesto na prednja, on uđe na zadnja vrata, zatvori ih i viknu, "Vozi, Holi! Kreći!"

Ona osmotri okolo, da bi zaključila da li su sirene pripadale policijskim kolima. Ali iza nje nije bilo rotirajućih svetala, ni jedan revolveraš nije stajao na trotoaru, a sirene su dopirale iz daleka.

"Šta se desilo?" upita ona prestravljeno.

Uputila se ka Konektikat aveniji. Buhanan joj brzo objasni, ležeći na zadnjem sedištu, kako niko ne bi video da je u kolima. Ali, i bez toga, njihovi lovci su znali koja kola je Holi vozila, tako da će tražiti muškarca i ženu, a ne samo ženu.

Holini dlanovi su bili obliveni znojem. "Je si li povrećen?"

"Pukli su mi neki šavovi." Glas mu postade napet. "Ako jeto najgore što mi se desilo, onda je dobro."

"Do sledećeg puta."

"Hvala bogu, što si vozila baš ovom ulicom."

"Nije to "baš ovom ulicom"."

"Šta hoćeš da ...?"

"Kada si pošao Dvadesetprvom ulicom i počeo da bežiš, jer su te jurili, istrčao si pred kola."

"Tačno, ali otkud ti znaš ...?"

"Druga kola, koja su svirnula, su bila moja. Pošto mi je službenik hotela dovezao kola, odlučila sam da obićem oko bloka, kako bih videla da li me prate."

"Ti izgleda počinješ da učiš."

"A htela sam da vidim i da li si izašao bez problema iz hotela. Vozila sam ka tebi, videla sam tuču. Ti se pretrčao ispred mojih kola, pre nego što sam uspela da ti privučem pažnju. Onda si skrenuo u drugu ulicu. Prošla sam tuda i odlučila da napravim još jedan krug u nadi da ću naići na tebe u Dvadesetprvoj ulici."

"A šta da nisam skrenuo u ovu ulicu?"

"Ne ličiš mi na tipa koji trči pravolinijski."

"Ti stvarno učiš," zaključi Buhanan.

"Izvrđavanje i bekstvo. Holi uzdahnu. "Propustila sam ta predavanja, dok sam studirala novinarstvo."

"Nisam želeo da budeš uvučena u ovo. To mi je bilo poslednje na umu. Žao mi je, Holi."

"Sada je gotovo. Ali, ja sam doprinela da do toga dođe. Nisam morala da se sretnem s tobom. Mogla sam da ostanem na distanci. Odrasla sam. Odavno sam prestala da dozvoljavam ljudima da me kontrolišu. Hoćeš da čuješ istinu? Mislila sam da ćeš mi reći nešto, što bi me vratilo priči. Postala sam luckasta i pohlepna. Sada plaćam cenu."

"Onda shvataš." I dalje u ležećem položaju, Buhanan je pričao sa izvesnim olakšanjem. "Shvatila si. Uхватili su nas zajedno i misle da smo oboje pretnja. To je ranije bilo moguće, ali sada ti je život, definitivno u opasnosti."

Holi je pokušala da kontroliše svoje disanje. "Ima još jedan razlog što sam pristala da se sretnemo. Još blesaviji razlog, koji nema veze sa pričom. Priznajem, želela sam opet da te vidim. Glupo, a?"

Osim zvuka motora i brisača u kolima je vladala tišina. Holi je čekala.

Konačno je progovorila. "Ne odgovaraš. Onda, za^oravi ono što sam rekla. Osećam se kao budala." Ne. Ja..."

"Šta?"

"Polaskan sam."

"Bolje reci nešto pozitivnije od toga, ili mi nekako pomoz da zaustavim kola i..."

"Pokušavam da ti objasnim da nisam baš mnogo dobar u tome. Nisam navikao da se iko brine o meni." Buhananov glas koji je dopirao sa zadnjeg sedišta postade bezličan. "Nikada nisam bio u nekom mestu dovoljno dugo, da bih uspostavio dužu vezu."

"Jednom."

"Da. Sa Huanom. U pravu si. Jednom."

"A ja rizikujem svoj život, pomažući ti da pronađeš drugu ženu. Sjajno. Božanstveno."

"Malo je komplikovanije od toga," reče Buhanan.

"Ne vidim kako..."

"Nije samo da nisam bio dovoljno dugo na jednom mestu da bih uspostavio vezu. Nikada nisam bio dovoljno dugo ista osoba. Nisam ja, koji želi da pronađe Huanu. To je Piter Lang."

"Piter Lang? Zar to nije jedan od tvojih pseudonima?"

"Identiteta."

"Vrisnuću."

"Nemoj. Ne sada. Ostavi za kasnije. Prvo da izaće mo iz grada."

"Kojim pravcem?"

"Sever. Ka Menhetnu."

"A šta je ...?"

"Frederik Maltin. Bivši muž Marije Tomez. Ima još jedna stvar koju treba da obavimo."

"Da te odvedem kod psihijatra."

"Ne šali se."

"To nije šala."

"Stani kod telefonske govornice."

"Počinjem da mislim, da sam izgleda ja ta, kojoj treba psihijatar."

U jedan sat po ponoći, Holi se zaustavila na putu između Vašingtona i Baltimora. Buhanan uče u telefonsku govornicu.

Javio se muški glas. "Potomak Katering." "Ovde Protej. Hoću da razgovaram sa pukovnikom." "On nije trenutno ovde, ali ću mu preneti poruku." "Kažite mu da sam ja primio poruku. Recite mu da neće biti nikakvih problema. Prenesite da sam mogao da ubijem onu četvoricu noćas. Kažite mu, da me ostavi na miru. I Holi MekKoj da ostavi na miru. Recite mu da hoću da nestanem. Moj posao sa Holi nema nikakve veze s ljim. I recite mu da Holi niti zna, niti se interesuje za njega."

"Imate puno toga da mu kažete." "Pobrini se da mu to preneseš." Buhanan prekide vezu, znajući da će se broj telefonske govornice automatski pokazati na lovcu koji je pored pukovnikovog telefonskog aparata. Ako pukovnik ne prihvati Buhananov predlog, ovo područje će uskoro biti preplavljeno njegovim ljudima."

Buhanan se brzo vrati u kola, ovog puta, na prednje sedišta. "Dao sam sve od sebe. Idemo."

Kada se uključila u saobraćaj, on poseže za svojom torbom. Uzdahnuo je od napora. Svukao je pantalone. "Hej šta to radiš?" upita Holi. Noge su mu bile gole.

"Presvlačim se. Preznojio sam se." Pod svetlom prolazećih kola on primeti da su pantalone oko kai?a krvave. "U pravu sam. Neki šavovi su popucali." n izvadi

antibiotikkremu i zavoj iz torbe i poče Da zbrinjava ranu. "Znaš šta bi mi trebalo?"

"Normalan život?" "Malo kafe i sendviči?" "Naravno. Piknik."

Pukovnik zažmuri i spusti slušalicu. Alan, koji je bio u istom stanu, blizu zgrade

"Vašington posta" je takođe spustio slušalicu po završenom razgovoru.

Jedino što se u stanu moglo čuti su bila kola koja su prolazila ulicom.

"Hoćete li moj savet?" upita Alan.

"Ne." Na pukovnikovom licu se video umor i napor.

"Ipak ću vam reći." Preko Alanovog lica je bila senka. "Buhanan vam je umakao.

Traži primirje. Prihvatite ga. Nemate šta da dobijete, a možete sve da izgubite."

"To je tvoje mišljenje, je l'?" upita pukovnik suvo. "Nemam običaj da slušam savete civila, naročito kada ne razumeju ozbiljnost Buhananovog prekršaja. Vojnik ne sme da odšeta iz svoje jedinice, naročito ne Buhanan. On zna previše. Rekao sam ti ranije, njegovo ponašanje je bezbednosni rizik. Govorim o haosu koji može da nastane."

"A ulični revolveraški okršaji nisu haos? Oni nemaju nikakve veze sa principima i bezbednošću. U pitanju je ponos. Plašio sam se, šta će se desiti kada se vojska umeša u obaveštajne, civilne operacije. Ne volite da slušate savete civila? Onda bi trebalo da pročitate Ustav. Jer, slušanje saveta je vaš posao. Bez uvida Agencije u ovo, vi bi bili anonimus. To bi voleli, zar ne? Vaša sopstvena, privatna vojska, koja bi radila šta poželite. Vaši privatni ratovi."

"Izlazi odavde," reče pukovnik. "Večito se buniš kako ne vidiš ženu i decu. Idi kući."

"I prepustim vama kontrolu? Nema šanse. Ostajem s vama, dok se ovaj slučaj ne razreši," odgovori Alan.

"Onda te očekuje duga, teška vožnja."

"Ne mora tako da bude. Samo treba Buhana da ostavite na miru."

"Ne mogu! Ne, dokle god je sa tom novinarkom."

"Ali, Buhanan je rekao da se njegov posao sa novinarkom vasnetiče."

"I ti šo veruješ? "

"Op nije budala. Govorio sam o doobicima i gubicima. On ne može ništa da dobije, ako se okrene protiv vas, može jedino sve da izgubi. Ali, ako ga budete jurili, okrenuće se protiv vas, a iskreno, pukovniče, on je poslednja osoba na svetu, koju bih ja poželeo za svog neprijatelja."

Buhana je probudila stravična glavobolja, koju je prouzrokovalo dugotrajno brujanje motora. On se pridiže i pogleda na sat, koji je pokazivao 8:00 sati ujutru. Holi je vozila kroz Medison aveniju u NJujorku.

"Trebalo je da me probudiš." Buhanan zažmuri od sunčeve svetlosti.

"Da bi mi pravio društvo? Ne. Očigledno je, da ti je odmor bio neohodan. Osim toga, ne smeta mi tišina. Imala sam priliku da razmislim." "O čemu?"

"Shvatila sam da ne mogu natrag. Ne, dok ne naćem način da ih ubedim da ovo nema nikakve veze s njima. Moram da nastavim dalje."

"Ali, ti ne možeš dugo da izdržiš. Ne treba samo meni odmor."

"Poslušala sam tvoj savet," reče Holi. "Ne sećam se da sam ti ..."

"Protekle noći sam te pitala kako si uspeo da voziš od NJu Orleansa do San Antonija, onako umoran, posle izlaska iz bolnice. Rekao si da si na kratko spavao na stanicama za odmor, duž puta. Kada god sam stala da odem u toalet, zaključala sam vrata kola i zatvarala oči. U pravu si. Ljudi prave toliku buku, zalupnjivanjem vrata, da je teško odspavati duže od nekoliko minuta."

"Ipak je drugačije, nego kada si celu noć budan."

"Čudo od kozmetike. Zahvaljujući ogledalima po toaletima na usputnim stanicama. Ako nastavljamo ovako dalje, moraćeš da se obrijaš."

Buhanan se počea po bradi, dohvati svoju putnu torbu, izvadi brijač i poče da se brije po obrazima.

"Joj," reče Holi. "Zar to ne peče?"

"Navikao sam se. Mnogo puta je ovo bio jedini način da se upristojim."

Holi se usredsredila na vožnju.

"Ima li još kafe?" upita on.

"Sve smo popili. Ali, sada kada si pomenuo..."

Ona skrenu, parkira kola ispred restorana i vrati se za mšgut sa dve stiroporske šolje, pune kafe i četiri zemičke.

"Dobar si snabdevač."

"A ti bolje da ostaneš dobar učitelj," uzvratila Holi. "Zgrada "ŠeriNiderlands je udaljena samo nekoliko desetina metara odavde. To je juče pisalo u "Postu". Kako misliš ovo da izvedeš?"

"Prvo ćemo da pronađemo garažu za parkiranje."

"To je mnogo lakše reći, nego uraditi."

"Onda ćemo da potražimo nekoga ko nadgleda stan frederika Maltina."

"Zašto bi neko nadgledao ...?"

"Da bi povezali sve karike. Mislim da nisu očekivali da će postati tako veliki problem i otići novinarima, čime je privukao njihovu pažnju u vezi nestanka Marije Tomez. Pretpostavljam, da ko god je za to odgovoran, pobrinuće se oko toga."

Zgrada "ŠeriNiderlands" je bila preko puta hoTela "Plaza", na Petoj aveniji.

Nasuprot nje je bio Ulaz u Central park. Pošto je puno ljudi tuda prolazilo, ni Buhananu i Holi nije bilo teško da izgledaju kao turisti. Bilo je prohladno, ali prijatno, s obzirom da je počeo novembar mesec. Šetali su oko zgrade, proveravali ulaz u park i okolinu.

"Neko bi mogao da nadgleda i iz susedne zgrade," primeti Buhanan, dok je fotografisao soliter, Holinim aparatom. "Ali, čini mi se da u ovoj gomili ljudi to niko ne radi."

Seli su na klupu blizu statue Vilijama Šermana.

"Šta sad?" upita Holi.

"Vreme je da malo glumiš. Ali, bojim se da je to prilično teška uloga."

"Treba da izigravaš novinara."

Ona ga lupi laktom u rebra.

"Hej, gospode, pazi malo," izgovori Buhanan. "Skoro si me pogodila u ranu."

"Možda ću te i ja ubosti, ako nastaviš tako da se ponašaš."

Buhanan se nasmeja. "Nadam se da si ponela svoju novinarsku legitimaciju."

"Uvek je imam kod sebe. U torbi je."

"Ja sam upravo postao tvoj pomoćnik. Zovi me... Ko beše onaj tip što te pratio po NJu Orleansu?"

"Ted."

"Tačno. Zovi me Ted. Obavićemo jednu profesionalnu posetu kod gospodina Maltina. Bolje da tvoj pomoćnik nosi torbu sa fotoaparatom."

"Znaš, nisi to dovoljno često radio."

"Nosio tvoju torbu?"

"Ne. Pre nekoliko trenutaka si se nasmejao."

Sačekali su na semaforu, prešli kod Pedesetdevete ulice i produžili Petom avenijom do ulaza u "ŠeriNiderlands". Pozdravljajući uniformisanog vratara koji je zaustavio taksi za stariju damu, Buhanan otvori vrata i uđe pre Holi, kako bi proverio predvorje.

Bilo je pristojno osvetljeno. Cveće je stajalo u vazi, na stolu. Kratak hodnik je vodio ka liftu. Tu je bila i trafika. Uniformisani službenik je stajao u predvorju, drugi je bio na prijavnici.

Nema pretećih znakova, zaključi Buhanan i pozva Holi da uće.

"Da, gospodine?" službenik u predvorju se približi.

Tipično. Službenik se obratio muškarcu, kada je ugledao par. Ali, pošto je Buhanan predstavljao Holi linog pomoćnika, on prebaci torbu preko ramena i obrvama pokaza da od nje očekuje odgovor.

Holi momentalno preuze ulogu. "Ja sam novinar." Ona izvadi svoš dokumenta.

Službenik pažljivo pogleda, verovatno obraćajući pažnju na ime novina, nadao se Buhanan. Holi nije rekla svoje ime, a uz sreću, službenik to neće ni primetiti.

"Došla sam da vidim gospodina Maltina." Holi ostavi svoju novinarsku legitimaciju.

"Da li imate ugovoren sastanak?" "Ne. Ali, ako je slobodan, cenila bih, kada bi odvojio desetak minuta, svog vremena."

"Samo trenutak." Službenik ode do prijavnice, podiže slušalicu i istipka brojeve.

"Gospodine Maltin, ovde je novinar iz "Vašington posta". Dama sa fotografom, koja bi želela da vas vidi... Da, gospodine, preneću im." Službenik spusti slušalicu.

"Gospodin Maltin ne želi da bude uznemiren." "Ali juče je želeo što veći broj novinara."

"Sve što ja znam je da ne želi da bude uznemiren." "Molim vas, pozovite ga još jednom." "Bojim se da ..." "Stvarno je važno. Imam vesti o njegovoj nestaloj

Službenik je oklevao.

"Biće vrlo nesrećan, ako sazna da mu niste preneli poruku."

Službenikov pogled postade stroži. "Sačekajte trenutak." On ponovo istipka iste brojeve. Razgovarao je okrenutih leđa, tako da Holi i Buhanan nisu mogli da čuju šta je rekao. Službenik je izgledao iritirano, kada se okrenuo. "Gospodin Maltin će vas primiti. Pođite za mnom."

Sledili su službenika ka liftu i pošto su ušli, on pritisnu trinaesti sprat. Naravno, ovako će biti siguran da ćemo izaći tamo gde on želi, konstatova Buhanan.

Službenik ih je ostavio tek kada je Maltin otvorio vrata i dozvolio im da uđu.

Maltin ih propusti u ogromnu prostoriju, koja je bila bar četiri puta veća od normalne sobe. Prozori su se prostirali od poda do plafona i sa njih se pružao predivan pogled na Petu aveniju i Central park. Nameštaj je bio stilski. U uglu je stajao klavir. Nije ni čudo, što je Frederik Maltin tražio deset miliona dolara od svoje bivše supruge, jer je očigledno bio naviknut na luksuz.

"Ne znam šta mislite da znate o mojoj bivšoj ženi, ali to više nije ni važno, jer sam se upravo čuo sa njom."

Buhananu je bila potrebna velika disciplina da se savlada i ne postavi nikakvo pitanje. Ovo je, po scenariju, trebalo da bude Holina predstava. Morala je da je izvede.

I jeste. "Onda ste verovatno osetili olakšanje."

"Naravno. Veliko." Frederik Maltin je bio čovek četrdesetih godina, srednje visine, prosede kose. Skupoceno odelo je verovatno ručne izrade. Brilijantno bela košulja i kravata su od najkvalitetnije svile. Nosio je Kartijeov sat sa dijamantima. Na malom prstu leve ruke je imao prsten sa safirom. Samo stvari na njemu su koštale oko dvadeset hiljada dolara.

"Službenik je rekao da želite samo deset minuta mog vremena, ali ja ni toliko ne mogu da ODVOJIM," nastavi Maltin. Glas mu je zvučao imperijalno.

"Verovatno želite da javnosti saopštite dobre vesti," konstatova Holi. "Juče ste bili vrlo zabrinuti da joj se nešto dogodilo. Znam da želite da objavite da je to bila lažna uzbuna."

"Pa, da," reče Maltin, "naravno. Nisam ... U pravu ste. Važno je da vi i ostali izveštači obavestite njene obožavaoce da joj se ništa loše nije dogodilo."

Holi se to učini zagonetno. "Način na koji ste to rekli... Vi, izgleda još niste obavestili štampu."

"Ja ... Upravo sam saznao novost. Još se privikavam. Vidite da sam se opustio." Maltin uze svilenu, tamno crvenu maramicu iz džepa svog odela i obrisa čelo. Da, izgledaš opušteno kao u paklu, pomisli Buhanan.

"Nisam imao vremena da se saberem, da napravim planove."

"Šta vam je bivša žena rekla?" upita Holi. "Gde je bila protekle dve nedelje?"

Maltin je prazno gledao. "Otišla je nekuda. Ona reče gde, ali ne želi da odam tačnu lokaciju. Želi da ostane malo duže. Da se odmori. Posle ovog nesporazuma, novinari bi se ustremili na nju, čim im se ukaže prilika

"Da li je objasnila, zašto se povukla?"

"Htela je da otputuje. Zbog moje nestrpljivosti oko tih zakonskih stvari, napravio sam grešku, misleći da pošto ne mogu da je dobijem, da joj se nešto strašno desilo." Kada je Buhanan ponovo osmotrio prostoriju, on oseti miris duvana, ali nigde nije primetio ni jednu pepeljaru, niti se Maltinovo odelo osećalo na duvan. Buhanan se uvek čudio, kako pušači ne shvataju koliko je vonj te njihove navike upadljiv. A miris duvana je dopirao iz neke prostorije u stanu. Buhanan je bio ubeđen da Maltin ne samo da ne puši, već i ne trpi prisustvo pušača u svom stanu.

"Priznaću vam nešto," izjavi Maltin. "Preterao sam, jer Marija nije odgovarala na moje telefonske pozive. Kada je pre nekoliko nedelja prodala stan i nestala, bio sam besan što me ignoriše i što se nije konsultovala sa mnom. Ranije se oko svega konsultovala sa mnom. Ne mogu da zamislim da je toliko nezavisna, bez obzira na činjenicu što smo razvedeni. Pomislio sam da je žrtva neke igre. Suludo, s moje strane."

"Da," progovori Buhanan prvu reč, od kako je ušao. "Imate li nešto protiv, ako odem do kupatila?"

"U stvari, imam. Ito mnogo."

"Ali, hitno je, moram da idem."

Buhanan prođe kroz sobu, uputivši se ka vratima na suprotnoj strani.

"Čekajte. Šta to radite?" Maltin uzviknu uzbuđeno. "Ne možete ... Stanite Odmah. Ostanite gde ste!"

"Ali, rekoh vam, moram u kupatilo." Buhanan otvori vrata i uđe u skupoceno opremljeni hodnik.

Maltin pođe za njim. "Ako se ne zaustavite, nazvaću policiju!"

Buhanan je išao dalje. Dim cigara se sve više osećao. Izgleda da je dolazio iz ... On otvori vrata s leve strane. Iznenadeni čovek se odmače od stola na koji je bio naslonjen. Imao je oko tridesetpet godina, nosio je prosečno odelo, malo prašnjavih cipela, sa cigarom u desnoj ruci. Podsećao je na tip ljudi, koje Frederik Maltin izbegava.

"Izvinite," reče Buhanan. "Mislio sam da je ovo kupatilo."

"Nema problema," reče čovek.

Pištalj je bio pričvršćen ispod leve miške i nazirao se ispod odela. Da bi ga izvukao, morao bi da upotrebu desnu ruku, ali u njoj je držao cigaru. Nagnuo se unapred, da otrese pepeo. Ali, on je bacio cigaru i izvadio pištalj.

Ipak, ne dovoljno brzo. Buhanan nije želeo da pucnji alarmiraju bilo koga u zgradi. Zamahnuvši torbom sa aparatom, kada se okrenuo, kao da će da pođe. Nastavio je da se okreće u krug. Torbom je udario č

veka po bradi. Iz usta mu poteče krv. On s uzdahom pade na orijentalni tepih, udarivši glavom u polipu sa knjigama. Disao je, ali se nije pomerao.

"Gospode bože." Frederik Maltin je žurio kroz hodnik i šokirano pogleda u čoveka na podu. "Gospode, šta ste uradili?"

"Mislim da nije hteo da odem u kupatilo."

"O, pobogu."

"Da, shvatam. Ali, bog vam neće pomoći."

Buhanan izvadi svoj pištolj, Maltin nešto prošapta, a Holi kriknu iza njega. Buhanan priđe čoveku na podu, uperivši pištolj u njegovu slepoočnicu i otevši mu njegov 357 revolver. Onda mu proveri puls i okrete mu glavu, tako da mu krv izlazi iz usta, kako bi mogao da diše. "Izvini zbog krvi na tepihu, Fred. Treba da paziš, sa kakvih se ljudima družiš. Ili bolje..." Buhanan ugleda kofer na stolu i otvori ga. "Ili ljudi sa kojima posluješ. Koliko ima novca ovde? To su novčanice od po sto dolara, povezanih u gomile od po pet hiljada. Dve stotine hiljada dolara? Da vidimo. Šta ti misliš? Ja bih rekao da ovde ima milion dolara."

Maltin otvori usta. Prebledeo je.

Holi je stajala zapanjeno u hodniku, ne samo zbog novca, već zbog scene koju je posmatrala.

"Fred, na kolena."

Maltin se tresao. "Zašto?"

"Uradi to. Ovde." Buhanan priđe Holi i pruži joj revolver. "Ako Fred pokuša da ustane, ubi ga." Potom izađe u hodnik.

"Kuda ćeš?" upita Holi.

"Da proverim, da li smo sami."

Buhanan je pažljivo obišao sve prostorije, držeći pištolj u rukama. To što je pronašao jednog čoveka, ne mora da znači da više nikoga nema u stanu.

Ne našavši nikoga više, on odahnu i vrati se. Uverivši se ponovo da je čovek na podu živ, on mu priveza ruke kaišem.

"Sedi Frede. Izgledaš kao da ćeš se onesvestiti. Da li želiš nešto da popiješ? Čašu vode? Viski? . Osećaj se kao kod kuće." .

Maltinovo lice je bilo sivo. Znojeći se, on klimnu očajno. "Bife je tamo, na vrhu."

Buhanan otvori bife i zviznu. "Fred, razočarao si me. Hoćeš da kažeš da ušmrkavaš? Ružno, Fred."

Buhanan uze burmuticu sa belim prahom i stavi je na sto. "Dobro, privatnost doma, odrasla osoba... Iz voli, posluži se."

Maltin ga pogleda, potom otvori kutijicu, i ušmrknu kokain u obe nozdrve.

"Ostalo ti je malo na usni, Fred."

Maltin se obrisa i oliza svoje prste.

"Tako znači. Nemoj da rasipaš. Je si li sada bolje, Fred? Možeš li da razgovaraš?"

"Kučkin sine."

Buhanan ga ošamari tako, da mu je glava odletele u stranu i beli prah ispade iz nozdrva. Prasak se rasu po sobi. Na Maltinovom obrazu ostadoše crveni tragovi prstiju.

Holi prekri usta rukom, da bi zaustavila krik.

Buhanan udari Maltina po drugom obrazu, još jače i njegova glava ponovo odlete, ali na suprotnu stranu.

Maltin prisloni ruku na lice. "Molim te, nemoj me ubiti." On patetično obori oči, iz kojih poteko

še suze. "Molim te."

"Ti se ne koncentrišeš," reče Buhanan. "Hoću da razgovaramo. Ovaj kofer, novac, Frede. Niko ne nosi toliko u kešu, to su neke nelegalne radnje. Šta je ovo? Isplata? Da li si već smislio kako da to prebaciš u neku ofšor banku i izbegneš porez? Znam, po

vez za isplatu i ne zvuči logično. Za šta si to isplaćen, Frede? To se tiče tvoje bivše žene, je li" da? Usmerio si pažnju na nju, a nekome se to ne sviđa. I rekao ti je da ćutiš a za uzvrat... Pa, bar imaš izbora. Metak u čelo ili milion dolara na računu. Ali, ti nisi glup. Za milion dolara ćeš prodati svakoga. Nema veze što je Marija Tomez u neprilici. Razvela se, pa neka propadne. Je li" tako? Obrati pažnju, Frede. Kaži, da li sam u pravu, ili ću te ponovo ošamariti."

Buhanan podiže ruku i Maltin zažmuri. "Nemoj, molim te, nemoj."

"Ne mrmljaj, Frede. Taj novac je isplata i mi smo stigli ovde, kada je to bilo u toku. Dogovor je bio da se ne obraćaš više javnosti i pošto smo mi insistirali, pristao si. Ali, nisi još bio spreman. Ali, do podne bi se obratio novinarima i savršeno bi odglumio. Zar ne?" Buhanan ga ponovo udari i njemu krenuše suze.

"Ali, ovo ne treba da bude moj monolog. Pitao sam te nešto, Frede. Je si li spreman?" Maltin duboko udahnu. "Ko te je isplatio?" Maltin ne odgovori. "Frede, tebe pitam?" Maltin se ugrize za usnu.

Buhanan pogleda u Holi. "Čini mi se da je bolje da nas ostaviš nasamo. Ti ovo ne želiš da gledaš." "Dramond," prošapta Maltin. "Ko, Frede? Mrmljaš. Ponovi."

"Alister Dramond."

..Mmm," konstatova Buhanan. "Priatelj tvoje bivše žene. I zašto ti Alister Dramond daje milion dolara? Šta treba da prećutiš?" "Ja..."

"Reci, Frede." "Ne znam."

"Hajde, nemoj da me razočaraš. Bio si dobar do sada. Zašto ti Dramond daje toliko novac? Razmisli. Šta pretpostavljaš"

"Kažem ti, ne znam!"

"Da li ikada slomio neku kost, Frede?" Buhanan ga uhvati za mali prst na desnoj ruci. "Ne! Govorim istinu!" Maltin istrgnu ruku. "Ne dodiruj me, ćubre jedno! Ostavi me! Rekao sam istgagu! Ništa ne znam!"

"Pitam te poslednji put, Frede. Pretpostavi zašto."

"Ništa u vezi Marije nije logično, od kako me je ostavila i otišla na krstarenje sa Dramondom, pre devet meseci."

"Krstarenje? O kakvom krstarenju govoriš?"

"Akapulko. Dramond ima veliku jahtu. Rekao joj je da se odmori, dok se završi sve oko razvoda. Možda me je Marija mrzela kao muža, ali mi je verovala kao menaceru. Posle krstarenja, nije uopšte htela da govori sa mnom, ni o čemu. Otkazala je sve poslovne susrete sa mnom. Nije htela da prihvati moje telefonske pozive. Video sam je samo nekoliko puta u Metropolitan operi i na svečanim koktelima. Ali, Dramondovi telohranitelji mi nisu dozvolili da joj se približim. Mene sve to košta, do ćavola! I to mnogo!"

"Opusti se, Frede. Od tih milion dolara ćeš imati izvesno vreme za kokain. Hoćeš savet? Da sam na tvom mestu, odmah bih otputovao. Brzo i to što dalje. Jer, ubečen sam, da će se Alister Dramond postarati da više ne progovoriš. Daće ti dozu kokaina koja će te odvesti sa ovog sveta. Shvataš, šta hoću da kažem? U stvari, iznenačen sam, da to već nije uradio. Pretpostavljam da to nije hteo da uradi, jer si se juče obratio novinarima. Prevelika koincidencija. Suviše sumnjivo. Ali, desiće se, Frede. Zato ti predlažem da nestaneš, promeniš svoje ime i iskopaš rupu, u koju ćeš se sakriti. Jer, oni će se vratiti."

Maltinovo lice se zgrči.

"Vidimo se, Frede."

"Ali...?" Maltin pokaza na onesvešćenog čoveka na podu. "Šta sa...?"

"Pa, imaš dve solucije. Izmisli dobru priču ili nestani pre nego što se probudi. Beži, Frede."

"Gospode, ovako nešto nikada nisam videla," izjavi Holi.

Izašli su iz zgrade "ŠeriNiderlands", prešli Petu aveniju i ušli u Central park.

"Uspori," reče Buhanan. Sunčeva svetlost je pojačala njegovu glavobolju. "Ne sme niko da pomisli, da bežimo."

"A mi kao ne bežimo?" prošapta Holi. "Slomio si čoveku vilicu. Maltretirao si Maltina. Mogao je da pozove policiju, čim smo izašli iz stana."

"Ne," odgovori Buhanan. "On se već pakuje."

"Zašto si tako siguran? Kad god čujem policijske sirene ...?"

"Jer, ako ti nisi videla ovako nešto do sada, onda nije ni Maltin. Mogao je da obavesti i obezbeđenje u zgradi, ali niko nas nije sprečio da odemo." Buhanan je vodio Holi ka

Sedmoj aveniji. Prohladni novembarski vetar im je mrsio kosu.

"Zašto idemo u ...?"

"Proveravam. Skrenućemo ovde i vratićemo se °Dakle smo pošli. Moram da saznam da li nas neko prati. Osim toga, u parku nema mnogo ljudi. Možemo Da razgovaramo i da nas niko ne čuje. Maltin je prestravljen."

"Šališ se. I ja sam. Imala sam osećaj da si izgu°io kontrolu. Hteo si da mu slomiješ prst."

"Ne. Znao sam da ne moram. Ali, ti i Maltin ste verovali da hoću. Predstava je uspela."

"Da li ti išta radiš neproračunato?"

"Da li bi više volela da sam mu slomio prst? Ma, hajde Holi. Ono što sam radio, je isto što i intervju."

"Ja nisam nikada vodila takav intervju."

Buhanan se okrete i potom pogleda drveće i okolno žbunje.

"Ne mislim samo na pretnje," reče Holi. "Zašto nisi ostao samo na pitanjima? Otkud znaš da ti je rekao istinu?"

"Po očima," reče Buhanan.

"Tvoje oči su bile kao u manijaka."

"Dobar sam u tome. Dugo sam uvežbavao. One su srž dobrog agenta. Ako neko veruje mojim očima, verovaće i svemu ostalome."

"Pa kako si onda tako siguran za Maltinove oči? Možda se i on pretvarao."

"Ne. Maltin je osoba koja igra samo jednu ulogu. Povuci će se čim oseti da nema uticaja. Nije ni čudo što se Marija Tomez razvela. Rekao mi je sve, što je trebalo da čujem. Mogao sam detaljno da ga ispitam, ali to bi bilo gubljenje vremena. Već znam, šta je sledeće, što moramo da uradimo."

"Šta?"

Oni polako izaćoše iz parka.

"Budi praktična. Rezerviši hotelsku sobu," predloži Buhanan. "Potreban nam je odmor i hrana. Malo ćemo istraživati."

"A posle toga?"

"Moramo da pronaćemo jahtu Alistera Dramonda."

Pošto su promenili nekoliko vozova i taksija uverili su se da ih niko ne sledi. Uzeli su sobu u hotelu u Pedesetčetvrtoj ulici, koja je izlazila na Petu aveniju. Dovezli su kola iz javne garaže u hotelsku i prijavili se kao gospoća i gospodin Čarls. Buhanan je tražio sobu, koja je blizu lifta i požarnih stepenica. Hotel je bio na takvom mestu, da nisu osećali nikakvu pretnju, a iz njega su mogli da izaću na nekoliko načina.

Naručili su obilnu večeru. Dok su čekali da im je donesu, Holi se istuširala, potom i Buhanan. Iz kupatila je izašao u belom, hotelskom bademantilu, kakav je nosila i Holi. Ona je sušila kosu. Isključila je fen i okrenula se ka njemu.

"Sedi. Skini mantil do struka."

"Šta?"

"Da proverim tvoje kopče."

Leđa mu se zategoše, kada mu je prstima dotakla kožu.

Dodirnula je prvo ranu na ramenu, koja je skoro zarasla a potom spustila prste do posekotine. "Stvarno je nekoliko kopči puklo. Ovde." Uzela je antibiotikmast i zavoje iz njegove torbe. "Izgleda da se nije inficiralo. Ostani tako dok ja ..."

"Joj."

"Ala si hrabar." Holi se nasmeja.

"Kako znaš da ne glumim? Možda pokušavam da pridobijem tvoje simpatije."

"Ti ljude proveravaš po očima. Ja se koristim Drugaćijim metodima."

"Jel"?"

Ona prstima preće preko njegovog ramena, okrete ga i poljubi. Poljubac je bio dug, nežan. Usne se lagano razdvojiše. Oprezan dodir jezikom, suptilan, senzualan. Buhanan je oklevao.

Uprkos njegovom upozoravajućem instiktu, on je zagrlji.

Uzdahnula je slatko, sa zadovoljstvom i polako se izmakla. "Da, definitivno si zadobio moje simpatije."

Sada je došao red na BuHanana da se nasmeje. Pošao je da se ponovo poljube, ali ga prekide kucanje na vratima.

"Vaša večera," progovori muškarac ispred vrata.

"Kvariš me," izjavi Holi.

"Kako to misliš?"

"Počinjem da mislim da se normalno ponašaš. Evo." Ona zavuču ruku pod jastuk.

"Zar ti ovo nije potrebno, kada otvaraš vrata? Stavi ga u džep mantila." Dodala mu je pištolj.

Sunce je zalazilo, kada se Buhanan probudio. Protegao se, osećajući zadovoljstvo zbog dobrog jela, čiste posteljine i Holi, koja je bila pored njega. Na sebi je imao bademantil. On svoj nije obukao, pošto su vodili ljubav. Iscrpljenost je delovala kao narkotik. Holi ga je privlačila: njen humor, senzualne crte, visina, njeno atletsko, graciozno telo. Ali, on se uvek pridržavao devize da ne dozvoli da se njegov lični život preklapa sa poslovnim i da se nikada, ni emocionalno ni fizički, ne veže na bilo kom zadatku. To je uticalo na rasuđivanje. To ...

Do đavola, ti nikada nisi imao lični život. Nikada nisi bio ti. Većito si živeo živote preuzetih identiteta.

I zato si stigao dovde. To te je dovelo ovako daleko. Držao si se pravila da se ne uplićeš, dok si radio sa Huanom, bez obzira koliko si je želeo, i sada tragaš za njom, pokušavajući da popraviš stvar.

Hoćeš li ponovo napraviti istu grešku, ovog puta sa Holi? Šta je sa mnom? pomisli.

Tragam za jednom ženom, a druga me privlači.

Razbistri svoje misli.

nosom, neuglednom kosom, bucmastim obrazima i po malo krivim zubima.

"Kosa skupljena na vrhu glave," primeti Holi. "Odeća visi na njoj, kao da hoće da sakrije suviše kilograma."

"U tom periodu, kritika je pokušavala da bude ljubazna, govoreći o njenoj nespretnosti na pozornici." primeti Buhanan. "A u stvari su hteli da kažu, da je suviše staromodna da bi je ozbiljno shvatili."

"Šovinistički, ali tačno," složi se Holi. "Veliki novac se okreće oko žene sa dobrim glasom i magnetizmom."

"One noći, kada ju je Maltin video da izvodi Tosku u Meksiku, ona čak nije bila predvićena da nastupa. Bila je rezerva, koja je uskakala, ako se zvezda razboli."

"Pitam se, šta je Maltin u njoj video."

"Nekoga, nad kime će da dominira, da je izvaja i oblikuje. Da je video u nekoj drugoj ulozi, ne bi je povezao sa seksi ulogom Toske. Ali pošto je to primetio, iskoristio je. Prema ovoj biografiji, niko do tada nije pokazao toliki interes za nju. NJena karijera nije imala nikakvu budućnost. Nije imala ništa da izgubi. Okrenula mu se i poklonila mu apsolutno poverenje."

"I?"

"Pogledaj sledeće fotografije. Šta zapažaš?"

"Značajno je smršala. I odeća joj bolje stoji." Holi uze knjigu, kako bi pažljivije uporedila. "Promenila je i frizuru. Ne vezuje više kosu, začesljava je unazad. Kosa joj je duga i kovrdžava, izgleda nekako divlje i razuzdano."

"Kao da je povetarac mrsi," primeti Buhanan. "Kao da je na steni koju zapljuskuju talasi. Koja je prava reč? Izazovnost? Zavodljivost? To sam i ja primetio. NJena kosa odaje strast. A sada vidi ovu sliku."

Holi to učini i odmahnu glavom. "Ne znam šta ..." I onda pokaza. "Nos. Sada je uži i duži."

"A vidi ovo, slika je napravljena tri meseca kasni"

"Ovog puta ne shvatam," prizna Holi.

"Smeje se."

"Tačno."

"Da li se smeje na prethodnim slikama?"

"Ne."

"A na onoj pre nje?"

"Ni na toj, ali na onoj prvoj... O bože," uzdahnu Holi, "zubi. Nisu isti. Ranije su bili krivi a sada... Pravilno su raspoređeni."

"Frederik Maltin joj je obećao da će u roku od dve godine okrenuti njenu karijeru. U javnosti se pominju fizičke promene. Tri meseca kasnije, njene obrve su drugačije. Kasnije se linija njenog čela menja, to je verovatno usled hirurškog zahvata."

"I svo to vreme je gubila težinu," primeti Holi uzbućeno. "Počinje da se oblači sa više stila. Izgleda viša. Stavlja skupocene ogrlice i naušnice koje svetlucaju i dobro

izgledaju pred kamerom. One privlače pažnju, tako da se ostale postepene promene ni ne uočavaju. One su još bitnije, ali su izvršene tokom dugog perioda, tako da niko ne shvata do kog stepena se ona izmenila."

"NJena slava je i dalje rasla," nastavi Buhanan. "I pošto je pevala u različitim zemljama, i to na duže periode, nije ni bilo lako primetiti promene. Vidi, proces se nastavlja. Da li se varam, ili je izvršena plastična operacija oko njenih očiju, koje su sad nekako intenzivnije."

"Ne samo to, i grudi su joj uzdignutije," napomenu Holi. "Kukovi su joj nekako izduženiji. Ovo je zapanjujuće. Iz prva se samo stiče utisak da ona cveta, zbog svog uspeha i popularnosti. Ali, u pravu si. FreDerik Maltin ju je stvorio, izvajao i oblikovao."

"Kada se njeno telo složilo sa strastvenom ulogom koju joj je Maltin namenio, kritika je obratila više pažnje na njen glas. Postala je senzacija a sam bog zna, koliko puta je bila kod zubara i hirurga, tokom te dve godine. I, više nije bila staromodna na bini, već samouverena, svesna svog izgleda. Što je veće aplauze dobijala, to se bolje ponašala na bini. Glas joj je cvetao. Postala je bogata. Ili bolje, ona i Maltin su postali bogati. Deo dogovora je bila i udaja. A mislim da Maltinu nije mnogo stalo do seksa s njom, već do kontrole nad njenim finansijama. Možda joj je pretio da će otkriti istinu o njenom uspehu. I onda je početkom ove godine, prevršio meru i ona ga ja napustila. Srela je Dramonda na dobrotvornoj priredbi u Monaku. Započeli su prijateljstvo, iako je po godinama mogao da joj bude deda. Ali, on je hiljadu puta bogatiji. Verovatno nije želeo seks. U stvari, iskreno rečeno, ona nije imala šta da mu pruži, što on već nema. Vidali su se, govorkanja su krenula i Dramond joj je ponudio šansu da se povuče, kako se njene slike ne bi povlačile po žutoj štampi. Odleteli su na njegovu jahtu, koja je bila na zapadnoj obali Meksika. Odmor u njenoj domovini. Ostala je tamo tri nedelje, potom je doletela u NJujork, kupila stan i efektno se povukla, kao Greta Garbo, koja je rekla svetu da želi da bude sama.

"I posle nekoliko meseci je nestala," nadoveza se Holi. "A tvoja prijateljica, koja je ponekad čuvala, takođe je nestala. Šta se desilo pre dve nedelje? Šta se sada dešava?" "Mislim da se to nije dogodilo pre dve nedelje."

Holi se na trenutak ukočila. Onda se ispravila.

"Mislim da se to desilo na jahti," zaključi Buhanan.

"Šta se desilo? Još ne ...?"

"Fotokopije novijih članaka koje si mi dala, nemaju baš najbolje slike. Ali, ona iz jučerašnjeg "Vašington posta" je jasna. To je slika Marije Tomez, sa jedne dobrotvorne priredbe. Tamne naočari. Šešir sa velikim obodom."

"Na šta ciljaš."

"Izgleda kao da je Marija Tomez promenila vilice. Jednostavno je drugačija. Ni ključna kost nije ista," izjavi Buhanan.

"Operacija nosa je jedno," poče Holi. "Ali promeniti viličnu i ključnu kost? To je

veliki posao."

"Tačno," složi se Buhanan. "Ova poslednja slika, mislim da to nije Marija Tomez. Što je više gledam ... to sam uvereniji da je to Huana, koja je samo glumi."

"Ali, kako je to moguće?" upita Holi frustrirano, dok su se vozili. "Zašto da ne? Montgomeri je još u Drugom svetskom ratu imao dublera, sve zvezde to koriste. Danas je kozmetika toliko moćna, da i glumci po potrebi menjaju svoj izgled.

Kamerom se mogu izvesti mnogi trikovi. To je, doduše nešto drugo. Mi govorimo o operskoj divi. Ne zanima me koliko je šminka dobra, ali njen glas niko ne može da oponaša."

"Ali, Huana to nije ni morala," podseti je Buhanan, još uvek ukočen zbog sopstvenog otkrića.

"Novinski članci su nedvosmisleni," nastavi Buhanan. "Marija Tomez je prestala da peva, pošto se vratila sa Dramondove jahte. Živela je povuču u NJujorku, retko se pojavljivala u javnosti i nikada više nije zapevala. U nekim od tih članaka se žalila na upalu pluća i laringitis. Novinari su приметili da joj je glas ogrubeo. Pošto Huana to nije mogla da oponaša, problem je rešen, pretvaranjem da ima glasovnih poteškoća. Inače, obe su španskog porekla, iste građe i sličnih crta lica. Marija Tomez je često menjala svoj izgled, pa i ako Huana ne izgleda potpuno isto, to nije privlačilo pažnju. To je bila samo dalja faza njenih promena. Koliko je ljudi intimno poznavalo Mariju Tomez? NJen bivši muž, s kojim nije htela da se sretne, poslovne kolege, koje više nije vićala, jer se povukla. I Alistar Dramond, koji je s njom bio na krstarenju, a on ju je prihvatao kao Mariju Tomez. Sve što je Huana trebalo da radi je da povremeno preuzme neki telefonski poziv, žali se na prehladu, pojavi se povremeno u javnosti, dozvoli da je slikaju za novine i niko nije mogao da posumnja da to nije ona osoba, koju je predstavljala."

"Osim tebe." Holi zaobiće jedan kamion. "Ti si posumnjao."

"Jer sam imao razloga za to. Jer sam video šminku koju Huana ima u kući. Pažljivo sam gledao fotografije. Huana mi je bila na pameti, pa sam povezao stvari. Ono što je uradila je izvanredno. Ona je prosto genije za prerusavanje u druge osobe. Ja to nikada ne bih uspeo."

"Ali, pitanje je, zašto?" reće Holi. "Zašto je Huana morala da je predstavlja?"

"Zajednički imenitelj je Alistar Dramond. Povlaćenje, potreba za samoćom su se javili posle boravka na njegovoj jahti. Dramond je prihvatio Huanu, kao Mariju Tomez. Dramond je poslao čoveka da Frederiku Maltinu preda novac, kako bi prestao da priča o svojoj bivšoj ženi. Nestanak... Mislim da razumem," reće Buhanan odjednom.

Holi zadržta zbog prizvuka u njegovom glasu. "Šta?"

"Tu je bilo dva nestanka."

„Dva?"

"Pre dve nedelje je nestala Huana, a ne Marija Tomez. Dramond se trudi iz petnih

žila, da je pronaće. Zašto? Jer, pre devet meseci, Marija Tomez se nije ni vratila sa Dramondove jahte. To je bila Huana, a Dramond nije želeo da bilo ko sazna za zamenu."

Holi čvršće stegnu volan. "Šta se, pobogu, desilo na toj jahti?"

Aerodrom La Gvardija. Tu su stigli Holinim kolima i parkirali ih, jer je uobičajeno da kola stoje i po nekoliko dana na aerodromima.

Strašno su žurili. Imali su i sreće, jer su rezervisali poslednje dve karte za prvi let za Majami. Nije bilo bitno, što su stigli samo nekoliko minuta preuzletanja aviona, važno je da su sedeli u njemu.

Oboje su bili suviše napeti, da bi spavali. Nisu imali apetit, ali su jeli da bi imali snagu da nastave.

"Tvoja putanja: Kankun, Merida i Fort Loderdejl," reče Holi.

"Nisam nikada priznao da sam bio u tim mestima," obrati joj se Buhanan.

"Ali, za ostale nema sumnje. Vašington, NJu Orleans, San Antonio, opet Vašington pa NJujork i sada Majami. Sve za dve nedelje. Druženje s tobom iscrpljuje. A to je za tebe normalno."

"Bolje bi bilo da se navikneš."

"Mislim da mi se to svića."

Znajući da svi veliki plovni objekti moraju unapred da daju svoj plan kretanja, Buhanan je pozvao Obalsku kontrolu u San Francisku da se raspita gde je Dramondova jahta. Službenik mu je rekao da je jahta stacionirana na drugom mestu i da on nema podatke. Buhanan je potom nazvao Nacionalno udruženje osiguravajućih kompanija, čije je sedište na Long biču u Kaliforniji.

"Zovem se Alber Drejk. Moj brat, Rik, radi na ... kako se ono beše zove ...

"Posejdon". Da." Buhanan je pročitao ime iz Holinih materijala. "Alistar Dramond je vlasnik. Rik nije ostavio plan kretanja. Naša majka je doživela srčani udar. Moram da ga obavestim, ali ne znam kako drugačije ... Obalska kontrola mi je sugerisala da..."

Veliki plovni objekti su osiguravani na enormne sume, pa sve osiguravajuće kompanije insistiraju da uvek znaju, gde se oni nalaze. Čim Dramondova jahta stigne do prve luke, njen kapetan je obavezan da izvesti kompaniju, koja je sledeća destinacija.

Ki Vest

Stigavši u Majami, nešto posle ponoći, Buhanan i Holi su koristeći kreditnu karticu na ime Čarlsa Dafija iznajmili kola i odvezli se do ostrva južno od Floride. Tokom puta su ee povremeno zaustavljali da bi kupili kafu i zamenili se za volanom, zbog umora.

U zoru su stigli do najjužnije tačke kontinentalnog dela Sjedinjenih Država. Na ostrvu Ki Vest se i dalje živelo kao u doba kada je na njemu vreme provodio čuveni romanopisac, Hemingvej. Arhitektura, u gradiću je bila mešavina uticaja sa Bahama, zapadne Indije i Kube. Mesto je čuveno po ribolovu i tropskoj hrani.

Ali, Buhanana je na Ki Vestu zanimalo samo jedno. Pošto su malo odspavali u jeftinom motelu, okrepili se i osvežili, prošli su kroz luku, kupili sandale, lanene košulje i šorceve, kako ne bi privlačili pažnju. Buhanan je nameravao da se malo raspita kod lokalnih ribara.

Dramondova jahta, duga oko sedamdeset metara, se svetlucala u Golfskom zalivu, usidrena na oko stotinak jardi od kopna. Sastojala se od tri palube a na vrhu je bio heliodrom. Buhanan je od ribara saznao da je helikopter odleteo ka jugu, pre tri dana. Dok je gledao u prozore na najvišoj palubi, Buhanan je mislio na voajere i egzibicioniste. Uprkos svojoj belini, jahta je izgledala kao začarana i obavijena nekim crnim velom.

"Ponekad," progovori Holi, "kada si duboko zamišljen, tvoje oči i lice se promene. Izgledaš kao stranac."

"Kako?"

"Zabrinuto i svečano."

"Samo da se razumemo, to nema nikakve veze sa Marijom Tomez," reče Buhanan. "Želim da saznam šta joj se desilo, ali više od svega bih voleo da saznam šta se desilo sa Huanom." On skrenu pogleda sa jahte ka Holi, koja ga je pažljivo slušala. "Mnogo toga mi ne zvuči logično. Na primer, šta osećam prema tebi. Ali, prvo moram da sredim stare račune, pre nego što započnem nešto novo. Kada se ovo završi, porazgovaraćemo o nama."

Vetar je mrsio njenu riđu kosu, dok je ona razmišljala o onome što je čula. "Nikada nisam Ni pretpostavila da će se ovo desiti. Nisam ovako nešto planirala. Ponelo me. Dobro. Razumemo se. Ima i prećih stvari. Šta ćemo sada, kada smo pronašli jahtu?"

"Videla si kako sam razgovarao sa ribarima. Mali razgovor kombinovan sa nekoliko dobro izabranih pitanja. Ta tehnika se naziva iznuđivanje. To je isto kao i intervju, samo što ovde osoba ne sme da zna da ga ispituješ. Ako ponekad shvate da želiš da dođeš do informacija, mogu neprijatno da odreaguju."

Holi je slušala s pažnjom.

"Pomislio sam da ćeš se možda uvrediti, što ti govorim kako da intervjuješ," izjavi Buhanan.

"Ovo je za mene sve novo i korisno iskustvo. Zašto bih sada prekinula to učenje?"

"Odlično," nastavi Buhanan. "Znači, iznuđivanje." Ispričao joj je o vežbama koje je sprovodio po barovima, gde je počinjao razgovor s namerom da sazna njihove datume rođenja i broj socijalnog osiguranja.

"Kako ti je to pošlo za rukom?" upita Holi. "Pomislila bih da si njuškalo."

"Seo bih pored moje "mete", popio nekoliko pića, počeo neobavezan razgovor o televizijskom programu ili predmetima u baru i onda bih u odgovarajućem trenutku rekao da sam tog dana saznao nešto zanimljivo. Odgovor je, uvek, "Šta?". Izvadio bih novčanik i pokazao mu lažnu karticu sa brojem socijalnog osiguranja. "Svi ovi brojevi znače nešto", rekao bih. "Mislim da su s namerom podeljeni i da se u njima kriju informacije gde sam rođen i kada. Vidiš, ovaj broj znači da sam iz Pitsburga, a ova grupa brojeva je ista za sve one koji su rođeni 1960. godine, ovo je oznaka za mesec u kome sam rođen, i... Evo, pokazaću ti. Koji je tvoj broj? Kladimo se u dolar, da mogu da kažem kada igde sirođen".

Holi odmahnu glavom zadivljeno. "Je li to stvarno istina?"

"Da sam tako obučavan?"

"Ne, o brojevima socijalnog osiguranja."

"Koji je tvoj? Da vidimo, da li mogu da kažem kada igdesirođena."

Holi se nasmeja. "To stvarno pali. Izmisliš mesto i datum a osoba, od koje ti trebaju te informacije ti ih otkriva, da bi ti pokazala da nisi u pravu. Prepredeno."

"Iznuđivanje," ponovi Buhanan. "To je način da dođeš do informacije a istovremeno ne dozvoliš "meti" da ga ispituješ. To je standardni metod, kojim se koriste agenti, da bi došli do vojnih, političkih i poslovnih tajni. To se uglavnom dešava u barovima a mete su u većini slučajeva pomoćnici, sekretarice, oficiri nižeg ranga, znači ljudi, koji mogu da budu isfrustrirani zbog svog položaja na radnom mestu i vole da popričaju o problemima koje tamo imaju, pogotovo ako su stimulisani na odgovarajući način. Nekoliko pića, pokažeš malo interesovanje, deo jedne informacije vodi ka značajnijoj. Obično je potrebno nekoliko susreta, ali ponekad se to brzo završi. Tako mora da bude i sada, jer moram da saznam šta se desilo sa Huanom. Ako je još uvek živa..." Buhananov glas postade napet. "Ako je još uvek živa, moram da je izvučem iz ovoga."

Holi ga je posmatrala. "Šta ćemo da radimo?"

"Ti samo treba da budeš ono što jesi, seksi i poželjna."

Holi ga pogleda zbunjeno.

"Dok smo ovde pričali, čamac sa Dramondove jahte je pošao ka obali. U njemu je tri člana posade."

Žmirkajući zbog jakog sunca, Holi je pogledala u istom smeru kao i Buhanan.

"Videćemo kuda idu," reče Buhanan. "Možda idu u nabavku, a možda su dobili i slobodan dan. Ako krenu bar, ja ću..."

"Do đavola, nisam uopšte ni hteo ovamo da dođem," reče Buhanan. "Šta ovde ima za mene? Čim se okrenem, ti već namiguješ nekom pastuvu sa budžom u pantalonama."

"Snizi glas," reče Holi.

"Lepo me Hari upozorio, kakva si. Rekao je da ćeš zeznuti svakog muškaraca koji je dovoljno star da doživi erekciju, a što mlađi, to bolje."

"Tiše," reče Holi strože.

"Koliko vidim, ne poričeš. Hbćeš da sakriješ istinu."

"Prestani," upozori ga Holi. "Brukaš me."

Sedellrsu u ćošku bara "Koralna stena", čija unutrašnjost je podsećala na brod.

Buhanan se zavalio u kapetansku stolicu i otpio pola čaše piva. "Da spustim glas? To je sve što imaš Da kažeš? Da se dogovorimo. Ja ću da spustim glas, ako ti ne budeš spuštala pantalone. Konobar, još Dva piva."

"Nisam žedna," reče Holi.

"Nisam ga za tebe ni naručio. Konobar! Predomislio sam se. Donesi mi viski s ledom."

"Već si popio dva u prethodnom baru. Dva piva ovde i... Dejv, tek je podne, pobogu."

"Zaveži, jasno?" Buhanan lupi pesnicom o sto. "Piću, kada mi se pije. Ako prestaneš da skačeš iz kreveta u krevet,"

"Gospodine," začu se glas, "smetate ostalim gostima."

"Ma, sranje."

"Gospodine," ponovi, visoki, plavi muškarac sa jakim ramenima, "ako ne snizite glas, moraću da vas zamolim da odete."

"Moli šta hoćeš, druškane, ali ja ostajem ovde." Buhanan popi ostatak piva i ponovo pozva konobara. "Gde je taj viski?"

LJudi su se već okretali ka njemu.

"Dejv," prošapta Holi.

Buhanan ponovo lupi rukom o sto. "Rekoh ti da zavežeš!"

"Dobro," reče krupni čovek. "Idemo, ortak."

"Hej!" Buhanan se bunio, kada ga je čovek uhvatio za ruku. "Šta do ...?" On ustade, pretvarajući se da posrće, pade preko stola, prevrnuvši čaše. "Pobogu, pazi mi ruku. Slomićeš je."

"Voleo bih, ortak."

"Dok je čovek polako vodio Buhanana ka izlazu, on se okrenuo ka Holi. "Šta čekaš, polazi!"

Holi ne odgovori.

"Rekoh da pođeš!"

Holi je ćutala, slušajući Buhananovo gundanje ispred bara. Polako podiže čašu piva ka ustima, ali pošto su joj ruke drhtale, ona je spusti, suznih očiju.

"Da li vam je dobro?"

Holi pogleda u visokog, vitkog čoveka u uniformi, dvadesetih godina.

Nije odgovorila.

"Ne želim da vam smetam," izvini se on. "Toga vam je danas već dosta. Izgledate malo potreseno. Ako nešto mogu da učinim... Da vam naručim još jedno piće?"

Holi obrisa oči, uspravi se, pokušavajući da izgleda dostojanstveno. Ona uplašeno pogleda ka vratima. "Da, molim vas."

"Još jedno pivo za damu."

"I..."

"Šta?"

"Ja... cenila bih, ako se postarate da me ne povredi kada izađem odavde."

Naslonjen na gvozdenu ogradu doka, Buhanan je posmatrao čamac koji je plovio ka sedamdeset metara dugoj jahti. Sunce je sada bilo iza njega, tako da nije žmirkao zbog jake svetlosti iznad Golfskog zaliva. Među trojicom muškaraca je sedela divna riđokosa žena, kojoj su dozvoljavali da povremeno upravlja čamcem.

Kada su se popeli na jahtu, Buhanan nestade sa doka. Šetao je svo vreme unaokolo, pretvarajući se da slika, koristeći Holin aparat kao teleskop. Ipak, Holi je mogla da se nađe u nezavidnoj situaciji, iako je delovala kao osoba koja ume se da brine o sebi. Oko pet sati, čamac se ponovo uputi ka obali, sa ista tri člana posade i Holi. Ona izađe iz čamca, poljubi jednog u obraz, drugom promrsi kosu i uputi se ka gradu. Buhanan je stigao u motelsku sobu, minut pre nje.

"Kako je prošlo?" upita zabrinuto, kada je ušla.

Ona skide sandale i sede na krevet, odavajući isCrpljenost. "Imali su problema da se savladaju. Morala sam stalno da se krećem. Osećam se, kao da sam tračala na maratonu."

"Hoćeš malo vode ili nešto od voće koje sam kupio?"

"Da, nešto od voća... pomorannu, sjajno." Ona je uze. "Da li ovo nazivate ispitivanjem?"

"Da, ako je ono bio posao."

"Zar nije? Prvo opustiš agenta, onda..."

"Hej, ja ipak ne radim sve proračunato."

"Je l'?" Holi ga je posmatrala. "Dobro. U tom slučaju, jahta. Ima petnaest članova posade. Dolaze naizmenično na obalu. Za Dramonda misle da je đubre koje želi da dominira. Plaše ga se. Ali, kada mačka nije tu i miševi kolo vode, pa tako dovedu čak i neku ženu na jahtu. Tako se osvećuju Dramondu, što ih maltretira.

Buhanan stavi olovku i papir na sto. "Nacrtaj mi raspored soba na svakoj palubi.

Moram da znam gde je šta, gde i kada jedu, spavaju, svaki detalj koga možeš da se setiš. Znam da si umorna, Holi. Žao mi je, ali ovo će malo potrajati."

Nije bilo teško nabaviti ronilačko odelo, jer takvih radnji u Ki Vestu ima puno. Voda je bila topla, ali je Buhanan morao da zaštiti posekotinu o noža. Želeo je da krv ne izlazi iz nje u vodu, kao što mu se desilo u Kankunu, kada se pitao da li će ga napasti ajkule ili barakude. Tada je krvarila rana na ramenu. Ali, sada je bar u mogućnosti da se pripremi, iako ga glavobolja iz Kankuna još muči. Ali, nije mogao da dozvoli da ga bol omete. Plivao je u tri sata ujutru, crno ronilačko odelo je sijalo u noći. Plivao je polako, pognute glave, da ne pravi buku i ne privuče ničiju pažnju. Zvezde su svetlucale i četvrtina meseca

se polako uzdizala na nebu. To je dovoljna svetlost da ga dovede do jahte.

Kada je dotakao lanac sa sidrom detaljno je ispitao da li se neko slučajno kreće po palubama. Iako je voda bila hladna, on se tresao. Okrenuo se ka svetlima Ki Vesta, misleći na Holi, koja ga je čekala. On skupi snagu i poče da se penje. Osećao je bol u ramenu i leđima, ali se nije zaustavljao. Pogledao je preko ivice i ne ugledavši nikoga on se polako spusti na osvetljenu palubu.

Skrivajući se iza stepenica, znao je da za njim ostaje trag od vode, ali to nije mogao da izbegne. Nekoliko prozora su bili osvetljeni, kao i hodnici. Ali, bilo je dovoljno senki, koje je Buhanan mogao da iskoristi kao zaklon.

Kretao se po Holinim instrukcijama. Detaljno mu je opisala plan jahte i ponašanje posade, dok gazda nije tu. Buhanan je pažljivo osluškivao i ne čuvši nikoga, on prođe pored brojnih vrata u hodniku na drugoj palubi. Samo jedna vrata, na kraju s desne strane, su privlačila njegovu pažnju. "Holi je rekla da je to jedini deo jahte, koji joj nije pokazan.

"Zabranjeno," rekli su joj.

"Zašto?" upita ona.

"Ne znamo. Uvek je zaključano," glasio je odgovor.

Vrata te prostorije su se nalazile između Dramondovih soba i luksuzne sale za prijem.

"Zar nemate ni predstavu šta se unutra nalazi?" interesovala se Holi.

"Ne. Rečeno nam je da će svako biti otpušten, ko pokuša tamo da uđe."

Na vratima su bile dve zvezdaste brave. Buhanan ih otvori uz pomoć kalauza, koji je stavio u džep ronilačkog odela. Kada je završio sa prvom, začuo je korake na suprotnoj strani hodnika. Boreći se da mu ruke ostanu smirene, otvorio je i drugu bravu. Koraci su se približavali.

Buhanan se nije usudio da pogleda u tom pravcu. On pritisnu bravu, polako otvori vrata, uđe i zaključa ih za sobom. Naslonio se na njih, zadržavajući dah i osluškujući. Sačekao je još minut, i pošto se niko nije čuo, on upali svetlo.

Zaprepastio se onim što je video. U uzanoj sobi je bilo nekoliko redova monitora i videorekordera.

Buhanan smanji zvuk i upali jedan monitor. Na ljemu je ugledao brojne sobe. Video je dva člana posade u kontrolnoj sobi. Na drugom monitoru je zapazio drugu dvojicu, kako gledaju televizijski program. Na trećem je njih nekoliko spavalo. Sledeći je otkrivao čoveka, verovatno kapetana, koji je zaspao na stolici. Ostali monitori su pokazivali mnoge prazne sobe. Ti ekrani su bili zelenkasti, što je ukazivalo da se koriste sočiva koja reaguju i noću i koja se verovatno automatski prilagođavaju dnevnom svetlu.

Znači, Alistar Dramond voli da prisluškuje i iotajno snima svoje goste, zaključa Buhanan. Starac ode u svoju sobu, zaključa se, doće ovde i posmatra kako se ponaša njegova posada i gosti. On istovremeno kontroliše šta ti gosti rade, svlače se, vode

ljubav, drogiraju... I sve se to snima i radi naknadnog posmatranja.

Buhanan pogleda u metalni ormarić, koji je bio zaključan. On ga otvori i ugleda videotrake, sa datumima. Peti avgust, 1988. Deseti oktobar, 1989. Osamnaesti februar, 1990. Bilo ih je bar stotinu, poređanih bez nekog posebnog reda. Najveći hitovi Alistara Dramonda.

Buhanan pronađe traku iz vremena kada je Marija bila na jahti i stavi je u plejer. Kvalitet snimka je bio odličan. Gosti su snimani iz različitih uglova u najintimnijim, kompromitujućim trenutcima. Oralni seks i sodomija su bili naročito zastupljeni. Buhanan je izbrojao trinaest muškaraca i dvanaest žena. Muškarci, srednjih godina su se ponašali kao uticajne osobe a žene su bile zgodne, lepo obučene i tretirali su ih kao prostitutke. Svi su bili španskog porekla.

Koncentrišući se da prevede ono što su govorili na španskom, on shvati da su prisutne žene stvarno prostitutke a muškarci su visoki činovnici iz Meksičke vlade. Buhananu se upali lampica. Ove kasete ne služe samo za ispunjenje Dramondovih voajerskih zadovoljstava.

Ucena, prođe Buhananu kroz glavu, ugledavši Mariju Tomez na ekranu. Bar je verovao, da je to ona, ali nije bio siguran. Morao je pažljivo da prostudira lice i zaključi da li je to Marija ili Huana, koja ju je predstavlja. Digitalne oznake su pokazivale da je snimak napravljen u 1:37 po ponoći. Buhanan je čuo muziku i ženski smeh u pozadini.

Marija Tomez je nosila elegantnu večernju haljinu. Stajala je naslonjena na ogradu i gledala šta se dešava. Muškarac joj se obratio na španskom i ona se okrete. Visok, mršav, povijenog nosa, španskog porekla. Ponovo je nešto izgovorio.

Sada je Marija odgovorila. "Ne, nije mi hladno," izjavi ona na španskom.

Kamera je zumirala, kako se čovek približavao.

"Gospode," uzviknu Holi. Osećala je mučninu, dok je gledala traku.

Buhanan je napravio kopiju trake, original je vraT?° U orman i zaključao. Sve je ostavio kako je našao. Napetih mišića je zaključao prostoriju i napustio Palubu. Glava ga je bolela dok je plivao nazad.

Traka se završila a Holi je i dalje, zgranuto gledala u ekran. "Dabogda završio u paklu!"

, Na toj traci je ona videla silovanje i ubistvo MaRIJeTomez. Ili je možda sled bio obrnut, ubistvo pa silovalje, ako se mrtvo telo uopšte može silovati, s obzirom da ne može da pruži otpor.

Čovek koji se približio, pitao je Mariju Tomez da li joj je hladno. Obgrlio ju je, pretvarajući se da je utošvava. Marija Tomez je sklonila njegovu ruku. Čovek je bio uporan i Marija Tomez poče da se bori. "Sada, sada," govorio je pijani muškarac, "ne smeš prema meni da budeš hladna. Zabranjujem ti to." Stegao ju je rukama, ljubio joj lice i vrat, pokušavajući da dosegne njene grudi, dok ga je ona gurala od sebe. "Budi dobra," govorio je na španskom. "Zar ne osećaš koliko sam se ja zagrejao?" Smejao

se i drmusao je. Kada ga je ošamarila, on ju je udario. Podigao je i počeo da cepa njenu odeću, što je izložilo njene grudi kameri. Kada je ispustio, ona je glavom lupila o palubu. On je i dalje cepao njenu odeću, otkrivajući njen stomak i butine. Rastrgao je njen čipkast veš i zastao na trenutak. Marija Tomez je bila nepokretna i gola, na palubi, dok su delovi njene odeće ležali svuda unaokolo. Čovek je na trenutak stao paralisano. Onda je počeo da otkopčava kaiš i pantalone i popeo se na nju. Dah mu je bio ubrzan. Bedra su mu se kretala u uigranom ritmu. "Je li ti sada toplo?" Ona nije odgovorila. On je lupnuo. Nije se pomerila. Ponovo je šljepnuo i ona ostade nepokretna. On se pridiže na kolena, uštinu je za obraz, prodrma njenu glavu, dišući glasno. Brzo ustade, navuče pantalone, osvrnu se unaokolo i podiže telo Marije Tomez.

Na licu mu se oslikavalo gađenje i strah. Telo je bacio sjahte.

Pošto je Holi nepomično gledala u ekran, Buhanan priđe i isključi videorekorder.

Ona se tek tada prenu i odmahnu glavom. Buhanan se spusti u stolicu

"Da li je bila mrtva?" upita Holi tiho, "kada ju je bacio u vodu?"

"Ne znam." Buhanan je oklevao. "Možda joj je slomio vrat, kada je udario. Možda je doživela potres mozga kada je udarila o palubu. Možda je udavio, dok je bio na njoj. Ali, možda je samo bila u šoku i još uvek živa, kada je bacio u vodu. Kučkin sin, čak se nije potrudio ni da proveriti. Nije ga se ni ticalo, da li je živa. Jedino je on važan. Iskoristio je i bacio, kao vreću ćubreta."

U sobi je bio mrak. Sedeli su ćuteći.

"Šta se posle toga dogodilo?" upita Holi gorko. "Šta si zaključio?"

"Čovek koji je bacio, verovatno smatra da je ubedio ostale, da je ona sama pala sa jahte. Bio je pijan i to je uticalo višestruko na njega. Ili je otišao da kaže da je video kako pada, ili se zavukao u sobu, sudio i vratio ostalima, pitajući se zbunjeno, gde je Marija Tomez nestala. Možda se potom na glas pitao, da li je pila i preturila se preko ograde."

"Ali, Alistar Dramond zna istinu," primeti Holi.

Buhanan klimnu potvrdno. "On je sve posmatrao na monitoru. A kasete sa silovanjem i ubistvom je mnogo vrednija od onih sa oralnim seksom, sodomijom i drogama, pogotovo kada su u pitanju članovi Meksičke vlade. Dramond je verovatno bio oduševljen. Mogu zamisliti kako odlazi do ubice, predaje mu traku i dogovara se o protivusluzi. Zamena je verovatno bila laka. Dramond je samo trebalo da naredi da helikopter opdeti do obale. Gostima je potom rekao da je MaRiJa Tomez otišla ranije. Nemaju razloga da posumnaju u istinitost te izjave."

"Neposredno posle toga," reče Holi.

"Da, posle toga," složi se Buhanan. "Dramond je

Verovatno dobio inspiraciju kada je video Huanu. Mo

Da mu je čak i Marija Tomez napomenula, da bi Huana

Umesto nje da se pojavi na dosadnim prijemima.

ž IgUrno, nekako se snašao. Huani nije morao da ka
sni šta inkriminisano. Mogao je samo da joj obja
t a Marija Tomez želi svoju privatnost i da ona R a da je predstavlja izvesno vreme,
i to uz neodoivusumunovca."

"Izgledalo je tako komplikovano, a ustvari je jako jednostavno," reče Holi. "Da mi se
ovoliko ne gadi, nazvala bi ovo savršenim scenarijom."

"Ali, šta Dramond hoće od osobe koju ucenjuje?" zapita se Buhanan. "To očigledno
nije novac. On je tako bogat, u odnosu na meksičke političare. Ti si novinar.

Prepoznaješ li čoveka sa trakeH"

Holi odmahnu glavom. "Nisam specijalista za
Meksiko."

"Ali, to možemo da saznamo." Buhanan ustade.

"Kako?"

"Vraćamo se u Majami." Glas mu je bio oštar.

"Odatle letimo za Meksiko Siti."

"Ovde Biterkap." Žena izgovori dogovorenu lo
zinku.

Sa druge strane žice se začu uspaničen muški glas. "Koliko je sati...? Pobogu, tek je
pet ujutru! Tek sam pre sat vremena legao."

"Žao mi je. Tek sam sada ugrabila priliku da se ja
vim."

"Svuda vas traže." Čovek koji je ovo rekao, pred
stavljao se kao Alan.

"Zato se i bojim. Možemo li da govorimo?" "Ovaj broj je odvojen od ostalih
telefona," reče Alan. "Ostala dva su povezana skremblerima. Zašto me zoveš? Rekao
sam ti da se javiš samo u slučaju hit
nosti."

"Ja sam sa Leprehom." Žena je rekla pseudonim,
oko koga su se ranije dogovorili.

"Da, pretpostavio sam."

"Moraš da razumeš. Govorio je istinu. Ono što radi nema nikakve veze sa..." Nije
pomenula "Viski I sodu".

"I to sam pretpostavio. Verujemda želi da ode. Ali, njegove nadređene treba u to
uveriti."

"Ali, kako?"

"Malo je kasno, da to pitaš," reče Alan. "Ti si deo problema, posle svega. Da si ga se
klonila..."

"Ali, on mi se obratio u Vašingtonu."

"To je isto. Zajedno ste. Krivica zbog druženja. Njegovi nadređeni veruju da ćete vas
dvoje objaviti sve u vezi njihovih aktivnosti."

"Ovo nema nikakve veze sa njihovim aktivnostima. Kako da im to...? Da ih pozovem? Daj mi broj telefona i..."

"Ne," odgovori Alan oštro. "Samo ćeš napraviti još gore. Oni mogu da lociraju svaki poziv. Samo ćeš im pokazati put."

"Pa šta onda da radim?"

"Odvoji se od Lepreha," predloži Alan. "Nestani i čekaj dok ti ne kažem da se ponovo pojaviš."

"Ali, to može da potraje mesecima."

"Tačno."

"Do đavola, kamo sreće, da te nikada nisam poslušala. Trebalo je da kažem da nisam zainteresovana, kada si mi prišao."

"Ali, nisi mogla," reče Alan. "Priča je bila suviše dobra, da bi je ignorisala."

"I za malo da nastradam zbog nje."

"Nećeš, ako budeš pažljiva. Prestani da grešiš. Postoji način da se stvari razreše."

"Kučkin sine," reče ona. "Još uvek misliš na priču."

"Razmišljam da se obratim nekom drugom novinaru, koji bi bio zainteresovan za tvoju priču. To će privući pažnju, i oni se neće usuditi da te ubiju. Mogu da te vratim u igru. Nas dvoje još uvek možemo da Dobijemo ono što želimo."

"Ono što ti želiš. Ja jedino hoću normalan život. Pa, ma kakav bio. Gospode, nisam više sigurna."

"O tome je trebalo da razmisliš pre nego što si čula informacije od mene," napomenu Alan. "Ali, ponavljam, ako si pažljiva i uradiš ono što ti kažem, mislim da mogu da ti garantujem sigurnost. Za sada, nestani. Promeni identitet."

"A šta će biti sa Leprehom?"

Alan ne odgovori.

"Pitala sam, šta će biti sa Leprehom?" ponovi Holi.

"Ponekad ne možemo da dobijemo sve što želimo."

"O čemu to govoriš?"

"Nikada nisam želeo da se ovo desi. Stvarno. Nadao sam se da ... On je vojnik. On to bolje razume od tebe. Ponekad ima i..." "Šta?" "Gubitaka."

Kada se Holi okrenula od telefona, videla je čoveka kako stoji u senci palminih drveća. "Ne mogu više da govorim," reče ona. "Nevolje?" upita Alan.

"Recimo da nisam osvojila Pulicerovu nagradu." Holi spusti slušalicu.

Buhanan izaće iz senke. Uprkos svežem povetarcu sa okeana, vazduh je bio vlažan.

"Mislila sam da si otišao da vratiš ronilačko odelo," reče Holi.

"I jesam. Platilo sam službeniku motela da ga vrati, kada se radnja otvori." Buhanan stade ispred nje. "Koga si zvala?"

Ona pogleda u stranu.

"Bar ne pokušavaš da lažeš," konstatova Buhanan. "I bar si imala toliko mozga, da ne zoveš iz motelske sobe, gde bi bio broj telefona na račun. Ali, ovo mesto je ipak tako malo, da će automatski lovci odmah pokazati našim goničima, da smo na Ki Vestu." "Ne," reče Holi. "Nazvala sam privatni broj. Tvoji ljudi neće znati o tome." "To ti kažeš. U mom poslu, ja ne uzimam ništa zdravo za gotovo. Svi telefoni se slušaju. Mora da ti je bilo jako važno, pa si nazvala."

"To sam uradila zbog nas."

"O?"

"Pokušala sam da nas izvučem iz ovog sosa," reče Holi.

"Kog sosa? Sada smo izgleda u još većem."

Holi se ugrize za usnu. "Da porazgovaramo o tome kada se vratimo u sobu?"

"I da ti dobiješ na vremenu i smisliš neku razumnu priču? Ne, mislim da ćemo da nastavimo s pričom." Buhanan je uhvati za ruku. "Iz kakvog sosa si pokušala da nas izvučješ?"

Vukao je stazom. Ptice su kreštale po oblačnom nebu.

"Dobro, htela sam ovo da ti ispričam još u NJujorku," počeo Holi. "Gospode, lakše mi je... Od samog početka, od Kanukuna i "Kluba internacional", gde si se sastao sa onom dvojicom..." Skoro da je rekla "krijumčara droge", ali se uplašila da to kaže, pre nego što su stigli do sobe. "... biznismena. Razlog što ja

"Neko mi je smestio iz moje jedinice." Buhanan otvori vrata sobe.

Holi ga pogleda iznenačeno. "Znaš za to?"

"To je bilo jedino razumno objašnjenje. Neko iznutra. Niko drugi nije mogao da zna, gde sam. Ta ista osoba ti je ispričala o "Žutom voću", "Morskom spreju o obaveštajnim aktivnostima Agencije i o "ViskiJU i sodi". To je moglo da dođe samo od nekog meni nadređenog."

Stežući još uvek Holinu ruku, Buhanan je uvuče u sobu, upali svetlo, zatvori vrata, zaključa ih i dovede je do kreveta. On sede pored nje. "Ko?" upita.

Holi se vrpeljila.

"Ko?"

"Šta ćeš da radiš? Da to izvučješ batinama?"

"Ne." Buhanan je posmatrao. "Raščistiću s gubicima." On uze svoju torbu i osvrnu se unaokolo, proveravajući da li je nešto zaboravio i krenu ka vratima. "Autobusom možeš da se vratiš za Majami."

"Čekaj."

Buhanan je i dalje hodao.

"Čekaj. Ne znam njegovo pravo ime. Predstavio se kao Alan."

Buhanan zastade. "Srednje visine, kratke smeće kose. Ranih četrdesetih."

"Da, tojeoi."

"Znam ga. Bio je moj kontrolor. Onje ..."

Oklevanje je izgledalo kao test za Holi. Ona odluči da popuni prazninu. "Iz Agencije."

Ona potvrdi ono što je Buhanan već znao. On se uputi ka krevetu. "Nastavi sa pričom."

"Bio je veoma odlučan i jasan u svojim namerama. Ne odobrava mešanje vojske u civilne obaveštajne operacije. Američki službenik, naoružan, u civilnoj odeći, bavi se obaveštajnim radom u stranim zemljama, koristeći lažna dokumenta. Dovoljno je loše, ako uhvate i civilnog špijuna. Ali člana specijalnih vojnih jedinica? Na dužnosti? Koji se pretvara da je civil? Itos namerom da se pridobiju neprijateljski raspoložene vlade ili da se pokrene nesankcionisan privatni rat protiv najvećih krijumčara droge? Ako javnost shvati, koliko može da se izmakne kontroli veza između CIAe i vojske, Kongres bi bio primoran da pokrene veliku istragu u vezi američkih obaveštajnih taktika. Agencija je već pod velikim pritiskom. Još jedna kontradikcija i ona bi bila zamenjena obaveštajnim biroom sa većim ograničenjima. Toga se Alan plaši. Zato mi se obratio, dao mi izvesne informacije, insistirajući da ga nikada ne imenujem i da ga navodim samo kao "pouzdana vladina izvori". Da moja priča ne bi izgledala kao nameštaljka, nije mi rekao sve. Dao mi je dovoljno smernica, zahvaljujući kojima ću mojim radom na proveru i praćenju vaših aktivnosti, sama doći do dobre priče... Zašto me gledaš tako?"

"To nije logično. Ako Alan smatra da će neovlašćeno mešanje vojske ugroziti rad obaveštajne službe, zašto bi ti onda dao povoda za priču? On upravo to ne želi."

"Ne." Holi odmahnu glavom. "Bio je vrlo određen u vezi toga i ja sam se složila. Ti, jedino ti si trebalo da poslužiš kao pouka." "O, gospode," reče Buhanan.

"Ideja je bila da te izložim kao primer opasnog mešanja vojske u civilne obaveštajne operacije. Vlada ne bi imala nikakve informacije, osim onih u mojoj priči. Ja bih posvedočila, da ništa više ne znam. Istraga u Kongresu bi se završila. Ali, poruka bi bila jasna. Mora se sprečiti da CIA koristi vojne timove ili da se ograniče zajedničke akcije CIAe i specijalnih jedinica a možda čak i potpuno razdvoje. Mnoge karijere bi bile uništene."

"Naravno." Buhananov glas se izoštri. "A u međuvremenu, novinari bi slavili. A Alan bi kontrolisao ponovo ceo posao."

"To je bila zamisao," reče Holi. "Politika." Buhanan je tu reč izgovorio kao kletvu.

"Ali to više nije ideja." "O čemu pričaš?"

"Zato sam nazvala Alana," reče Holi. "Da otkažem sporazum s njim. Rekla sam da hoću da prekinem. Htela sam da govorim s tvojim nadređenima, i ubedim ih. Da to što smo zajedno, nema nikakve veze s njima, da im ni ti ni ja ne predstavljamo pretnju."

"Stvarno si očekivala da se složi s tim? Ma ne! Moj mi reči! Lep pokušaj. Ne možemo sve da ih pridobijemo? Takve stvari? Gospode."

"Alan reče, da mu je žao što su stvari izmakle kontroli"

"Zasigurno."

"Još uvek nas jure. Predložio mi je da se distanciram od tebe, dok ne vidi, kako će da me izvuče."

"Sjajan savet!" Buhanan pogleda u" Holi. "Da se distanciraš."

"Ne," reče Holi. "Neću te pustiti."

"A kako misliš samo da me zaustaviš?"

"Slediću te."

"Želim ti sreću. A šta je s tobom? Još uvek misliš da sam idealan za priču na naslovnoj strani?"

Odgovor nije usledio.

"Onda ćeš možda da shvatiš, da je sigurnije da ostaneš sa mnom i zajedno bežimo, nego da to radiš sama."

I dalje je ćutala.

"Slušaj, nemam vremena da pogađam šta misliš. Moram da odem sa Ki Vesta, pre nego što tim za eliminaciju stigne ovamo, zahvaljujući tvom telefonskom pozivu."

"Zbog tebe."

"Šta?" pogleda je Buhanan.

"Zbog tebe," ponovi Holi. "Zato hoću da idem s tobom."

"Budijasnija."

"Ne može jednostavnije. Želim da budem s tobom. Ne samo zato što se s tobom osećam bezbedno. Već ... Nisam očekivala da si takav. Nisam očekivala da ćeš me privući. Nisam mislila da ću se tako navići da budem s tobom. Stomak mi se grči pri pomisli da se razdvojimo."

"Ko sada glumi?"

"Govorim istiu! Navikla sam se na tebe. I ne zaboravi da si ti taj, koji je došao meni. Ne bih bila u opasnosti da nisi odlučio da me iskoristiš. Do ćavola, spasla sam ti život u Vašingtonu. To valjda dokazuje nešto."

"Da, i ja sam tako divan da si se zaljubila u mene." Htela je da kaže nešto.

"Sačuvaj energiju," preduhitri je Buhanan. "Ispuniće ti se želja."

Holine oči se raširiše od iznenađenja.

"Ne mogu da te ostavim," reče Buhanan. "Upravo sam shvatio da sam napravio grešku. Rekao sam ti kuda idem."

"Da, Meksiko Siti," reče Holi.

"Zbog Huane ne mogu da promenim plan. Zakleo sam se da ću joj pomoći, ako joj ikada bude trebalo i imam nameru da to obećanje ispunim. A to znači, da ne mogu da te pustim da šetaš okolo, dok te ne uhvate ikažeš im kuda sam otišao i šta tamo radim. Pakuj se. Moram da odem s ovog ostrva, pre nego što oni stignu."

Holi odahnu. "Hvala."

"Ne zahvaljuj mi. Ovo nije usluga. Čim se uverim da ne rizikujem, razići ćemo se. A u međuvremenu, Holi, pazi. Saslušaj savet. Nemoj me siliti da te tretiram kao

neprijatelja."

Jukatan poluostrvo

Radovi su napredovali, buldožeri, kranovi i teške mašine su brujali. Vatreni jezici su se pretvarali u gusti dim. Sagorevano je drveće i sve što bi Domoroci, potomci Maja, mogli da iskoriste kao zaklon, pokušavajući da ometu rad. Zemlja se povremeno tresla, ali radnici više nisu na to obraćali pažnju. Navikli su se, kao i na zmije i sve ostalo. Samo da završe, dobiju honorar i pobjegu.

To je Alistar Dramond napravio od njih, zaključio Đina, završavajući arheološku kartu, koja pokazuje Da ruševine i nisu tako impresivne, kako su izgledale na fotografijama iz vazduha. Nekoliko beznačajnih građevina, brojne stene, ostaci od zemljotresa, koji patetično podsećaju na jednu veliku kulturu. Iz neobjašnjivih razloga, Dramond je insietirao da se teren za igru drevnih Maja poštedi razaranja i uništenja. Na njemu su naoružani igrači, obučeni u kožu, pokušavali da ubace tešku loptu kroz vertikalnu alku na suprotnoj strani terena. Ishod igre je bio ultimativan: život ili smrt. Možda je zato i pošteden, jer je taj teren iredstavljao okrutnost, ostvarenje cilja po svaku cenu, što je i Dramondova karakterna crta.

On je s Rejmondom stigao pre tri dana, helikopterom, i kao da nema više šta da se krije, on je lično vodio završne operacije. "Dobro ste radili, Đina," reče joj on. "Dobićete ekstra bonus."

Đina je poželela da vrisne, jer sve što je želela, je da izaće odatle, nepomućenog razuma. NJen prijatelj, potencijalni ljubavnik i vođa projekta, MSJAJNtri je umro od ujeta zmije, pola sata, pre pego što je Dramondov helikopter stigao. Đina se molila da što pre stignu, ali kada je ugledala Dramondov odlučni pogled, shvatila je, da on nikada ne bi dozvolio da se umirući čovek preveze. "Biće mrtav, pre nego što stigne u bolnicu. Nemamo vremena. Pomozite mu koliko možete, " rekao bi Dramond. A kada je stigao, izjavio je: "Sahranite ga, gde domoroci ne mogu da ga pronaću. Ne, predomislio sam se, spalite ga. Spalite ih sve."

"Sve" se odnosilo na domoroce koji su uhvaćeni u nameri da spreče uništenje svoje svete zemlje. Đina je bila ubećena da će sići s uma, kada je shvatila da je tamo napravljen pokolj. Čula je za uništenje čitavih plemena u Južnoj Americi, ali nikada nije mogla da pomisli da tako nešto može da se desi a da niko u svetu za to ne sazna. Kada se rad okonča, neće biti dokaza o zverstvima. A ko će progovoriti? Radnici? Pored tolikih honorara, samo bi budala progovorila.

Stojeći u kancelariji i sećajući se Meka, slušala je konačna Dramondova naređenja u vezi karti koje je pripremila.

"Iznad svega," Dramondov starački glas je bio flegmatičan, "nivo stvarnog otkrića, mora da se složi sa onim što će ostati. Biće tu i nekih fotografija, ali tvoje karte će

privući najveću pažnju."

U tom trenutku se otvoriše vrata i na njima se pojavi Rejmond u safari odeći, uprskanoj krvlju, držeći pušku, osmućenog lica od dima. "Možda ih ima još, ali ja ne mogu da ih pronaćem."

"Možda će ovde doći drugi neprijatelj. Mislim da nas lovi," reče Dramond.

Rejmond se napregnu izazovno. "Ko?"

"Mrtav čovek."

Rejmond nabra obrve.

"Čarls Dafi," reče Dramond. "Prepoznaješ li...?"

"Da, bio je unajmljen da osmatra kuću u San Antoniju. Da se razračuna s njom, ako stigne. Nestao je iz kuće, pre tri noći."

"Ne vodi se više, kao nestao," izjavi Dramond. "NJegovo telo je nađeno u reci San Antonio. Ubijen je iz pištolja. Vlasti su navele da nema nikakva dokumenta kod sebe. Jedan od ljuDi koje si zaposlio je identifikovao telo u mrtvačnici. Ali, gospodin Dafi je sjajan," nastavi Dramond. "I mrtav je iskoristio svoju kreditnu karticu da odleti iz San Antonija u Vašington. Odseo J'e u hotelu "RicČarlton". Sledećeg Dana je već bio u "Dorset" hotelu na Menhetnu. Posle svega, doleteo je sa prijateljicom u Majami i iznajmio kola."

Rejmond je razmišljao. "Ne razumem, zašto je šnao u Vašington, ali Dorset nije daleko od stana naše mete na Menhetnu."

"I od bivšeg muža. Pre dva dana su ga posetili mUškarac i žena. Prekinuli su dogovor oko naše isplate.

"Maltin ništa ne zna," reče Rejmond. "Ti si ga nlatio samo da ne diže više galamu oko nestanka mete."

"Ništa?" Dramond je bio besan. "Maltin zna da sam ga ja isplatio. To su od njega saznali muškarac i žena. Muškarac za sada nije identifikovan, a ona je riđokosa i tvrdi da radi za "Vašington post". Opis čoveka se slaže sa opisom posetioca roditeljima naše mete."

"Buhanan?" Rejmond se zagrcnu.

"Da. Buhanan. Sada razmisli. Kakve veze ima Majami?" prosikta Dramond.

"Jahta. Ona je južno odatle. Ki Vest."

"Tačno," reče Dramond. "Kapetan me je obavestio da je tri člana posade dovelo ženu na jahtu, juče popodne. Sa riđom kosom."

"Mora da pomaže BuhananugIspituju načine da pobegnu u inostranstvo.

Dramond klimnu. "Moram da pretpostavim da već zna za traku. A moram i da pretpostavim da će nastaviti da nam se približava. Presretni ga. Ubi ga."

"Ali, gde da ga pronađem?"

"Zar nije očigledno? Koja je sledeća karika u lancu?"

"Delgado."

"Da. Meksiko Siti. Upravo su mi javili sa međunarodnog aerodroma u Majamiju, da

je čovek koji se predstavlja kao Čarls Dafi, kupio dve avionske karte za Meksiko Siti. Helikopterom ćeš stići tamo do popodne."

Meksiko Siti

Vazduh u gradu, okružen planinama je bio toliko zagađen, da se skoro nije moglo disati. Buhanana je grebalo grlo. Počeo je da kašlje čim je sa Holi napustio međunarodni aerodrom Huarez. Oči su ga pekle.

Bilo je 9:15. Uspeli su da stignu do Majamija i uhvate let za Meksiko Siti u 8:00 ujutru. Buhanan je malo odspavao tokom dvočasovnog leta. U Meksiku je inače vreme sat vremena iza onog u Majamiju. Buhanan se osećao sve izmorenije i iscrpljenije, glavobolje su ga konstantno mučile, ali i gorčina koju je osećao prema Holi. Počeo je da joj veruje, protiv svojih instikata. Kao što je i istakla, spasla mu je život a i značajno mu je pomagala. Ali, stalno je morao da se podseća da je ona novinar. Pod stresom, zbog traganja za Huanom, on joj je otkrio previše iz svoje prošlosti. A još više ga je ljutilo saznanje, da je Alan poslao ženu da ga uništi, a on joj je dozvolio da mu se približi.

Holi je ćutala, kao da shvata, da šta god da kaže, može biti pogrešno protumačeno. "Nacionalna palata," reče Buhanan vozaču taksiJa, na španskom. Holi je razumela, iako nije znala itanski, ali se nije usudila da pita, zašto idu prvo tamo, umesto u hotel. Na kraju se ispostavilo da je to sedište Meksičke vlade.

Uprkos velikoj zagađenosti vazduha, prizor je zadivljujući. Oko velikog trga su masivne zgrade, od kojih su dve katedrale. Sama Najšonalna palata je poznata po svojim divnim lukovima, stubovima i terasama.

Izašavši iz taksija, Buhanan i Holi su ušli u palatu. Zidne slike Dijega Rivere su pokazivale istoriju Meksika, od doba Maja i Acteka, preko španskih porobljivača, do brojnih revolucija i idealizovane budućnosti, gde meksički seljaci srećno rade i slave prirodu. Imajući u vidu stepen zagađenosti, ta idealizovana budućnost se činila dalekom.

Buhanan je samo na trenutak pogledao slike, prišao je čuvaru, koji ga je uputio na poslednja vrata u hodniku. Tamo je bila radnja sa suvenirima i knjigama. Buhanan je proučavao fotografije vladinih zvaničnika, koje su bile na zidu. Holi ga je pogledala sa strane, ali je jasno primetila njegove stegnute mišice na licu, blesak u očima i ubrzani puls na vratu i slepoočnici. Gledao je u fotografiju ka kojoj je i Holi usmerila pogled. Visok, vitak muškarac, španskog porekla, sa povijenih nosom, četrdesetih godina. Na sebi je imao skupo odelo i odavao je aroganciju.

"Da," prošapta Holi.

Buhanan se obrati mladome službeniku, pitajući ga nešto na španskom. Zahvalio se, kupio knjigu i dok je izlazio iz radnje on ispriča Holi da je čovek koji je silovao i ubio

Mariju Tomez "ne samo Ministar unutrašnjih poslova. On je drugi čovek u celom Meksiku, odmah do Predsednika. Prema službenikovim rečima, to je opšte poznato," reče Buhanan. "U Meksiku, odlazeći predsednik bira naslednika, tako da su izbori samo formalnost."

I sam je bio iznenađen što je uopšte prekinuo ćutanje. Ona iskoristi priliku u nadi da se njegov bes stišao. "Dok neko ne dobije onu videotraku, koja je tako odvratna i sasvim dovoljna da potpuno uništi njegovu karijeru, a da ne pominjem zatvor."

"Ili bi ga ubili." Buhanan protrlja čelo koje je pulsiralo. "Čovek kao Delgado će učiniti sve, samo da ta traka ne dospe u javnost. Ali, pitanje je šta? Šta Dramond želi?"

"I šta se desilo sa Huanom Mendez?"

Buhananov pogled se izoštri. "Da. Zbog toga je sve ovo. Zbog Huane."

On začuta, kao da je hteo da izostavi napomenu, da nije zbog nje.

"Nemoj samo da me trpiš," reče Holi. "Nemoj da me vučeš okolo jer se plašiš da sam protiv tebe. Nisam tvoj neprijatelj. Molim te. Iskoristi me. Dozvoli mi da ti pomognem."

"Ja sam Ted Rilej," reče Buhanan na španskom. Stajao je sa Holi u luksuznoj kancelariji, na čijim vratima je stajao natpis "Ministar unutrašnjih poslova". Sekretarica već sede kose ih je zamolila da pričekaju.

"Ja sam prevodilac senjorite MekKoj." Buhanan pokaza na Holi. "Kao što možete da vidite, ona je novinar "Vašington posta". U Meksiko Siti je samo nekoliko dana, radi intervju predstavnika Meksičke vlade i njihovog mišljenja, kako bi Sjedinjene Države mogle da poboljšaju odnose sa vašom zemljom. Da li je moguće, da i senjor Delgado, odvoji nekoliko minuta. To bi izuzetno cenili."

Sekretarica je raširila ruke u znak žaljenja. "Senjor Delgado neće biti u kancelariji do kraja neDelje."

Buhanan uzdahnu frustrirano. "Možda bi prihvatio da se sretnemo, ako odemo tamo gde je on. Novine za koje radi senjorita MekKoj izuzetno cene njegovo mišljenje. Opšte je poznata činjenica, da je on najverovatnije, sledeći predsednik."

Sekretarica ja odavala zadovoljstvo, zbog takvog priznanja čoveku za koga radi.

Buhanan nastavi. "A siguran sam, da bi senjor Delgado voleo da izjavi nešto za novine, koje svaku jutro čita Predsednik Sjedinjenih Država. Bilo bi lepo, da Ministar iznese neke konstruktivne predloge, što bi pripremilo Američku administraciju na saradnju s njim, kada postane predsednik."

Sekretarica ih još jednom osmotri i klimnu glavom. "Sačekajte, molim vas."

Ušla je u drugu kancelariju, zatvorila vrata i ostavila Buhanana i Holi da se gledaju. Čuli su se brojni koraci i šaptanje, ispred kancelarije.

Sekretarica se vratila. "Senjor Delgado je u svojoj kući u Kernavaki. To je odavde udaljeno oko četrdeset kilometara. Objasniću vam kako da stignete tamo. Pozvani ste da ostanete na ručku."

"Mogu li da te upitam nešto?" Holi je čekala na odgovor, ali Buhanan ju je ignorisao, koncentrišući se na vožnju.

"Naravno, šta sam očekivala?" konstatova Holi. "Nisi bio druželjubiv od... Nema veze. Ostavićemo ovako. Htela sam da te pitam, kako ti je ovo pošlo za rukom?" Buhanan ponovo ne odgovori.

"Delgadova sekretarica je mogla samo da nam kaže da nestanemo. Nekako si uspeo da je nateráš da pozove Delgada. Pokušavam da prozrem, kako. Nije samo u pitanju ono što si rekao. To je..."

"Prodirem u tuće misli."

Holi ga pogleda. "Da li te CIA naučila kako se toradi?"

Buhananov glas ogrube. "Sada si ponovo novinar."

"Hoćeš li da prestaneš da se toliko štitiš? Koliko puta treba da ti kažem? Ja sam na tvojoj strani. Nemam nameru da te uništím. Ja..."

"Recimo samo, da se uvežbavam." Buhanan nastavi da gleda u put. "Biti tajni agent, ne znači samo imati lažna dokumenta i dobro pokriće. Da bi preuzeo identitet, moram da ubedim sebe, da sam ta osoba, za koju tvrdím da jesam. To znači, da verujem da sam to ja. Dok sam govorio sa sekretaricom, bio sam Ted Riley i nešto iz mene je uticalo na nju. Prodrlo u njene misli. Nateralo je da mi poveruje. Sećaš se iznuđivanja? To nije samo postavljanje pitanja. To je i emocionalno ubeđivanje osobe, privlačenje pažnje."

"Zvuči kao hipnoza."

"Tako sam ja pogrešio s tobom." Buhananov glas je odavao gorčinu.

Holi oseti napetost.

"Prestao sam da se koncetrišem i da te kontrolišem," reče Buhanan.

"Ne razumem."

"Prestao sam da glumim," reče Buhanan. "Na kratko sam s tobom imao neobično iskustvo. Prestao sam Da budem neko drugi. Ne uvićajući to, postao sam neko, nakoga sam zaboravio. Ja lično. Prišao sam ti kao ... Ja. Zvučao je još ogorčenije.

"Možda sam te zato i privukla," reče Holi.

Buhanan uzdahnu. "Mnoge ljude sam predstavljao rolje, nego sebe samog. U stvari, moj lični identitet Je Jedini, koji mi se ne dopada."

"Znači, ti sada izbegavaš da budeš ono što si i vRaćaš se u ranije identitete. Sada si Piter Lang.... tragaš za Huanom?"

"Ne," reče Buhanan. "Od kada sam te sreó, Piter

Hang postaje sve manje važan. Huana mi je bitna jer...

Na Kl Vestu sam ti rekao da ne mogu ništa da odlučím o svojoj budućnosti, dok ne raščistim sa prošlošću." Konačno je pogledao. "Nisam budala. Znam da ne mogu da se vratím u vreme pre šest godina i bog zna koliko identiteta posle toga sam promenio. To je kao... Suviše dugo sam se pretvarao, menjao uloge a upoznao sam ljude, kojima nisam mogao da pomognem, zbog svojih uloga. Mnogima je bila

potrebna pomoć, koju nisam mogao da im pružim. Većina mog života je prošla u epizodama, koje nemaju veze jedna s drugom. Morao sam lično da ih povezujem. Hoću da postanem..."

Holije čekala.

"Ljudsko biće," izjavi Buhanan. "Zato sam ljut na tebe. Zbog tebe su moje kočnice popustile, a ti si me izdala."

"Nisam," reče Holi dotičući njegovu desnu ruku, koja je bila na volanu. "Ne više. Kunem ti se nisam nikakva pretnja za tebe."

Posle buke i zagađenosti u Meksiko Sitiju, mir i čistoća Kernavake su delovali kao melem. Plavo nebo, sjajno sunce... U ekskluzivnom delu naselja, Buhanan je, sledeći uputstva sekretarice, stigao do čelične kapije, pored koje su stajala tri naoružana čuvara. Iza drveća se nazirala vila u španskom stilu.

Buhanan je i dalje vozio.

"Zar nismo ovde trebali da doćemo?" upita Holi.

"Da."

"Zašto si onda...?"

"Još sam neodlučan u vezi nekoliko stvari."

"A to su?"

"Možda je vreme da se rastanemo."

Holi se zapanjila.

"Može svašta da se desi. Ne želim da u to budeš umešana," reče Buhanan.

"Ja sam već umešana."

"Zar ne misliš da ideš predaleko, samo zbog priče?"

"Jedini ekstrem do koga mi je stalo, je da se dokažem pred tobom. Delgado očekuje ženu novinara. Bez mene, ne možeš da uđeš. Ti si uspostavio takvo pokriće. Ti si tvrdio da si moj prevodilac. Budi dosledan."

"Budi dosledan?" Buhanan lupnu prstima po volanu. "Da, za promenu."

On okrenu kola.

Naoružani čuvar je bio iza kapije.

Buhanan izađe iz kola, približi mu se, pokaza Holinu novinarsku legitimaciju i na španskom mu objasni da se očekuje poseta senjorite MekKoj. Čuvar uđe u kućicu da telefonira. U međuvremenu je drugi čuvar gledao Buhanana. Njegovi mišići su se grčili. Prvi čuvar se vratio i Buhanan se pitao, da li se nešto promenilo. Ali, oni otvoriše kapije i pokazaše Buhananu da parkira kola.

Buhanan je prošao pored senki drveća, vozeći ka vili. U retrovizoru je primetio da je stražar zaključao kapiju. Uočio je da drugi stražar nadgleda zid sa unutrašnje strane. "Osećam veću nervozu, nego kada sam išla na Dramondovu jahtu," reče Holi. "Zar i ti ne osećaš ...?"

"Svaki put."

"Pa, zašto onda, pobogu, ovo radiš?"

"Nemam izbora."

"U ovom slučaju, možda. Ali ostali ..."

"Nemam izbora," ponovi Buhanan. "Kada si u vojsci, slušaš naređenja."

"Ali, sada više nisi. Osim toga, nisi morao da pristupiš vojsci."

"Greška," izjavi Buhanan, sećajući se potrebe da kazni sebe zbog ubistva brata. Ali, on odmah odbaci tu misao, naljutivši se na sebe, što je uopšte dopustio da na to pomisli. Huana. Morao je da obrati pažnju. Umesto na Tomija, morao je da misli na Huanu.

"U stvari, mislim da nikada nisam bila ovako nervozna," zaključio Holi.

"Trema. Pokušaj da se opustiš. Ovo je samo prolazna stanica," reče Buhanan.

"Moram da proverim Delgadovo obezbeđenje. Tvoja uloga nije teška. Samo ga intervjuiši. Ti si bezbedna, za razliku od Delgada, kada mu se ja približim."

Buhanan se parkira ispred vile. Kada je izašao iz kola, video je još nekoliko stražara. Uočio je postavljene kamere, žice u prozorima, metalne kutije u žbunju.

Trebalo je da pronaćem neko drugo mesto, pomisli Buhanan.

Savladavajući emocije, on je predstavio Holi i sebe poslužitelju, koji ih je poveo kroz senovit hodnik. Prolazili su predsobljem koje je bilo obloženo drvetom mahagonija.

Nameštaj je bio od kože, po zidovima su bili trofeji iz lova, kao i brojne puške.

Iako ga Buhanan nikada nije sreo, odmah je prepoznao Delgada, koji je stajao iza stola, još arogantniji i povijenijeg noea, nego na traci i fotografijama. Ali je bio i bleći i mršaviji, upalih obraza, kao da je ozbiljno bolestan.

"Dobrodošli," reče oi.

Buhanan se dobro sećao scena sa trake, silovanja i ubistva Marije Tomez. Čim dobije neophodne informacije, ubiće ga, zaključio Buhanan.

Delgado im priče, pozdravljajući ih na savršenom engleskom. "Uvek je zadovoljstvo govoriti sa predstavnicima američkih medija, naročita kada rade za novine kao što je "Vašington post". Senjorita...? Izvinite. Zaboravio sam ime koje mi je sekretarica rekla..."

"Holi MekKoj. A ovo je moj prevodilac, Ted Rilej."

Delgado se rukova s njom. "Dobro." Ignoriseo je Buhanana, usmeravajući svoju pažnju na Holi, očigledno zanesen njenom lepotom. "Pošto govorim engleski, vaš prevodilac nam neće ni biti potreban."

"Ja sam i fotograf," reče Buhanan.

Delgado ga pogleda s visine. "Kasnije će biti prilike za slikanje. Senjorita MekKoj, mogu da vas ponudim pićem, pre ručka? Možda vino?"

"Hvala, ali malo je rano za..."

"Naravno," reče Buhanan. "Vino će nam prijati." Nije imao vremena da upozori Holi da se piće sa potencijalnim partnerom ne odbija. Odbijanje alkohola upozorava osobu da bude mnogo opreznija. Počinje da sumnja, da imaš razlog što ne želiš da se opustiš.

"Kada bolje razmislim, da," predomisli se Holi. "I onako je posle toga ručak."

"Belo ili crno?"

"Molim vas, belo."

"Kardonej?"

"Odlično."

"Isto i za mene," javi se Buhanan.

Delgado ga je i dalje ignorisao, okrenuvši se prema poslužitelju, koji se pojavio na vratima. "Donesi nam to, Karlose."

"Si, senjor Delgado."

Poslužitelj nestaje u hodniku.

"Molim vas, sedite." Delgado povede Holi ka kožnoj stolici.

Buhanan ih je sledio, primetivši čoveka na terasi, koji ih je posmatrao. To je bio Amerikanac, oko tridesetpet godina, elegantno obučen, uredne plave kose, prijatnog izgleda.

Videvši da ga je Buhanan primetio, on klimnu u znak pozdrava i nasmeši se, kao dečak.

"Znam da Amerikanci uvek žure, pa ako imate mnogo pitanja, možete da pitate nešto i pre ručka," izjavi Delgado.

Čovek sa terase uđe.

"O, Rejmonde," uzviknu Delgado. "Je si li završio sa šetnjom? Uđi. Imam goste, koje bih želeo da ti predstavim. Senjorita MekKoj, iz "Vašington posta"."

Rejmond klimnu s poštovanjem i priđe joj. "Počastvovan sam." Rukovao se s njom. Nešto je od tog dodira nateralo da zadrhti.

Rejmond se okrenu i priđe Buhananu. "Kako ste, gospodine ...?"

"Rilej. Ted Rilej."

I s njim se rukova.

Odjednom Buhanan oseti ubod na svom desnom dlanu.

Počelo je da peče.

Ruka mu postade bezosećajna.

Uspaničeno pogleda ka Holi, koja je zapanjeno gledala u svoj desni dlan.

"Koliko dugo to traje?" upita Delgado.

"To deluje u dve faze," počeo Rejmond. On skide prsten i stavi ga u kutiju s nakitom i nasmeši se. Oči su mu bile hladne.

Holi pade na kolena.

Buhanan je prestao da oseća desnu ruku.

Holi se preturi na pod.

Buhanan je osećao pritisak u grudima. Srce mu je divljalo. I on sede. Očajnički se borio da ustane. Nije mogao.

Nije mogao ništa da uradi.

Celo temu mu je obamrlo. Nije mogao ništa da pomeri. Bio je totalno nemoćan.

Buljeći bespomoćno oko sebe, on vide Delgada kako se zloćudno smeši.

Plavooki Amerikanac je gledao u pod. "Droga potiče sa poluostrva Jukatan. To je Majina zamena za kurare. Pre nekoliko vekova, domoroci su ovo koristili da parališu žrtve, kako se ne bi borili, dok im vade srce."

Nemoćan i nesposoban i glavu da pokrene i vidi Holi, Buhananovo srce se grčilo, boreći se za vazduh.

"Nemojte ni pokušavati da se napinjete," upozori ga Rejmond. "Pluća bi mogla da otkazu od napora."

Helikopter je zujao na nebu. Buhanan nije ni mogao da oseti vibracije. Njegovo telo je i dalje nije ništa osećalo. Ni tvrdo ni meko, ni toplo ni hladno, oštro ili tupo, ništa. Kao kompenzacija, njegov sluh i vid su se izuzetno izoštrili. Svaki šum je primećivao, naročito Holino uzdisanje. Nebo iznad njih je bilo tirkizno. Plašio se da ne oslepi od tolike svetlosti, jer nije mogao ni kapke da spusti.

Srce mu je divlje lupalo, zbog straha i on shvati da mora da se skoncentriše i kontroliše svoj strah, jer što srce brže lupa, to je plućima potrebno više kiseonika i može doći do kolapsa.

Koncentriši se, pomisli. Koncentriši se.

Borio se da zaokupi svoje misli mantrom. Tražio je jednu misao, koja će mu dati razlog za borbu. Huana, pomisli. Huana. Huana. Mora da preživi, kako bi joj pomogao. Mora da preživi i pronađe je. Mora da preživi i spase je. Mora da...

Srce je i dalje ubrzavalo svoj rad. Pluća su se panično borila. Ne. Mantra nije delovala. Huana? Ona je bila samo sećanje, godine su ih delile, u Buhananovom slučaju i bukvalno, životi su bili između njih. Predstavljao je toliko drugih ljudi u međuvremenu. Tragajući tako odlučno za njom, on je u stvari tragao za samim sobom i nova misao, nov smisao života mu je ispunjavao svest

to nije želeo, spontano se odvijalo

Holi

slušajući njenu borbu da dođe do vazduha

odjednom je spoznao, da ima cilj i svrhu života. Nije to bio Piter Lang, niti bilo koji identitet koji je preuzeo. To je za Brendona Buhanana. I ta spoznaja mu je davala snage da gleda u budućnost, ne obazirući se na prošlost. Ovako nešto nije osetio, od kako je ubio svog brata. Brendon Buhanan je imao svrhu života, ali ona se nije ticala njega. On je jednostavno morao da uradi sve što je u njegovoj moći, da Holi preživi. Ne zato što je želeo da ona ostane s njim, već zato što je želeo da ostane u životu.

Uhvaćen u zamku, ponovo je uspeo da pronađe sebe.

Dok je srce i dalje ludo lupalo, on za promenu, oseti pritisak iza ušiju. Nije mogao da okrene glavu i vidi gde sede Delgado i Rejmond, ali je čuo njihov razgovor.

"Ne vidim, zašto sam ja morao da pođem s vama."

"Tako je naredio gospodin Dramond, kada sam poleteo iz Kernavake. Želi da lično

vidite, kako radovi napreduju."

"To je riskantno," reče Delgado. "Mogu me povezati sa projektom."

"Sumnjam da je to ideja gospodina Dramonda. Vreme je da otplatite svoj dug."

"Taj nemilosrdni kučkin sin!"

"Gospodin Dramond bi to smatrao komplimentom, što ste ga nazvali nemilosrdnim. Pogledajte dole, može se videti."

"Gospode."

Rad helikoptera je povećavao pritisak iza Buhananovih ušiju. Počeo je da oseća bol. Bol? Buhanan odjednom shvati da nešto oseća. Nije se nikada nadao, da će se obradovati što oseća bol. Stopala su trnula. U rukama je imao osećaj kao da mu neko zabada igle. Osetio je sevanje u rani od noža. Skoro zarasla rana na ramenu je pulsirala. Imao je osećaj da mu je glava naduvana, glavobolja se vratila. Ove pojave se nisu vratile od jednom. Postepeno ih je osećao. Svaki novi bol mu je pružao nadu. Znao je da bi mogao da se pomeri, ako pokuša, ali se nije usudio. Morao je da bude miran. Morao je da se uveri da mu ekstremiteti potpuno funkcionišu. Čekao je idealnu priliku da...

"Droga bi već trebalo da prestaje s dejstvom," iz govori Rejmond.

Buhanan oseti čvrstu ruku na levom članku i stavljanje lisica, potom oseti šutiranje u leđa.

"Prija ti?" Rejmondov glas je zvučao, kao da se obraća ljubavniku.

Buhanan ne odgovori, nastavljaajući da se pretvara, kako ne može da se pomera. Helikopter se prizemljio i pilot polako isključi motor. Kada su se vrata otvorila, Buhanan je očekivao da mu sunčeva svetlost zablesne oči. Umesto toga, on se suoči sa izmaglicom. Primetio je da nebo više nije onako plavo, već nekako maglovito. On oseti opor miris i shvati dim! Nešto je u blizini gorelo.

Buhanan poče da kašlje.

"Droga je privremeno zaustavila izlučivanje pljuvačke," reče Rejmond, izvlačeći Buhanana iz kabine, koji pade na zemlju. "Zato ti je grlo suvo. U stvari, tvoje grlo će biti iritirano još neko vreme." Rejmond je ukazao da uživa pri samoj pomisli, da Buhanan oseća tegobe.

Holi je takođe kašljala, a Rejmond je i nju izvukao na zemlju i stavio joj lisice.

"Zašto spaljujete ovoliko drveće?" upita Delgado zabrinuto.

"Da bi sprečili domoroce da se približe."

"Ali, zar plamen neće inicirati ...?"

"Gospodin Dramond zna šta radi. Sve je proračunato."

Rejmond šutnu Buhanana u bubrege.

Buhanan uzdahnu, odavajući veći bol, nego što je osećao, zahvalan što ga Rejmond nije šutnuo u onu stranu, gde je uboden nožem.

"Diži se, naredi mu Rejmond. "Naši ljudi imaju važnija posla, nego tebe da nose.

Znam da to možeš. A ko ne možeš, odšutiraću te do kancelarije."

Da bi to dokazao, Rejmond šutnu Buhanan ponovo, ovog puta jače.

Buhanan kleknui s velikim naporom se podiže. Misli su mu se rojile, poput dima ispred njegovih očiju, od koga je i dalje kašljao.

Holi se uspravi, onda posrnu, ali ostade na nogama. Gledala je bolno u Buhanana.

Htela je nešto da izgovori, ali bezuspešno. Rejmond ih je vukao oboje ka zgradi koju je obavijao dim.

Ali, Buhananovu pažnju je privukla neuobičajena živost oko njega, radnici koji su skoro leteli, buldožeri, kamioni i kranovi u punoj brzini. Dored buke koju su stvarale mašine, Buhananu se učini da je čuo eksploziju. On ugleda raspadanje kamenih blokova, na kojima su stajali hijeroglifi, znači uništavaju ruševine Maja. Ponegde je video ostatke ruševina, koji su nekada bili drevni hramovi. Onda jasno vide celu piramidu. Ali, ona nije bila stara, niti je napravljena od kamenih blokova.

Ova, široka i visoka je bila od čelika. Buhanan nikada nije video tako nešto. To je izgledalo kao gigantski tronožac, čije su noge bile neobično povezane. Iako nikada nije video ništa slično, intuitivno je znao čemu to služi i šta je predstavljalo. Naftni toranj. Da li je to Dramond ovde tražio? pitao se. Ali, zašto je taj toranj tako neobičnog oblika?

Dok se dim vio ispred njih, Rejmond otvori vrata i ugura Buhanana i Holi unutra.

Buhanan skoro pade. Trebalo mu je vremena da mu se oči prilagode na tamu. On se uspravi i nađe se licem u lice sa Alistarom Dramandom.

Ni u jednom novinskom članku, niti biografiji, Buhanan nije pročitao koliko

Dramond dominira. Iza debelih naočara, starčeve usađene oči su prodorno

gledale. Čak je njegov starački glas delovao kao prednost, zvučao je moćno, uprkos gorčini.

"Gospodine Buhanan, izgovori Dramond.

Zapanjujuće! Otkud zna moje ime? pitao se Buhanan.

Dramond suzi oči i pogleda ka Holi. "Gospodice MekKoj, pretpostavljam da se

Rejmond postarao da vam bude udobno tokom leta. Senjor Delgado, drago mi je što ste nam se pridružili."

"Čini mi se da nisam imao izbora."

"Naravno da imate izbora," konstatova Dramond. "Možete da odete u zatvor, ili da postanete predsednik Meksika. Šta više volite?"

Rejmond je zatvorio vrata, pošto je ušao. Za njim uđe žena u prljavom odelu, noseći duge svitke tankog papira, za koje je Buhanan pretpostavio da su mape.

"Ne sada, prokletstvo," prosikta Dramond.

Žena je bila iznenađena. Dim je kuljao, kada je otvorila vrata i izašla.

Dramond usmeri svoju pažnju ka Delgadu. "Odmakli smo mnogo više, nego što sam mislio. Do sutra ujutru ćemo biti u mogućnosti da započnemo sa ispumpavanjem.

Kada se vratite u Meksiko Siti, želim da napravite potrebne ugovore. Recite svojim

ljudima da je sve na mestu. Ne želim neprilike. Sve je već uplaćeno. Očekujem da svi sarađuju."

"Doveli ste me ovde da bi mi rekli ono što već znam?"

"Doveo sam te ovde da vidiš, zbog čega si prodao SV0JU Dušu," izjavi Dramond. "Nije lepo ignorisati Cenu, kojom si platio za svoje grehe. Ovako nećeš moćida zaboraviš prestup koji si počinio. Da te podsetim, hoću i da vidiš, šta se dešava sa moja dva gosta." On se zapanjujuće brzo za njegove godine okrete ka Buhananu i Holi. "Koliko vi znate?"

"Pronašao samovo u njihovoj torbi," reče Rejm^ond. On stavi videotraku na sto.

"Mmmm," promumlja Dramond.

"Pustio sam je Delgadu."

"Kopija je malo lošija, ali Delgadova predstava je zanosna," primeti Rejm^ond.

"Onda znate, više nego što bi smeli," obrati se Dramond Buhananu i Holi.

"Slušajte, ovo se vas ne tiče," reče Buhanan.

"Tu ste u u pravu."

„Dle zanima me nafta i briga me šta radite da bi kaznili Delgada," reče Buhanan. "Ja jedino hoću da pronađem Huanu Mendez."

Dramond podiže svoje guste, sede obrve. "Pa, u tome niste usamljeni."

Gledali su jedan u drugoga i Buhanan odjednom shvati, šta se desilo. Huana se složila da radi za Dramonda i predstavlja Mariju Tomez. Ali, posle nekoliko meseci, Huana se osetila ili uhvaćenom u zamku ili joj se Dramond zgadio. Koji god da je motiv u pitanju, ona je prekršila ugovor i pobjegla. U nemogućnosti da ga pozove i telefonom, da se ne bi otkrilo gde je, ona je napisala nerazumljivu razglednicu, koju je samo Buhanan mogao da dešifruje. U međuvremenu, Dramondovi ljudi je panično traže, nadgledaju njene roditelje i prijatelje. Moraju da garantuju da će ona ćutati.

„Ako se otkrije istina o Mariji Tomez, Dramond više neće moći da kontroliše Delgada. A bez Delgada, Dramond neće imati političku podršku za ovaj projekat. Naftna industrija u Meksiku je nacionalizovana, još tridesetih godina ovog veka. Strancima se ne dozvoljava da imaju uticaj, što je Dramondu očigledno neophodno. A činjenica, da je ovo arheološko nalazište, je problem još više usložnjavalo.

Dramond je taj problem rešio uništavajući ruševine. Kada Delgado postane predsednik Meksika, koristiće svoju moć sa odgovarajućim političarima. Sa Dramondom će napraviti tajni sporazum. Zbog otkrivanja i istraživanja nalazišta, Dramondu bi se tajno uplaćivao ogroman profit, koji su obično zaraćivale strane naftne kompanije, pre nacionalizacije. Ali, to nije sve, mislio je Buhanan. Tu je bilo još nešto, još jedna stavka, ali je bio suviše preokupiran potrebom da spase svoj život, tako da nije imao snage da analizira situaciju do kraja.

"Da li znate, gde je Huana Mendez?" upita Dramond.

"Koliko ja znam, ona radi na tom naftnom postrojenju, tamo."

Dramond ga potapša. "Sjajno. Vi ste džoker specijalnih vojnih jedinica."

Ova izjava iznenadi Buhanana, ali onda shvati. "Kola koja sam iznajmio u NJu Orleansu i odvezao se do San Antonija."

Dramond klim1g potvrdno. "Upotrebili ste sopstvenu kreditnu karticu."

"Nisam imao izbora. To je bila jedina kartica koju sam imao."

"Ali, zahvaljujući tome, ja sam bio u prednosti," izjavi Dramond. "Kada su moji ljudi videli da ste stigli u kuću Mendezovih u San Antoniju, oni su zahvaljujući registarskom broju na kolima, otkrili vaš identitet."

Identitet, pomisli Buhanan. Posle toliko godina preživljavanja pod tuđim imenima, izgleda da ću umreti, zbog sopstvenog identiteta. Osetio se iscrpljeno. Rane su ga bolele. Glava mu je pulsirala. Nije imao više nikakvih izvora energije.

Onda pogleda u Holi i na um mu pade mantra. Mora Da preživi, kako bi pomogao Holi. Mora da spase Holi.

"Vi ste instruktor za taktičke manevre," izjavi Dramond. ,

Buhanan oseti napetost. Instruktor? Znači Dramond nije shvatio da je on tajni agent.

"Da li ste Huanu Mendez upoznali u Fort Bregu?" Upita ga Dramond.

Buhanan je očajnički pokušavao da pronađe ulogu koju bi igrao, kako bi se odbranio.

"Da."

"Kako? Ona je bila u vojnoj obaveštajnoj službi. Kakve to veze ima sa ...? "

Pade mu uloga na pamet. Buhanan je odlučio da igra najsmeliju ulogu u životu.

Oebe.

"Pazite, ja nisam instruktor, Huanin status u vojnoj obaveštajnoj službi je bilo samo pokriće." Dramond je izgledao iznenaćeno. "Tražim Huanu Mendez, jer mi je poslala razglednicu, na kojoj mi je u šiframa rekla da je u nevolji. To je moralo da bude šifrovanb, jer ja u principu ne postojim. Huana je nekada radila, a ja još radim u jedinici za specijalne operacije, koja je tako prikrivena, da njome možda čak upravljaju i duhovi. Sami se o sebi brinemo: kako bivši, tako i sadašnji članovi. Kada sam dobio poruku za pomoć, moja jedinica me je poslala da saznam, šta se dešava. Izveštavam ih redovno. Moja jedinica još uvek ne zna gde je Huana Mendez. Ali, znaju da sam ja bio u Kernavaki. Znaju da sam išao kod Delgada i da sam posle toga doveden ovamo. Neće moći da me pronaću ovde, ne oDmah, i ne bez ispitivanja Delgada. Ali, oni će ga ispitati i doći će ovamo. A verujte mi, njima je jedino stalo do požrtvovanosti i odanosti. Ako me ne pronaću, uništiće vas. U ovom trenutku, Holi MekKoj i ja smo dve najveće vrednosti, koje imate. "

Dramond je suzio oči. I dok je spolja dopirao zvuk mašina, Buhananu se učini da je čuo još jedan prasak. "To što ste u ovom trenutku izmislili je odlična stavka da se započnu pregovori," izjavi Dramond. "Ja sam kolekcionar, da li ste to znali? Tako sam i dospeo ovde. Novinari" on pogleda u Holi "su se uvek pitali šta me motiviše. Šta vi mislite, gospođice MekKoj?"

Uprkos njenom očevidnom strahu, ona je uspeła da izgovori, "Moć."

"Delimično tačno. Ono što me tera da nastavim i što mi daje snagu je želja da budem

jedinstven. Da posedujem originalne stvari, da se naćem u jedinstvenim situacijama, da kontrolišem neobićne ljude. Za Jukahana sam se zainteresovao zbog moje zbirke. Pre tri godine me je posetila osoba sa predmetom velike vrednosti. Drevne Maje su imale svojevrstne knjige. Bile su sastavljene od dugih traka, napravljenih od tankih kora, koje su presavijane i pričvršćivane, tako da su lićile na male harmonike. Istorićari ih nazivaju kodeks. Kada su Španci došli ovamo, oko 1500. godine, bili su odlučni da unipsge kulturu domorodaca i DJ je zamene svojom sopstvenom. Zapalili su biblioteke Maja. Samo tri autentićna kodeksa su saćuvana. Ćetvrti je moćda falsifikat. Ali, postoji i peti. Autentićan je i ja ga posedujem. On je apsolutno Jedinstven, jer za razliku od ostalih, sadrći suštinske stvari. Naravno, ja to tada nisam znao. Kupio sam je, jer sam imao novca i jer nisam ųeleo da je iko drugi poseduje. Naravno, hteo sam da znam, ųta ti hijeroglifi predstavljaju, pa sam angaųovao najveće svetske strućnjake za tumaćenje simbola Maja. Moćžete reći Da sam posedovao i te strućnjake. I otkrio sam da tekst otkriva postojanje ogromnog naftnog polja na ovom podrućju. Maje"ga nazivaju bogom tame i bogom Crne vode, koja kulja iz zemlje. Prvo sam mislio da koriste metafore. Onda sam shvatio da su to doslovce opisali. Tekst naglašava da boga kontrolišu hramovi i velike piramide, ali opisana lokacija se nije slagala ni sa jednim otkrivenim arheoloćkim nalazištem. Poćetkom ove godine, ove ruševine su otkrivene zahvaljujući fotografijama koje su napravljene Iz svemirskog broda. Pošto kontrolišem Delgada, u mogućnosti sam da kontrolišem i ovo nalazište, pa sam doveo svoje ljude, ogradio prostor i istraųivao." "I tokom procesa, uništavate ruševine," reće uhanan.

"To je neizbećna neophodnost." Dramond slegnu Ramenima. "Osim toga, ja sam video ruševine. Ne tiće Me se ųto drugi nisu. Nisam poćeo sa bušenjem, dok se nisam uverio. Ispostavilo se da je nalazište nafte, na mestu na kojem i u knjizi stoji. Ispod piramide. Piramida poćiva na njemu i kontroliše ga. Ali, jedinstvenost se tu ne završava. Nafta u Jukatanu ništa ne znaći, ako ne moćeš do nje da stigneš. Ovo podrućje je toliko nestabilno, da je konvencionalna oprema beskorisna. Zato se niko drugi nije potrudio da ovde vrši istraųivanja. Periodićni zemljotresi bi uništili njihovu opremu. Ali, moja oprema je drugaćija. Projektovanaje da bude fleksibilna i odoli potresima. Zbog toga, geolozi od sada mogu da traće naftu na podrućjima, koja su do sada ignorisali, jer nije bilo naćina da se nalazište eksploatiše. Naravno, moraće da plate pozamašnu sumu novca, da bi dobili dozvolu da koriste moju opremu. Sumnjam da će ikada viće pronaći naftno polje koje je tako bogato, kao ovo. Ono se moće meriti sa poljima u Kuvajtu, ųto je mnogo viće od mojih oćekivanja. I to ćini ovu situaciju apsolutno jedinstvenom, Kada se polje potpuno pripremi za eksploataciju, nafta se neće vaditi."

Buhanan je verovatno izgledao iznenaćeno, a za uzvrat, Dramondove oći su sjajile. "Da. Neće se eksploatisati. Kada bi se tolika nafta dovela na trćište, cena bi drastićno pala. To bi bila ekonomska propast za sve nacije koje proizvode naftu. Kada Delgado

postane predsednik, dozvoliće mi da pregovaram sa ostalim nacijama koje proizvode naftu i koje će plaćati Meksiku, samo da ne plasira ovu naftu na tržište. I oni će plaćati bezgranično. Kao posledica, upotrebljavaće se manje nafte. U tom smislu, možete reći da sam humanista." Dramond se zlobno nasmeši.

"Ili vi hoćete da zavlodate celim svetom," reče Buhanan.

"Zbog ovoga što pričamo, ja ću morati i vas da uzmem u svoj posed." Dramond pozva Rejmonda. "Saznaj da li laže u vezi ove tajne grupe za specijalne operacije."

Sunce je bilo nisko i jedva se probijalo kroz crni dim, koji se dizao iznad celog logora. Buhanan i Holi su kašljali dok su išli ka jedinom delu ruševina, za koje je Dramond naredio da ostanu nedirnete. "Igralište," reče Dramond.

Buhanan je kroz maglu video ravnu kamenu površinu, dugu oko trideset i široku oko osam metara. Na svakoj strani je bio zid, visok pet metara, a na njegovom vrhu je bila terasa, sa koje su gledaoci mogli da posmatraju. Dramond se pope do terase. Sledili su ga Delgado i Holi. Ona je izgledala bolesno od straha. Nervozno se češala po zglobu, jer su joj skinuli lisice.

Buhanan je činio to isto, pokušavajući da poboljša cirkulaciju krvi u svojim utrnulim rukama. Strah ga je prožimao, dok je posmatrao zidove oko terena, na kojima su bili ugravirani hijeroglifi.

"Akustičnost ovog igrališta je zapanjujuća." Dramond je govorio sa terase, gledajući u Buhana. "Normalno govorim, a zvuči kao da koristim mikrofoni."

Uprkos buci koju su pravile teške mašine u okolini, uprkos vatri i povremenim eksplozijama, Buhanan je izuzetno jasno čuo Dramonda. Njegov glas se odbijao o zidove igrališta.

"Igru su nazvali "pokatok", " reče Dramond. "Ako pogledate ugravirane slike na zidovima, videćete scene drevnih Maja, koje su ovo igrale. Koristili su loptu, čija veličina i težina odgovara današnjoj mećicinskoj. Namera je da se lopta, sa sredine terena, ubaci u vertikalni obruč od kamena. Sa obe strane terena postoji po jedan obruč, za svaki tim. Drevnim Majama je "pokatok" bila više od rekreacije. Igra je imala ogroman politički i religiozni značaj. Po njihovoj mitologiji, dva boga su osnovala njihovu rasu, zahvaljujući pobedi nad ostalim bogovima, i to baš u OVOJ igri. Postoje dokazi, da običan narod nikada nije smeo da posmatra ovu igru. Samo plemstvo, sveštenici

Ustao je iz kreveta, obukao mantil, seo na stolicu i uzeo knjige i fascikle, koje mu je Holi donela. Lampu je stavio na pod, kako ne bi bacala veliku svetlost i probudila Holi. Naslonio se i počeo da čita.

Dva sata kasnije, Holi podiže svoju glavu i pogleda ga, trljajući oči.

"Ćao." Nasmejala se, predivno, iako se tek probudila.

"Ćao."

"Kako si?"

"Osećam se kao da sam upravo video duha."

"Ne shvatam."

"Ovaj materijal što si mi dala. Mislim da znam šta se dešava. Ne sablažnjam se tako lako, ali od ovogasežim."

Holi se uspravi. "O čemu to govoriš?"

"Nešto se ne uklapa oko ovih fotografija...."

Ona ustade, zaveza mantil i brzo priđe. "Pokaži mi." Privuče stolicu ka njemu i pogleda u knjigu na njegovom krilu. "Koje fotografije?"

"Ovo je biografija Marije Tomez. Imam još dosta da pročitam, ali jedna stvar je jasna. Frederik Maltin je nije samo otkrio. On ju je stvorio i to u prvom smislu te reči."

Holi ga pogled radoznalo, čekajući da nastavi.

"Nisam je nikada čuo kako peva," nastavi Buhanan, "ali iz ovoga se da zaključiti da ona ne samo da peva Dobro, već i strastveno. To je njena reputacija, strastvena diva. Operska kritika ne bi nikada otišla tako daleko, ali Marija Tomez je..."

"Seksi," zaključí Holi.

"To je prava reč. Ali, pogledaj ove ranije fotografije." Buhanan okrete stranice u knjizi. "Ovo je Marija Tomez na početku karijere, pre Frederika Maltina. Dok je pevala u Meksiku i Južnoj Americi, niko od kritike nije obraćao pažnju na nju."

Buhanan pokaza prstom sliku mlade, niske, punačke tamnokose žene, sa nesigurnim pogledom, širokim ci i kraljevi. Dalji dokazi ukazuju da je igra bila uvod u prinošenje ljudskih žrtava i; da su u igri! uglavnom učestvovali zarobljeni ragniši iz neprijateljskih plemena."

"Igralo se na život i smrt." Buhanan se naježi, začuvši odjednom Rejmondov glas iza sebe.

Ono što je Buhanan ugledao, zapanzVDo ga je i izba . cilo iz ravnoteže. Pomislio je da ludi ili halucinira i da Je to sve posledica premora, koaibinovanog sa njegovim potresima mozga.

Ali, kada se Rejmond pojavio iz oblaka dima, Buhanan je morao da se pomiri, pa ma kako to groteskno izgledalo, definitivno je bila stvarnosl

Rejmond Je bio skoro nag. Na sebi je išao samo parče kože oko struka. Oko grudi lakt i kolena Je imao kožne zaštitnike. NJegovi mišijci su odavali oblik i snagu, koja se mogla steći samo uz višečasovno, svakodnevno vežbanje.

Buhanan je bio u odličnoj kondiciji pre nego što ; je pošao na misiju u Meksiko. Ali sada "se brinuo, jer zbog brojnih povreda i nedostatka vremšna nije dugo vežbao.

Rejmondovi zaštitnici od kože su izgledali groteskno. Ali, ono što je doprinosilo irealnosti prizora je bio šlem, koji je stvarao utisak daa je ovaj ratnik Maja izronio ne samo iz dima, već i iz vremeplova. Doneo je veliku loptu, koju je bacio ma kameni teren. Zvuk njenog udarca i brzina kojom seg kotrljala su odavali da je prilično teška. On bacI ksožni kostim pred Buhananove noge. "Preobuci se." "Do ćavola," reče

Buhanan.

Rejmond podiže loptu i baci je ka Bjuhananu koji se izvi, kako bi je uhvatio. Osetio je da droga još uvek deluje. Lopta ga je udarila u levu ruku i to izazva ogroman bol. "Preobuci se i stavi zaštitnike, ili nećeš izdržati ni trideset sekundi u igri," reče mu Rejmond.

Buhanan se polako kretao, da bi zadobio u vremenu. Holi je na terasi izgledala još preplašenije. Buhanan je pokušao da smisli način da njih dvoje pobegnu, ali to je bilo teško, s obzirom na stražare sa mašinkama, koji su stajali pored Holi. Oni bi pucali, pre nego što bi Buhanan uspeo da se popne uza zid i stigne do njih.

Buhananova koža se naježi od hladnoće, iako je znoj curio sa njega. Navukao je i kožne zaštitnike.

"Lično sam ih kreirao, na osnovu crteža na zidovima," pohvali se Rejmond. On pokaza na levo, iznad vertikalnog kamenog obruča. "Ta ugravirana scena me naročito zanima."

Buhanan pogleda u nju i shvati da ratnik na zidu izgleda kao i Rejmond.

"Kada sam prvi put kročio na ovaj teren," poče Rejmond, "osećao sam kao da sam ovde već bio, kao da sam već igrao, nekada davno."

Buhanan je i dalje gledao u gravuru. Shvatio je da ratnik razmrskava loptom ljudsku glavu, iz koje curi krv.

"To sam mislio, kada sam govorio o životu i smrti," reče Rejmond. "Vidiš, gubitnik je kažnjavan smrću. A pobjednik? On, ne samo da je mogao da ostane u životu, već je bio i izvršilac kazne."

"O čemu mi ovde govorimo?" upita Buhanan zahtevajući odgovor. "Hoćete da kažete, da ćete me osloboditi, ako pobedim?"

Osim buke mašina u pozadini, na terenu je zavla
Dala tišina.

"Tako sam i mislio," reče Buhanan. "Za mene nema nagrade i ako pobedim."

"Možda je tako bilo i kod drevnih Maja," oglasi se Dramond, flegmatičnim glasom. "Šta to treba da znači?"

"Postoji teorija, koju zastupa nekoliko istoričara, stručnjaka za kulturu Maja, da je gubitnik izvršavao pogubljenje, a ne pobjednik."

"To je apsurdno," primeti Buhanan. "Ko bi onda uopšte igrao?"

"Rejmond se slaže s vama," reče starac. "Ali, po teoriji, pobjeda je bila tolika čast, da se njome igrač izjednačava sa bogovima. Sledeći logični korak je da bude žrtvovan, kako bi zauzeo svoje mesto među bogovima."

"Meni zvuči, da su jedini pravi pobjednici bili oni koji su sedeli u publici."

"Da," složi se Dramond. "Kao što rekoh, stremim originalnosti. Biću privilegovai, posmatranjem ove retkosti. Prvi put, za poslednjih petstotina godina, igra pokatok će biti odigrana. Za mene."

"A kako ćete lroveriti da li govorim istinu o jedinici za specijalne operacije, koja će

doći ovamo da me traži? Da li treba da se ispovedim, da mi glava ostane na ramenima?"

"O, čini mi se, da ćete tokom igre iskusiti dovoljno bolne trenutke, da ćete reći istinu," reče Dramond. "Ali, ja svoju pažnju ne usredsređujem na vas. Mene interesuje gospođica MekKoj. Pretpostavljam da će ono što bude videla da je natera, da dobrovoljno ispriča istinu."

"To vam neće pomoći," reče Buhanan. "Ona ništa ne zna o mojoj jedinici."

"Možda. Uskoro ćemo otkriti. Rejmonde, je si li spreman?"

Lopta pogodi Buhanan u leđa, takvom silinom, da njegova brada dodirnu kamenu ploču. Da nije bilo zaštitnika od kože, verovatno bi sada neko rebro bilo slomljeno. Ignorišući bol, polako se pridigao, pošavši ka lopti. Rejmond je do nje stigao u isto vreme. Buhanan odgurnu Rejmonda u stranu, udarivši ga laktom. Pre nego što se Rejmond oporavio, Buhanan zgrabi loptu. NJena težina ga iznenadi. On njome udari Rejmonda i on ponovo pade na teren.

"Ne, ne, ne," javi se Dramond sa terase. "Ne ide tako. Cilj igre je da se lopta ubaci kroz kameni obruč, a ne na suparnika."

"Zašto to niste rekli Rejmondu, kada je na mene malopre bacio loptu? Šta je on radio?"

"Privlačio tvoju pažnju," reče Rejmond.

"Koliko poena je potrebno da se pobedi?"

"Pa, to je problem."

"Tako sam i mislio."

"Ne, vi ne razumete," reče Dramond. "Niko ne zna, koliko je poena potrebno za pobedu. Ta informacija se nije održala kroz vekove. Moraćemo da improvizujemo."

"Deset," nasmeši se Rejmond.

"Deset čega?" upita Buhanan besno. "Da li treba da pobedim sa deset poena razlike? O čemu govoriš?"

"Ne, ko prvi stigne do deset."

"I šta onda?"

"Zavisi od odgovora koje dobijem od vas i gospođice MekKoj," reče Dramond. Bez upozorenja, Buhanan uze loptu i baci je ka kamenom obruču. Pošto je lopta prošla kroz njega, Rejmond gurnu ramenom Buhanana i on udari u kameni zid. Buhanan jauknu, savi se i udari Rejmonda loptom u grudi. Nastavio je s udarcima, jer se Rejmond povio. Buhanan to iskoristi i ubaci ponovo loptu kroz obruč. Ali, Rejmond tada udari Buhanan u leđa i on ponovo bradom lupi o teren. Gospode, ne moja glava. Ne smem da dozvolim da se mojoj glavi nešto desi. Još jedan potres bi...

Uspravio se, obrisao krv sa brade i pogleda Rejmonda.

"Ne, ne, ne," ponovio je Dramond. "Ne igraše io iravilima. "

"Recite to Rejmondu!" povika Buhanan. "Ja sam ubacio loptu kroz obruč."

"Ali niste legalno došao do lopte."

"O čemu to pričate?"

"Ne smete da koristite dlanove!"

"Ne smem da ...?"

"Ne znamo mnogo o igri." Dramond napravi grimasu. "Ali lopta se šutira i dlanovi ne smeju da se koriste. Lopta može da se udari podlakticom, ramenom, kolenom ili glavom."

Buhanan ustuknu zbog pomisli da loptu udari glavom. To bi ga verovatno ubilo.

"Kršenje pravila se kažnjava. Oduzima se jedan poen. Sada ćete morati da postignete jedanaest pogodaka, a Rejmondu je dovoljno deset za pobedu. Ako u međuvremenu, naravno, ne prekrši pravilo."

"Naravno. Ali, imam osećaj da će on tokom igre izmišljati pravila, a ja ću kršiti pravila koja ni ne postoje."

"Sada igrajte," reče Dramond.

Pre nego što je Buhanan uspeo da odreaguje, Rejmond se ustremi na loptu, podiže je rukama, baci je u vis i dočeka je podlakticom i baci je ka obruču, kroz koji lopta prolete

Lopta se spustila kod Buhananovih stopala.

"Rejmonde, imam osećaj da si vežbao."

"Sjajan sport," reče Dramond. "Volim ljude koji dostojanstveno gube."

"Ali se kladim da više volite pobednike," primeti Buhanan.

"Onda se potrudite da vas više volim," izjavi Dramond. "Pobedite."

Buhanan uspe da se dokopa lopte. Odjednom oseti da mu noge klecaju, jer ga je Rejmond od pozadi šutnuo. Buhanan izgubi ravnotežu i ponovo udari o teren i to ramenom koje je zarastalo. Iako je na njemu imao zaštitnik od kože, udarac je izazvao talas bola.

Rejmond mu ote loptu, ponovo je baci, dočeka je podlakticom i usmeri ka obruču, postižući pogodak.

"Da, definitivno si vežbao." Kada se Buhanan podigao, osetio je da mu se telo koči.

"Ovo nije ni malo zabavno, moraćete više da se potrudite," izjavi Dramond.

Buhanan uze loptu, baci je i dočeka podlakticom, praveći se da će je baciti ka obruču. Pažljivo je posmatrao Rejmonda i kada je ovaj pošao da ga udari, on ga laktom lupi u bubreg. Rejmond posrnu. Buhanan se u međuvremenu približio obruču i ubacio loptu, zadovoljno izdišući.

"Sjajna koordinacija," uzviknu Dramond. "Izgleda kao da ste trenirali košarku. Ali u ovoj igri ima i pokreta iz odbojke i fudbala. Je ste li i to trenirali?"

Buhanan ispusti vazduh, kada ga Rejmond udari glavom u stomak. Borio se da dođe do vazduha. Za to vreme, Rejmond postiže još jedan pogodak.

"Kako se zove vaša jedinica za specijalne operacije?" upita Dramond. "Ta legendarna jedinica koja treba da stigne i spase vas a kazni mene, ako vas

povredim?"

Buhanan se uspravi, obrisa krv sa brade i pogleda ka Rejmondu.

"Postavio sam vam pitanje," ljutito reče Dramond. "Kako se zove vaša jedinica?"

Buhanan se pretvarao da ide ka lopti. Rejmond pođe da ga presretne. Buhanan se izmaknu u stranu, priđe Rejmondu sa strane i ponovo ga udari laktom u bubreg.

Rejmond jauknu od bola, stežući loptu. Buhanan mu je ote, postavi je među podlaktice i spremi se da je bači. Pogled mu se zamuti od bola, jer ga je Rejmond udario po sred leđa.

On pade preko lopte a Rejmond preko njega. Buhanan na trenutak nije mogao da diše. Osetio se spljeskano.

Rejmond se ukloni i Buhanan se pomeri sa lopte, osećajući da mu je gornji deo ugnjavljen i da su konci na rani na lećima svi popucali.

Rejmond uze loptu podlakticom i bez vidljivog napora načini još jedan poen.

U pozadini se i dalje čulo brujanje mašina. Dim se i dalje dizao, vatra je pucketala i eksplozije su odjekivale.

Dramonda poče da kašlje. On pljunu i konačno uspe da izgovori. "Morate više da se potrudite. Kako se zove jedinica za specijalne operacije?"

Slomljen od bola, Buhanan ustade. Ako namerava da odavde izađe živ sa Holi, moraće da ubedi Dramonda da ne sme da dozvoli njihovu smrt.

"Ime, čin i broj," reče Buhanan. "Ali, pre ću otići u pakao nego da vam odam poverljivu informaciju."

"Vi ni ne znate, kakav pakao može da bude," reče Dramond. "Kako se zove jedinica za specijalne operacije?"

Buhanan uze loptu. Iako mu je svaki pokret pričinjavao napor, morao je da nastavi sa pokušajima. Bio je prisiljen je da ignoriše lepljivu tečnost ispod kože, na desnoj strani leća. Morao je da nadvlada bol.

Rejmond skoči da ga presretne i otme loptu.

Buhanan požuri, stiže do Rejmonda mnogo pre nego što je on očekivao i udari ga u nezaštićeni deo između ramena i trupa.

Rejmond se presavi, leže i otkotrlja, podom ustade i udari Buhanan podlakticom u lice, tako da se njegovi zubi slepiše. Na trenutak je oslepeo, ustuknuvši unazad.

Rejmonda ga ponovo udari, odbacivši ga još više unazad. Krv poteče. Buhanan se spremio i za treći udarac, ukočivši vilicu, u nemogućnosti da jasno vidi.

"Kako se zove vaša jedinica!" Dramond je zahtevao odgovor.

Od sledećeg Rejmondovog udarca su mu se raspukle usne.

I odjednom, Buhanan više nije imao kuda. Bio je pribijen uza zid. Zamagljenog pogleda je ugledao Rejmonda koji je zamahnuo. "Ime jedinice!" Vikao je Dramond.

"Žuto voće!" izbrblja Holi.

"Žuto...?" Dramond je bio zbunjen.

"Želeli ste ime jedinice! Tako se zove!" Holic glas je bio isprekidan od straha.

"Stanite, pobogu, pogledajte krv. Zar ne vidite koliko je povređen?"

"U tome i jeste poenta." Rejmond ponovo udari Buhana.

Buhanan pade na kolena.

Nastavi, Holi. Buhanan je pokušavao da izoštri vid. Prokletstvo, navuci ih!

Žuto voće! Nije rekla Dramondu o "Viskiju i so di". Umesto toga, navela je ime jedinice koja više ne funkcioniše. Sledila je instrukcije, koje joj je Buhanan ispričao. Kada nemaš izbora, kaži istinu, ali samo onoliko, koliko će tebi koristiti. Nikada ne odaj suštinu identiteta.

"A šta je u stvari "Žuto voće"?" zahtevao je Dramond dalje informacije.

"To je tajna vojna jedinica, koja pruža bezbednost i podatke jedinicama za specijalneoperacije." Holic glas je i dalje podrhtavao.

"A kako vi to znate? Do malopre je Buhanan tvrdio, da su vaša saznanja ograničena."

"Pa, zbog priče na kojoj radim. Godina sam istraživala. Buhanan je samo jedan od njih koje sam sledila. Ne bih bila ovde, da nisam pokušala da mu se pri bližim u nadi da će mi odati više informacija nego što namerava."

"I on je to učinio?"

"Sa ovim do sada nisam zadovoljna. Prokletstvo, ja sa ovim nemam ništa. Hoću da odem odavde. Reci im Buhane, šta žele. Možda će nas pustiti da odemo."

"Da," reče Dramond, "poslušajte njen savet i kažite mi sve što hoću da čujem."

Buhanan je klečao, pognute glave. Brišući krv sa usta, on klimnu potvrdno. Onda odjednom tresnu Rejmonda u solarni pleksus i odbaci ga dalje od sebe, potom ga udari ponovo i on kolabira. Pade na teren a njegov šlem se odkotrlja. "

Buhanan se uspravi. Da je smeo da upotrebi udarce ruke koje je inače koristio kao pripadnik specijalnih snaga, ne bi morao ovoliko da se maltretira sa Rejmondom.

Ali, morao je da pobedi u igri, a ne da pobedi Rejmonda. Inače, Dramond bi mogao toliko da se razbesni i naredi da se on i Holi ubiju. A Buhanan je sumnjao da se u igri pokatok smeju koristiti udarci koji su svojstveni za karate.

Buhanan uze loptu i pokuša da se skoncentriše i ubaci je u obruč. Sledio se kada je video da se odbila o ivicu obruča i pošla ponovo ka njemu.

Sranje, pomisli Buhanan. On obrisa znoj sa čela i osvrnu se da proveri da li Rejmond još uvek leži, potom pogleda u Holi.

"Kurvo!" viknuo je. "Samo si me vukla za nos! Samo ti je stalo do priče!"

"Prokleta si u pravu!" odgovarala mu je vičući. "Da nisi slučajno mislio kako si divan i da sam se beznadežno zaljubila u tebe? Budi realna, pogledaj se u ogledalo! Ne želim da me ubiju zbog tebe! Pobogu, kaži im ono što traže!"

Buhanan se okrete ka obruču, nanišani ponovo i ovog puta pogodi.

"Da im kažem ono što žele da čuju?" Buhanan je besneo. "Reći ću im, kurvetino. Da bih spasao sopstveni život. Ti si za njih pretnja, ne ja. Ti si prokleti novinar! Ja sam vojnik! Meni mogu da veruju da ću ćutati!"

Buhanan ponovo baci loptu. Ona proće kroz obruč. "I pobeđiću u ovoj jebenoj igri!" "Misliš da je to dovoljno da spaseš svoj život?" Holi postade još bleđa. "Pa mi smo ovde zajedno!"

"Greška."

Buhanan opet baci loptu i opsova, kada se odbi od ivicu obruča.

"A, i ti grešiš," reče Rejmond neočekivano.

Buhanan se okrete ka njemu.

Rejmond se uspravio. Krv iz usta mu je kapala na kožni zaštitnik. "Nećeš ti pobediti." I oi poče ka lopti.

Buhanan se baci ka lopti i okliznu se.

Predugo je stajao na jednom mestu. Krv koja se slivala iz popucalih šavova je napravila baricu oko stopala i on se na nju okliznuo. Iako nije pao, trebalo mu je vreme da održi ravnotežu, što e Rejmond iskoristio da postigne poen.

Bez pauze, Rejmond baci loptu ponovo. Ali, Buhanan postavi svoju desnu podlakticu ispod lopte i ote je Rejmondu i pogodi ga loptom u levo rame. Rejmond zajauka od udarca. Buhanan iskoristi šansu da usmeri loptu ka obruču, ali mu se grudi stegoše, shvativši da nije postigao poen.

Potrčao je ka lopti, ali nije stigao na vreme. Lopta proće ponovo kroz obruč.

Ali, ovog puta je Buhanan bio spreman. Uhvatio ju je i postigao pogodak.

"Bravo," uzviknu Dramond. "Da, tako se ovo igra! Ramena! Presretanje lopte! Poen!"

"Kučko, gledaj kako pobećujem!" Vikao je Buhanan. "Ti ćeš izgubiti! Ti si ona, koja će umreti! Poželećeš da me nikada nisi srela! Zažalićeš što si me Pratila!" I odjednom Buhanan ostade bez daha, osetivši udarac u lećima. On ispruži ruke, kako ne bi glavom udario o zid. Rejmond ga ponovo tresnu, ovog puta rameNom, i to u grudi. Buhanan udari o zid i oštar bol mu stavi do znanja, da mu je neko rebro upravo slomljeno.

"Raspravi to s njom kasnije," reče Rejmond. "Kako kontaktiraš sa svojom jedinicom?"

"Tačno," reče Dramond. Ponovo je kašljao i to mnogo. Dim je prekrivao teren.

Mašine su i dalje brujale, eksplozije su se sve jače čule.

"Ne, dok se ne dogovorimo!" reče Buhanan isprekidano, zbog bola u grudima. Još jedna barica krvi se napravi oko njegovih stopala. Počeo je da oseća vrtoglavicu. Imao je problema da se skoncentriše. Morao je da spase živote, sebi i Holi. Igraj svoju ulogu, Holi. Igraj ulogu.

"Kakav dogovor?" upita Dramond.

"Reći ću vam šta hoćete, ali da me pustite," reče Buhanan. "Neću kontaktirati svoju jedinicu, ali da za uzvrat ostanem živ. Ali ta kučka da dobije ono što zaslužuje."

"Poverovao bi u svaki sporazum koji napravim s vama?" upita Dramond.

"Pa, vaš problem se nije promenio! Ako se meni nešto desi, moja jedinica će doći po

vas!" Buhanan se držao za grudi, kroz koje se širio oštar bol.

"A šta je sa Huanom Mendez? Očekujete da vam poverujem da ćete prestati da tragate za njom? Ili, možda vam ni ona više nije važna."

"Ne." Buhanan se preznojavao. "Zbog nje sam upao u sve ovo. Tražiću je i ubediti da se nju ovo ne tiče. Hoću da je ostavite na miru, isto kao i mene."

"Mora da je ona za vas nešto posebno."

"Pre nekoliko godina je trebalo da se venčamo."

"Buhanane, ne radi mi to," reče Holi. "Nemoj me prodati."

"Zaveži. Svako ko me iskoristi, na način na koji si ti, zaslužuje da bude prodat."

"Dobro," reče Dramond. "Dogovorite se sa ženom kako hoćete. Kako stupate u kontakt sa svojom jedinicom?"

Buhanan im reče radiofrekvenciju. "Ako koristite telefon, broj je ..." I to im je rekao.

"To je laž," reče Holi.

Odlično, pomisli Buhanan. Samo tako, Holi. Sledi moje savete. Igraj svoju ulogu. Samo da dobijemo na vremenu.

"Laž?" začudi se Dramond.

"Ne znam za radiofrekvenciju, ali sam videla da okreće drugi broj telefona, kada im se javljao. "Taj broj je..." Ona im izdiktira drugačiji broj.

"Aha," reče Dramond. "Izgleda da baš niste najiskreniji," obrati se on Buhananu.

"Ona laže," reče Buhanan. "Treba da se javim jedinici do ponoći. Dozvolite mi da upotrebim radio i ..."

"Ovo je sranje," reče Rejmond.

On uze loptu i ubaci je kroz obruč. To ponovi još dva puta.

"Odugovlačite," primeti Rejmond. "Pretvarate se da se svaćate, dok nas toliko ne zbunite, i mi odlučimo da vas malo duže zadržimo u životu."

Rejmond postiže još jedan poen. "Ovo je deveti." Pogledao je u Buhanana. "Ne verujem ni jednom od vas dvoje. Još jedan poen i ti si mrtav."

Kada se Rejmond spremio da po poslednji put uputi loptu ka obruču, Buhanan se baci na njega. Osetio je drhtaj. Teren se izgleda pomerao. Noge mu postadoše nesigurne.

Ali, on je nastavio sa napadom. Rejmondova lopta udari u ivicu, odbi se i Buhanan je presrete i uputi kroz obruč.

Ali, noge mu poklekoše. Shvatio je da se više ne čuje ni jedna mašina. Nasuprot tome, pucketanje vatre i eksplozije postadoše glasnije. Neki muškarac je vrisnuo. Buhanan se zateturao.

"Još samo jedan," reče Rejmond.

On podiže loptu. "Samo još jedan."

Gledao je u Buhanana. "A gubitnik plaća kaznu."

On baci loptu.

Buhanana čak nije ni zanimalo, da li je prošla kroz obruč. Suviše napora mu je bilo potrebno da ostane na nogama i spremi se za odbranu.

Iznad sebe je čuo neke pokrete. Tuča. Pucanj. Neko je pao.

"Buhanane!" vrisnu Holi. "Iza tebe!"

On brzo pogleda iza sebe i vide stražara koji pade sa terase.

Ne! shvati. Pogrešio je. Stražar nije pao. On je gurnut! To je Holi uradila.

Stražar se držao za nogu kao da je slomljena. Automat je bio pored njega.

Buhanan poseže za automatom, ali ga prekide udarac lopte u leća.

Moja glava! Skoro da je pogodio moju glavu! Umreću ako me pogodi u glavu!

Buhanan začu pucnje, vrisku, ali u tom trenutku je svu pažnju usredsredio na

Rejmonda koji mu se približavao.

"Izgubio si," reče Rejmond. NJegove plave oči su sijale. Dečaćki osmeh je bio

okrutan. Izgledao je, kao da je sišao s uma. "Ovim ću te ubiti." On podiže tešku loptu.

"Potrajaće malo. Loptom ću ti smrskati glavu, kao ljusku od jajeta."

Buhanan nevoljno ustuknu. Okliznuo se na sopstvenu krv. Osećao je da mu se mozak naduva, glava je pulsirala od bola. Prvo je pošao u desno, onda naglo u levo, posežući za stražarevim automatom.

Rejmond se nađe pored njega, držeći lopti iznad njegove glave, spreman da je baci na njega, svom snagom.

Buhanan nanišani i povuče obarač.

Ali, ništa se nije desilo.

Oružje je bilo zaglavljeno.

Buhanan oseti da mu utroba vri. Rejmond sa osmehom napregnu svoje mišiće, kako bi uputio loptu ka Buhananovom licu.

On se sledi i postade nepokretan. NJegove plave oči su izgledale praznije nego ikada, skoro staklaste. NJegov groteskni osmeh je bio još stroži.

Odjednom, lopta ispade iz njegovih ruku, pade iza njega, na teren.

Ali, njegove ruke ostadoše ispružene u vazduhu.

Krv poteče i njegovih usta.

On poče da pada unapred i Buhanan mu se ukloni s puta.

Kada Rejmondovo lice udari o teren, Buhanan ugleda mnoštvo strela zabodenih u njegova leća.

Gledao je u pravcu iz koga su one doletele, ali jedino je video dim. Okrete se, jer je čuo neko komešanje. Stražar koji se oporavio od pada izvadi pištolj. Buhanan ponovo uze automat, odkoči zaglavljenu metak, ubaci novi i povuče obarač. On pogodi stražara kratkim rafalom.

"Holi!" viknu Buhanan. Terasa iznad terena je bila pusta. "Holi! Gde ...?"

"Gore!"

Još uvek nije mogao da je vidi.

"Na stomaku!"

"Je si li dobro?"

"Preplašeno!"

"Možeš li da siđeš? Gde su Dramond i ... ? "

"Trče!" Ona podiže glavu. "Kada su videli ...Gospode." Ona pokaza iza Buhanana. Buhanan uperi automat ka suprotnom kraju terena, odakle je dopirao dim. Svakog trenutka je očekivao nove strele.

Video je pokrete.

On stegnu svoj prst na obaraču.

Prvo senke a potom i figure izroniše iz dima.

Buhanan oseti jezu. Kada se malopre Rejmond tgojavio sa kožnim zaštitnicima i šlemom, Buhanan je imao osećaj da je izašao ne samo iz dima, već iz vremeplova.

Sada je Buhanan to ponovo osetio, ali ovog puta, su mu se približavali pravi pripadnici Maja, niski i mršavi, crne prave kose, tamne kože, okruglih glava, širokog lica i očiju u obliku badema. I oni su, kao i Rejmond, nosili zaštitnike od kože i Buhananu se učini kao da se vratio hiljadu godina unazad.

Pripadnici Maja su nosili koplja, mačete, lukove i strele. Četa ljudi. Gledali su u Buhanana dok su mu se približavali i on polako spusti automatsku pušku.

Maje se zaustaviše ispred njega, proučavajući ga. Moglo se čuti samo pucketanje vatre. Utihnule su i eksplozije i Buhanan pomisli da zna zašto: ovo nije jedina grupa Maja, koja je bila besna zbog uništavanja njihovih hramova i konačno su se pobunili, ne dozvoljavajući više da ih love.

Poglavica Maja suzi oči i podiže mačetu.

Buhanan nije znao da li ga testira. Bila mu je neophodna ogromna kontrola da se suzdrži i ne opali.

Poglavica se približi Buhananu i odseče mačetom Rejmondovu glavu i podiže je. Dok je krv kapala iz vrata, Buhanan se seti scene ugravirane u kamenom zidu oko terena, koju mu je Rejmond pokazao pred početak igre.

Poglavica ubaci glavu kroz kameni obruč. Ona prođe i otkotrlja se, ostavljajući za sobom krvavi trag i zvečeći kao bundeva.

Rejmonde, pogrešio si, pomisli Buhanan. Žrtvovani su pobednici a ne gubitnici.

Poglavica se okrete ka Buhananu i podiže mačetu po drugi put. Buhanan je morao krajnje da se suzdrži i ne odbrani se. Nije ni trepnuo. Poglavica klimnu glavom, mahnu mačetom i dozvoli svojim sunarodnicima da prođu pored Buhanana, kao da nije ni postojao, kao daje bio duh.

Buhanan je na trenutak bio paralisiran, gledajući ih kako nestaju u dimu, kao da nikada tuda nisu ni prošli. On pogleda dole, zapanjen količinom krvi oko svojih stopala, shvatajući da je to njegova krv, iz rane na kojoj su popucali šavovi.

"Holi!"

"Pored tebe sam."

On se napregnu. Na licu joj se ocrtavao strah i kao da se pojavila ni otkuda.

"Lezi," reče mu.

"Ne. Ne mogu. Pomozi mi. Ovo još nije prošlo," on pokuša da proguta pljuvačku, ali su mu usta bila potpuno suva, "dok ne pronađemo Dramonda i Delgada."

Kroz dim je dopirao vrisak muškaraca.

Buhanan stavi ruku oko Holi, naginjući se unapred i ne ispuštajući automatsku pušku. Ušli su u dim. Ali, ništa nisu mogli da vide. Onda su stigli do dela, koji je izgledao kao neki drugi svet. Igralište je ostalo iza njih, kao i stotine godina. Ugledali su čeličnu piramidu koja je zauzimala mesto na kome je nekada bila ona kamena, sveta piramida sa hramom, koja je sjedinjavala energiju svemira.

Osim pucketanja vatre, svuda je bilo neobično mirno. Tela radnika su ležala svuda unaokolo.

"Blagi bože," prošaputa Holi.

Odjednom, Buhanan začu zvuke koji su tipični za elisu helikoptera. Dramond i Delgado su stigli do njega. Buhanan se naprezao da kroz dim i vatru vidi nešto ispred sebe. Tamo. Video je plavi helikopter koji se podiže.

Ali, nešto nije bilo u redu. Drmao se. Buhanan ugleda čoveka koji je bio na zemlji i držao se za užu privezano za helikopter. On je očajnički pokušavao da pobegne s njima. Neko je otvorio helikopter pokušavajući da otkači užu.

Helikopter se tresao, dok je poletao.

Udarilo je u drveće. Potom se začu prasak, izbi plamen i tela i delovi se razleteše na sve strane.

Buhanan i Holi ustuknuše unazad, preplašeno. Dim se širio. Kašljući i brišući znoj sa lica, posmatrali su ostatke helikoptera. Veliki metalni deo helikoptera se zabio u metalnu piramidu. Ostali deo opreme je bio zasut rascadnutim delovima. Samo su ostaci ruševina, za koje je Dramond insistirao da ostanu netaknuti, izgledali postojano.

Neko je uzdisao, "U pomoć."

Buhanan se osvrnu unaokolo, gledajući odakle dopire glas.

"Ovamo, o bože, pomozite molim vas."

Buhanan je prepoznao glas, pre nego što ga je video. Delgado. Čovek je ležao na lećima, a iz grudi je virilo koplje. Lice mu je bilo prekriveno pepelom.

"U pomoć." Slabo je pokazao na koplje. "Ne mogu da se pomerim. Izvucite ga."

"Da ga izvučem? Jeste li sigurni?"

"Da."

"Ako to želite," izgovori Buhanan. Znajući šta će se desiti, on uhvati koplje i povuče ga.

Delgado vrisnu. Odjednom, taj vrisak se pretvori u grgutanje, jer je uklanjanje koplja izazvalo unutrašnje krvarenje. Krv izbi iz njegovih usta.

"Ovo je za Mariju Tomez," izjavi Buhanan. "Zaslужio si i gore."

Holi mu se baci u naručje. Sunce je zalazilo. Dim je obavijao okolinu koja je

izgledala potpuno opustošeno.

"Blagi bože," reče Holi, "da li su svi oni mrtvi? Svi?"

"Maje. Ne vidim ih," konstatova Buhanan. "Gde li su?"

Prasak klade koja se rušila rasprši iluziju. Buhanan pogleda udesno. Uočio je još jednog preživelog.

Alistar Dramond se teturao iz ostataka kancelarije, brvnare koja je polako dogorevala.

Najzad su se na njemu videle njegove godine. Čak i više, nego što ih je imao. Upalih obraza i očiju, pognut, tresao se. Buhananu se činilo da je to najstariji čovek koga je ikada video.

Primitivši Buhanana, starac hramljući pokuša da pobjegne. Zbog iznemoglosti je pao nekoliko puta. Buhanan takođe, ali se uporno promicao pored kamenih blokova sa ugraviranim hijeroglifima, približavajući se Dramondu.

Dramond se spotače, gledajući ispred sebe. Pokušao je da se ponosno uspravi, ali se mlitavo sruši, kada se Buhanan pojavi ispred njega.

"Mislio sam da si umro u helikopteru," reče Buhanan.

"Nisu hteli da me povezu." Dramondova seda kosa je bila oprljena vatrom. Bio je skoro ćelav. "Možete li to da poverujete?" Dramondov glas je podrhtavao. "Toliko su želeli da pobjegnem, da mene nisu hteli da povedu."

"Recite mi," počeo Buhanan, "kako ste uopšte mogli da pomislite da ćete se iz ovoga izvuci?"

"Da pomislim? Znam. Čime bi iko smeo da me kazni u ovim godinama, znajući koliki uticaj imam? Ne zaboravite koliko sam bogat."

"Ti si obično kopile."

Buhanan ga gurnu desnim kažiprstom. I ta mala sila je bila dovoljna da starca izbaci iz ravnoteže. On se zatetura i uzdišući pade.

Ono što ga je zaustavilo da dalje beži od Buhanana, je bila duboka i široka rupa, iznad koje su drevne MaJe izgradile kamenu piramidu, koja je skrivala i kontrolisala boga tame, boga crne vode, boga, koji je kuljao iz zemlje. Čelična piramida, koju je Dramond postavio umesto originalne, kamene, je propala u rupu i nafta se talasala, ispuštajući svoj težak miris.

Dramond je stigao do površine nafte, koja ga je progutala.

"Želeo je tu naftu tako očajnički. Dobio ju je," zaključio Buhanan.

On pade na zemlju. Svest mu se pomutila.

Holino zabrinuto lice na nadvi nad njim.

Poglavica Maja, koji se suočio s njim na terenu, se našao pored nje, šareno perje na njegovoj glavi se presijavalo na zalazećem suncu. Pojavili su se i ostali ratnici, čisteći okrvavljene mačete i koplja. Holi kao da nije ni shvatala u kakvoj se opasnosti našla.

Buhanan je pokušao da podigne ruku i upozori je. Nije mogao da je pomeri. Onda je

pokušao da otvori usta i izgovori upozorenje. Ni njih nije mogao da pomakne. Reči nisu izašle. Pao je, kao da se zemlja otvorila, uvlačeći ga u sebe.

Poglavica Maja se sagao, približivši svoje široko lice Buhananovom.

U delirijumu, Buhananu se činilo da ga podižu i spuštaju na nosilo. Imao je osećaj da lebdi. Iako su mu kapci bili zatvoreni, video je neke predstave. Vrh piramide, statue koje su predstavljale ogromne zmijske glave, hijerogliffe, veličanstvene hramove i palate.

Onda je oko njega svuda bila prašuma, i nosili su ga pored stabala i žbunja, dugo, dugo, oni su hodali po sivom kamenom putu, koji je bio iznad površine prašume.

Činilo mu se da su zmijske posvuda, osim po putu.

Noć se spustila. Ali, oni su i se i dalje kretali. Holi je bila uz nosiljku. Poglavica Maja ih je vodio po mesečini.

Ovako je bilo pre hiljadu godina, pomisli Buhanan.

Stigli su do sela, prošli kroz veliku kapiju i ugledali kolibe. Zidovi koliba su napravljeni od isprepletanog granja, a krovovi su bili od palminog lišća. Svinje i pilići koje je probudila povorka su počeli da prave buku. Stanovnici sela, niski, crnokosi, okruglih lica i očiju u obliku badema su čekali. Žene su bile obučene u bele haljine.

Buhanana su odveli u jednu od koliba. Stavili su ga u visiljku, kako zmijske ne bi stigle do njega, pomisli on. Žena ga je presvukla. Pod svetlom vatre, poglavica je pregledao njegove rane.

Holi se raširi, pokušavajući da ga spreči, ali ostali stanovnici su je držali, dok je poglavica zašivao Buhananovu ranu od noža, na leđima. Posle toga je stavio oblogu na skoro zalečenu ranu od metka na ramenu. Onda je naneo neku mast na Buhananove ogrebotine i posekotine, pregledao mu je naduvane oči, uzeo nož i obrijao mu kosu sa jednog dela glave.

Uzeo je drvenu bušilicu i prineo je Buhananovoj glavi koja je pulsirala od bola.

Oštar vrh je izazvao stravičan bol.

Kao kada se ključala tečnost rasipa iz kazana, tako je i Buhanan osetio olakšanje, padajući u nesvest.

"Koliko dugo sam bio u nesvesti?" uspe Buhanan da upita. Svest mu je bila zamagljena. Nije osećao svoje telo. Reči koje je izgovorio, kao da su bile od kamena.

"Dve nedelje."

Od iznenađenja mu se misli malo razbistriše. On podiže desnu ruku ka zavojima na glavi.

"Ne diraj to," reče Holi.

"Šta se desilo sa mojom ...? Kako je ...?"

Holi ne odgovori. Stavila je čistu krpu u koru kokosa u kojoj je bila voda. Dok je Buhanan skoro nag ležao u ležaljci ispred kolibe, blago popodnevno sunce mu je

zagrevalo rane.

"Kaži mi." On obliza svoje suve i naduvene usne.

"Bio si na samrti. Izgubio si mnogo krvi, ali njihov vidar je to uspeo da zaustavi."

"Moja glava. Šta je sa ...?"

"Buncao si. Grčio si se. Oči su ti bile ogromne. Plašila sam se da će iskočiti iz glave. Očigledno je iza njih postojao ogroman pritisak. On te je operisao."

"Šta?"

"Tvoju glavu. Napravio je rupu na tvojoj lobanji. Krv je pokuljala kada je ..."

Buhanana napusti snaga. NJegovi kapci padoše. Ponovo je oblizao svoje suve usne. Holi podiže drugu polovinu kokosove kore i dade mu kišnicu da popije.

Voda se slivala niz njegovu bradu, ali je najveći deo uspeo da proguta, uživajući u hladnoj slatkoći. "Izbušio rupu u ..." mrmljao je. "Primitivni hirurški zahvat, star hiljadu godina. Ovde kao da je sve stalo. Nema ni struje. Sve što im je potrebno, nabavljaju u šumi. Odeću sami prave. NJihov sapun... Pale kočanjke kukuruza i taj pepeo stavljaju u ključalu vodu. U to dodaju prljave stvari, potom ih stavljaju u kazan sa čistom vodom i na kraju ih ispiraju. Stvari su zapanjujuće čiste. A ta voda služi kao đubrivo. NJome zalivaju bašte."

Buhanan se teško koncentrisao. NJegovi kapci su se lagano zatvarali.

"Primitivni hiruški zahvat," ponavljao je u bunilu. Probudio se ponovo posle dva dana. Holi mu je rekla da je uspela da ga natera da proguta nešto tečnosti, vode i pileće supe, dok je bio u nesvesti. Dehidrirao je i izgubio dosta na težini, tako da je morao makar nešto da jede. "Spreman sam," reče Buhanan. Ona zahvati drvenom kašikom kašu iz posude, proverila da li je prevruća i prinese mu ustima. "Izvršno."

"Ne moraš da mi laskaš, nisam je ja napravila. Hraiu donosi jedna žena iz sela. Ona mi mimikom pokazuje, šta treba s tobom da radim."

""A vidar?"

"On dolazi dva puta dnevno i daje ti kašiku gustog, slatkastog sirupa. Zahvaljujući tome, verovatno nisi dobio nikakvu infekciju. Žao mi je što ne razumem njihov jezik. Pokušala sam da se sporazumemo na španskom, ali oni ga uopšte ne razaznaju. Komuniciramo samo pomoći znakova."

"Zašto se toliko trude oko nas?" čudio se Buhanan. "Zašto su nas uopšte ostavili žive?"

"Ne znam," odgovori Holi. "Prema tebi se ponašaju, kao da si heroj. Ništa mi nije jasno."

"To verovatno ima neke veze sa igrom," zaključila Buhanan. "Ona borba protiv Rejmonda. On i Dramond su im očigledno, bili neprijatelji. Domoroci su zaključili da smo mi na njihovoj strani." Buhanan je razmišljao "Izgubio sam igru, i sada... Nekada su Maje verovatno sažaljevale gubitnike, pa su se starali o njima."

"Zašto bi ih sažaljevali?"

"Jer je pobjednik žrtvovan i tako se pridruživao bogovima."

"Rejmond sada nije sa bogovima."

"Ne. Ni on, ni Dramond. Oni su u paklu, to su i zaslužili," primeti Buhanan. "Podseća me na pukovnika."

"Na pukovnika?"

Buhanan je oklevao. "Piši kako si se osećala dok si posmatrala operaciju lobanje. Samo izostavi mene. A ovo što ću ti sada reći, strogo je poverljivo."

"Ako do sada nisi shvatio, da možeš da mi veruješ ..."

Buhanan je ponovo oklevao, ali onda donese odluku. "Možda je poverenje sastavni deo onoga, što nazivamo ljudsko biće. Ponovo sam ti verovao kada smo bili na terenu. Bila si ubedljiva, a verujem da si glumila, kada si rekla da si sa mnom ostala samo zbog priče."

"A ja sam ti verovala, iako si Dramondu rekao da te nije briga i ako umrem. Bila sam ubeđena da glumiš i zato sam i sledila tvoje instrukcije, iako nisam znala kuda nas to vodi. Šta si time hteo da postigneš?"

"Rejmond je delimično bio u pravu. Želeo sam da ih toliko zbunim, da budu primorani da nas ostave žive, dok ne saznaju ko je od nas dvoje govorio istinu. Možda su hteli da okrenu one telefonske brojeve koje smo im dali. Pukovnik bi odmah locirao poziv i znao bi da smo ovde. Poslao bi momentalno svoj tim za eliminaciju. Uz sreću, zatekli bi nas žive."

"Riskantno."

"Šališ se. U takvoj situaciji, nema planiranja na duge staze. Ali, ti i ja smo, zasigurno, dobar tandem."

"Pa, imala sam dobrog nastavnika," primeti Holi.

"Počeo sam da ti pričam o mom komandnom oficiru. Pukovnik i Dramond su vrlo slični. Pukovnik ima svoj cilj, i sve ostalo je nebitno, osim ostvarenja tog cilja."

"Ali to je standardna vojna doktrina." "Ne. Vojska je moralna. Političari nisu. Političari su ti, koji vojsci postavljaju nemoralne zadatke. Ali, ponekad se pojavi vojnik kao što je pukovnik..." Buhanan oseti zamor. Samo ga je ljutnja terala da nastavi dalje. "Počinjem da verujem, da je pukovnik ubio Džeka i Sindi Dojl. I Bejlja. A sve zbog fotografije na kojoj smo on i ja. Ti si je napravila. Plašio se da će ga prepoznati i povezati sa "Viskijem i sodom", što bi automatski bio kraj njegove karijere. A mislim i da je pukovnik uredio da me ubiju nožem u NJu Orleansu. Tako ti više ne bi imala koga da ispituješ. Znači, sa mnom bi umrla i priča. Okrenuo se protiv svojih ljudi, kako bi zaštitio sebe. Možda mu je pošao naopako posao sa prodavcima droge u Južnoj Americi, koji saraćuju sa "Viski i sodom"." "A šta je sa Huanom?" .

Dramondovi ljude će prestati da tragaJu za njom, jer on je mrtav i nema ko da ih plaća. Imajući u vidu, kolmko se specijalizovala u prurušavanju, mislim da je nmkada neću naći."

"Ali, nameravaš li da nastaviš sa potragom?"

"Misliš, da li mi je još uvek stalo do nje?"

Holi potvrdno klimnu glavom.

"Da," reče Buhanan.

Holi spusti pogled.

"Ali, ne na način, na koji mi je do tebe stalo," izjavi Buhanan.

Holi ga pogleda.

"Ona je prijateljica, kojoj je trebala pomoć. Predugo u svom životu nisam bio u mogućnosti da pomognem prijateljima, koje sam upoznao pod različitim identitetima. Moram da saznam da je bezbedna. Pretpostavljam kada Huana dozna, da su Delgado i Dramond mrgvi, postepeno će se vratiti u normalan život. Očekujem da ćemo se ponovo sresti." Buhanan joj dotače ruku. "Ali, kunem ti se, ona ti nije suparnica."

Holi oseti da je preplavljuju emocije. "Šta će bitisadas nama?"

"Jedno je sigurno. Pukovnik nas ovde garantovano neće naći."

"Tačno. To je pozitivna strana."

"Je li ovde tako loše?"

"S tobom, nije," reče Holi. "Čudno. Ovako isprebijan, kako ti izgledaš, ima nečega ... tvoje oči. Iako si ljut na pukovnika, izgledaš mi smireno."

"Sada sam samo ja, lično."

Holi ga pogleda zbunjeno.

"Nešto mi izgleda nedostaje," primeti Buhanan. "Možda je to zbog svih ovih stvari, kroz koje smo prošli. Ili ... Kada je vidar napravio rupu na mojoj glavi, čini mi se da nije isпустиo samo krv. Mislim da je izvadio sve ono što me je mučilo godinama.

Raščistio sam sa prošlošću. Hoću da nastavim dalje, i to sa tobom. Sada je bitna samo sadašnjost." Buhanan stegnu Holinu ruku. "I budućnost. Neću više ni da pokušavam da bežim od samoga sebe. Gotovo je sa lažnim identitetima."

"Biće mi zadovoljstvo da te upoznam," reče Holi.

"I ja sam radoznao, kakav sam."

"Da." Holi ga poljubi. "Na ovo sam tako dugo čekala."